

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

AŞK/POLİTİYE

JULIE GARWOOD

GÖLGEDE DANS

Düğün ve Gelin adlı eserleriyle beğeni toplayan Julie Garwood bu kez de başka bir ödüllü romanı *Gölgede Dans* ile okuyucuyla buluşuyor.

Hayatına yön vermeye çalışan bir kadın...
Açığa çıkmak üzere olan bir sır... Sınırları zorlayan bir katil...
Huzursuzluğun ortasında beklenmedik bir aşk...

Jordan Buchanan hayatından keyif alıyor gibi görünüyordu... Ta ki en yakın arkadaşının nikâh törenine kadar. Jordan hayatı boyunca içinden gelen anlık bir eyleme girişmeyi ya da herhangi bir risk almayı kesinlikle düşünmemiş, yaptığı her şeyi en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Ama o gün, o konuşmaların ardından hayatını sorgulamaya başladı ve kendi kendine şu soruyu sordu: "Yaşamım gerçekten o kadar sıkıcı mı? Gerçekten o kadar sıkıcı biri miyim?" Bu düşünceler eşliğinde anlık bir karar verdi. Ailesinin tarihine sinmiş olan kan davasının ardında yatan gerçek neydi? Bu ölümcül sırrın peşinden sürüklenirken nelerle karşılaşacaktı?

Boston ve Teksas arasında mekik dokuyan bu romanı elinizden düşüremeyecek, asırlık entrikalarla yüklü olan sırrı Noah Clayborne ve Jordan Buchanan'la bir olup gün yüzüne çıkarmaya çalışacaksınız. Garwood'un göz kamaştırıcı öğelerle dolu, ilgi çekici üslubu da kolay kolay unutulacağına benzemiyor. *Çünkü Gölgede Dans, her adımda tutkunun ve tehlikenin hissedildiği yakıcı bir tango.*

"Tek kelimeyle büyüleyici."
Romantic Times

www.epsilonyayinevi.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi • <https://rantey.org>

GÖLGEDE DANS

Orijinal Adı: Shadow Dance

Yazan: Julie Ganvood

Genel Yayın Yönetmeni: Meltem Erkmén

Çeviri: Timur Avarkan

Editör: Aslı Güçlü

Düzenleme: Gülen Işık

Düzeltili: Fahrettin Levent

Kapak Tasarımın: Berna Özbek Keleş FilmGrafik: Onon Grafik

1. Baskı: Ocak 2009

ISBN: 978 9944 821278 YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 12280 ©

2007 Julie Garvyood

Türkçe Yayım Hakkı: Aslı Karasuil Telif Hakları Ajansı aracılığı ile

© Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Hc. San. Ltd. Şti.

Baskı ve Cüt: Melisa Matbaası Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 18

DavutpaşaTel: (0212) 6749723

Yayımlayan:

Epsilon Yayıncılık Hizmetleri Tic. San. Ltd. Şti.

Gürsel Mah. Nürtaç Cad. İcabet Sk. No: 3 Kâğıthane/İstanbul

Tel: 0212.252 63 96 pbx Faks: 252 63 98

İnternet adresi: www.epsilonvavinevi.com

email: epsitonffepsüoayayinevi.com

GÖLGEDE DANS

Julie Garwood

Çeviri UmurAvarkan

Birinci Bölüm

Bu düğün hiç de öyle sıradan bir olay değildi. Kilisede yedi nedime, yedi sağdıç, üç teşrifatçı, iki papaz yardımcısı çocuk, üç okutman ve cemaatin yansını silip süpürebilecek yeterli ateş gücü vardı. Sağdıçlardan ikisi hariç herkes silahlıydı.

Federal ajanlar kalabalıktan hoşnut görünmüyorlardı, ama yine de şikâyet etmenin anlamsız olacağını biliyorlardı. Damadın babası, Yargıç Buchanan ne kadar çok ölüm tehdidi almış olursa olsun böylesine hayırlı bir vesileyi kaçıramazdı. Yargıç Boston'daki bir şantaj davasının tam ortasıındaydı ve onu korumakla görevli federal ajanlar mahkeme sonuçlanıp bir karara bağlanana dek görevlerini layıkıyla yerine getireceklerdi.

Kilise hıncahınc doluydu. Buchanan'lar o kadar büyük bir aileydi ki damadın akrabalarından ve arkadaşlarından bazıları gelin tarafındandı. Pek çoğu Güney Carolina'daki bu küçük Silver Springs kasabasına Boston'dan gelmişti, Hatta katılımcılar arasında Dylan Buchanan ile Kate MacKenna'nın evliliğini kutlamak amacıyla İskoçya, Invemess'tan gelen birkaç Buchanan kuzeni bile vardı.

Gelin ile damat aşın derecede mutluydular, düğünleri de neşe içerisinde geçmekteydi; ancak Dylan'ın kızkardeşi Jordan olmasaydı bu düğün asla vuku bulmazdı. Üniversitedeyken oda arkadaşı olan Kate ve Jordan çok yakın arkadaşlardı. Jordan Kate'i ilk kez Nathan Körfezi'ndeki evine götürdüğünde tüm aile, babalarının doğum gününü kutlamak için toplanmıştı. Jordan'ın kesinlikle çöpçatanlık yapmak gibi bir niyeti yoktu,

ayrıca Kate'le erkek kardeşi Dylan arasındaki kıvılcımı da fark etmemişti, öyle ki yıllar sonra bu kıvılcım aleve dönüştüğünde ve ikili nişanlandığında bu duruma Jordan'dan daha fazla şaşıran ya da heyecanlanan kimse olmamıştı.

Bu mutlu olay en ince ayrıntısına kadar titizlikle planlanmıştı. Kate gibi Jordan da çok iyi bir düzenleyiciydi, bu yüzden kiliseyi merasim için hazırlama sorumluluğu ona verilmişti. Fakat doğrusunu söylemek gerekirse Jordan işi biraz abartmıştı. Kilisenin hem içine, hem dışına, her yere çiçekler yerleştirmişti. Taştan geçit alanının iki yanına sıralanmış olan ahududu pembesi güller ve kaymak beyazı manolyalar etrafa enfes kokular yayarak gelen konukları selamlıyordu. Eskimiş iki kanatlı kapının her bir yanından sarkan, geniş saten kurdeleli büyük çelenklerdeki beyaz ve pembe sümbüllerin arasına zarif bir şekilde pembe ve beyaz güller yerleştirilmişti. Jordan aslında kapılara bir kat boya sürmeyi de düşünmemiş değildi, ancak bundan son anda vazgeçmişti.

Kate aynı zamanda Jordan'dan müzikle ilgilenmesini de istemişti ve Jordan bu işte de bir parça aşırıya kaçmıştı. Tören için bir piyanist ve bir şarkıcı kiralama fikriyle işe girişmiş sonunda bir orkestrada karar kılmıştı. Orkestrada kemanlar, bir piyano, bir flüt ve iki trompet yer almaktaydı. Balkonda oturan müzisyenler törene katılanları eğlendirmek için Mozart çalıyorlardı. Sağdıçlar sunağın önünde sıralandıklarında müzik duracak, trompet sesleri yükselecekti ve kalabalık o an ayağa kalkacak nikah töreni tüm ihtişamıyla başlayacaktı.

Gelin ve nedimeler girişin tam sağında bulunan soyunma odasında bekliyorlardı. Artık zamanı gelmişti. Töreni başla-

tacak olan trompetlerin çalınması gerekiyordu, fakat trompetler sessizdi. Kate bu gecikmenin nedenini öğrenmesi için Jordan'ı içeri gönderdi.

Jordan gizlice kilisenin içine göz atarken Mozart'ın nefis notaları kapı gıcirtısı sesini bastırdı. Kilisenin sol tarafında ayakta dikilen federal ajanlardan birini fark etti ve onun orada bulunma sebebine kafa yormamaya çalıştı. Ailesindeki kanun adamlarını göz önünde bulundurarak korumalara gerçekten ihtiyaç yok, diye düşündü. Altı erkek kardeşinden ikisi FBI ajanı, biri federal avukat, biri deniz kuvvetlerinde asker, biri polisti; en küçükleri Zachary ise üniversite öğrencisiydi ve kanunun hangi tarafının ona daha cazip görüldüğüne henüz karar vermemişti. Ayrıca sunakta yakın bir aile dostu ve bir FBI ajanı olan Noah Clayborne da bulunacaktı.

Babası için görevlendirilen ajanlar ötekilerin kaç kişi olduklarını umursamıyorlardı. Vazifeleri açıkça belirlenmişti ve kendilerini kutlamaya kaptırmayacakları. Huzursuzluk vermiyor ve kimseye ayak bağı olmuyorlardı. Jordan en sonunda endişelenmeyi bırakıp düğüne odaklanmaya karar verdi.

Erkek kardeşlerinden birinin ağır adımlarla kilisenin arka tarafına doğru ilerlediğini gördü. O, Dylan'ın sağdıçı Alec'ti. Jordan Alec'i izlerken gülümsedi. Alec nikah töreni için elinden gelen herşeyi yapmıştı. Gizli bir örgütte çalışıyor olsa da nikahtaki özel görevi sebebiyle saçlarını kestirmişti. İş genellikle resmi giyinmesini ve aklım kaçırmış bir seri katil gibi görünmesini gerektiriyordu. Önceki gece yapılan provaya geldiğinde Jordan onu zor tanımıştı, Alec korumalardan biriyle

konusmak için durdu. Jordan dikkatini çekmek amacıyla ona el salladı ve girişten dışarı çıkmasını işaret etti.

Kapı Alec'in arkasından kapanırken Jordan fısıltıyla sordu, "Neden başlamıyoruz? Vakti geldi."

Alec, "Dylan beni birkaç dakika içerisinde başlayacağımızı Kate'e söylemem için yolladı," diyerek cevap verdi Jordan'a.

Alec'in yakası kıvrılmıştı. Jordan uzanıp onun yakasını düzeltti, Alec bunun nedenini sormadan önce de, "Takan kıvrılmış," dedi. "Kıvrınmayı bırak."

Yakayla işini bitirip onun kravatını düzelttiğinde geriledi. Alec'e çeki düzen verdiğini düşündü. Karısı, Regan'ın nasıl görülürse görünsün onu sevmesi gülünçtü. Jordan aşkın insanlara tuhaf şeyler yaptığı sonucuna vardı.

Alec bakışları parıldayarak, "Kate, Dylan'ın kaçacağından mı endişeleniyor?" diye sordu şakayla karışık. Tören sadece birkaç dakika gecikmişti.

Jordan, "Tam olarak değil," diye yanıtladı. "Kate beş dakika önce gitti."

Alec başını iki yana salladı. Sırıtarak, "Komik değil," dedi. "Dönmem lazım."

"Bekle. Hâlâ neden beklediğimizi açıklamadın. Ters giden bir şey mi var?"

"Kaygılanmayı bırak. Herşey yolunda." İçeri girmek üzereydi, fakat aniden durdu. "Jordan?"

"Evet?"

"Çok hoş görünüyorsun." Alec gözleminden ötürü bu denli şaşırmış görünmeseydi, bu sözleri iltifatta bulunmamış bir

erkek kardeşten gelen güzel bir iltifat olarak kabul edilebilirdi.

Kilisenin dış kapıları birdenbire açıldığında ve Noah Clayborne kravatını bağlayarak alelacele içeri daldığında Jordan yardım etmek için geri dönmeye niyetlenmişti.

Bu adam güçlü bir etki bırakma konusunda asla başarısızlığa uğramamıştı. Kadınlar onu severdi, ayrıca Jordan. onun çekiciliğine kapıldığının da farkındaydı. Uzun boylu, atletik yapılı, sempatik, yakışıklı bir erkeğin olmak istediği bir erkekti, kadınlarınsa hayallerini süslüyordu. Kum rengi saçları hafifçe düzeltilme ihtiyacı duyardı, gülümsediğinde ise keskin bakışlı mavi gözleri hınzırca parıldardı.

"Geciktim mi?" diye sordu.

Alec, "Hayır, zamanında geldin," dedi. "Tamam, Jordan, başlayabiliriz artık."

Jordan Noah'a, "Nerede kaldın?" sorusunu yönelttiğinde öfkeliydi.

Noah yanıt vermek yerine ona şöyle bir bakıp gülümsedi ve içeri giren Alec'i takip etti. Jordan'ın içinden ellerini kaldırmak geçti. Geceyi kesinlikle bir kadınla birlikte geçirmiş olmalıydı. Bu adam iflah olmazdı.

Jordan öfkesini dışa vurabilirdi ama bunun yerine kahkahalarla güldü. Böylesine hareketlerini kısıtlamamak, böylesine özgür olmak... Jordan bunun nasıl bir duygu olduğunu tasavvur edemiyordu. Fakat Noah bu duyguyu kesinlikle çok iyi biliyordu.

Jordan aceleyle bekleme odasına geri döndü, kapıyı iterek açtı ve, "Vakit geldi," dedi.

Kate yaklaşması için Jordan'a eliyle işaret etti. "Gecikme nedeni neymiş?" diye sordu.

"Noah. Daha yeni geldi. Varsayımda bulunmam gerekseydi, onun bir kadınla birlikte olduğunu söyleyebilirdim."

Kâte, "Bu bir varsayım değil," diye fısıldadı. "Görünen köy kılavuz istemez. Gözlerimle görene dek onun nasıl bir playboy olduğuna ilişkin herhangi bir fikrim yoktu. Dün geceki prova yemeğinde nedimelerimin üçüyle birlikte ortadan kayboldu ve o nedimeler bu sabah kiliseye geldiklerinde uykusuz görünüyordlardı."

Jordan hangi nedimelerin Noah'la birlikte ortadan kaybolduğuna karar vermeyi deneyerek odayı gözden geçirirken kollarını kavuşturdu. Düşüncesini, "Yazıklar olsun ona," diyerek dışı Vurdu.

Kate, "Oh, bu sadece onun hatası değildi," karşılığım verdi. "Onlar da kendi istekleriyle gittiler."

Kate'in teyzesi Nora trompetler çalmaya başlayıncaya kadar hiçbir yere gitmeyeceklerini duyurdu, sonra da herkesi sıraya sokmaya koyuldu.

Kate Jordan'ın kendisine daha da yaklaşmasını istedi. "Bir iyilik yapmam rica edeceğim. Meşakkatli türden bir şey."

Meşakkatli olup olmaması fark etmezdi. Kate iyi ve kötü günde Jordan'ın hep yanında olmuştu. Jordan da ona yardım edebilmek için elinden ne geliyorsa yapardı.

Jordan, "Sen adım koy. Ben yaparım," dedi.

"Noah'yı hizaya getirir misin?"

Tamam. Jordan derin bir nefes aldı ve fısıldadı, "İmkansız istiyorsun. Onu kontrol altında tutmaya çalışmak çok gülünç.

Bir ayya bilgisayar kullanmayı öğretmek bile bundan çok daha kolay. Bana bunu yap de, ben de ona bütün bilgimi aktaracağımı vaat edeyim. Ancak Noah mı? Hadi ama, Kate..."

"Ashında... beni endişelendiren Isabel. Provada Noah'ya nasıl yapıştığını görmedin mi?"

"Düğünde beni onunla eşleştirmenin sebebi bu mu? Küçük kız kardeşini ondan uzak tutmak için mi?"

Kate, "Hayır," dedi. "Ama Isabeli o vaziyette gördükten sonra yaptığımdan memnunum. Onu suçlayamam. Noah tapılası bir erkek:* Dylan'ı hariç tutarsak, elbette, şimdiye dek gördüğüm en seksi erkeklerden biri olduğunu düşünüyorum. Karizması var, değil mi?"

Jordan başıyla onayladı. "Oh, evet."

Kate, "Isabel'in bir diğer NCG olmasını istemiyorum," dedi. "Düğün ekibimden başka birilerinin daha ansızın gözden kaybolmasını da istemiyorum."

Jordan, "NCG nedir?" diye sordu.

Kate sırttı. "Noah Clayborne Grupleri."

Jordan kahkahayı patlattı.

"Sen onun cazibesinden etkilenmiyormuş gibi görünen tanıdığım tek kişisin. Noah sana kız kardeşiymişsin gibi davranıyor."

Nora Teyze el çırpı. "Tamam, kızlar. Vakit geldi."

Kate Jordan'ın kolunu kavradı. "Sen söz verene kadar şuradan şuraya adımımı atmıyorum."

"Oh, pekâlâ. Onu hizaya getireceğim."

Trompetler yeniden çalmaya başladı. Jordan koridoru ilk geçen kişi olacağı için gergindi ve buketim iki eliyle sıkı sıkı tutuyordu. Ailenin en hantalı olarak tanınıyordu ve bugün tökezlememeye kararlıydı. Bir ayağını Ötekinin önüne atmaya dikkat edecek, hatta sadece buna yoğunlaşacaktı.

Nora Teyze'nin "Git" fısıltısını işitinceye dek kapı aralığında bekledi.

Derin bir nefes alıp yürümeye başladı. Koridor bir milmiş gibi görünüyordu. Noah sunağın önünde dikilmiş bekliyordu, Jordan yolu yarılادığında, smokininin içerisinde hayran edici bir izlenim bırakan Noah ona doğru geldi. Jordan gevşedi. Hiç kimse onunla ilgilenmiyordu. Bütün gözler en azından bütün dışılerinki Noah'nın üzerindeydi.

Jordan onun gülümseyişine yoğunlaşp kolunu tuttu. Kısa süreliğine onun gözlerinin içine baktı ve o hınzırca parıltıyı fark etti.

Oh, tabiri caizse kör bir göz istemiş; Tanrı iki tane birden vermişti.

İkinci Bölüm

Tören güzeldi, Erkek kardeşi ve en iyi arkadaşı birbirlerine sadakat sözü verdiklerinde gözyaşları Jordan'ın yanaklarından aşağı süzüldü. Kırmızı gözlerini kimsenin fark etmediğini düşünüyordu, ancak kiliseden çıkarken Noah'nın koluna girdiğinde, Noah ona doğru eğilip fısıldadı, "Sulugözlü." Elbette fark etmişti. Ondan hiçbir şey kaçmazdı. Fotoğraflar çekildikten sonra refakatçiler dağıldı ve Jordan kendini gelinle damadın resepsiyonunu yürütürken buldu. Neredeyse üstü açık gelin arabasını bile sürecekti. Gelin ve damadın gözü birbirlerinden başka kimseleri görmüyordu,

Kate ve Dylan şehir dışındaki kulübe herkesten önce girmişlerdi. Jordan merdivenlerde durmuş, davetlilerin etrafında halka oluşturacak şekilde kendisine katılmasını bekliyordu.

Güzel bir akşamdı ama havada, Güney Carolina'da yılın bu mevsimine göre alışılmadık, belli belirsiz bir soğuk vardı. Balo salonunun Fransız kapıları terasa açılıyordu. Masalara uzun beyaz keten örtüler serilmiş, örtülerin üzerine ise mumlar, güller ve ortancalar yerleştirilmişti. Jordan resepsiyonun şahane geçeceğini, yemeğin olağanüstü olacağını

Kate'in seçtiklerinden bazılarını tatmak zorunda kalmıştı ve orkestranın muhteşem çalacağını biliyordu. Buna karşın Jordan fazlaca dans etmeyi planlamıyordu. Uzun bir gün olmuştu ve enerjisi giderek tükeniyordu. Serin bir meltem verandaya vurdu ve Jordan'ın ürpermesine neden oldu. Soğuğu savuşturmak için çıplak kollarını ovuşturdu. Giydiği uçuk pembe renkli askısız

elbiseyi seviyordu, ancak gerçek şu ki elbisenin vücutu sıcak tutma amacıyla tasarlanmadığı kesindi.

Canını sıkan tek şey havanın soğuk olması değildi. Lensleri onu ıldırıyordu. Neyse ki gözlüğünü Noah'nın ceketine lens kabı ve rujuyla birlikte sokuşturmuştu. Oraya bir de hırka tıkuştırmayı düşünmemiş olması çok kötüydü.

Bir kahkaha duydu ve tam vaktinde dönüp Kate'in küçük kız kardeşi Isabel'i Noah'nın koluna girmiş ve ona yaslanmış vaziyette gördü. Buyurun, bir de buradan yakın!

Isabel sarışın, mavi gözlü, güzel bir kızdı, ama diğeri taraftan Noah da öyleydi. Isabel'in ten rengi onunkine bir hayli benziyordu ve Noah ondan uzun olmasına rağmen akraba olabilirlerdi. Jordan bunun ürpertici bir düşünce olduğuna karar verdi, çünkü Isabel bariz bir şekilde Noah'yla flört ediyordu. O öylesine masumken, Noah değildi. Kate'in kız kardeşi daha on dokuzundaydı ve bakışlarından halihazırda Noah'nın büyüüne kapıldığı anlaşılıyordu. Noah ise Isabel'i teşvik etmiyordu. Aslında, dikkatini çok da ona vermiyordu. Onun yerine, kasıtlı olarak Buchanan'ların en genci, Zachary'yi dinliyordu.

"Seni yakaladım."

Jordan birinin yaklaştığını duymamıştı, bu yüzden tepkisel olarak irkildi. Erkek kardeşi Michael onu kollarından yakalayarak sarsmıştı, şimdi de pişmiş kelle gibi sırtarak karşısında dikiliyordu. Michael küçük bir ocukken Jordan'a ve kız kardeşleri Sidney'e usulca yanaşıp yüreklerini ağızlarına getirmeye bayılırdı. O zamanlar esaslı bir çığlık işitmek için adeta can atıyordu. Jordan onun bu çirkin alışkanlığını

bıraktığını sanıyordu, fakat ne yazık ki ufak bir geri dönüş yaşadığı ortadaydı. Özellikle Jordan'ın etrafındayken... Düşünecek olursa, bütün ağabeyleri civarındayken bu geri dönüşü yaşarlardı.

Michael, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Bekliyorum."

"Belli. Kimi ya da neyi bekliyorsun?"

"Diğer nedimleri, bilhassa Isabel'i. Onu Noah'dan uzak tutmam gerekiyor."

Michael arkasına döndü ve merdivenlerin dibindeki sahneye bir göz attı. Isabel Noah'ya neredeyse yapışmıştı. Michael sırtıttı. "Nasıl gidiyor?"

"Her şey yolunda."

Michael Isabele bakarken güldü. Isabel sonunda Noah'nın dikkatini çekmeyi başarmıştı. Yüzü al aldı.

Michael, "Elimizde bir üçlü var," tahmininde bulundu.

"O ne demek?"

"Onlara baksana," dedi. "Isabel'in gözü Noah'nın üzerinde; Zachary'nin gözü Isabel'in üzerinde; ve Noah'ya yiyecekmiş gibi bakan şu kadının yüzündeki ürkütücü bakıştan hayranlığın azıcık ötesine geçtiğini söyleyebilirim." Michael, "Ashında dörtlü," diye eklerken omuz silkti.

Jordan, "Bu bir üçlü, dörtlü veya onlu değil," diyerek karşı çıktı.

"Onlulara seks grupları dendiği kanaatindeyim. Bunu duymuş muydun?"

Jordan Michaelın kendisini kandırmasına izin vermeyecekti. Tüm dikkatini Zachary'ye yöneltti. Zachary

Isabel'in kendisini fark etmesi için elinden gelenin en iyisini yapıyordu. Ters taklalar atmaya başlarsa, bu bile Jordan için sürpriz olmayacaktı.

Jordan başını iki yana sallayarak, "Tek kelimeyle üzücü," dedi.

"Zack mı?"

Jordan başıyla onayladı.

Michael, "Onu suçlayamam," dedi. "Isabelde ambalaj sağlam. Vücudu, yüzü... şüphesiz o..."

"On dokuzunda, Michael. On dokuz yaşında."

"Evet, biliyorum, Noah ve benim için çok genç. O ise kendisinin Zachary için çok yaşlı olduğunu düşünüyor."

Ailelerinin bulunduğu araba kulübün girişine yanaştı. Araçtan inip merdivenlere yöneldiklerinde Jordan yargıcın tam arkasında ilerlemeye özen gösteren korumayı fark etti. Yargıcın önünde bulunan başka bir koruma ise alelacele merdivenleri tırmandı.

Michael Jordan'ı hafifçe dürtüp, "Korumalar konusunda endişelenmene lüzum yok," dedi.

"Sen endişelenmiyor musun?"

"Belki biraz. Doğrusu, dava başladığından beri babamızı gölgeleriyle birlikte görmeye alıştım. Mahkeme kararından sonra, birkaç hafta içerisinde her şey bitecek." Onu yeniden dürttü. "Bu gece tüm bunları aklından çıkar, tamam mı?"

Jordan bunu nasıl yapacağım merak etse de, "Evet, tamam," diyerek söz verdi.

Jordan endişeli görünmeyi sürdürdüğünde Michael, "Kutlamaya başlamalısın," dedi. "Şirketini satıp hepimizi* hisse

senedi zengini yaptığın için serbestsin ve boştasın. Dünyada her ne istiyorsan yapabilirsin."

"Ya ne istediğimi bilmiyorsam?"

"Bunu zamanı gelince halledeceksin," dedi. "Muhtemelen bilgisayarların başında kalacaksın, sen de böyle düşünmüyor musun?"

Jordan ne yapacağım bilmiyordu. Şayet belirli bir yeterlilikteki bilgisayarlarla çalışmaya devam etmezse niteliklerini boşa harcıyor olacağım düşünüyordu. Bilgisayar yeniliklerinde sivrilen birkaç kadından biriydi. Büyük bir kuruluştaki işe başlamış, fakat sonunda kendi şirketini kurmuş ve ailesinin yatırımla bunu muazzam bir başarıya dönüştürmüştü. Son birkaç yılını durmaksızın çalışarak geçirmişti. Her nasılsa, başka bir şirket onunkini satın almak amacıyla ona harika bir fiyat teklif ettiğinde tereddüt dahî etmeksizin şirketini sattı. Yerinde duramıyordu ve bir değişim için hazırды.

Omuz silkti. "Belki bir tür danışmanlık işi yaparım," dedi.

Michael, "Pek çok önerin olduğunu biliyorum," dedi, "ama başka bir işe zıplamadan evvel, Jordan, kendine biraz zaman tanı. Geri çekil ve rahatla. Eğlen biraz."

Jordan bu gecenin Dylan ve Kate'in gecesi olduğunu kendi kendine anımsattı. Geleceği için yarın endişelenebilirdi.

Noah ağır ağır merdivenlerden çıkıyordu. Aile ve arkadaşlar tarafından kuşatılmayı sürdürüyordu.

Michael, "Neden içeri girmiyorsun?" diye ısrar etti. "Ayrıca Noah'yla ilgili kaygılanmaya bir son ver. Isabel'in ne denli genç olduğunu biliyor. Uygunsuz herhangi bir şey yapmayacaktır."

Michael Noah konusunda haklıydı, fakat Jordan Isabel için aynısını söyleyemiyordu.

"Git ve ona eşlik et, olur mu? Onu içeri getir."

Jordan bu sözlerim yemlemek zorunda kalmadı. Kapıcı ona kapıyı açmadan önce erkek kardeşi verandayı çoktan yarılarmıştı bile.

Jordan nihayet bir bekçi köpeği olmak zorunda kalmayacaktı. Noah tam bir beyefendi idi ve Michael'ın düşündüğü gibi bir adamdı. Ellerini ondan çekemeyen bir hayli ısrarcı birkaç genç kadın mevcut olsa da Noah bunu önemişiyormuş gibi görünmüyordu. Bu kadınlar yirmi bir yaşın üzerinde olduklarından, Jordan onların yaptıkları şeyin bilincinde olduklarını da düşünüyordu.

Noah'nın erdemli davranışı Jordan'ı sorumluluklarından kurtardı ve Jordan bu durumdan keyif almaya başladı. Bunu lensleri yüzünden saat dokuz sularında yapmıştı. Hâlâ ceketinin cebinde onun gözlüğünü ve lens kabını taşıyan Noah'yı buldu. Noah dans pistinde platin sarısı saçları olan bir kadınla yavaş müzik eşliğinde dans ediyordu. Jordan lens kabını almak için yeterince uzun bir şiire araya girdikten sonra kadınlar tuvaletine yöneldi.

Fuayede bir kargaşa vardı. Fazlasıyla acayip görünümlü bir adam kulübün güvenlik görevlileriyle tartışıyordu. Görevliler sırayla onu dışarı çıkması için sert bir şekilde uyarıyorlardı ama adam direniyordu. Federal ajanlardan biri silah taşımadığından emin olmak için halihazırda adamın üzerini bile yoklamıştı.

Adam, "Bir misafire bu şekilde davranılması ne görülmüş ne de duyulmuştur," diyerek yaygarayı kopardı. "Size Bayan Isabel

MacKenna'nın beni görmekten mutlu olacağını söylüyorum. Davetiyemi nereye koyduğumu unuttum, hepsi bu, fakat davet edildiğimi size garanti ederim."

Adam kendisine doğru yürüyen Jordan'ı fark edince ona neşeli bir şekilde gülümsedi. Ön dişlerinden biri öbürünün üzerinden geçiyor ve her konuştuğunda üst dudağını yakalayacak yeterlilikte bir çıkıntı yaratıyordu.

Jordan müdahale etmesi gerekip gerekmediğini bilmiyordu. Adam çok garip davranıyordu. Parmaklarını şıklatmaya ve biriyle aynı fikri paylaşıyormuşçasına kafa sallamaya devam etse de hiç kimse onunla konuşmuyordu. Kıyafeti de tuhaftı. Yazın ortası olmasına karşın yabancı, deri dirsek yamaları bulunan ağır yün kumaştan spor bir ceket giymişti. Bolca terliyordu. Sakalları bile sınısıklamdı. Sakalı kırlaşmış olsa da Jordan onun kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyordu. Deriden eski bir dosyayı göğsüne bastırıyordu ve dosyanın her yanından kağıtlar fişkırıyordu.

Jordan, "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu.

"MacKenna düşününün davetlilerinden misiniz?"

"Evet, öyleyim."

Kalın dosyayı koltuğunun altına sıkıştırıp elini ekoseli yün yelek cebine sokarken adamın gülümsemesi genişledi. Adam cebinden kırış kırış ve lekeli bir kart çıkararak Jordan'a uzattı.

Gururla "Ben Profesör Horace Athens MacKenna'yım," dedi. Jordan'ın kartta yazan ismi okumasını bekledi, sonra kartı ondan kapıp yeniden cebine tıktı. Jordan'a gülümsemeye devam ediyordu.

Güvenlik görevlileri ondan uzaklaşmışlardı, ancak ihtiyatlı bir şekilde onu gözlüyorlardı. Profesör MacKenna hakikaten de biraz tuhaf bir adamdı.

"Burada olmaktan ötürü nasıl heyecanlandığımı size anlatamam." Elini uzatıp, "Bu önemli bir hadise. Bir MacKenna bir Buchanan'la evleniyor. Hayret verici. Evet, hayret verici," diye ekledi. "MacKenna atalarımızın mezarlarında döndüklerini, kemiklerinin sızladığını hayal edebiliyorum," ilavesini yaparken kıkır kıkır güldü.

Jordan, "Ben MacKenna değilim," dedi. "Adım Jordan Buchanan."

Profesör elini Jordan'inkinden ayırmadı, ona daha da yaklaştı. Gülümsemesi kayboldu; irkilmiş görünüyordu. "Buchanan mı? Buchanan mısınız?"

"Evet, bu doğru."

Profesör, "Tamam," dedi. "Tamam o zaman. Bu bir MacKenna Buchanan düğünü. Elbette Buchanan'larla karşılaşacak olacaktım. Bu mantığa uygun, değil mi?"

Jordan sonraki dakikalarda bir sıkıntı yaşıyordu. Profesör MacKenna'nın aksanı koyu ve alışılmışın dışında fazlasıyla İskoç-İrlandalı-güneyli kombinasyonuydu.

"Affedersiniz. MacKenna atalarının kemiklerinin sızladığından mı bahsettiniz?" dedi. Jordan yanlış anlamış olmalıydı.

"Evet, dediğim budur, canımın içi."

Canımın içi mi? Profesör an be an acayipleşiyordu.

"Buchanan'ların da kayda değer bir çoğunluğunun kutsal olmayan mezarlarında fildir fildir döndüklerini tasavvur ediyorum," diye devam etti.

"Bu neden olsun ki?"

"Kan davası, elbette."

"Kan davası mı? Anlamıyorum. Hangi kan davası?"

Profesör mendilini çıkarıp alnından akan teri sildi. "Haddimi aşıyorum. Çıldırılmış olduğumu düşünüyorsunuzdur."

Evet, Jordan'ın düşündüğü tam olarak buydu.

Neyse ki profesör cümlesine yanıt istemedi. "Sıcaktan bunaldım," dedi. Başını Jordan'ın demin çıktığı balo salonuna doğru eğdi. "Soğuk bir şeyler alabilirim."

"Evet, elbette. Lütfen, benimle gelin."

Yürürken profesör Jordan'ın koluna girdi ve omzunun üzerinden şüpheyle etrafa göz gezdirdi. "Ben Teksas'taki Franklin Koleji'nde tarih profesörüyüm. Franklin'i duydunuz mu?"

Jordan, "Hayır," diyerek itiraf etti. "Duymadım."

"İyi bir okuldur. Austin'in tam dışında yer alır. Ortaçağ tarihi öğretiyorum ya da en azından bir miktar beklenmedik paraya konuncaya ve biraz zaman öldürmekte karar kılincaya dek öğretiyordum. Bu benim için uzun ve maaşlı bir izin dönemi gibi bir şey" Diye açıkladı ve konuşmasını sürdürdü, "yaklaşık on beş yıl evvel aile tarihimizi araştırmaya başladım. Benim için fazlasıyla zihin açıcı bir hobi haline geldi. Aramızda düşmanlık bulunduğunu biliyor muydunuz?" Jordan'ın bir yanıt vermesini beklemeden sözlerine devam etti. "Söylemek istediğim, Buchanan'larla MacKenna'lar arasındaki düşmanlık. Eğer sözü tarihe bıraksaydık bu düğünün asla yapılmaması gerekirdi."

"Kan davası yüzünden mi?"

"Bu doğru, canımın içi." .

Tamam. Jordan, adamın kaçığın teki olduğuna karar verdi. Gizli silah ihtimaline karşı adamın üzerini arayan ajana aniden minnet duydu. Fakat adamı balo salonuna götürüyor olması onu huzursuz etmişti, adam, bir rezalet çıkarabilirdi. Diğer taraftan, adam' zararsız görünüyordu ve Isabel'i tanıyordu. .. en azından tanıdığını söylemişti.

Jordan sözüne, "Isabelle..." diyerek başladı, profesörün Kate'in kız kardeşini nereden tanıdığını ortaya çıkarmaya kararlıydı.

Profesör kendini, Jordan'ı dinleyemeyecek kadar, kendi hikâyesine kaptırmıştı.

"Bu kan davası asırlardır sürmekte ve kökenine ulaştığımı her sanışmda, ne hikmetse, başka bir aykırılık buluyorum." Birkaç kez başını salladıktan sonra biri ona sinsice yaklaşıyormuş gibi endişeli bir şekilde arkasına hızlı bir bakış fırlattı, "Bu kan davasının izini on üçüncü yüzyıla varan yol boyunca sürdürdüğümü söylemekten gurur duyuyorum," diyerek böbürlendi.

Profesör nefes almak için durakladığında, Jordan Isabel'i bulmalarını önerdi.

"Sizi görünce heyecanlanacağına eminim' dedi. Ya da dehşete kapılacağından, diye içinden geçirdi.

Koridor boyunca yürüdüler. Şampanya kadehlerini taşıyan garson yanlarından geçerken balo salonuna girdiler. Profesör tepsiden bir kadeh aldı. İçkiyi bir dikişte bitirdikten sonra aceleyle diğerine uzandı.

"Oh, ferahladım. Yiyecek var mı?" diye dobra dobra sordu, "Evet, elbette. Gelin, size masaların birinde bir yer bulalım."

Profesör, "Teşekkür ederim," dedi ama yerinden kıpırdamadı. "Bayan MacKenna'ya gelince..." derken bakışlarıyla balo salonunu taradı. "Kendisiyle fiilen tanışmadım. Aslında, onu bana göstermeniz gerekecek. Onunla ara sıra yazışıyorduk fakat nasıl görüldüğüne dair herhangi bir fikrim yok. Genç ve kolejli olduğunu biliyorum," eklemesini yaptı. Jordan'a hınzırca bir bakış atıp, "Onu nasıl bulduğumu merak ettiğinizi sanıyorum, ediyorsunuz değil mi?" dedi.

Jordan yanıt veremeden profesör tombul dosyayı bir koldan ötekine aktardı ve garsona başka bir içki getirmesini işaret etti.

"Ellerimin eriştiği her gazeteyi okumayı alışkanlık haline getirdim. Günceli takip etmekten hoşlanırım," açıklamasını yaptı. "Elbette, İnternet'teki başlıca gazeteleri okuyorum. Siyasi olaylardan ölüm ilanlarına kadar her şeyi okurum ve okuduklarımın pek çoğunu kafamda tutarım' diye böbürlendi. "Bu doğru. Hiçbir şeyi katiyen unutmam. Beynimin nasıl çalıştığını hesap edin. Aynı zamanda aile tarihimin ve MacKenna Vadisi'nin mülkiyetiyle bağlantılı olan geçmişimin izini sürmekteyim. Mahkeme kayıtlarından Bayan MacKenna'nın birkaç yıl içerisinde o görkemli diyarı miras olarak alacağını bulup çıkardım."

Jordan başıyla onayladı. "Büyük amcasının Isabel'e İskoçya'da oldukça geniş bir toprak parçası bıraktığını duymuştum."

Profesör, "Herhangi bir toprak parçası değil, canımın içi, MacKenna vadisi," diye çıktı. Ses tonu o an öğrencilerinden birini azarlayan bir profesörünkü gibi çıkıyordu» "O diyor şu kan davasıyla, şu kan davası da o diyarla bağlantılı. Buchanan'lar ve MacKenna'lar asırlardır mücadele ediyorlar. Bu çekişmenin asıl kökeninin ne olduğunu bilmiyorum, ama aşşğılık Buchanan'lar tarafından vadiden çalınan hazineyle alakalı bir şeyler yapılmalı ve ben bunun ne olduğuyla ne zaman alındığına ilişkin gerçeğı su yüzüne çıkarmayı kafama koydum."

Jordan profesöre en yakın sandalyeyi çekerken atalarına yönelik hakareti umursamadı. Profesör dosyasını düşürdü ve, "Bayan MacKenna araştırmama bir hayli ilgi gösterdi, hatta o kadar ilgilendi ki gelip beni görmesi için onu davet ettim. Her şeyi yanımda getirebilmem olanaksızdı, anlayacağınız üzere. Bu araştırmayı yıllardır yapmaktayım."

Jordan'a beklenti dolu bir ifadeyle baktı. Jordan onun bir tür yanıt istediğini varsayarak başıyla onayladı ve sordu, "Nerede oturuyorsunuz, Profesör?"

"Bilinmeyen bir yerde." Profesör bu cümleyi kurmasının ve açıklamasının akabinde sırtıttı, "Mali durumum sebebiyle... mirasım," düzeltmesini yapıp, "Teksas'ın iç kısmında bulunan Serenity adında sakin, küçük bir kasabaya taşınabildim. Günlerimi okuyarak ve araştırarak geçiriyorum," diye ekledi. "Issızlıktan keyif alıyorum ve kasaba gerçekten bir vaha. inzivaya çekilmek için büyüleyici bir yer olurdu, ancak büyük olasılıkla doğduğum yere, Iskoçya'ya döneceğim."

"Oh? Iskoçya'daki evinize mi döneceksiniz?" Jordan Isabeli bulma umuduyla salona göz gezdirdi.

"Evet, aynen öyle. Hakkında bilgi sahibi olduğum her yeri ziyaret etmek istiyorum. Oraları hatırlamıyorum." Profesör dosyayı gösterdi. "Tarihimizden bazı kesitleri Bayan MacKenna'nın okuması için yazdım. MacKenna oymağının katlanmak zorunda kaldığı kalp ağrısının çoğunu Buchanan oymağının hatası .oluşturuyordu," derken parmağını tehditkâr bir edayla Jordan'ın yüzüne salladı. "Araştırmama siz de göz atmak istiyor olabilirsiniz, ancak sizi uyarmak durumundayım, bu efsanelerin izini sürmek ve temeline inmeyi denemek bir saplantıya dönüşebilir. Diğer taraftan bu, günlük yaşamın tekdüzeliğinden ferahlatıcı bir sıyrılış. Çünkü .bir tutku haline bile gelebilir."

Gerçek tutku. Bir matematikçi ve bilgisayar mühendisi olan Jordan kesin verilerle uğraşırdı, fanteziyle değil. Herhangi bir faaliyet planı ve o planla beraber yürüyecek bilgisayar yazılımı tasarlayabilirdi. Bulmaca çözmeyi severdi. Efsanelerin peşine düşmek onun için zaman öldürmekten başka bir şey değildi, ama şu an bu konuda profesörle uzun bir tartışmaya girmeyecekti ve mümkün olduğunca çabuk bir şekilde Isabeli bulacaktı. Profesör MacKenna'yı önünde bir tabak yiyeceklerle bir masaya yerleştirdikten sonra Isabeli aramaya başladı.

Isabel dışarıdaydı ve tam oturmak üzereyken Jordan onu yakaladı.

"Benimle gel," dedi. "Arkadaşın Profesör MacKenna gelmiş. Onunla ilgilenmelisin."

"Burada mı? Buraya mı geldi?" Isabel şaşırılmış görünüyordu.

"Onu davet etmedin mi?"

Başını iki yana salladı. Sonra fikrini değiştirdi. "Bekle. Onu

davet etmiş olmalıyım, fakat resmen değil. Yani listede yok.. Birbirimizle haberleşiyorduk; ben de düşün ve resepsiyonun yapılacağı yerden bahsettim, çünkü Profesör Carolina'yı turlayacağını ve bu vakitler bu bölgede bulunacağını yazmıştı. Gerçekten burada öyle mi? Neye benziyor?"

Jordan gülümsedi. "Tarif etmesi zor. Kendin görüp karar versen daha iyi olur."

Isabel Jordan'ın peşinden salona doğru girdi. "Sana hazi-neden bahsetti mi?"

Jordan, "Biraz," yanıtını verdi.

"Peki ya kan davasından? Buchanan'larla MacKenna'ların hep kavga ettiklerini anlattı mı? Kan davası yüzyıllardır sürmekteymiş. MacKenna Vadisi'ni miras olarak aldığımdan, tarih hakkında olabildiğince çok şey bilmek istiyorum."

Jordan, "Heyecanlı görünüyorsun," dedi.

"Heyecanlıyım. Birinci branş olarak tarih, ikinci branş olarak da müzik almaya zaten karar vermiştim. Profesör beraberinde araştırmasından bazı bölümler getirmiş mi? Kutularcasına sahip olduğunu yazmıştı..."

Yanında bir dosya var."

"Peki ya kutular?"

"Bilmiyorum. Kendisine sorman gerek."

Profesör Isabel'e çok daha sıcakkanlı davrandı. Ayağa kalkıp onunla tokalaştı.

"MacKenna Vadisi'nin yeni sahibiyle tanışmak büyük şeref. Iskoçya'ya gittiğimde, oymağımın üyelerine sizinle tanıştığımdan ve sizin olabileceğinizi düşündüğüm kadar güzel bir kız olduğunuzdan kesinlikle söz edeceğim."

Jordan'a döndü sonra, "Onlara sizden de bahsedeceğim," dedi.

Jordan'ın merakını uyandıransa onun ne söylediği değil, nasıl söylediği.

"Benden mi?"

Profesör, "Buchanan'lardan," diye düzeltti.

"Kate MacKenna'nın, seviyesinin altında biriyle evlendiğini biliyorsunuz."

Bu sözü Jordan'ı bir hayli sinirlendirmişti. "Neden?" diye sordu.

"Buchanan'lar barbarlar. Sebebi bu." Profesör dosyayı işaret ederek, "Bunun içerisinde barışsever MacKenna'lara karşı uygulanan acımasızlıklardan yalnızca birkaç örnek bulunuyor. Okumanız gerek, işte o zaman bir MacKenna ile evlenen akrabanızın ne denli talihli olduğunu idrak edeceksiniz."

Isabel şok olmuş bir halde, "Profesör, Jordan'a kasıtlı olarak mı hakaret ediyorsunuz?" sorusunu yöneltti.

Profesör, "O bir Buchanan," yanıtını verdi. "Ben sadece gerçekleri söylüyorum."

"Araştırmanız ne derece doğru?" Jordan kollarını göğsünde kavuşturup bu kaba adama kaşlarını çatarak baktı.

Profesör, "Ben bir tarihçiyim," diye çıkıştı. "Görevim gerçekleri araştırmak. Araştırmalarımın efsaneleşmiş hikayelerin pek çoğunu gerçek kılacağına dair sizi temin ederim."

"Bir tarihçi olma sıfatıyla tüm MacKenna'ların aziz ve tüm Buchanan'ların günahkar oluşlarına ilişkin kanıtınız bulunduğuna mı inanıyorsunuz?"

Profesör, "Gerçekleri çarpıttığımı düşünüyor olabilirsiniz, ancak bu kanıt su götürmez. Bunu okuyun..." derken bir kez daha meydan okudu, "bunu okuyun ki bir sonuca varabilesiniz."

"Yani Buchanan'lar barbar mı?"

Profesör neşeli bir şekilde, "Korkarım öyle," dedi. "Aynı zamanda hırsızlar," diye de ekledi. "MacKenna Vadisi yüzölçümünün neredeyse yarısına gerileyinceye kadar MacKenna topraklarını apardılar. Ve elbette hazineyi de çaldılar."

Jordan öfkesini belli ederek, "Kan davasını başlatan hazineyi," dedi.

Profesör Jordan'a sinsice sırtıttı ve o sanki orada yokmuş gibi davranarak Isabel'e dönüp konuşmaya başladı. "Bütün kutularla seyahat edemezdim. Iskoçya'ya giderken onları bir ambara koymak zorunda kalacağım. İncelemek istiyorsanız en iyisi önümüzdeki iki hafta içerisinde Teksas'a gelin."

"İki hafta içerisinde ayrılıyor musunuz? Ama okulum başlayacak ve..." Isabel durdu, derin bir nefes aldı ve bir çırpıda, "İlk haftayı atlatabilirim," deyiverdi.

Jordan onu engelledi. "Isabel, bütün bir haftayı kaçıramazsın. Ders programını ve kitaplarını alman gerekecek... Teksas'a firar edemezsin. Neden profesör saha araştırma dosyalarını elektronik posta yoluyla yollamıyor?"

"Araştırmamın çoğu el yazısı; yalnızca birkaç tarihi ve ismi bilgisayarıma yükledim. Onları yollayabilirim, hatta eve döner dönmez yollayacağım, fakat onların hiçbir evraklarını olmadan size bir anlam ifade etmeyecektir."

Jordan, "Kutuları postalamaya ne dersiniz?" önerisinde bulundu.

Profesör, "Oh, hayır, bunu katiyen yapamam," dedi. "Masraf..."

Jordan, "Nakliye masrafını karşılıyoruz," teklifinde bulundu.

"Postaya güvenmiyorum. Senelerin araştırmasını barındıran o kutular kaybolabilir. Hayır, hayır, araştırmayı riske atamam. Teksas'a gelmen lazım, Isabel. Belki geri geldiğimde... yinede..."

Isabel onun bir çözüme ulaştığını düşünerek, "Evet?" dedi.

"Maddi kaynaklanma bağlı olarak İskoçya'da kalmaya karar verebilirim ve şayet kalırsam, onları almak için dönme hazırlığına girişinceye dek araştırma malzemelerim ambarda bekleyecek. Eğer biriktirdiklerimi incelemek istiyorsan, ya şimdi ya da hiçbir zaman."

Isabel, "Birine araştırmalarınızın fotokopisini çektirebilir misiniz?" sorusunu yöneltti.

"Ne bunu benim adıma yapacak kimsem ne de vaktim var. Seyahatim için hazırlanıyorum. Geldiğinde bizzat kendin kopyalamak zorunda kalacaksın."

Isabel hayal kırıklığına uğramış bir halde derin bir iç çekti. Jordan bu işin onun için ne kadar önemli olduğunu anlayarak ikilem yaşamasını anlayışla karşıladı. Profesörün ataları aleyhinde tek taraflı bir belge oluşturmaya öfkeleniğinden, Isabel'in kendi memleket tarihi hakkında daha fazla şey öğrenemeyeceğine üzülmüştü.

Isabel ve profesörü tartışmalarını sonlandırmaları için baş başa bırakmak amacıyla ayağa kalkarken, "Kendi başıma küçük çaplı bir araştırma yapabilirim," dedi.

Bu iğrenç adam olumsuz manada içine işlemiştii ve Jordan onun yanıldığını kanıtlamak için bazı gerçekleri gün ışığına çıkarmaya kararlıydı. Tüm Buchananlar barbar mıydı? Ne tür bir tarih profesörü böylesine bir genellemede bulunabilirdi? Bu ne denli inandırıcıydı? Bu adam gerçekten de bir tarih profesörü müydü? Jordan onu kesinlikle soruşturacaktı.

"Belki de Buchananlar in aziz olduklarını ispatlarını."

"Bu mümkün değil, canımın içi. Araştırmam kusursuzdur."

Jordan uzaklaşırken omzunun üzerinden ona baktı.
"Göreceğiz."

Üçüncü Bölüm

Jordan nihayet lenslerini çıkarma fırsatı bulduğunda saat onu epey geçmişti. Balo salonuna döndü ve dans pistindeki kalabalığın içinde Noah'yı ayırt etmeye çalışarak girişin yanında dikildi. Gözlüğü hâlâ onun cebindeydi.

Profesör MacKenna bir saat önce resepsiyondan ayrılmıştı ve Isabel onun kaba davranışı için Jordan'dan defalarca özür dilemişti. Jordan ise gücenmemiş, endişelenmemesi gerektiğini söyleyip araştırma kutuları yüzünden kendini yiyip bitiren Isabel'i yalnız bırakmıştı. Aklından ona yardım etmek geçse de fikrini değiştirmişti. Bugünlerde, Michael'ın hatırlattığı üzere, boşa olmasına ve profesörün muhtemelen sahte araştırmasından bir kısmını okumaya meraklı olmasına karşın, böyle yaparak o adama daha fazla katlanmak zorunda kalacaktı. Ve Jordan kesinlikle bunun olmasını istemiyordu. Bir saatini bile bu adamla harcamaya değmezdi.

"Neden somurtuyorsun?"

Erkek kardeşi Nick ona doğru yaklaşırken bu soruyu sordu.

"Somurtmuyorum. Gözlerimi kısıyorum. Gözlüğüm Noah'da. Onu görüyor musun?"

"Evet. Tam karşında."

Jordan tam karşısına odaklandı, onu ayımsadı, sonra kaşlarını çattı. "Ortağının dört bir yanında soluk soluğa kalmış şu aptal kadınlara bak iğrenç"

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Jordan, "Öyle düşünüyorum," diye yanıtladı, "Bana bir söz ver."

"Evet?"

"Bu şekilde davrandığımı görürsen, beni vuracaksın."

Nick ona gülümsemeden evvel, "İçin rahat olsun," dedi.

Noah hayranlarından af dilemiş, onlara katılmaya geliyordu.

"Bu denli komik olan nedir?"

"Jordan kendisini vurmamı istiyor."

Noah tüm dikkatini vererek bir ya da iki saniyeliğine göz ucuyla Jordana baktı.

"Bunu ben yaparım," diye önerdi.

Ses tonunda Jordan'ın hoşuna giden hafif bir coşku vardı. Jordan kardeşinin ve Noah'nın yanından ayrılmaya karar verdiğinde Dan Robbins'in kendisine yaklaştığını fark etti. Yani en azından yaklaşan Dan olduğunu sanıyordu. Görüşü emin olamayacak kadar bulanıktı. Akşamın daha erken saatlerinde Dan'le bir kez dans etmişti çalan müzik ne olursa olsun, vals, tango ya da hiphop. Dan polkanın sarsılmalı versiyonuna benzeyen bir türde kendi dansını yaratır ve hoplayıp zıplardı, Jordan fikrini değiştirerek yerinden kımıldamadı, Don biraz daha yaklaştığı Noah'ya gülümsedi. Bu girişim işe yararmış gibi görünüyordu çünkü Dan duraksamasının ardından başka tarafa yönelmişti.

Nick, "Neden onu vurmamı istediğini bilmek istemiyor musun?" diye sordu.

Noah, "Nedenini zaten biliyorum," dedi. "Canı sıkılmış."

Jordan elini Noah'nın cebine soktu, gözlüğünü buldu ve taktı.

"Sıkılmadım.""

Noah, "Evet, sıkıldın," dedi.

Konuşurken Jordan'ın başının üzerinden bakıyordu. Jordan onun sırf kendisini kızdırma amacıyla, kasıtlı olarak bu şekilde davrandığından şüpheleniyordu.

Nick, "Doğru söylüyor" dedi. "Sıkılmış olmalısın. Şirket senin her şeyindi ve onu sattığından beri.."

"Yani?"

Nick omuz silkti. "Sıkılmış olmalısın."

"Sizin gibi davranmaktan hoşlanmıyor olabilirim ama bu canımın sıkıldığı ya da mutsuz olduğum anlamına gelmez. Harika bir sosyal hayatım var ve..."

Noah Jordan'ın sözünü keserek araya girdi. "Ölü insanların senden çok daha iyi bir sosyal hayatı var."

Nick Noah'ya katılıyordu. "Aslında fazla eğlenmiyorsun, değil mi?"

"Elbette eğleniyorum. Okumaktan hoşlanıyorum ve..."

Her ikisi de Jordan'a sırtarak bakıyordu, Jordan çirkin palyaçolar olduklarını onlara söylemek üzereyken Nick, "Evet, Jordan kitap okumaya bayılır. Birkaç gün önce okuduğun kitap hangisiydi?" dedi.

"Anımsamıyorum, Çok sayıda kitap okuyorum."

Noah kulak tırmalayıcı, neşeli bir ses tonuyla, "Ben anımsıyorum," dedi. "Nick, Dylan ve ben balık avından yeni dönmüştük. Sen de güvertede oturmuş Stephen Hawking'in bütün eserlerini okuyordun."

"Sürükleyiciydi,"

Jordan'ın savunmacı yorumu üzerine sıkı birer kahkaha attılar.

"Benimle dalga geçmeyi kesip uzaklasın. Her ikiniz de."

Zamanlaması çok daha iyi olabilirdi. Onlara uzaklaşmalarını söyler söylemez, Dan'in yeniden kendisine doğru yaklaştığım fark etti. Noah'nın kolunu kavradı. Bu şekilde davranmasının sebebini Noah'nın anladığına emindi onlara doğru ağır adımlarla yaklaşan Dan'i görmemesi için kör olması gerekiyordu ama Noah bununla ilgili tek kelime etmedi.

"Kız kardeşin bir kutuda yaşıyor," dedi.

Nick başını salladı. "Jordan, eğlence olsun diye en son ne zaman bir şeyler yaptın?"

"Eğlenmek için pek çok şey yapıyorum."

"Sorumu bir de şöyle sorayım. Bilgisayarları," bilgisayar ciplerini ya da yazılımım karıştırmadan en son ne zaman eğlendin?"

Jordan yanıt vermek için ağzım açtı, sonra kapadı. Herhangi bir şey düşünemiyordu, zira baskı altında olduğu aşikardı.

Noah, "Mantıksız bir şey yaptın mı hiç?" diye sordu.

Jordan soruyu soruyla yanıtladı. "Mantık bunun neresinde?"

Noah Nick'e döndü. "Ciddi mi?"

Nick, "Korkarım öyle," yanıtlamı verdi. "Kız kardeşim bir işe girişmeden önce elindeki verileri analiz etmek, bunun akabinde de istatistiksel başarı olasılıklarını hesaba katmak isteyecektir..."

Bu iki adam Jordan'ın canını sıkarak gayet güzel vakit geçiriyorlardı ve eğer işverenleri Dr. Peter Morganstern onlara katılmamış olsaydı, kaldıkları yerden devam edeceklerdi. Morganstern içinde iki dilim düğün pastası bulunan bir tabak taşıyordu.

Morganstern iyi bir aile dostu olmuştı ve dünyadaki hiçbir şey onun bu düğünü kaçırmasına engel olamazdı. Jordan onu seviyor ve takdir ediyordu. Morganstern FBI'da son derece uzmanlaşmış bir birimi idare eden, parlak zekalı bir adli psikiyatristti. Birime kayıplar-ve-bulunanlar departmanı diyorlardı. Jordan'ın erkek kardeşi Nick ve Noah, Morganstern programının birer parçasıydı. Sorumlulukları arasında kayıp ve istismar edilmiş çocukları bulmak yer alıyordu. Jordan onların programın başarısında önemli bir neden teşkil ettiklerine inanmaktaydı.

"Siz içinüz eğleniyormuş gibi görünüyorsunuz."

Jordan, "Bunlarla çalışmaya nasıl tahammül ediyorsunuz?" diye sordu.

Morganstern başını Noah'ya çevirerek, "Akıl sağlığını sorguladığım zamanlar olmuyor değil. Özellikle de bununlayken," dedi.

Nick, "Efendim, sizi ve eşinizi iris teyzemizle aynı masada bir araya getirdiğimiz için özür dilerim," dedi. "Bir doktor olduğunuzu fark etti mi?"

"Korkarım evet."

Noah'ya, "iris saplantılı bir hastalık hastası," açıklamasında bulundu.

Noah, "Bir doktorun onunla aynı masada yan yana oturma olasılığı nedir?" diye sordu.

Herkes iris Teyze'nin oturduğu masaya döndü.

Jordan kendini tutamayarak, "Yüz yetmiş dokuz bin yedi yüzde bir ihtimal," yanıtını verdi.

Adamlar bu kez de ona bakmak için döndüler.

Afallamış olan doktor, "Bu bir tam sayı mı yoksa bir tahmin mi?" sorusunu yöneltti.

Jordan, "Altı yüz tahmine dayalı bir tam sayı," dedi. "Asla tahminde bulunmam."

Noah yüksek sesle düşüncelerini dile getirerek, "Her zaman böyle mi?" diye sordu.

Nick, "Çoğunlukla," diye yanıtladı.

"Çünkü matematik zekasına sahibim.

Nick, "Ama sağduyudan yoksunsun," diyerek araya girdi.

Morganstern, "Seni kesinlikle takımımda kullanabilirim," dedi. "Kariyerinde bir değişiklik düşünürsen, gelip benimle çalış."

Nick bu fikre karşı çıkarak, "Olmaz," dedi.

Noah aynı anda, "Kesinlikle olmaz," diye ekledi.

Doktor başını çevirip Jordan'a göz kırptı. "Onu hemen sahaya çıkarmazdım. Siz ikinizin geçtiği gibi, geniş kapsamlı bir eğitimden geçerdi." Bir ya da iki saniyeliğine bu olasılığı kafasında ölçüp tartıyormuş gibi görünüp düşüncesini dile getirdi, "Jordan'la alakalı güzel bir düşüncem var. Onun birime değer katacağına inanıyorum."

"Efendim, aynı aileden iki üyenin birlikte çalışmaları aleyhinde bir kural yok mu?"

Morganstern, "Öyle bir kuralım yok," dedi. "Onu akademiye kayıt ettirmezdim. Bizzat ben yetiştirdim."

Noah dehşete düşmüş görünüyordu. Nick hemfikir oluşunu kafasını sallayarak ortaya koyarken Noah, "Efendim, bu hâlâ iyi bir fikir değil," diye ısrar etti.

Öfkeden çıldıran Jordan Noah'ya dönerek, "Dinle, Bay Herşeyemaydanoz. Bu senin kararın değil. Benim kararım."

Doktor, Noah'nın tepkisinden hoşlanmış görünüyordu.

Jordan, "Silah taşıyacak mıyım?" diye sordu.

Nick, "Silah söz konusu dahi olamaz," dedi.

Noah, "Sen fazla eşgüdümsüzsün ve bir yarasa misali kördün," diye araya girdi. "Kendi kendini vurursun," öngörüsünde bulundu.

Jordan Morganstern'e gülümsedi. "Sizinle konuşmak güzeldi. Şimdi* eğer beni mazur görürseniz, bu iki sersemenden kurtulmak istiyorum."

Noah Jordan'ın kolunu kavradı. "Hadi. Benimle dans et."

Noah halihazırda onu dans pistine doğru çekiyor olduğundan, Jordan itiraz etmenin bir anlam taşımayacağını biliyordu. Gelin, tatlı sizlerle kız kardeşini şarkı söylemeye ikna etmişti. En harika ses Isabel'deydi ve Isabel Kate'in en gözde halk şarkısını söylemeye başladığında, kalabalık sessizliğe bürünmüştü. Genci yaşlısı herkes adeta hipnotize olmuş gibiydi.

Noah Jordan'ı kolları arasına alıp kendisine sımsıkı yapıştırdı. Jordan bunun tamamıyla nahoş bir durum olmadığını itiraf etmek zorunda kaldı. Onun sıkı vücudunun kendisinininkine dayalı olması hoşuna gitti. Kokuşunu da beğendi. Sürdüğü her neyse fena halde cezbediciydi.

Noah, "Doktor için çalışmayı ciddi düşünmüyorsun, değil mi?" diye sorduğunda Jordan'ın tepesinden bakıyordu.

Sesi bir parça endişeli çıkmıştı. Jordan onu birazcık kızdırmadan edemedi. "Keşke sizinle çalışsam."

Noah başını iki yana sallarken gülümsedi. "Olacak şey değil. Gerçekten ciddi olamazsın. Ciddi değilsin değil mi?"

Jordan, "Tamam," dedi. "Doktor Morganstern adına çalışmayı düşünmüyorum. Mutlu musun şimdi?"

"Ben daima mutluyumdur."

Jordan gözlerini döndürdü. Oh, ego böyle bir şey olsa gerek. "Sırası gelmişken..." dedi, "Doktor Morganstern ciddi değildi. Seni ve Nick'i sinirlendirmek amacıyla dalga geçiyordu. İşe yaradı. Sinirlendin."

"Doktor asla dalga geçmez ve ben asla sinirlenmem."

"Tamam, doktor dalga geçmediyse bile ben gene de onun için çalışmayı düşünmezdim."

Noah'nın yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı ve bir saniyeliğine Jordan onun nasıl da sinirlenebildiğini unuttu.

"İlgileneceğini düşünmedim."

Jordan kızgınlıkla sordu, "O zaman neden bu konuşmayı yapıyoruz? Madem ki yanıtı biliyordun, neden sordun?"

"Sadece emin olmak için. Hepsi bu."

Bir yarım dakikalığına kendilerini müziğe kaptırdılar ve Noah bunu bozduğunda Jordan fiilen kendini rahatlamış hissediyordu.

"Başarısız olurdun, nitekim."

"Neyde?"

"Doktorun önerdiği işte."

"Başarılı veya başarısız olacağımı nereden biliyorsun?"

"Rahat bölgede yaşıyorsun. Oradan biliyorum."

"Çıldıracağım. Rahat bölge de nedir?"

Noah, "Yaşadığın yer. Güvenli ortamından, yani rahat bölgeden dışarıya katı surette adımını atmıyorsun," açıklamasında bulundu. "Gölgede kalıyorsun." Jordan itiraz dahi edemedi, "Yaşamın boyunca asla içinden gelen bir şeyi yapmadığına ya da hiçbir risk almadığına dair bahse girerim."

"Yalnızca geçen yıl bile pek çok risk aldım."

"Öyle mi? Birini söyle."

"Şirketimi sattım."

Noah, "Bu önceden üzerinde düşünülmüş bir karardı ve olağanüstü bir kâr elde ettin," diye karşı çıktı. "Başka ne?"

Jordan, "Koşuyorum. Gelecek sene düzenlenecek olan Boston Maratonu'na katılmayı düşünüyorum," diye ekledi.

Noah, "Bu disiplin gerektiren bir perhiz. Ayrıca bunu formda kalma amacıyla yapıyorsun," itirazında bulundu.

Artık Jordan'a tepeden bakmıyordu. Sabit bir bakışla gözlerinin içine bakıyordu ve Jordan'ı aşın derecede rahatsız ediyordu. Jordan hayatı boyunca içinden gelen anlık bir eyleme girişmeyi ya da herhangi bir risk almayı düşünmemişti. Yaptığı her şey içinden ipliğe tasarlanmış ve en ince ayrıntısına kadar planlanmıştı. Yaşamı gerçekten o denli sıkıcı mıydı? Gerçekten o denli sıkıcı *biri* miydi?

"Birini bile ileri sürmekte sıkıntı mı yaşıyorsun?"

"Dikkatli olmanın hiçbir sakıncası yok." Harika, Jordan şimdi de doksan yaşında biri gibi konuşmuştu.

Noah neredeyse gülecekti. "Haklısın," dedi. "Dikkatli olmanın hiçbir sakıncası yok."

Jordan ne kadar da sıkıcı olduğunu anladığından ve Noah'nın zaten onu çözmüş olduğunu varsaydığından utanıp,

kendisini odak noktası olmaktan kurtarmak adına alelacele konuyu deęiřtirdi. Aklına gelen ilk dūřūnceyi pat diye sūyledi.

"Isabel'in mūthiř bir sesi var, ōyle deęil mi? Onu būtūn gece dinleyebilirim. Isabel'i bir yıldız yapmak isteyen yapımcıların peřinden ayrılmadıklarını biliyor muydun? Ancak Isabel bununla ilgilenmiyor. Henūz birinci sınıf ōęrencisi, ama tarihçi olmayı, master'ını almayı ve hocalık yapmayı kafasına koymuř bir kere. İlginç, sen de ōyle dūřūnmüyor musun? řōhreti ve serveti elinin tersiyle itiyor. Bu durumun hayret verici olduęunu dūřūnuyorum, sence de ōyle deęil mi?"

Jordan'a, onu onayladıęına iliřkin delip geçici bir gülūm-
seme sunduysa da Noah'nın kafası karıřmıř gōrūnūyordu. Buna řařmamalıydı. Jordan yūrūmeye yeni bařlayan bir çocukmuřçasına bořboęazlık ediyordu. Bu konuřmayı bitirmesi gerektięini biliyor olsa da aęzını kapayacakmıřa pek benze-
miyordu. Noah'nın dikkatini kendisine yōneltmesi yūzūnden geçici sinir bozukluęu yařıyordu.

Tanrı aşkına, Isabel, sonlandır şunu. Yeter artık.

"Peki ya Isabel'in birkaç sene içerisinde Iskoçya'daki bir araziyi miras olarak alacaęını biliyor muydun? Oraya MacKenna Vadisi deniliyor." Jordan ardından atlı kovalıyormuřçasına sūratlı konuřuyordu. "Fazlasıyla acayip, ufak tefek bir adamı dūęūne ve resepsiyona davet etmiř. Onunla yeni tanıřtım. Adam edindięi būtūn bilgileri Teksas'taki kutularında biriktirmiř. Bir profesōrmūř senin anlayacaęın ve sūyledięine gōre Buchanan'larla MacKenna'lar arasında asırlardır sūregelen kan davası hakkında bir hayli fazla arařtırma yapmıř. Profesōre kalırsa, Dylan ve Kate'nin katiyen

evlenmemeleri gerekiyormuş. Bir hazine hakkında da bir efsane varmış. Etkileyici gerçekten."

Nefes almak için ara vermek zorunda kaldı, aksi takdirde bayılacaktı.

Noah birkaç saniyeliğine dans etmeyi bırakıp sordu, "Seni geriyor muyum?"

Hah.

"Gözünü dikip baktığında geriyorsun. Benimle konuşurken kabalaşp tepemden bakmaya devam etseydin minnettar kalırdım. Böyle yapma nedenin bu, değil mi? Kabalaşmak mı?"

Noah'nın yüzü aydınlandı. "Ve seni kızdırmak."

"İşe yarıyor. Beni kızdırıyorsun."

Isabel bu şarkıyı sonlandırmayacak mıydı? Bitmek bilmiyordu. Jordan dansın bitmesini arzularken dört bir yanından süzülen çiftlere kayıtsızca gülümsüyordu. Yürüyüp gitmek kabalık olurdu, değil mi?

Noah işaret parmağıyla Jordan'ın çenesini hafifçe yukarı kaldırdı ve doğruca ona baktı. "Bir öneride bulunabilir miyim?" diye sordu.

Jordan, "Tabii," dedi. "İstediğin öneride bulunabilirsin."

"Oyuna dahil olduğunu düşünmen gerekiyor."

Jordan omuz silkti. "Hangi oyunmuş bu?"

"Hayat."

Anlaşılan, Noah Jordan'a sıkıcı yaşantısını iyileştirmek amacıyla önerilerde bulunmuyordu.

"Seninle benim aramdaki fark ne biliyor musun?" diye sordu.

"Binden fazla fark sayabilirim."

"Ben tatlıyı yerim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yani hayat çok kısa. Bazen ilkin tatlıyı yemek zorunda kalırsın."

Jordan bunun nereye vardığını biliyordu. "Anlıyorum. Sen yaşıyorken ben seyrederim. Her şeyi sürekli planlamak yerine arada bir anlık bir şeyler yapmam gerektiğini düşünüyorsun, biliyorum. Ancak senin de bildiğin üzere, ben zaten anlık bir şey yapıyorum."

Noah, "Öyle mi?" sorusunu yönelttiğinde sesinde bir meydan okuma gizliydi. "Neymiş o?"

Jordan, "İçinden gelen..." diyerek zaman kazandı.

"İçinden gelen nedir o zaman?"

Jordan Noah'nın inanmadığını biliyordu. Her ne pahasına olursa olsun, içinden gelen şeyi yapmaya kararlıydı, ölümüne yol açsa bile. Noah'nın yüzündeki o küstahça herşeyibilirim ifadesini silmenin hoşnutluğu her türlü fedakarlığa değerdi, mantıklı olmasa bile.

Jordan kararını bir baş onayıyla güçlendirerek, "Teksas'a gidiyorum," dedi.

Noah, "Neden?" diye sordu. "Neden Teksas'a gidiyorum?" Jordan'ın ilk başta en ufak bir fikri yoktu, ama neyse ki hızlı düşünüyordu. Noah başka bir söz söyleyemeden, Jordan kendi sorusunu yanıtladı. "Bir hazine avına gidiyorum."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Paul Newton Pruitt kadınları severdi. Onlara dair her şeyi severdi: yumuşak, pürüzsüz ciltlerini; dişil görünümlerini; göğsüne sürtünen ipeksi saçlarının rahatlatıcı hissini; onlara dokunduğunda çıkarttıkları erotik sesleri. Bulaşıcı kahkahalarını, kışkırtıcı zevk çığlıklarını severdi.

Fark gözetmezdi. Saçlarının, gözlerinin ya da derilerinin rengini ayırt etmeksizin onların hepsini severdi. Uzun, kısa, zayıf, şişman. Önemli değildi. Ona göre hepsi muhteşemdi ve her biri fazlasıyla eşsizdi.

Kabul etmek gerekirse, onlardan bazılarının gülümseyiş biçimine özel bir düşkünlüğü vardı. Bu, betimleyemeyeceği bir gülümsemeydi. Tek bildiği bu gülümsemenin işin gidişatını ve kalbinin atışını hızlandırdığıydı. Bu çekim çok kuvvetliydi. Açıkçası buna direnemiyor, hayır diyemiyordu. Ayartıcı ve baştan çıkarıcıydı. Bu özellikteki bir gülüş onu büyülemeye asla başarısız olmuyordu.

Hayatta kalmak için davranışını değiştirmek zorunda kalmadan evvel, kadınların epey hoşlandığı adamdı. Ego değildi bu. Ona göre sadece bir yöntemdi. O vakitler karşı konulamayan bir adamdı.

Fakat eski çamlar bardak olmuştu artık.

Eskiden gönül kırmamak için pahalı hediyeler vererek onlara veda ederdi. Birlikte olduğu kadınlar birinin bile nefretini kazanma düşüncesine tahammül edemezdi. Sadece onları *memnun* ettiğinden emin olduğunda, sonraki güzel, bazen de büyüleyici kadına doğru ilerlerdi. Ve daima başka biri olurdu.

Marie'ye kadar. Ona aşık olmuş ve yaşamı sonsuza dek değişmişti. Bildiği yaşantı yok olup gitmişti. Paul Newton Pruitt kimliğine elveda demişti. Yeni bir isim. Yeni bir kişilik. *Yeni* bir yaşam. Artık hiç kimse onu bulamazdı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Jordan vazgeçemediği akılcılığından uzaklaşmak zorundaydı. Bir hazine avı mı? Kafasında neler kurguluyordu böyle? Görünen o ki Noah Clayborne'a o kadar da sıkıcı olmadığını, sağduyusunu kullanabileceğini kanıtlamaya çalışıyordu.

Jordan bu durumdan ötürü kendinden başkasını suçlayamayacağını biliyordu, ama hâlâ Noah'yı suçlamak istiyordu, çünkü böyle yapmak kesinlikle kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu.

Teksas'ın bilinmeyen bir yerinde iki şeritli harap karayolunda, soğutma deposuna daha fazla su dökebilmek için motorunun soğumasını sabırla beklediği, döküntü kiralık arabasına yaslandı. Tanrı'ya şükür, yolculuğunun geri kalanı için arabaya bir çift su şişesi almak amacıyla eyaletler arasındaki yolun ters istikametinde bir süreliğine durmuştu. Radyatörde sızıntı olduğundan adı gibi emindi, fakat radyatöre bakacak bir tamirci bulması için en yakın kasabaya ulaşınca dek motoru çalışır vaziyette tutması gerekiyordu. Hava gölgede en az kırk üç dereceydi ve arabanın havalandırma tesisatı, tıpkı kiralama acentasının rezervasyondaki karışıklığı ve kasten bir çuval inciri berbat edişi sebebiyle Jordan'a bir teselli armağanı olarak sunduğu süperlüks uydu sistemi gibi, yaklaşık bir saat önce bozulmuştu.

Ter göğüslerinin arasından aşağıya damla damla akıyordu; sandaletlerinin altları eriyip asfalta karışıyordu; yüzüne ve kollarına sürdüğü güneş kremi mücadeleyi bırakıyordu. Jordan koyu kestane rengi saçları olsa da kızıl saçlı birinin ten rengine

sahipti, ayrıca yanıp çillenmesi için de fazlaca güneşlenmesi gerekmezdi. Tek seçeneği olduğunu varsaydı. Ya motorun soğumasını beklerken arabada oturup kuruyarak ölecekti ya da dışarıda kalıp yavaş yavaş yanarak ölecekti.

Tamam. Belki biraz abartıyor olabilirdi. Ama hava o kadar sıcaktı ki...

Neyse ki cep telefonu yanındaydı. Evden asla cep telefonunu almadan çıkmazdı. Fakat ne yazık ki bu uçsuz bucaksız yerde kaldığından tek bir sinyal bile alamıyordu.

Teksas Serenity elli ya da altmış mil uzaktaydı. Jordan bu kasaba hakkında pek fazla bilgi edinememişti. Tek bildiği Teksas haritasında en küçük karakterlerle yeri belirtilen küçük bir kasaba oluşuydu. Profesör, Serenity'yi büyüleyici bir vaha olarak vasıflandırmıştı. Fakat Jordan onunla tanıştığında adamın üzerinde, yazın bu sıcaklığına karşın, ağır yün kumaştan spor bir ceket vardı. Büyüleyiciliğe ilişkin ne bilirdi ki?

Jordan Boston'dan ayrılmadan önce profesörü soruşturmuştu; adam ilgi çekici ve tuhaf bir tip olmasına rağmen gerçekten mevcuttu. Çok unvanlıydı ve öğretmenlik yapabilmesi için sertifikalandırılmıştı. Franklin Kolej idarî binasındaki Lorraine isimli kadın asistan onun öğretme yeteneklerini öve öve bitirememişti. Lorraine'e göre profesör tarihi hayâta geçirmişti. Sınıflarının daima ağzına kadar dolu olduğundan da bahsetmişti.

Jordan'a göre bu neredeyse imkansız olan bir şeydi. "Gerçekten mi?"

"Oh evet. Öğrencileri onun aksanına aldırılmazlar ve her sözünü akıllarında tutuyor olmalılar, çünkü derslerinde hiçbir zaman başarısız olmuyorlar."

Ah, Jordan şimdi anlıyordu. Profesörün notu boldu.

Kadın, profesörün erken emekliye ayrıldığına da değindi, ancak onun bu mevzuyu yeniden düşünüp geri dönmesini umuyordu.

"İyi öğretmenler çok zor kazanılıyor. Onlara ödenen maaşlar, çoğunun bu kadar erken yaşta emekli olmalarına olanak tanımıyor. Zira, Profesör MacKenna anca kırklarındadır,"

Belli ki Lorraine eski bir fakülte üyesi hakkındaki kişisel bilgiyi açığa vurmaktan endişe etmiyordu ve Jordan'a neden bu denli ilgilendiğini bile sormamıştı. Jordan kadına profesörün uzak bir akrabası olduğunu söylemişti, ama Lorraine herhangi bir soruşturmaya gereksinim duymamıştı.

Kadın tam bir lafebesiydi, buna hiç şüphe yoktu. "Onun çok daha yaşlı olduğunu düşündüğünüze bahse girerim, öyle değil mi?"

"Evet, açıkçası öyle düşünmüştüm."

"Ben de," dedi. "isterseniz sizin için onun doğum tarihine bakabilirim."

Bereket versin ki uysal bir kadındı. Jordan, "Bu gerekli değil," diye yanıtladı. "Resmi olarak emekliye ayrıldığını mı söylediniz? Ben bir yıllık eğitimci iznine çıktığını sanıyordum."

Lorraine, "Hayır, emekli oldu." diye ısrar etti. "Onu geri döndürmeye çabalıyoruz. Buna rağmen yeniden öğretmenlik yapacağından kuşkuluyum. Yüklü bir mirasa kondu." Konuşmasını sürdürdü. "Bana bu mirastan hiç haberi olmadığını

söyledi. Onun için tam bir sürpriz olmuştu. Şehirdeki koşuşturmacanın ötesinde bir parça arazi satın almaya karar verdi. Ailesinin tarihini araştırıyordu, bu yüzden de huzur ve sükunet içerisinde çalışabileceği bir yer arıyordu."

Etrafına bakman Jordan profesörü, aradığı huzur ve sükuneti bulmuş bir halde hayal etti. Görünürde kimsecikler yoktu ve Jordan Serenity'nin tıpkı çevresini kuşatan kır manzarası kadar ıssız olduğunu hissetti.

Yarım saat geçti, motor soğudu ve Jordan gene yola koyuldu. Havalandırma olmadığından pencereleri açık tutuyordu ve kavurucu sıcak hava bir fırından yüzüne esiyormuş hissi veriyordu. Toprak Jordan'ın yaptığı sufler kadar düzdü, ancak Jordan karşısında genişleyen dönemeci geçer geçmez yolun her iki yanındaki çitleri gördü ve bölge gözüne daha az ıssız gözüktü. En azından yaşam belirtileri vardı. Yaklaşık bir asır önce inşa edildiği izlenimi veren paslanmış dikenli teller boş otlakları çevreliyordu. Jordan yetişen bir tek mahsûl dahi görmediğinden, çitlerin atlar ve sığırlar için örülmüş olabileceğini düşündü.

Miller geçti, fakat manzara fazla değişmedi. Jordan en sonunda kiralık arabasıyla bir çift yumuşak rampayı tırmandı ve yol kıvrıldı. Jordan keskin virajı alırken uzaktaki kuleyi fark etti. Yolun kenarındaki levha Serenity'nin yalnızca bir mil ötede olduğunu ilan ediyordu. Jordan tam o anda telefonunu göz hizasına kaldırdı ve bir sinyal aldığını gördü. Yolun eğim yapıp yükselmesinin ardından bir tepeyi aştı. Orası, Jordan'ın önünde uzanan o yer, Serenity'nin batı yakasıydı.

Ölemeyecek kadar bitkin bir yere benziyordu.

Hız sınırı saatte otuz mile düştü. Jordan birkaç küçük evi geçti. Pas tutmuş bir kamyonet bir evin ön avlusundaki kütüklerin üzerine oturtulmuştu. Lastikleri yoktu. Başka bir evin yan avlusunda ıskartaya çıkarılmış bir çamaşır makinesi duruyordu. Yabani otların arasında bakimsız kalmış ve Sıcaktan kavrulmuş az miktarda çimen görölüyordu. Jordan bir blok ilerideki, tek pompası hâlâ mevcut olan, terkedilmiş benzin istasyonunu da geçti. Boş binanın yan tarafında asmalar yetişmekteydi ve Jordan o binanın içerisinde hangi türden mahlukların yaşayabildiğini sadece tahmin edebilirdi.

Jordan kendi kendine, "Burada ne yapıyorum? Şirketimi asla satmamış olmam gerekirdi," diye söylendi.

Gurur... Onu bu saçma sapan maceraya çıkartan yegâne unsurdur. Jordan Noah Clayborne'un kendisiyle alay etmesini istemiyordu. "Rahat bölge," diye mırıldandı. "Rahat bölgede kalmak istememin nesi yanlış?"

Serenity'den geçerek sonraki büyük şehre gitmeyi, kiralık arabayı birkaç seçme sözle geri vermeyi ve ilk uçakla Boston'a dönmeyi düşündü, ama düşündüklerini yapamadı. Isabele profesörle buluşacağına, sonra da arayıp öğrendiklerini ona anlatacağına dair söz vermişti.

Ashında Jordan da kendi atalarını biraz merak etmiyor değildi. Buchanan atalarının tümünün barbar olduklarına kesinlikle inanmıyordu ve bunu kanıtlamak istiyordu. Bununla birlikte Buchanan'larla MacKenna'lar arasındaki kan davasına ilk olarak neyin yol açtığını öğrenmeyi arzuluyordu. Peki ya hazine? Profesör hazinenin ne olduğunu bile bilmiyor muydu?

Jordan arabayı sürdü ve ana caddeye ulaştı. Evler içlerinde yaşayan birileri yarmış gibi görünüyordu, çünkü çimenler kavruk ve kahverengiydi; gölgeler çekilmişti.

Serenity ancak günahattan arınmak için acı çekilen bir yer kadar davet ediciydi.

Kontrol panelindeki kırmızı ışık yanıp sönmeye başladı, motorun yeniden aşın derecede ısındığını gösteriyordu. Jordan iki blok ötede sürekli açık olduğu anlaşılan küçük bir market buldu ve arabayı oraya yanaştırdı. Hava o kadar sıcaktı ki sırtının koltuğa yapıştığını sandı. Gölgede park etti ve motorun soğuyabilmesi için kontağı kapadıktan sonra profesörün telefon numarasının yazılı olduğu not defterini çıkarıp numarayı tuşladı.

Dördüncü çalışta, profesörün ses kaydı duyuldu. Jordan adını ve numarasını bıraktı. Telefonunu tekrar çantasına koyuyordu ki telefon çaldı. Profesör aramalarını gözden geçiriyor olmalıydı. .

"Bayan Buchanan? Profesör MacKenna ben. Acele etmek zorundayım. Ne zaman görüşmek istiyorsun? Akşam yemeğine ne dersin? Evet, akşam yemeği. Branding Iron'da buluşalım. Üçüncü Cadde'nin bitiminde. Batıya yöneldiğinde karşına çıkacak. Caddenin sağ çaprazında hoş bir motel var. Girişini yapabilir, ferahlayabilir ve benimle altıda buluşabilirsin. Gecikme."

Jordan tek kelime edemedi profesör telefonu kapadı. Sesi gergin, belki de endişeli gelmişti. Jordan başını iki yana salladı. Profesörle ilgili Jordan'ı rahatsız eden bir şey vardı. Birinin üzerine atlayacağından şüpheleniyormuşçasına sürekli

omzunun üzerinden bakan, son derece gergin bir adam olmasından mı yoksa tanımlayamadığı başka bir nedenden mi Jordan neden rahatsız olduğunu bir türlü çözemiyordu. Nedeni ne olursa olsun, Jordan'ın felsefesi basitti: güvende olmak üzülmekten çok daha iyiydi ve onunla yalnızca halka açık bir yerde buluşacaktı.

Havalandırılmalı bir yer şartını koydu. Sıcaklamıştı, terliydi ve perişan olmamayı denemekte zorlanıyordu. Olumlu düşünmeye çalışarak kendi kendine telkin etti. Elbiselerinden kurtulup güzel bir duş aldıktan sonra kendini çok daha iyi hissedecekti.

Boston'a bir an evvel dönebilmek için araba kullanmaya devam edebilmeyi hâlâ arzuluyordu, ancak bu söz konusu bile olamazdı. Kullandığı arabanın yolda bozulma olasılığı yüksekti ve gecenin kör karanlığında yolda kalma ihtimali bile Jordan'ın ürpermesine yetiyordu. Hayır, bu kesinlikle söz konusu olamazdı. Üstelik, Isabel'e söz vermişti ve sözünden cayamazdı. Ve sırf bu yüzden Profesör Acayıple buluşacak, akşam yemeği boyunca onunla araştırması hakkında konuşacak, araştırmasının fotokopilerini alacak ve sabah ilk iş olarak da Serenity'den ayrılacaktı.

Güzel, artık kendini daha iyi hissediyordu. Artık kararlıydı ve bir planı vardı.

Jordan, "Oh, hayır," dedi kendi kendine. „

Arabasını motelin otoparkına çekip Profesör MacKenna'nın bahsettiği o cehennem çukuruna alıcı gözle bakar bakmaz planı suya düştü. O yeri Norman Bates'in işlettiğinden oldukça emindi.

Girişı boydan boya çakıl yatağı halindeydi. Motelde hepi topu sekiz oda vardı ve odalar birbirine yaslanmış ardiye kütuları gibiydi. Duvarın beyaz boyası çatlamıştı ve. odaların pencereleri kirle kaplanmıştı. Jordan odaların içinin ne denli berbat olduğunu tasavvur bile edemiyordu. Tahtakuruları bile bu yerden kaçardı. Onların daha yüksek standartları vardı.

Yine de Jordan orada bir geceliğine idare edebilirdi. Doğru mu?

Yüksek sesle, 'Yanlış," dedi.

Şüphesiz duş almaktan korkmak zorunda kalmayacağı daha iyi bir yer bulabilirdi.

Jordan şımarıklık ya da züppelik yapmıyordu. Kalacağı yerin harap olup olmamasına aldırmaz, sadece temiz ve güvenli olmasını isterdi. Burası ise Jordan'ın temel standartlarından herhangi birini bile karşılamıyordu. Geceyi orada geçirmeye niyeti olmadığı için odalara bakma gereği duymadı.

Caddenin karşısındaki lokantaya alıcı gözle bakmak için arabanın penceresinden sarktı. Kolunu pencerenin keskin kenarına dayama hatasını yaptı. Korktu ve kolunu arabanın içine geri çekiverdi.

Branding Iron Jordan'a bir treni anımsattı, çünkü yuvarlak çatılı bina uzun ve dardı. Yolun kenarında üzerinde atnalı olan mor renkli bir ilan panosu vardı. Lokantanın isminin nereden geldiği belli oluyordu.

Jordan arabayı otoparktan çıkarıp ilerledi. Araba kiralama acentasının Serenity'de bir şubesinin bulunmadığından neredeyse emindi; bu durum daha büyük bir şehre kadar direksiyon sallayacağı anlamına geliyordu ki en yakın şehir en az

yüz mil ötedeydi. Jordan gece için motele kayıt yaptırır yaptırmaz, kiralama şirketini arayacağına, radyatörü onarması için bir tamirci bulacağına ve kasabayı terk etmeden önce bir galon su. satın alacağına karar verdi. İşlevsel bozukluğu olan bir arabayı bilinmeyen bir yere sürme düşüncesi bile Jordan'ı sinirlendirmişti. Jordan kendi kendine "öncelikle tamirci" dedi. Öyleyse karar vaktiydi. Arabayı bırakabilir ve mevcut herhangi bir biçimdeki toplu taşıma aracına binebilirdi. Hiç kuşkusuz bir otobüse, trene ya da herhangi bir vesaite rastlayacaktı.

Jordan çok geçmeden ahşap bir köprüye vardı, üzerinde Papaz Deresi'ni geçtiğini belirten bir levha bulunuyordu. Derede bir damla su yoktu. Jordan köprüden geçerken parmaklığa yapıştırılmış, sular yükseldiğinde köprünün geçilemeyeceğine dair bir uyarı okudu. "Bunun şu an için bir önemi yok," diye düşündü. Dere de kasaba kadar kurumuş görünüyordu.

Köprüyü geçtikten sonra orman yeşiline boyanmış, kalın beyaz harfli ahşap tabela Jordan'ı selamladı.: TEKSAS, GRADY, SERENITYYE HOŞGELDİNİZ. NÜFUS 1,968. Altına daha küçük harflerle el yazısıyla, "Grady Lisesi Buldokları'nın Yeni Yuvası," sözcükleri yazılmıştı.

Jordan doğuya sürdükçe evler daha da büyüdü. Arabayı köşedeki durağa çekti, çocukların gülüşlerini ve bağırışlarını işittiği tarafa doğru döndü. Sol tarafında merkezi bir yüzme havuzu vardı. "Nihayet," diye düşündü. Artık kendini mezarlıktaymış gibi hissetmiyordu, insanlar ve gürültü vardı. Çocukları havuzda oynayan kadınlar güneşleniyorlardı ve

bunaltıcı güneşin altında pişen cankurtaran, yarı uykulu bir vaziyette, tüneğinde oturmaktaydı.

Köprüyü geçtikten sonraki farklılık şaşırtıcıydı. Kasabanın bu yakasında insanlar çimlerini suluyorlardı. Bölge temiz, evler bakımlı, caddeler ve kaldırımlar yeniydi. İşlek ana caddenin her iki tarafında dükkanların açık olduğunu gösteren güncel ticari levhalar mevcuttu. Solda bir güzellik salonu, bir hırdavat mağazası ve bir sigorta ofisi; sağda bir bar ve bir antika dükkanı yer alıyordu. Bloğun sonunda Jaffee'nin Lokantası'nın yeşilbeyaz tentesi altında masalar ve sandalyeler duruyordu, ama Jordan bu sıcakta kimsenin dışarıda oturmak isteyebileceğini hayal dahi edemiyordu.

Kapının üzerindeki tabelada, "Açık," yazıyordu. Jordan'ın öncelikleri derhal yer değiştirdi. Lokantanın havalandırma tertibatının düşüncesi bile Jordan'a cennetteymiş hissi veriyordu; hayalini kurduğu hoş, soğuk içecek de cabası. Jordan tamirci ve moteli daha sonra da bulabilirdi.

Arabayı park etti, el çantasını ve dizüstü bilgisayarının bulunduğu omuz çantasını alıp lokantaya girdi. Soğuk havanın ani rüzgarı, dizlerinin bağını çözdü. Keyfi yerine gelmişti,

Masaların birinde, gümüş çatal ve bıçakları peçetelerle rulo yapan bir kadın, açılan kapıya doğru baktı.

"Öğle yemeği vakti sona erdi, akşam yemeği ise henüz servis edilmiyor. Dilerseniz size bir bardak dolusu buzlu çay hazırlayabilirim."

Jordan, "Evet, teşekkür ederim. Nefis olur," yanıtını verdi.

Kadınlar tuvaleti köşeyi dönünceydi. Jordan ellerini ve yüzünü yıkadıktan sonra saçlarını taradı; insan olduğunu yeniden hissediyordu.

Ekose desenli örtülerle kaplı masaların sayısı on .ya da on ikiydi, sandalyeler ise üzerlerinde masalara uygun kumaştan yastıklarla bir hayli hoş görünüyordu. Jordan köşedeki masayı seçti. Hem pencereden dışarıyı görebiliyor hem de yüzünü güneşten koruyabiliyordu.

Garson kadın bir dakika sonra bir bardak dolusu buzlu çayla geri döndü ve Jordan ona telefon rehberini ödünç alıp alamayacağını sordu.

Kadın, "Ne arıyorsun, tatlım?" sorusunu yöneltti. "Belki sana yardımcı olabilirim."

Jordan, "Bir tamirci bulmam lazım," diye açıkladı. "Ve temiz bir motel."

"Bu yeterince kolay. Kasabada yalnızca iki tamirci bulunuyor ve tamirhanelerden biri önümüzdeki haftaya dek kapalı. Ötekiyse Lloyd'un Garajı ve buradan sadece birkaç blok ötede. Geçinilmesi zor bir tiptir, ama işi yapacaktır. Sana telefon rehberini getireyim de onu ara."

Jordan kadının telefon rehberini getirmesini beklerken dizüstü bilgisayarım çıkarıp masaya yerleştirdi. Önceki gece bazı notlar almıştı ve profesöre soracağı soruların listesini hazırlamıştı. Onlara bir kez daha göz atmayı düşündü.

Kadının Jordan'a getirdiği ince telefon rehberinde, Lloyd'un Garajı'nın listelemede yer aldığı sayfa açıktı.

Kadın, "Gidip arkadaşım Amelia Ann'i aradım," dedi. "Home Away from Home Moteli'ni işletiyor ve sana bir oda ayarladı bile."

Jordan, "Çok nazıksın," dedi.

"Güzel bir yerdir. Amelia Ann'in kocası birkaç sene evvel öldü ve ona hiçbir şey bırakmadı, on sentlik hayat sigortası bile, bu yüzden Amelia Ann ve kızı Candy motele taşınıp orayı çekip çevirmeye başladılar. Gerçek bir ev haline getirdiler. Hoşuna gideceğini zannediyorum."

Jordan cep telefonundan garağı aradı ve arabasına yarına kadar hiç kimsenin bakamayacağı ultiatomuyla malumatlandırıldı. Tamirci ona sabahleyin yapacağı ilk işin arabayı getirmek olduğunu söyledi. Jordan telefonunu kaparken "Mecazlar," dedi.

Kadın, "Serenity'den sadece geçiyor muydun yoksa yolunu mu kaybettin?" diye sordu. Aceleyle ekledi, "Şayet sormamın senin için bir sakıncası yoksa..."

"Sormanın benim için bir sakıncası yok. Burada biriyle buluşacağım."

"Oh, tatlım. Bir erkek değil, değil mi? Buralı bir adamın peşine takılmadın, değil mi? Bana takılmadığını söyle. Ben öyle yaptım. Ta San Antonio'dan kalkıp bütün yolu onu takip etmek için teptim. Bu ilişki hiç de umduğum gibi sonuçlanmadı, uzun süreli olmadı ve adam çok geçmeden kırıış kıldı." Kadın başını iki yana salladı. "Eve dönmeme yetecek parayı kazanıncaya dek burada çakılıp kaldım. Bu arada, adım Angela."

Jordan kendini tanıttı ve kadının elini .sıktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, ve hayır, buraya bir adamın peşinden sü

r klenmedim. Ak am yemeğinde bir erkekle bulu uyorum, fakat i  maksadıyla. Bana bazı evraklar getirecek."

"Romantik bir şey yok o zaman?"

Jordan profesörü gözünün önünde canlandırırdı ve tüyleri diken diken oldu. "Hayır yok."

"Nerelisin?"

"Boston."

"Gerçekten mi? Aksanından anlaşılmıyor, yani kendini fazla belli etmiyor."

Jordan bu yorumun iyi mi yoksa kötü m  olduğundan emin değildi, ama Angela gülümsüyordu. Güzel bir gülümseme vardı ve tatlı mı tatlı bir mizacı olduğu anlaşılıyordu. Jordan'a gençlik günlerinde güneşe tapan biriymi  gibi geldi, zira yüzünde derin kırışıklıklar bulunuyordu ve cildi' azıcık, kurutulmuş deri gibi gözüküyordu.

"Ne kadar zamandır Serenity'de yaşıyorsun?"

"On sekiz yıla yaklaştı."

Jordan gözlerini kırıştırdı. Bu kadının on sekiz yıldır para biriktirmesine karşın h l  daha onu eve geri döndürecek yeterli miktarda parası yok muydu?

Angela, "Bu i adamıyla ak am yemeği için nerede bulu acaksn?" diye sordu. "Bana söylemek zorunda değilsin. Ben hep meraklıyım."

"Branding Iron'da ak am yemeği yiyeceğiz. Hiç gittin mi oraya?"

Angela, "Oh, evet," dedi. "Ancak yemekler buradaki kadar iyi değil ve orası kasabanın kötü bir kısmında yer alıyor. Lokanta yerel bir dönüm noktası, bu sebeple açık kalıyor ve hafta sonları

gerçekten iyi iş yapıyor. Hava karardıktan sonra güvenli değildir. Senin işadamı yöre sakini olmalı ya da o yeri bir yöre sakininden duymuştur. Serenity'nin dışından biri Branding Iron'ı önermekten bile bihaberdir."

Jordan, "Adı MacKenna," dedi. "Bir tarih profesörü ve benim için bazı araştırma evrakları hazırlamış."

Angela, "Onunla karşılaşmadım," dedi. "Elbette, kasaba daki herkesi tanımıyorum, yine de onun bölgede yeni olduğuna bahse girerim." Angela Jordan'ın yanından ayrılırken, "Sen çayının keyfini çıkar, ben de seni yalnız bırakayım. Herkes fazla konuştuğumu düşünür."

Jordan kadının bu fikre karşı çıkmasını beklediğini biliyordu. "Ben fazla konuştuğumu düşünmüyorum."

Angela yüzünde kocaman gülümsemeyle yeniden Jordan'a döndü. "Ben de fazla konuştuğumu düşünmüyorum. Sadece arkadaş canlısıyım, hepsi bu. Burada akşam yemeği yiyememen çok kötü. Jaffee özel karides yemeğini yapıyor."

"Profesörün Branding Iron'ı bana önerdiği motele yakın olduğu için tercih ettiğini sanıyorum."

Angela'nın kaşları kalktı. "Lux mü? Lux'ü mü tavsiye etti?"

Jordan gülümsedi. "Motelin adı bu mu?"

Angela başıyla onayladı. "Işık saçan, büyük, eski bir reklam panosu vardı. Üzerinde 'Luxury' sözcüğü bütün gece boyunca yanıp sönerdi. Artık sadece ilk üç harfi ışık saçtığından herkes oraya 'Lux' der. Geceleyin iyi iş yaparlar... aslına bakılırsa..." Sesini alçaltarak, "O yeri işleten yaltakçılar saat başı ücret alırlar. Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye ekledi.

Jordan'ın anlamadığını düşünmüş olmalıydı, çünkü çabucak, "Yani fuhuş yapılan bir yer orası." diye açıkladı.

Jordan başıyla onaylayıp, "Evet," dediği için kadın fuhuşun ne olduğunu açıklama gereği duymadı.

Angela kalçasını uzatıp masaya yasladı. Sesini alçak tutuyordu. "Ayrıca orası yangın olsa dışarı kaçılamayacak bir bina." Kimsenin kulak kabartmadığından emin olmak amacıyla önce soluna sonra sağına hızlı birer bakış fırlattı, ardından, "Oranın iki yıl evvel yıkılmış olması gerekiyordu, ama o yeri J.D. Dickey işletiyor ve hiç kimse onunla uğraşmaya cesaret edemiyor. Bana sorarsan, bazı fahişeleri de o çalıştırıyor. J.D. gerçekten de korkutucu biri."

Angela adeta ayaklı bir gazeteydi ve bildiği her şeyi anlatma konusunda en küçük bir utanma belirtisi göstermiyordu. Jordan ona hayran kalmıştı. Angela'nın açık sözlülüğünü ve arkadaşça samimiyetini neredeyse kıskanıyordu. Jordan ondan tamamen zıt yapıdaydı. Bildiklerini kendine saklardı. "Bahse girerim ki Angela geceleyin uyuyabiliyordur," diye düşündü. Jordan'ın bir yılı aşkın bir süredir güzel bir gece uykusu olmamıştı. Zihni daima fazla mesai yapıyordu. Jordan'ın bir sorun veya başka bir şey hakkında endişelenirken apartman dairesinin zeminini arşınladığı geceler de mevcuttu. Sabahın aydınlığında o endişelerden hiçbiri önemli görünmezken gecenin kör karanlığında hepsi birer birer devleşirdi.

"Niye itfaiye örgütü ya da polis teşkilatı moteli kapatmamış? Şayet bir yangın tehlikesi varsa..." Jordan yüksek sesle merak etmişti.

"Oh, evet, var."

"Ve Teksas'ta fahişelik yasadıysa..." •

Jordan konuşmasını sürdürmeden Angela, "Evet, yasadı," diyerek bir kere daha onunla aynı fikri paylaştı. "Fakat fazla fark etmiyor. Bu civarda olup bitenleri kimse ciddiye almaz. Papaz Deresi'nin her iki yakasında farklı bir il uzanır ve geceyle gündüz kadar farklı hayatlar yaşanır. Şu an Grady İli'nde bulunuyorsun, fakat Jessup İli'nin şerifi bu gidişata göz yumulabileceğini düşünenlerden biri. Demek istediğimi anlıyor musun? Yaşa ve yaşat. Parolası bu. Bana sorarsan, J.D.'ya karşı gelmekten korkuyor, peki ya nedenini öğrenmek ister misin? Ben sana anlatayım nedenini. J.D. şerifin ağabeyi. Bu doğru. Ağabeyi. Bu mühim bir şey, sence de öyle değil mi?"

Jordan başıyla onayladı. "Peki ya sen? Bu adamdan korkuyor musun?"

"Tatlım, azıcık sağduyulu herhangi biri ondan korkulacağını bilir."

ALTINCI BÖLÜM

J.D. Dickey kasabanın kabadayısıydı. Doğal bir yeteneği vardı: insanları kendinden nefret ettirmek için çaba sarfetmek zorunda kalmazdı. Sorun çıkaran kötü adam olmayı bütün hücreleriyle haz aldığı bir meslek haline getirmiş ve bu yanıla ünlenmişti. Serenity'nin anacaddesinde ağır ağır gezinirken insanlar aceleyle yolundan çekildiklerinde amacına ulaşmış olduğundan da kesinlikle haberdardı. İnsanların deneyimleri onlara her zaman ondan kaçınmayı şart koşardı. Ondan korkarlardı; J.D.'nın zihnindeyse tek bir düşünce yer almaktaydı: korku güç demektir .Onun gücü.

J.D.'nin tam adı Julius Delbert Dickey Junior'dı. Adını pek umursamamasına rağmen, J.D. bu adın, peşinden gittiği demir misali sert imajı için fazlasıyla kızcı bir tınlama olduğunu düşünüyordu, bu yüzden daha lisedeyken kasaba sakinlerini kendisine adının başharfleriyle hitap etmeleri yönünde eğitmeye başladı. Direnen birkaç kişi onun, kendince doğal olmasına karşın, özel davranış değişikliğine maruz kaldı. J.D. onları çok fena patakladı.

Dickey'ler iki kardeştiler ve her ikisi de Serenity'de büyümüşlerdi. J.D. ilk çocuktı. Randall Cleatus Dickey ise ondan iki sene sonra doğmuştu.

Dickey kardeşler babalarını on seneyi aşkın bir süre boyunca görmemişlerdi. Babaları Kansas'ta bulunan federal bir hapis hanede, silahlı soygun suçundan yirmi beş sene hüküm giymişti. Baba Dickey cezayı veren hakime her şeyin kötüye gittiğini izah etmiş, geçmişe bakarak ne olursa olsun o herşeye

burnunu sokan korumayı vurmamış olması gerektiğini idrak ettiğinden bahsetmişti. Adam yalnızca işini yapıyordu.

Kardeşlerin annesi Sela, J.D. ve Randy liseden mezun oluncaya dek kasabada kaldı. Sonra çocuklarına yeterince anelik yaptığında karar verdi. Ele avuca sığmayan oğullarını beladan uzak tutma amacıyla saçını süpürge etmekten yorulan ve yıpranan, işinde de başarısız olan Sela pilisini pırtısını toplayıp bir gecenin kör karanlığında kasabadan gizlice kaçtı. Oğlanlar annelerinin bir daha geri gelmeyeceğine kanaat getirdiler, zira Sela bütün büyük Extra Süper Hold Aqua Net saç spreyi kutularının beraberinde götürmüştü. Saç şekillendirici ürünleri, annelerinin tek lüksüydü ve O en az beşaltı teneke, kutuyu daima elinde bulundururdu.

Annelerini ya da onun vazgeçmeksizin sürekli olarak her şeyden şikayet edişini özlemediler. İşleri büyük ölçüde J.D. yürüttüğünden Sela gittikten sonra kardeşler için hayat fazla değişmedi. Sefalet içerisinde büyümüşlerdi ve hâlâ sefillerdi, ancak J.D. bunu değiştirmeye karar verdi. J.D.'nin büyük planları vardı, fakat planları para gerektirmekteydi. Çok para. J.D. bir çiftliğe sahip olmak istiyordu. Gözünü kasabanın otuz mil batısındaki hoş, küçük bir toprak parçasına dikti. Arazi çoğu Teksaslı'nın beş yüz dönümü biraz aşan ölçümüne göre küçüktü, fakat J.D. kararlı bir şekilde beyefendi bir çiftlik sahibi olarak nam salar salmaz çevresindeki tüm diyarı yalayıp yutabileceğim düşünüyordu. Sahibi olmayı istediği çiftlik, esas itibarıyla, biraz para kazanmanın yolunu bulur bulmaz satın alacağı sığırlar için birkaç iyi sulama kanalı bulunan en önemli

araziydi. Orada balık tutulabilecek güzel bir göl de mevcuttu ve kardeşi Randy balık tutmayı severdi.

Evet efendim, J.D. bir kovboy olacaktı. Halihazırda yolu yarılamış olduğunu hissediyordu. Kendine bir çift çizme ve bir şapka edindi; lisedeyken dolu dolu iki yaz boyunca bir çiftlikte çalışmıştı. Aldığı ücret berbattı. Kazandığı tecrübe paha biçilmezdi.

J.D.'nin rüyası iyi davranışlarla geçen beş yıl sürdü. Sonra J.D. bir bar kavgasında bir adam öldürdü ve cinayetten beş yıl hüküm giydi. Hafifletici nedenler söz konusuydu. Tanıklara göre kavgayı yabancı başlatmıştı ve J.D. onu yere sermeden önce, sustalısıyla hatırı sayılır birkaç yara açmıştı. J.D. adamın hayatını karartmayı tasarlamamıştı, ama ona sıkı bir yumruk patlatmış, bir talihsizlik olmuş ve adam kafasını düştüğü yere çarpmıştı.

J.D. kardeşiyle övünüyordu; çünkü O, mahkeme salonundan ayrılırken jüri üyelerinden her birine gözdağı vermemiş olsaydı, demirparmaklıklar arkasında daha fazla zaman geçirecekti.

Randy'nın olaya tepkisi farklıydı. Aslında, ağabeyinin hapsedilmesi gözlerini açmış ve Randy ilk defa gerçek gücün kanunun yanında olduğunu görmüştü. Böylelikle, J.D. cezasını çekerken, Randy yasalara saygılı bir vatandaşa dönüşüyordu ve birkaç yıl içerisinde kendisini Jessup İli'nin şerifi seçtirme hususunda insanlar üzerinde yeterince etkili olmayı başardı.

J.D. kardeşi adına ne kadar sevinse yeri yedi. Randy'nın yeni unvanı ve cemiyetteki yeni konumu kutlanılacak muvaffakiyetlerdi. Bununla birlikte, ailede bir şerif olması gerçekten işe yarayabilirdi.

YEDİNCİ BÖLÜM

Jordan, Home Away from Home Moteli'ne kayıt yaptırdı ve kendisine avlunun arkasındaki havadar oda verildi. Odanın kapısı yekpare çift kilitliydi. Oda kare şeklindeydi ve temizdi. Battal boy bir yatak kapının tam karşısındaydı; bir masa ve iki sandalye pencereye bakan duvara dayalıydı. Jordan odada bir dizüstü bilgisayar bağlantısı veya bir internet girişi bulunmadığını fark etti, ama bir geceliğine onlar olmadan da yapabiliirdi.

Angela'nın arkadaşı Amelia Ann, Jordan'a kendisini bir şeref konuğuymuş gibi hissettirdi. Ona fazladan küçük sabunlar ve kurutma makinesinden yeni çıkardığı yumuşacık havlular getirdi.

Jordan bavulunu açtıktan sonra kıyafetlerini çıkarıp hoş, serin bir duş aldı. Saçını yıkayıp kuruladı, üzerine bir etek ve bluz giydi. Jordan'ın hâlâ Branding Iron'a gidecek yeterli zamanı vardı. En son ne zaman saat altıda akşam yemeği yediğini hatırlayamıyordu, fakat kahvaltıdan beri herhangi bir şey yemediği için karnı zil çalıyordu.

Akşam yemeği unutulmazdı... fakat olumlu anlamda değil. Bunun tam tersine, Profesör MacKenna adeta iştah kesici bir ilaç gibiydi.

Saat altı olmasına karşın Branding Iron'ın otoparkı doluydu. Bir kadın garson Jordan'ı kapıda karşıladı ve ona arka taraftaki yemek salonuna varan, çardakla kamufle edilmiş, saklı yolu gösterdi.

Yolu gösterirken, "Daha iyi masalarımız mevcut, ancak buluşacağınız bey gizlilik istedi. Size onun nerede olduğunu göstereyim. Bu gece balıktan uzak durun. Tuhaf kokuyor," diye fısıldadı. Ardından gülümseyerek, "Size ben hizmet edeceğim," eklentisini yaptı.

Jordan masaya ulaştığında Profesör MacKenna ayağa kalkmadı, karşısına oturan Jordan'ı başıyla selamlama zahmetine bile girmedi. Profesörün ağzı ekmekle doluydu ve Jordan'la konuşmadan önce ağzındaki yutuncaya dek beklemesi gerekiyordu, ama beklemedi. Golf topu büyüklüğündeki ekmek lokmasını yarısı ağzının içinde yarısı dışında kalacak şekilde çiğnerken konuştu.

"Geciktin," dedi, sesi yiyecek yüzünden boğuk çıkmıştı.

Saati yalnızca birkaç dakika geçtiğinden, Jordan ondan özür dileme ya da onun anlamsız eleştirisine karşılık verme gereksinimi duymadı. Keten bir peçeteyi aldı, açtı ve kucağına serdi. Profesörün peçetesinin hâlâ masada olduğunu fark etti. Jordan Profesör yemeğini yerken onun ağzına bakmamayı umutsuzca denedi. Profesör bu denli kaba olmasaydı, komik bile sayılabilirdi.

Jordan oradan kaçmamak için kendini zor tutuyordu. Tanrı aşkına burada ne yapıyordu? Düğün resepsiyonunda Noah'yla o konuşmayı yapmadan evvel tamamen mutlu ve hoşnut değil miydi? Şimdiyse Profesör Görgüsüzle akşam yemeği yiyordu. Güzel, diye düşündü. Ne güzel bir macera.

Tamam, yeni plan, dedi kendi kendine. Bu yemeği mümkün olduğunca çabuk ve ağrısız bitir, araştırma sayfalarını ondan al ve aynı.

Profesör, "Ben akşam yemeğimi sipariş ettim," dedi. "Menüye bir göz atıp bir şeyler seç."

Jordan menüsünü açarak gözüne çarpan ilk yemeği, baharatlı tavuk yemeği ve maden suyu sipariş etti. Garson kadın Jordan'a içeceğini getirdi; profesöre manalı, pırıltılı ve sempatik bir bakış fırlatıp onun boş ekmek sepetini sallayışını görmezlikten gelerek hızla başka bir masaya yöneldi.

Jordan konuşmadan önce profesörün ağzını boşaltmasını bekledi. Söze, "Bir tarih profesörü olma sıfatıyla,.." diyerek başladı, "Buchanan oymağının tümüyle kötü olamayacağını kesinlikle biliyorsunuzdur. Eminim ki yüzyıllardır orada.' Profesör başını kuvvetlice iki yana salladığında konuşmasını bitirdi. Sonra sordu, "Onların hepsinin de kötü insanlar olduklarına gerçekten inanıyor musunuz?"

"İnanıyorum. Adice davrandılar."

Jordan, "Bana Buchanan'ların aziz MacKenna'lara yaptıkları adiliklerden bir örnek verin," demek suretiyle profesöre meydan okudu.

Profesörün, araştırması hakkında konuşmaya başladığı saniyeden itibaren davranışı ve tutumu değişti. Neyse ki profesör tarih dersine başladığında çiğnemiyordu... tek taraflı, çarpıtılmış tarih dersine.

"1784'de toprak sahibi Ross MacKenna tek kızı Freya'yı Mitchell oymağına yolladı. Freya, Mitchell'in, saygıdeğer babası devreder devretmez oymağın beyi olacağı herkesçe bilinen, en büyük oğluyla sözlüydü. Belgelerime göre, Mitchell toprağına giden yol üzerinde korkunç bir saldırı oldu."

Jordan, "Buchanan'lar mı saldırdı?" diye sordu.

Profesör başını iki yana salladı. "Hayır, Buchanan'lar değildi. Saldıran MacDonald oymağıydı. Macdonald, MacKenna'larla Mitchelllar arasındaki ittifaka karşıydı, çünkü bu durumun onları çok güçlü yapacağına inanıyordu. Pusu büyük gölün kıyısında meydana geldi ve çatışma esnasında güzel kız Freya göle düştü."

Profesör anlattığını anladığına dair Jordân'dan onay beklercesine durdu, bunun üzerine Jordan kafasını salladı. Kızın ölümünü Buchanan'lara nasıl bağlayacağını merak ederek, "Boğuldu mu?" diye sordu.

"Hayır, yüzebildiği yazılmış, ama yağmur yağmaya başlamış ve göl adeta kudurmuş. Aniden bir haykırış duyulmuş ve MacKenna'lardan biri tam zamanında gölün karşı tarafına bakıp bir Buchanan savaşçısının Freya'yı sudan çıkardığını görmüş. Kız hayattaymış, zira çırpınıyormuş."

Jordan, "Öyleyse bu, Buchanan'lar hakkındaki iyi bir hikaye," diye dikkat çekti. "Bana bir Buchanan savaşçısının o kızın hayatını kurtardığını kendi ağzınızla söylemiş oldunuz."

Profesörün suratı asıldı. "Freya'dan bir daha asla haber alınmadı ve onu bir daha da gören olmadı."

"Ona ne oldu?"

"Buchanan onu götürdü. Olan budur. Onu gördü, onu istedi ve onu aldı."

Jordan profesörün kendisini şok etmeyi umduğunu düşündü. Kahkaha atarsa profesörü hoşnutsuz edeceğini adı gibi biliyordu. "Sadece bir görgü tanığı mı vardı bu... kaçırmanın?"

"Güvenilir bir tanık."

"Bir MacKenna."

"Evet."

"Şu durumda bu hikayenin Buchanan'ları sorumlu tutmak amacıyla abartılmış olabileceğini kabul etmelisiniz." Profesör çıkarımına itiraz edemeden önce Jordan sordu, "Bana başka bir örnek verebilir misiniz... belgeyle kanıtlanmış?"

Profesör, "Vermekten mutluluk duyarım," dedi.

Maalesef, profesörün salatası geldi ve profesör tabağına girerirken hikayesine başladı. Jordan bakışını masaya indirdi, bu sayede onu izlemek zorunda kalmayacaktı.

Profesör, "Tarih kitaplarınıza bak, 1691'de Kral III. William'ın bütün oymak reislerine 1 Ocak 1692 tarihinde bir bağlılık yemini imzalamalarını emrettiğini okuyacaksın," derken marula çatalını batırdı. Devam etti.

"MacKenna'lar Iskoçya'daki en onurlu ve itibarlı oymaktılar. MacKenna oymağının başı William MacKenna imzayı atmak için bir grup oymaklıyla kasım'da Inveray'ye yöneldi. Yolda kralın yeminde değişiklikler yaptığını ve yeni bir haber alıncaya kadar eve dönmeleri gerektiğini söyleyen bir ulakla karşılaştı. Topraklarına döndüklerinde çiftlik hayvanlarının yakıldığını gördüler. Düzeni yeniden sağlayabildiklerinde ise belirlenen zaman çoktan gelip geçmişti."

"O an ulağın bir yalancı olduğunu ve kraldan hiçbir surette ikinci bir emir gelmediğini öğrendiler. Bağlılık yemini ertelenmemiştir."

Profesör, Jordan'a ters bakışlarından bir diğerini attı. Ah. Jordan bu hikayenin nereye varacağını biliyordu.

Jordan, "Evet?" diye üsteledi. "Sonra ne oldu?"

"Sana ne olduğunu anlatacağım." Profesör atalını dűşürdü ve öne eğildi. "Kral William emrine itaatsizlik ettikleri için MacKenna'lara öfkelen-di. Ceza olarak onlara ağır bir bedel ödetti ve arazilerinin güzel bir kısmından MacKenna'ları feragat ettirdi. Daha da kötüsü, MacKenna'lar yıllar boyunca monarşinin gözetiminden mahrum kaldılar." Başıyla onayla-yarak, çatalını aldı ve bir domates dilimine sapladı. "O ulağı kimin gönderdiğinden ve MacKenna'lara kimin zarar verdi-đinden kuşku yok."

"Durun tahmin edeyim. Buchanan'lar mı?"

"Bu doğru, canımın içi. Adi Buchanan'lar."

Profesör sesini yükseltmiş ve neredeyse bağırarak Jordan'ın gözünün içine baka baka, "Adi Buchanan'lar" demişti. Lokantadaki öteki müşteriler susmuş onları izliyor ve konuşulanları dinliyorlardı. Jordan profesörün rezalet çıkarmak isteyip istememesini umursamıyordu. Devam edecekti.

"Buchanan'ların o ulağı gönderdiklerine ve MacKenna topraklarına, saldırdıklarına ilişkin gerçek bir kanıt mevcut muydu?"

Profesör, "Gerekli kanıt yoktu," deyiverdi.

"Belgelenmiş gerçek bir kanıt olmaksızın, bunların hepsi söylenti ve peri masalı."

"Buchanan'lar saygıdeğer MacKenna'lar in itibarın zede-lemek isteyecek kadar sinsi, tek oymaktı."

"Bunu bir MacKenna söylüyor. Bu hikayenin tam aksinin vuku bulduğu ve Buchanan'ların benzer bir şekilde MacKenna'lar tarafından saldırıya uğramış olabilecekleri hiç aklınıza gelmedi mi?"

Profesörün yüzündeki kötü bakış Jordan'a, onun en hassas noktasına temas ettiğini hissettirdi. Profesör yumruğunu masaya vurdu. "Gerçeklerimi biliyorum. Unutma, her şeyi Buchanan'lar başlattı. MacKenna hazinesini çalan onlardı."

Jordan, "Tam olarak neydi bu hazine?" diye sordu, ilk etapta Jordan'ın merakını uyandıran bu konuydu.

Profesör, "Çok değerli ve MacKenna'lara ait olan bir şey," yanıtını verdi. Birdenbire sandalyesinde dikleşip kaşlarını çatı. "Cidden çok uyanık olduğunu düşünüyorsun, değil mi? O hazineyi keşfedeceğini... belki de sırt' kendin için bulabileceğini sanıyorsun. Öyleyse, asırların onu iyi sakladığını sana garanti edebilirim ve eğer ben keşfetmemiş olsaydım, sen ona kesinlikle rastlayamayacaktın. Buchanan tarafından nesiller boyunca sergilenen tüm acımasızlıklar kan davasının kökenini belirsizleştirmiş. Büyük olasılıkla hiç kimse bunu ortaya çıkaramayacak."

Jordan niye profesörün bütün sinirini zıplatmasına izin verdiğini bilmiyordu, fakat ansızın aile adını savunma kararı aldı. "Gerçekle kurgu arasındaki farkı biliyor musunuz, Profesör?"

Konuşmaları daha da hararetlenmişti. Profesör oymağından birkaç seçme isimle ortalığı biraz daha kızıştırırsa bile ikisi .de seslerini bağırma tonunun altında tutmayı güçbela başarıyorlardı.

Akşam yemeği gelir gelmez tüm konuşma sona erdi. Jordan profesörün önüne konulan neredeyse çiğ, devasa et parçasına inanamadı. Etin hemen yanında tamamen doldurulmuş, fırında pişirilmiş dev bir patates vardı. Jordan'ın küçük tavuk yemeği

profesörünkine nazaran bir çocuk porsiyonuymuş gibi gözükiyordu. Profesörün başı öne eğildi ve her lokmayı yalayıp yutuncaya dek bir daha yukarı kalkmadı. Tabağında bir parça kıkırdak ya da yağ kalmadı.

Jordan sakın bir şekilde, "Biraz daha ekmek ister misiniz?" diye sordu.

Profesör, cevaben, ekmek sepetini Jordan'a itti. Jordan garson kadının dikkat kesilmiş yüz ifadesini algılayabiliyor, münakaşaya tanıklık ettiğini varsayıyordu ve onu her şeyin yolunda olduğuna ikna etmek için gülümsedi.

Jordan, "İşinize büyük bir tutkunuz var," diyerek iltifatta bulundu. Şayet profesörün suyuna gitmezse, araştırmasını görmeye izin vermeden orayı terkedebileceğini ve yolculuğun tam anlamıyla boşa gideceğini biliyordu.

Profesör, "Sen de benim adanmışlığıma hayranlık duyuyorsun," diye yanıtladı ve sonra şu adi Buchanan'lar hakkında başka bir hikaye daha anlatmaya başladı. Sonra tatlı siparişi vermek için yeterince uzun bir süre durakladı ve tatlı gelince adeta on dördüncü yüzyıla zamanda yolculuk yaptı.

Teksa'sta, yiyecekler dahil, her şey büyüktü. Profesör kendisini iki kepçe vanilyalı dondurma ilave edilmiş iri elmalı turta diliminin her ısırığını soğurmaya adyorken, Jordan gözlerini profesöre dikmiş bakıyordu.

Bir garson bardak düşürdü. Profesör etrafına bakındı ve salonun ne denli kalabalıklaştığının farkına vardı. Gelip gidene bir gözü kapalı vaziyette bakarken sanki çardakta aciz bir duruma düşmüş gibi gözükiyordu.

Jordan, "Ters giden bir şey mi var?" diye sordu.

"Kalabalıklardan hoşlanmam."

Profesör kahvesinden bir yudum alıp, "Flaş bellekte biraz veri depolamıştım. Isabel için olan kutuların birinde. Flaş belleğin ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

Jordan yanıt veremedi, profesör sözlerine devam etti, "Isabel'in bütün yapacağı, flaş belleği bilgisayarına takıvermek. Disk gibidir ve yığınlarca bilgiyi depolayabilir."

Profesörün küçümseyen ses tonu Jordan'u aşırı derecede sinirlendirdi. Jordan, "Tapmasını sağlarını," dedi.

Profesör Jordan'a flaş belleğin fiyatını söyledi. "Senin ya da Bayan MacKenna'nın masraflarımı karşılayacağınızı zannediyorum."

"Evet, karşılayacağım."

"Şimdi mi?" Profesör cebinden bir makbuz çıkardı ve gözlerini dikerek ümitle Jordan'a baktı; şu dakikada ödeme istediği aşıkardı ve bu nedenle Jordan cüzdanından para çıkarıp ona uzattı. Profesör çabuk güvenen biri değildi. Cüzdanına sokmadan önce parayı saydı.

"Araştırmama gelince... üç büyük kutum var. Isabel'le uzun uzadıya konuştum ve hiç de adetim olmadığı halde Isabel adına onların fotokopilerini almana müsaade etmeye karar verdim. O bütün sorumluluğu alacağına beni inandırdı ve böylelikle bir MacKenna olarak onun dürüstlüğüne güveneceğim. Herhangi bir şeyin eksik olup olmadığını bileceğim. Fotoğrafik bir hafızaya sahibim. Bir şeyi bir kez okuduğumda aklımda kalır." Profesör alnını ovuşturmak için ara verdi. "On, yirmi yıl önce tanıştığım insanların isimlerini ve yüzlerim anımsarım. Burada depolanmıştır. Önemli de önemsiz de."

Jordan, "Ne kadar sürede kopyalamam lazım?" diye sorduğunda konuşmayı sürdürmek istiyordu.

Profesör, "Ben yolculuğum için hazırlanmakla epey meşgulüm. Aslında planladığımdan daha önce gidiyorum. Serenity'de kalmak ve kopyalarını burada çıkarmak zorunda kalacaksın. Bunun en çok iki günden fazla zaman almaması gerekiyor. Bilemedin üç gün," diye açıkladı.

"Kasabada fotokopi makineleri olan bir baskı dükkanı mevcut mu?"

Profesör, "Hiç sanmıyorum," karşılığını verdi. "Âma bakkal dükkanında bir makine var ve kasaba civarında diğerlerinin de olduğuna eminim."

İki fincan daha kahvenin ardından, profesör hesabı istedi. Veda vakti yaklaşırken, sanki her dakika daha yavaş geçiyormuş gibiydi. Hesap geldiğinde, profesör onu Jordan'a doğru itti. Jordan profesörün bu hareketine hiç şaşırılmamıştı.

Erkek kardeşi Zachary vazgeçmeksizin Jordan'a kaba davranabilen tek kişiydi. Bu konuda öbür erkek kardeşlerinden çok daha iyiydi, ancak bu gece profesör Zachary'nin kabalık kralı olan unvanını elinden almıştı. Profesör MacKenna yemek süresince masada katlı duran peçeteyle ağzını sildi ve aceleyle çardaktan çıktı.

"Hava kararmadan önce eve gitmek istiyorum."

Havanın kararmasına en az bir saat vardı. "Buradan uzakta mı oturuyorsunuz?"

Profesör, "Hayır," diye yanıtladı. "Seninle arabada buluşalım, kutuları aktaracağım. Onlara özen gösterecek misin? Isabel senden övgüyle söz etti ve ben ona güveniyorum."

Jordan, "Onlara gözüm gibi bakacağım," vaadinde bulundu.

On dakika sonra hesap ödenmiş, kutular Jordan'ın arabasına aktarılmış ve Jordan, şimdilik, profesörden kurtulmuştu.

Özgürlüğüne kavuştuğunu hissediyordu.

Sekizinci Bölüm

Jordan ertesi sabah zinde bir şekilde erkenden kalktı. Lloyd'un Garajı'na gitti ve arabasını park edip garajın açılmasını bekledi.

Arabayı tamir ettirmeyi umuyordu, solara da içinde fotokopi makinesi olduğu söylenen bakkal dükkanına sürecekti. Her şey yolunda giderse kutulardan birini bitirebilirdi, belki bir de diğerinin yarısını. Kutuların ikisi ağzına kadar doluydu; neyse ki profesör sayfaların iki yüzüne de yazmamıştı, çünkü kullandığı mürekkepli kalem sayfalardan bazılarına geçmişti.

Garaj kapıları sekizi on geçe açıldı. Motor kapağını kaldırdıktan sonra yaklaşık otuz saniye motora bakan, kendi yaşlarındaki, mağara kaçkını tamirci tampona abandı; bir ayak bileğini diğerinin üzerinden atıp ellerini yağlı bir paçavraya silerken Jordan'a yavaş ve kesinlikle ürpertici, kaçamak bir bakış fırlattı.

Tamirci bir şeyi gözden kaçırdığını düşünmüş olmalıydı, zira Jordan'a bir kez daha, sonra yine bir daha çaktırmadan baktı. Doğrusunu söylemek gerekirse, Jordan'ın arabası bu yoğun ilgiyi görmemişti.

Jordan bu iğrenç tipe katlanmak zorundaydı, çünkü gelecek pazartesi'ye kadar kasabada başka bir tamirci bulması imkansızdı.

Jordan, "Radyatörün sızıntı yaptığından neredeyse eminim" dedi. "Bu hususta siz ne düşünüyorsunuz? Onu onarabilir misiniz?"

Tamircinin adı gömlek cebinin üzerindeki yapışkan bandın etiketine basılmıştı. Etiketin kenarları yukarıya kıvrılıyordu. Lloyd başka tarafa dönüp kirli paçavrayı yakınındaki bir rafın üstüne fırlattı, sonra yeniden geriye döndü.

Sözcükleri uzatarak konuştu. "Onu onarabilir miyim? Bu ne denli berbat oluşuna bağlı."

"Berbat mı?"

"Biliyorsunuz... salivient."

Lloyd belli ki her fırsatta, büyük sözcükler kullanmayı seviyordu; üstelik bu sözcükler hiçbir anlam ifade etmediğinde bile. Salivient mi? Bu bir sözcük müydü?

"Yani tamir edebilir misiniz?"

"Neredeyse tamir edilemeyecek durumda, tatlım."

Tatlım mı? Hiç sanmıyorum. Jordan öfkesini denetim altında tutabilmek amacıyla içinden beşe kadar saydı, bu sayede patlamayacaktı. Arabasını çalıştırabilecek olan adamlarla arasını açmayacaktı.

Kasabalı Lloyd bakışlarıyla Jordan'ı baştan ayağa süzdü. "Burada ciddi bir sorunla karşı karşıyayız," dedi ve bakışları bir kez daha Jordan'ın üzerinde gezindi.

"Öyle miyiz?" Bu adama ne denli kızarsa kızsın onunla iyi geçinmeye kararlı olan Jordan başını salladı. "Neredeyse tamir edilemeyecek durumda olduğunu söylemediniz mi?"

"Evet. Neredeyse."

Jordan kollarını göğsünde kavuşup Lloyd'un bakışlarını bacaklarından ve kalçasından çekmesini bekledi. Lloyd gör-

düklerini şimdiye kadar ezberlemiş olmalıydı. "Açıklamak ister ¹ misiniz?"

"Radyatörde sızıntı var."

Jordan'ın içinden çığlık atmak geçiyordu. Bunu ona zaten söylemişti.

Lloyd, "Onu geçici olarak tamir edebilirim, ama dayana-
cağını garanti edemem," diyerek konuşmasını sürdürdü.

"Onu tamir etmeniz ne kadar sürer?"

"Motor kapağının altında ne bulacağıma bağlı." Lloyd kaş-
larını manidar bir biçimde kaldırdı ve Jordan'ın bir tepki ver-
mediğini görünce ekledi, "Ne kastettiğimi biliyor musun?"

Jordan tam olarak ne kastettiğini biliyordu. Lloyd gerçekten
soysuzun tekiydi. Jordan'ın sabrı taşı. "Sen motor kapağının
altında bulacağını bulmuşsun," deyiverdi.

Jordan'ın bariz öfkesi Lloyd'u yıldırma benzemiyordu.
Jordan onun reddedilmeye alışık olduğuna karar verdi. Ya
öyleydi ya da dışarıda, güneşin altında çok uzun süre kalmıştı
ve beyni pişmişti.

"Evli misin, tatlım?"

"Ne mıyım?"

Lloyd, "Evli. Evli misin? Kime fatura edeceğimi bilmem
gerekiyor," diye açıkladı.

"Bana fatura et."

"Ben yalnızca konukseverlik yapıyorum. Beni terslemene
lüzum yok."

"Tamir ne kadar sürer?"

"Bir gün... belki iki."

Jordan sakın bir şekilde, "Tamam," dedi. "Ben gideyim o zaman."

Jordan onun etrafından dolaşıp arabanın kapısını açana kadar Lloyd onun ne demek istediğini anlamadı.

"Bekle bir dakika. Bu şekilde yol alamazsın..."

"Evet, bu doğru."

Lloyd homurdandı. "Fazla uzağa gidemezsin."

"Şansımı deneyeceğim."

Jordan motoru çalıştırıp garajdan geri vitesle çıkmaya başlayınca dek Lloyd onun blöf yaptığını sandı.

Lloyd, "Belki... öğlene kadar tamir edebilirim," diye mırıldandı.

"Belki mı?"

Lloyd, "Tamam, kesinlikle öğlene kadar," diye onayladı. "Ve sana fazla ödetmeyeceğim."

Jordan frenlere asıldı. "Ne kadar mesela?"

"Altmış beş, belki yetmiş, ama seksenden daha çok değil. Kredi kartı almam. Kasaba dışından olduğun için söylememde yarar var, çek de kabul etmem. Bana nakit ödemek zorunda kalacaksın."

Jordan öğlene kadar arabasını geri alabileceği sözüne kanmış bir halde bunu kabul etti ve anahtarları Lloyd'a uzattı.

Motele yürüyerek döndü, sonra Amelia Ann'la konuşmak için lobide durdu.

"Fotokopisini çekmem gereken birkaç kutu evrak mevcut," dedi. "Papaz Deresi Köprüsü'nün yakınındaki bakkal dükkanında bir fotokopi makinesi varmış, ama buradan bir

hayli yürümek gerekiyor ve ben daha yakınlarda başka fotokopi makinelerinin bulunup bulunmadığını merak ediyorum."

"Sen kahvaltını yaparken ben de senin için biraz araştırma yapayım. Bir tane bulabileceğimi sanıyorum."

Home Away from Home Moteli'nin gömme dolap büyüklüğünde bir kafeteryası vardı. Jordan tek müşteriydi. Pek iştahı olmadığından kızarmış ekmekle portakal suyu siparişi verdi.

Amelia Ann onu aramaya geldi. "Sadece bir iki telefon görüşmesi yaptım ve..." dedi. "Şanslısın. Nelson Sigorta Acentası'ndaki Charlene'nın elinin altında hızlı çalışan yepyeni bir fotokopi makinesi bulunuyormuş. Şirket geçen hafta oraya koymuş ve makine sınanıyormuş, o yüzden kullandığın kağıtlar için ödeme yaptığın müddetçe kaç adet evrak kopyalaman gerektiği umurlarında olmaz. Steve Nelson bu moteli de sigortalamış, bu sebeple bir iyilik yapılmasına aldırmayacaktır."

Jordan, "Bu harika," dedi. "Çok teşekkür ederim."

"Elimden geldiği müddetçe yardım etmekte tereddüt dahi etmem. Charlene makinenin besleyici bir hattı olduğunu sana iletmemi söyledi, bu sayede çok daha hızlı kopyalayabilecekmiş."

Haberler iyileşmeye devam ediyordu. Sigorta acentası motelden yalnızca üç blok ötedeydi ve fotokopi makinesi farklı bir odada duruyordu, bu sayede Jordan çalışırken Charlene'i ya da patronunu rahatsız etmeyecekti.

Harika bir makineydi ve Jordan çabuk ilerledi. Sadece acentanın müşterisi Kyle Heffermint birkaç resim almak için uğradığında durdu. Charlene resimleri onun için toparlarken,

Kyle fotokopi odasında Jordan'ı gördü ve kendisini Serenity kasabası karşılama heyetinin yerine koydu. Duvara yaslandı ve Jordan makineye kağıt takviyesi yapmaya devam ederken onunla sohbet etti. Kyle hoş bir adamdı. Adamın ismini tekrarlaması ve kendi yorumlarını bir kaşını kaldırarak noktalaması biraz sinir bozucu olsa da Jordan ahalinin tarihi ve siyaseti hakkında anlatılanları dinlemekten keyif aldı. Jordan Kyle'nin dördüncü "etrafı gezme" teklifini de geri çevirdikten sonra, Charlene Jordan'ın imdadına yetişti ve adamı kapıya kadar uğurladı.

Jordan öğleden önce iki dolu kutuyu kopyalamıştı. Ağırlığın altında sendeleye sendeleye, asıl nüshaların birinci ve ikinci kutusunu motel odasına geri taşımasının akabinde kopyalar için tekrar döndü. Öğle yemeğini yerken okumaya başlayabilmek için sayfalardan bazılarını dizüstü bilgisayarının büyük çantasına tıktırdı.

Jordan Lloyd'un Garajı'na ulaştığında on ikiye çeyrek vardı. Soğutma deposunu ve motorun büyük bölümünü bir muşambanın üzerinde dizilmiş halde buldu.

Lloyd metal bir sandalyeye yayılmıştı; gazeteyi katlamış yelpaze olarak kullanıyordu. Fakat Jordan'ı kapı aralığında fark ettiği saniyede gazeteyi bir kenara fırlatıp ona dikkat kesildi. Sanki bir felaketi savuşturmuşçasına ellerini havaya kaldırıp, "Hemen yaygarayı koparma," dedi.

Radyatör hortumu muşambanın ortasındaki soğutma deposunun üstüne asılmıştı. Jordan gelişi güzel bir biçimde, "Bütün bunlar nedir?" diye sorarken gözünü dikip hortuma baktı.

Lloyd konuşmasını, "Arabaya ait olan... parçalar. Birkaç sorun tespit ettim," diyerek sürdürdü. Jordan'ın gözünün içine tam olarak bakamadı. "Radyatörde sızıntıdan başka bir arıza bulunmadığından emin olmak istiyordum, bu nedenle hortumu bir yırtık var mı diye gözden geçirmek için çıkardım, herhangi bir yırtık yoktu; sonra mengeneye bir göz atayım dedim; o da tamamdı, işte o zaman öteki parçaları da pekâlâ , gözden geçirebileceğime karar verdim. Sonuç olarak sızıntı radyatörden kaynaklanıyordu, tıpkı kuşkulandığım gibi. Güvende olmak üzülmekten daha iyidir, sen de öyle düşünmüyor musun? Ayrıca ekstra işe ekstra ücret ilave etmiyorum. Bir teşekkür kafi gelir," diye ekledi aceleyle. Yarın öğlene kadar onu tamir etmiş olurum, söz verdiğim gibi."

Jordan derin bir nefes aldı. "Bugün öğlene kadar tamir edileceğine söz vermiştin." Oyuna getirildiği için aşın derecede öfkelenmişti; sesi titriyordu.

"Hayır, sana öyle gelmiş."

Jordan vurgulayarak, "Bugün öğlen için söz verdin," diye tekrarladı.

"Hayır, asla bugün demedim. Varsayımının çıkış noktası burası. Ben sadece öğlen dedim. Bugün öğlen veya yarın öğlen demedim." Lloyd nefes almak için dahi duraklamadan, "Bir gece daha kasabada kalmak zorunda olacağın ve hiç kimseyi tanımadığın için benimle akşam yemeği yemeye ne dersin?"

Lloyd görünüşe göre başka bir boyutta yaşıyordu.

"Hepsini gerisin geri yerleştir. Hepsini gerisin geri yerleştir şimdi."

"Ne?"

"Beni duydun. Senden her şeyi ait olduğu yere geri yerleştirmeni istiyorum. Dediğimi yap, lütfen."

Lloyd Jordan'ın gözlerindeki bakışı beğenmemiş olmalıydı, çünkü geriye alelacele bir adım attı. "Yapamam," dedi. "Öncelikle bitirmem gereken başka bir işim var."

"Gerçekten mi? İçeri girdiğimde sen şekerleme yapmıyor muydun?"

"Şekerleme yapmıyordum. Moladaydım."

Jordan onunla tartışmanın anlamsız olacağını biliyordu. "Arabam ne zaman hazır olacak?"

Lloyd, Yarın öğlen," dedi. "Burada tam olarak ne yapmaya çalıştığımı anlıyorsun değil mi? Yarın öğlen dedim. Bir şeyi bir kez söylersem, söylenmiştir."

Jordan gözünü kırptırdı. Tanrı aşkına bu da ne demek oluyordu böyle? Belki de onu doğru duymamıştı. "Bir şeyi bir kez söylersen..."

Lloyd bir baş onayıyla, "Söylenmiştir," diye yineledi. "Onu geri alamam anlamına geliyor."

Jordan, "Senden o sözünü yazıya dönüştürmeni istiyorum," dedi. "Arabanın hazır olacağı zamanı ve fiyatı garanti et," ilavesini yaptı. "Sonra onu imzala."

Lloyd dönüp dükkana girerken, "Peki. İmzalayacağım," sözünü verdi. Bir dakika sonra bir bloknot ve bir tükenmez kalemle geri geldi. Kağıdı yazıp imzalarken arabaya yaslandı. Sorulmaksızın tarih bile attı.

Kağıdı ona verdikten, Jordan da okuduktan sonra, "Memnun musun?" diye sordu.

Jordan kafasını salladı. "Yarın öğlen döneceğim. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Ne yapacaksın? Beni incitecek misin?"

"İncitebilirim." Jordan uzaklaşmaya başladı.

' "Bekle biraz."

"Evet?"

"Bir ara yemek yemelisin. Benimle akşam yemeği yemeğe ne dersin?"

Jordan Lloyd'un davetini geri çevirirken nazik olmayı denedi. Kendisini davet ettiği için ona teşekkür edecek kadar ileri bile gitti. Jordan oradan ayrılırken Lloyd yatışmış gibiydi.

Jordan Jaffee'nin yerine doğru giderken adımlarını yavaşlattı. Hava aşırı derecede sıcaktı. Oraya vardığında, harareten ve nemden ölmek üzereydi. Serenity'de yaşayanlar buna nasıl katlanıyorlardı? Lokantanın dışındaki termometre kırk dereceyi gösteriyordu.

Jordan içeri girdiğinde Angela masalardan birine bir tabak taşıyordu.

"Hey, Jordan."

"Hey, Angela." Yüce Tanrım, Jordan'ın konuşması kulağa bir yöre sakininin konuşmasıymış gibi gelmeye başlamıştı. Bu fikir Jordan'ı gülümsetti.

"Her zamanki masanı mı istiyorsun? Hemen senin için temizleyeyim."

Lokanta neredeyse doluydu ve bütün müşteriler Jordan'ın köşedeki masaya gidişini pür dikkat izlediler. Yabancılar ilişkin merakları aşıkardı.

"Acelen var mı yoksa bir buzlu çayla azıcık idare edebilir misin?"

"Bekleyebilirim ve çay harika olur."

Angela içeceği hemencecik getirdikten sonra, Jordan menüyü incelerken, diğer müşterilerle ilgilenmeye gitti. Jordan tavuklu salataya karar verdiği zaman menüyü masaya koyup dizüstü bilgisayarını açtı ve araştırma sayfalarından bazılarını önüne yaydı.

Boston'a döndüğünde profesörün araştırmasını kontrol edebilmesi için okurken notlar aldı.

Angela, "Parmakların tuşların üzerinde adeta uçuyor," dedi. "Düşünce katarına sekte vuruyor muyum?"

Jordan ekrandan yukarı doğru bakarak, "Hayır, vurmuyorsun," dedi.

"Ne yapıyordun?"

Jordan dizüstü bilgisayarını kapatırken, "Not alıyordum, ama tam şimdi bir muhasebe programıyla takvimimi birleştiriyordum. Mühim değil," diye ekledi.

"Öyleyse bilgisayarlar hakkında çok şey biliyor olmalısın... nasıl çalıştıklarını ve her şeyi biliyordur."

Jordan, "Evet," yanıtını verdi. "İşim bu,"

"Jaffee'nin seninle tanışması lazım. Bir bilgisayar var, fakat doğru düzgün çalışmıyor. Yemeğini yedikten sonra belki onun bir iki sorusunu yanıtlayabilirsin."

Jordan, "Tardım etmekten mutluluk duyarım," dedi.

Jordan salatasını bitirdiğinde lokanta boşalmıştı. Angela mutfaktan patronuyla birlikte çıkageldi. ikisini tanıştırdı ve Jordan lokantayla ilgili olarak patrona iltifatta bulundu.

"Büyüleyici bir yer," dedi.

Patron sırtarak, "Benim adıml taşıyor ne de olsa," dedi. "İlk adım Verrion, ancak herkes bana yalnızca Jaffee diye hitap etmekten hoşlanır. Bu benim de hoşuma gidiyor," itirafında bulundu. "Nerelisiniz, Jordan Buchanân?" Jaffee'nin sesinde çekilen gitar teliyle benzeşen harikulade bir tını mevcuttu.

Jordan, "Boston," diye yanıtladı. "Ta siz? Serenity'de mi yetiştiniz yoksa Angela gibi nakil misiniz?"

Jaffee kocaman gülümseyerek, "Nakilim," yanıtını verdi. "Büyük olasılıkla hiç duymadığınız başka bir minik kasabadan. San Antonio'dan. Orası kanın Lily'le karşılaştığımız yer. Aynı lokantada çalışıyorduk ve bilirsiniz... birbirimizden hoşlanıverdik On dört yıldır evliyiz ve birbirimizden hâlâ hoşlanıyoruz. Boston'da hava nasıl? Burası kadar sıcak mı?"

Sıcaklık hakkındaki konuşma sağlam bir on dakika sürdü. Jordan meteoroloji uzmanı haricinde havayla Jaffee'den daha fazla ilgilenen başka birini tanıımıyordu.

Jaffee sandalyeyi çekip onun karşısına otururken, "Kısa bir süre sizinle oturmanın bir sakıncası var mı?" diye sordu. "Angela bana yardım edebileceğinizi söyledi."

Jordan, "Hiç sorun değil," dedi.

"Salatayı beğendiniz mi? Şehir kızları salataya bayılırlar, öyle değil mi?"

Jordan güldü. "Bu şehir kızı da öyle."

Jaffee çok hoş bir adamdı ve kesinlikle sohbet etme havasındaydı.

"Kahvaltıda burası her zamanki gibi epey kalabalıktı. Öğle yemeğinde o topluluğun yarısı bile olmaz. Gerçek şu ki yaz

aylarında akşam yemekleri servisinde bile neredeyse hiç mola verme ihtiyacı duymam, ama göz geldiğinde esas iyi işi yaparım. Kanın gelip y rdım etmek zorunda kalır o vakit.  kolatalı pastam buralarda meşhurdur. Bu  gleden sonra ahalinin bir ya da iki dilim pasta için ağızlarının suyunu akıta akıta geleceğini umuyorum. Yine de endişelenmeyin. Sizin için bir dilim ayırdım."

Jaffee sandalyesinin yönünü değiştirdiğinde Jordan onun kalkacağını düşündü. Aziz MacKenna'larla kötü ruhlu Buchanan'lar hakkındaki diğer bir acımasız hikayeyi okuyabilmek amacıyla dosyalarından birine uzandı.

Jaffee hiçbir yere gitmiyordu. Sadece daha rahat edebileceği bir şekilde oturmaya başlamıştı. " kolatalı pasta bu lokantaya sahip çıkmanın vesilesidir."

Jordan dosyayı indirip bütün dikkatini Jaffee'ye verdi. "Bu nasıl oldu?"

Jaffee, "Trumbo Motorları," dedi. "Tam olarak Dave Trumbo aracılığıyla. Kendisi buraya yaklaşık kırk mil uzaklıkta bulunan Bourbon'daki satış acentasının sahibidir. Neyse, Dave ve karısı Suzanne San Antonio'da tatil yapıyorlardı ve benim çalıştığım lokantada akşam yemeği yediler.  kolatalı pastamı yapmıştım, yeme de yanında yat, çok beğendi. Karısı onu frenlemeden önce    dilim yedi." Jaffee o an güldü. " kolataya sahiden tutkun, ama Suzanne çok sık yemesine izin vermez. Kolesterol nden fazlasıyla kaygılanıyor. Neyse..." diye devam etti, "Dave hem o pastayı aklından çıkaramıyor hem de San Antonio'ya uzanan bütün o yolu direksiyon sallayarak da olsa katetmek zorunda kalmak istemiyordu, sizin de bildiğiniz üzere buranın yolu uzun

ve zorlu. Hal böyleyken o ne yaptı? Bana reddedemeyeceğim bir teklifte bulundu. Her şeyden önce bana Serenity'den ve burada takdire şayan güzel bir lokanta bulunmadığından, daha sonra da yakın arkadaşı Eli Whitaker'a gittiğinden bahsetti. Eli daima iyi yatırımlar arayan zengin bir rençperdi. Dave onu bana lokantayı açma parası vermeye ikna etti. Eli bu binanın sahibidir, ancak ben yeterince büyük bir kâr elde edinceye kadar ona kira ödemek zorunda kalmadım. Biz ona pasif ortak diyoruz. Eli nadiren defterlere bakar ve hesap özeti aldığını bazı aylar hesaba para yatırılmış olduğunu görürüm. Eli bunu itiraf etmeyecektir, ama ben onun veya belki Trumbo'nun fazladan para yatırdığını biliyorum."

Jordan, "Kulağa iyi adamlarmış gibi geliyor," dedi.

Jaffee, "Oh, iyi adamlardır," yanıtlamı verdi. "Eli birazcık kendi köşesine çekilmiş biridir. Buraya çok sık gelir, fakat on beş sene önce yerleştiğinden bu. Yana Serenity'den ayrıldığını sanmıyorum. Bu öğleden sonra onunla tanışmaya gelebilirsiniz. Dave ona yeni kamyonunu getiriyor. Eli her yıl yeni bir tane satın alır."

Jordan Jaffee'nin kalkmak üzere olduğunu düşündü, bu nedenle tekrar dosyaya uzandı.

"Dave bizim en iyi reklamımız. Bu adam çikolatasını seviyor ve ahaliden pek çok kişi geliyor, zira Dave onlara bu yiyeceğin ne denli iyi olduğundan bahsediyor."

"Trumbo Motorlarının iyi bir tamircisi var mı?"

"Elbette var. Birden fazla." Jaffee kıkırdadı. "Lloyd'un size zor zaman geçirttiğini duydum."

Jordan'ın gözleri fal taşı misali açıldı. "Duydunuz mu? Bunu nasıl duydunuz?"

"Burası küçük bir kasaba,ve insanlar konuşmaya bayılırlar."

"Ve benimle ilgili mi konuşmaktalar?" Jordan şaşkınlığını sesine yansıtmadan edemedi.

"Oh, evet. Kasabanın dilindesiniz. Buraya gelen sizin gibi güzel kadınlar, hiç de fiyakalı giyinmeseler bile, sıradan kasabalılara söylenti malzemesi olurlar."

Jordan Jaffee'nın kimin hakkında konuştuğunu kafasında canlandıramıyordu. Kendisini kesinlikle güzel hissetmiyordu. Peki, sıradan insanlar ona ilişkin ne konuşmuşlardı ve Jaffee sıradan demekle neyi kastediyordu?

Jaffee sıntarak, "Şaşırmış görünüyorsunuz," dedi. "Burası Boston'dan farklıdır. Biz daha arkadaş canlısı olduğumuzu düşünmekten hoşlanırsınız, ama aslında meraklıyızdır. Buna alışırırsınız, herkes herkesin işini bilir. Size anlatacağım; Dave de buraya Eli'nin kamyonuyla geldiğinde pasta için uğrayacaktır, o vakit sizi tanıştıracacağım. İyi bir paraya bahse girerim ki arabanızın durumunu halihazırda biliyordur."

"Fakat başka bir kasabada yaşadığını söylediniz..." Jaffee, "Yaşıyor," dedi. "Bourbon'da yaşıyor, ancak Serenity'deki herkes arabalarını ve kamyonlarını ondan satın alır. Çevredeki en iyi satış acentasına sahiptir. Ona devamlı olarak televizyona çıkıp şu şehirli adamlar gibi reklam yapmasını söylüyorum, ama reddediyor, görüntüsünün alınmasını istemiyor. Kameralardan utandığını zannediyorum. Yerli halkla meşgul olmayı seviyor. Serenity'ye sürekli uğruyor. Karısı da saçını ve tırnaklarını

burada yaptırıyor, bu sayede güzellik salonundaki öteki hanımlardan en son haberleri duyuyor."

Jaffee nihayet sözü bilgisayar sorunlarına getirdi ve Jordan sorunları gidermek için gereken çeşitli komutların açıklamasını yaptığında Jaffee halinden hoşnut görünüyordu. Sos hazırlamak için mutfa a döndü, ama Jordan küçük bir kasabadaki yaşamı düşünmeyi sürdürdü. Eğer herkes herkesin ne yaptığını biliyorsa, bu durum Jordan'ı  ıldırtırdı. Sonra ailesini düşündü; kendi hayatı da bundan pek farklı değildi.

Altı erkek kardeşinin hepsi sevgi dolu, tatlı ve korkunç derecede sırna ıktı. Belki de meslekleri gereğince müdahale etmeyi   renmi lerdi. Jordan, Adalet Bakanlığı'nda çalıştığı için Theo'yu hesaba katmadı ı halde, erkek karde lerinden dördü yasa uygulayıcısıydı; Nick, Dylan ve Alec'in aksine Theo her zaman silah ta ımazdı. Diğer insanların yaşantılarına burunlarını sokmaya alı kındı ama sonra tekrar hatırlayabildi ince eskiyi hatırladı Jordan; erkek kardeşleri ona ve kız kardeşine uygun olan şeyi bildiklerinden daima emin oluyorlardı. Lise zamanlarında ödünç koparırlardı. Jordan onları babasına şikayet ederdi, fakat bu asla bir i e yaramazdı; o da babasının gizlice erkek kardeşlerinin tarafını tuttuğunu sanırdı.

Büyük aileler tıpkı küçük kasabalar gibiydi: Bu, su götürmez bir gerçekti. Tıpkı Jordan'ın Highland oymakları hakkında okudukları gibi. Profesörün araştırmalarına göre, Buchanan'lar daima her eye burunlarını sokuyorlardı. MacKenna'ların yapt ı en ufak şeyi gözden kaçırmıyor, onları e ekarları misali kızdırmanın yolunu buluyorlardı. Yapılan bir saygısızlı ı asla

unutmazlardı. Jordan yaşadıkları kan davalarını nasıl devam ettirdiklerini tasavvur dahi edemiyordu.

Kağıtlar masanın her yerine yayılmıştı. Jordan profesörün kenarlara iliştiirdiği bazı notları çözmeye çalışıyordu. Notlar hiçbir şey ifade etmiyordu sayılar, isimler, dolar işaretleri ve rastgele karalanmış diğler semboller. Şu bir taç mıydı? Sayıların bazıları birtakım tarihler olabilirdi. 1284'te önemli bir olay mı meydana gelmişti?

Jordan Jaffee'nin kahkaha attığını işitti ve mutfaktan çıkarken başını kaldırıp ona baktı. Tabak dolusu koca bir dilim çikolatalı pastayı taşıyan bir adam onu takip ediyordu. Dave Trumbo olmalıydı.

O iri adam bir özgüven esintisi eşliğinde Jordan'a doğru uzun adımlarla yürüdü. Adamın yüz ifadesi taştan oyulmuşçasına sertti. Omuzları geniştii. Üzerinde tiril tiril beyaz bir gömlek, çizgili kravat, koyu gri bir pantolon ve siyah mokasen ayakkabılar vardı. Jordan'ın çıkarımına göre, adam bu görünümüne kavuşmak için epey zaman harcamış ve özen göstermişti. Trumbo adeta iki dirhem bir çekirdekti. Tasanın harikası gözlüğünü çıkardı ve Jaffee'nin söylemiş olduğı bir şeye kıkır kıkır güldü.

Sevimli bir gülümsemeye ve kolay anlaşılır bir tavra sahipti. Jordan'la el sıkışıp tanıştığına ne denli memnun olduğunu söylerken Jordan'ın gözlerinin içine baktı. Oh, pek de tatlıydı. Jordan ona hayatı boyunca Teksas'ta mı yaşadığını sormak zorunda kalmadı. Şık Dave'in yavaş bir Teksas aksanı vardı. Jordan Noah'nın da Teksas'ta doğmuş olduğunu ve dilinin bazen, bilhassa çapkınlık yaparken, kaydığını hatırladı.

"Jaffee bana Lloyd'la biraz sorun yaşadığınızı söyledi ve bunu duyduğuma gerçekten üzüldüm. İsterseniz, onunla konuşabilirim, işbirliği yapmazsa, size haber veririm. Arabanızı Bourbon'a çektirebilirim ve tamircilerimden biriyle birlikte size geri yollayabilirim. Farkını verip yeni bir arabayla değiştirememeniz ne kötü. Bende kimsenin reddedemeyeceği yepyeni bir Chevy Suburban mevcut."

Jaffee ona, "Arabası kiralık, Dave," diye anımsattı.

Dave kafasını salladı. "Biliyorum. Onun için farkını verip yenisiyle değiştirememesinin kötü olduğunu söyledim. Size bu aracı kiralayan insanların peşinden gitmeniz gerekiyor. Bu şekilde iş yapmak doğru değil."

Jaffee Dave'e, Jordan'ın Boston'dan geldiğini söyledi ve Jordan şehri hakkındaki birtakım sorulara cevap verdi. Dave orada hiç bulunmamıştı, ama ailesini bir tatilde oraya götürmek istiyordu.

Jaffee laf arasında, "Dave'in bir oğlu ve bir kızı var," deyiverdi.

Dave başıyla onayladı. "Aynen öyle. Bu yüzden bu kadar sıkı çalışıyorum. Bu pastayı karım görüverecek diye daha çok mutfakta yerim. Bu öğleden sonra bir ara bir şeyler almak ve saçını yaptırmak için kasabaya gelecek. Tarzı mükemmeldir, fakat her zaman magazin dergilerinde gördüğü en son stilleri denemekten hoşlanır. Beni bu pastayı yerken görürse çıldırır. Bana düşük karbonhidrat, düşük yağ, düşük lezzet diyeti uygulatıyor." Karnını patpatladı. "Göbekten birazcık kalın taşıyorum, ama bu pasta koşu bandında fazladan birkaç mile geliyor."

Dave kalın değil aksine biçimli ve formda görünüyordu. Geldim, çok fazla tatlı yemeye devam ederse bu biçimde kalamayacaktı. Jordan onun gömlek cebinde çıkıntı yapan bir şey fark etti; bir kalıp ikolata. Dave ikolatasını seviyordu.

Jaffee n pencereden dışarı bakmak için döndü. "Eli kamyonunu caddenin karşısına park ediyor," dedi. 'Yepyeni görünüyor."

Dave, "Bu ay bir yaşında," dedi. "Farkım verip yenisiyle değiştirmesinin sebebi bu. Eli istediği herhangi bir arabayı satın alabilecek maddi güce sahip. Tanrı şahidim olsun ki ona lüks bir sedan aldırmayı denedim, ancak o her yıl aynı kamyonetin st modelini ısmarlamaya devam ediyor. Farklı bir renk bile seçmez. Mütemadiyen siyah."

Jordan caddeyi karşıdan karşıya geçen renperi görebiliyordu. Eli Whitaker iyi görünümlü bir adamdı uzun boylu, esmer ve hiç kuşkusuz yakışıklı. Jordan bir renperin kovboy çizmesi ve şapkası giyiyor olmasını beklerdi, ama Eli kot pantolon, polo gömlek ve tenis ayakkabıları giymişti.

Jaffee Eli'yi Jordan'la tanıştırdığında Eli Jordan'a kocaman gülümsedi. Jordan'ın elini sıktığında Eli'nin eli sıcakıktı. Eli, "Sizinle tanışmak bir zevk, Jordan," dedi.

Jaffee Eli'ye Jordan'ın kasabada bulunma sebebini açıkladı.

"şanssızlıklar yaşadığınıza üzüldüm, fakat ülkede yolda kalınacak güzel bir yer aranılıyorsa, sizin doğru yeri seçtiğinizi düşünüyorum. Serenity civarındaki insanları aşağı yukarı göründükleri kadar konuksever bulacaksınız. Yardım edebileceğim herhangi bir şey olursa.bana bildirin."

Jordan, "Teşekkür ederim," dedi. "Herkes çok yardımcı oldu. Arabamın yarın hazır olması gerekiyor, sonra yeniden yola koyulacağım."

Onlar konuşuyor Jordan dinliyordu, buna karşın üç adam Jordan'ın masasında dikilerek birkaç dakika daha sohbet etmeyi sürdürdüler.

Sonunda Dave Trumbo, "Evet, sizinle laflamak bir zevkti, Jordan Buchanan. Bu bölgeye bir sonraki gelişinizde kesinlikle Trumbo Motorlan'na uğrayın. Hiç kimse bana ucuza satmaz," diye böbürlendi. Elini Eli'nin omzuna atıp, "Bir parça pasta ister misin, Eli? Mutfağa dönelim ve bu genç hanımı ev ödeviyle baş başa bırakalım," dedi.

Ev ödeviyle baş başa bırakmak mı? Dave Jordan'ın yaz okulunda mı olduğunu sanıyordu?

Jaffee, "Bu ev ödevi değil, Dave," dedi. "İskoçya'daki akrabaları hakkında okuduğu hikayeler. Geçmişten hikayeler. Bütün bu yolu bir profesöre ait olan şu sayfaları okumak için gelmiş. Doğru değil mi, Jordan?"

"Evet, bu doğru. Profesör MacKenna'nın araştırması."

Dave Jordan'ın omzunun üzerinden dikkatle ne okuduğuna baktı. "Bunların hepsini anlıyor musunuz?" diye sordu.

Jordan güldü. "Deniyorum. Bazı yerleri pek anlaşılmıyor," yanıtını verdi.

"Bana ev ödeviymiş gibi geliyor. Bırakayım da sükunet içerisinde çalışın." Bir eli hâlâ Eli'nin omzunda olan Dave, dönüp Jaffee'nin tam arkasından mutfağa yöneldi.

Jordan zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı; kağıtlarını topladığında saat neredeyse dörde geliyordu. Jaffee kapı

aralığında durmuş, Jordan'ın dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirmişini izliyordu. Ensesini kaşıdı ve, "Dinle, şu komutlar hakkında..." dedi.

"Evet?"

"İşe yaramıyor. Biz Serenity'deki bilgisayar cahilleriyiz, yine de Teksas'ın geri kalanına ve dünyaya yetişmeye çabalyoruz. Devlet okullarındaki küçük çocuklar bile bilgisayar öğreniyorlar, ama biz Serenity'de henüz o noktaya gelemedik. Kasaba gelişmeye başlıyor ve biz ilk lisemizi daha yeni inşa ettirdik, yakında buraya birkaç iyi öğretmen getirmeyi umuyoruz. Belki onlar biz yaşlılardan bazılarına bile öğretebilirler. Benim arka tarafta hoş, büyük bir bilgisayarın var, ancak bana verdiği komutların hiçbirine karşılık vermiyor. Bir şeyler yaptım... ne olduğunu bilmiyorum ve onu bozdum."

Jordan gülümsedi. "Bozdunuz mu? Siz bir balyozla vurmamakça, bir bilgisayarın bozulması zordur. Ona bakmaktan mutluluk duyacağım."

"Kesinlikle minnettar olurum. Bourbon'daki bilgisayar teknisyenleriyle birkaç telefon görüşmesi yaptım, fakat ne yazık ki kalkıp buraya gelmeye üşeniyorlar."

Jaffee gün boyunca lokantasında vakit geçirmesine izin vererek Jordan'a fazlasıyla nazik davranmıştı; Jordan ona ne iyilik yapsa azdı. Çantasını kavradı ve Jaffee'yi mutfağa dek takip etti. Jaffee'nin ofisi arka kapının yanındaki küçük kuytuydu. Bilgisayar bugünün standartlarına göre eskiydi. Her yanından kablolar fişkırıyordu. Çoğu da gereksizdi.

Jaffee, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Kızı kurtarıp yeniden çalıştırabilir misin?"

"Kızı mı?"

Jaffee utana sıkıla, "Bazen ona Dora diye hitap ederim," itirafında bulundu.

Jordan gülmedi. Jaffee'nin yüzü kızarıyordu ve Jordan bu makineyi insanlaştırdığına dair itirafta bulunmanın Jaffee için utanç verici bir şey olduğunu biliyordu.

"Ne yapabileceğime bir bakayım." Jordan sigorta şirketine geri dönüp son kutudaki kağıtları kopyalamak için bolca vakti olduğunu düşündü. Çoğu gitmiş, azı kalmıştı; acenta kapanmış olsa bile kopyalamayı sabah da pekâlâ bitirebilirdi.

Jaffee mutfaktaki işine döndü ve Jordan bilgisayarı yeniden yapılandırmaya koyuldu. Her bir kabloyu söktü, kablolardan ikisini çıkardı ve diğer ikisini düzelterek onların yerlerini değiştirdi. Bu işlem hallolur olmaz, bilgisayarı çalıştırmak Jordan'ın hiç de zamanını almadı. Akabinde birinin Jaffee için yüklediği programları inceledi. Programlar da eskiydi. Jaffee üç farklı programı çalıştırmayı deniyordu ve hepsi birbirine karışmıştı. Jordan'ın yeterli vakti ve malzemesi olsaydı, ona yeni bir program bile yazabilirdi. Hatta bunu yaparken fazlasıyla eğlenirdi. Ulu Tanrım, şu zımbırtı kendisi hakkında ne derdi kim bilir? Eğer kendi bilgisayarlarına isim verirse ve onları insanlaştırırsa, şunu paketleyeceğine ilişkin oracıkta yemin etti.

Jordan yeni bir yazılım yükleyemediği için varolan programlardan birini sadeleştirmeyi denemeye karar verdi.

Jaffee Jordan'ı denetlemeye geldiğinde mavi ekranı gördüğüne sevindi. Etkilendiği belli oluyordu.

"Onu yeniden çalıştırıyorsun. Oh, Tanrı'ya şükür. Ama yazdığın bütün bu ıvır zıvır nedir?"

Açıklaması çok uzun, zaman alırdı. "Dora ve ben küçük bir sohbet gerçekleştiriyoruz. Bitirdiğimde, programı çalıştırmak sizin için çok daha kolay olacak."

Son müşteri sekiz buçukta ayrıldıktan sonra, Jaffee lokantayı kapatıp, yaptığı değişiklikleri gözden geçiren Jordan'ın yanına oturdu.

Jordan Jaffee'nin kendi bilgisayarıyla tanışmasına yardımcı olmak için bir saat harcadı. Jaffee postitlere bol miktarda notlar alıp onları duvarına yapıştırdı. Jordan Jaffee ihtiyaç duyduğunda sorularını yazabilsin diye zaten kendi eposta adresini programa dahil etmişti, fakat Jaffee epostayı çalıştıramama endişesiyle her ihtimale karşı Jordan'dan cep telefonunun numarasını da istedi.

Jordan işlerini bitirdiğini düşünüyordu, ama Jaffee ona bir eposta adresleri yığını uzatıp ondan bunları adres listesine yazması için yalvardı. Eli VWhitaker listenin başında geliyordu. Dave Trumbo ikinci sıradaydı. Jordan Dave'in eposta adresini okuduğunda gülümsedi. DangerousDealerDave. Jordan yorum yapmaksızın onu da listeye ekleyip bir sonrakine geçti.

Her şey tamamlandığında, Jaffee Jordania motele yürümek için ısrar etti.

"Motelin uzakta olmadığını biliyorum, sokak lambalarımız da mevcut. Olsun ben yine de seninle yürüyeceğim. Bacaklarımı esnetmek istiyorum."

Dışarısı hâlâ sıcaktı, fakat sıcaklık güneşin batışıyla birlikte biraz düşmüştü. Motel girişine varan araba yoluna ulaştıklarında, Jaffee Jordan'a iyi geceler dileyip gezintisini sürdürdü.

Jordan kestirmeden odasına gidebileceğini düşünerek lobiye girdi. Lobi kadınlarla doluydu.

Amelia Ann Jordan'ı selamlamak için kapıya doğru atıldı. "Gelebildiğine çok sevindim."

Jordan, "Pardon?" karşılığını verdi.

Amelia Ann'in kızı Candy ön masaya oturdu. Jordan'ın adını pembe bir isim etiketine basıp hızla omzuna yapıştırdı.

Amelia Ann coşkuyla, "Bize katılabilirsen mutlu oluruz," dedi.

Jordan kendisine sabit gözlerle bakan kadınlara gülümseyerek, "Ne için katılıyorum?" diye sordu.

Amelia Ann fısıldayarak, "Charlene'e gece yarısı düğün hediyeleri yağmuru partisi veriyorum. Charlene'i hatırlıyorsundur," dedi. "Çalıştığı sigorta acentasında evraklarının fotokopilerini çekmene olanak sağladı."

"Evet, elbette." Jordan gülümseyen yüzler arasında Charlene'inkini aradı. "Beni davet etmen büyük incelik, ancak rahatsız etmek istemem."

Amelia Ann, "Saçma," diyerek itiraz etti. "Bize katılmanı cidden çok isteriz."

Jordan sesini alçaktı. "Ama bir hediyem yok."

Amelia Ann, "Bunu ayarlamak kolay," dedi. "Ona bir porselen seti vermeye rie dersin? Charlene hakiki, hoş bir numune seçti. Vera Wang."

Jordan, "Evet, mutluluk duyarım..." dedi.

"Bunun hakkında endişelenme. Yarın onu sipariş edecek ve faturana ekleyeceğim. Candy? Gidip başka bir hediye kartı hazırla ve kartın üstüne Jordan'ın ismini yaz."

Jordan yirmi üç kadınla tek tek tanıştı ve isim etiketleri taşıdıkları için onlara da minnettar kaldı. Sonraki saatte, tatlı panç içip nane ve kaim, yapışkan şekerli beyaz pasta yerken hediyelerin açılmasını izledi.

Odasına döndüğünde, Jordan'ın şekerleri yüksekti. Sonra uykusu geldi.

Jordan o gece iyi uyudu, bütün aramalarını ertesi sabaha yönlendirdi ve saat onu geçene dek moteli terk etmedi. Planı sigorta şirketine gidip kalan kağıtları kopyalamak, onları motele getirmek ve Lloyd'un Garaj ı'na uğrayıp orada Lloyd'un tamirati bitirmesini beklemektir. Arkasında dikilip bir kol demiriyle onu dürtmek zorunda kalsa bile Lloyd'un işini bitirmesini sağlayacaktı. Kesin olan bir şey vardı: Jordan daha başka herhangi bir gecikmeye ve sürprize tahammül etmeyecekti.

Jordan'ın planı işlemedi. Charlene ona kötü haberi verdi. "Steve satıcıya satın almayacağını söyledikten yaklaşık bir saat sonra makineyi toparlayıp götürdüler. Kopyalayacağın daha çok evrak var mıydı?"

Jordan, "Birkaç yüz sayfa," diye yanıtladı.

Charlene'e yeniden teşekkür edip geldiği yoldan motele geri döndü. Tamam, yeni plan. Arabayı alacak, bakkal dükkanındaki fotokopi makinesini kontrol edecek ve makinenin kağıt besleme kapasitesi yoksa başka bir tane arayacaktı.

Lloyd garajın önünde volta atıyordu. Jordan'ı görünce seslendi, "Hazır. Sana onu tamir edeceğimi söyledim ve yaptım. Tamam mı?"

Lloyd gergin bir budalaydı. Ayrıntılı olarak yazılmış faturayı Jordan'a verirken eli titredi. Onu başından savmak için acele ettiği belli oluyordu; Jordan'ın verdiği parayı saymamıştı bile.

"Ters giden bir şey mi var?"

Lloyd telaşlanarak, "Hayır, hayır," dedi. "Yoluna gidebilirsin artık." Arkasına dahi bakmadan, hızla garaja döndü.

Jordan cüzdanını ve dizüstü bilgisayarını yolcu koltuğuna koyup motoru çalıştırdı. Her şey yolunda gibi görünüyordu. Lloyd'un Profesör MacKenna'dan bile garip bir adam olduğuna karar verdi. Onunla bir daha uğraşmak zorunda kalmayacağı için mutluydu.

Jordan arabayı doğruca bakkal dükkanına sürdü; orada modern bir fotokopi makinesiyle karşılaşacağına seviniyordu. İşine geri dönüyordu. Elini çabuk tutarsa birkaç saat içerisinde hepsini hallettirebileceğini sanıyordu. Sonra da profesörü telefonla arayacak ve kutularını ona iade edecekti.

Güvende olmak üzülmekten daha iyi, diye hatırlattı kendi kendine. Arabanın yolda gene tekleme ihtimaline karşı hazırlıklı olmak için su satın aldı. Ayrıca radyatörde başka bir sızıntı meydana gelebilir endişesiyle bir benzin istasyonunda durup bir miktar antifriz satın almayı planladı.

Jordan dükkandan, her bir kolunda ikişer olmak üzere, dört galon suyla çıktı. Otopark yeri tenhaydı. Buna şaşmamalıydı. Böyle bir havada kimseler bakkal dükkanından alışveriş yapmayı tercih etmezdi. Aşırı derecede bunaltıcı bir gündü.

Betondan yansıyan güneşe gözünü kısarak bakıyordu. Arabasını park ettiği arsayı geçerken bile güneşte yandığını hissediyordu. Şişeleri yere koydu. Anahtarlar için cüzdanını eşelerken, bagajın saydam plastik parçasının dışarı çıkmış olduğunu fark etti ve daha evvel fark etmemiş olmasının tuhaf olduğunu düşündü. Onu sökmeye çalışsa da kımlıdatamadı.

Anahtarı buldu, kilide soktu ve geri adım atarak kapağı yukarı kaldırdı. Jordan içeriye baktı... ve donakaldı. Sonra yavaşça kapağı indirdi.

Jordan, "Hayır," diye fısıldadı. "Olamaz." Başını inkâr eder mahiyette iki yana salladı. Sadece birtakım şeyler görüyordu, hepsi buydu. Zihni ona oyunlar oynuyordu. O kadar şeker yemişti ki... ve hava o kadar sıcaktı ki. Evet, tek sebebi buydu. Sıcak. Herhalde güneş çarpmış olmalıydı.

Kapağı tekrar açtı. Kalp atışlarının tamamen durmuş olabileceğini hissediyordu. Orada, daha önce hiç görmediği en büyük boy Ziploc torbasının içinde bir tekir kedi misali kıvrılmış yatan biri vardı: Profesör MacKenna. Cansız gözleri açıktı ve sanki Jordan'a bakıyormuş gibiydi. Jordan o denli afallamıştı ki nefes alamıyordu. Ne kadar süre orada durup gözlerini dikerek adama baktığını bilmiyordu... iki saniye, belki de üç, fakat zihni vücudunun tepki vermesine müsaade etmeden önce o an sonsuzmuş gibi geçmişti.

Derken çok heyecanlandı. Cüzdanım düşürdü, su galonlarından birine ayağı takıldı ve bagaj kapağını çarparak kapadı. Ne denli gözü dönmüşçesine denerse denesin, bagajında bir ceset görmemiş olduğuna kendisini inandıramadı.

Tanrı aşkına profesör orada ne yapıyordu?

Tamam, Jordan bir kez daha bakmak zorunda kalacaktı, ama Ulu Tanrım, bunu yapmak istemiyordu. Derin bir nefes aldı, anahtarı tekrar çevirdi ve zihinsel olarak kendisini hazırladı.

Yüce Tanrım, profesör hâlâ oradaydı.

Jordan anahtarı kilitte bıraktı, arabanın yan tarafına koştu ve ön koltuktaki cep telefonunu almak için vargücüyü elini pencereden daldırdı.

Kimi araması gerekiyordu? Serenity Polis Teşkilatı'nı mı? İli mi yoksa yerel idareyi mi? Şerifi mi? Yoksa FBI'ı mı?

Jordan iki şeyin kesin olarak bilincindeydi. Bir, cinayet üzerine kalıyordu ve iki, yaşantısı allak bullak oluyordu. Lanet olsun ki kanuna uyan bir vatandaştı. Cesedi bagajından çıkaramazdı ve bu yüzden ne yapacağına dair en ufak bir fikri dahi yoktu.

Yardıma ihtiyacı vardı hem de acilen. Aramak istediği ilk kişi babasıydı. O federal bir yargıçtı ve Jordan'ın ne yapması gerektiğini bilirdi. Fakat o aynı zamanda çoğu baba gibi endişeli bir babaydı ve şu anda Boston'daki çekişmeli davayla ilgileniyordu.

Jordan Nick'i aramaya karar verdi. Nick FBI için çalışıyordu ve Jordan'a ne yapacağını söylerdi.

Telefon aniden çalınca Jordan o kadar korktu ki neredeyse telefonu yere düşürecekti.

"Evet?" Sesi boğuk çıkmıştı.

Arayan kız kardeşiydi. Jordan'ın sesindeki histeriyi fark etmişe benzemiyordu.

"Ne bulduğuma inanamayacaksın. Bir elbiseye bile bakmıyorken, iki tane satın alıverdim. İndirimdelerdi ve neredeyse bir tane de senin için alacaktım, ama zevklerimiz çok farklı olduğundan beğenmeyebileceğim düşündüm. Dönüp onu da alsam mı? indirim çok sürmeyecek ve ben yol yakırken dönüp onu..."

"Ne? Oh, Tanrım, Sidney, sen neden bahsediyorsun? Boş ver. Evde misin?"

"Evet. Neden?"

"Yanında başka biri var mı?"

Sidney, "Hayır," diye yanıtladı. "Neden soruyorsun? Jordan, ters giden bir şey mi var?"

Jordan gerçeği anlatması halinde Sidney'in nasıl bir tepki vereceği merak etti. Evet, ters giden bir şey vardı. Arabasının bagajında bir ceset vardı.

Jordan ona gerçeği söyleyemedi. Sidney Jordan'a inandığı takdirde, yalnızca üzüldüğüyle kalacaktı ve Boston'dan bunun için yapabileceği cidden herhangi bir şey yoktu. Üstüne üstlük, Jordan'ın sevgili küçük kız kardeşi asla sır saklayamazdı ve hemen anne babasını bulup bu durumu onlara anlatırdı. Jordan bunu da göz önünde bulundurarak kendisini dinleyecek birine haber vermeliydi.

"Daha sonra açıklayacağım," dedi. "Şimdi Nick'i aramam lazım."

"Bekle. Elbiseye ne diyorsun? İstiyor musun..."

Jordan soruya yanıt vermeksizin konuşmayı sonlandırdı ve çabucak Nick'in cep telefonu numarasını tuşladı.

Erkek kardeşi telefonuna cevap vermedi. Telefonu onun ortağı Noah yanıtladı.

Ulu Tanrım, Jordan hayatım kurtaracak boşluğu bir türlü yakalayamıyordu.

"Merhaba, Jordan. Nick şu anda telefonuna cevap vermiyor. Seni aramasını söyleyeceğim. Hâlâ Teksas'ta mısın?"

"Evet, ama Noah..."

"Büyük eyalet, değil mi?"

"Başım dertte."

Jordan'ın ses tonundaki panik telefonun diğer ucuna yüksek ve anlaşılır bir biçimde yansıyor. Noah sakın bir şekilde, "Ne tür bir dert?" diye sordu.

"Arabamın bagajında bir ceset var."

Noah hemen, "Dalga geçme," dedi.

Bundan daha pişkin olabilir miydi? "Kocaman bir Ziploc torbada."

"Öylemi?"

Jordan bu fazladan bilgiyi eklemeye neden gereksinim duyduğunu bilmiyordu, fakat o an Noah'nın torbayı bilmesi Jordan'a sanki hayati bir önem taşıyacakmış gibi geliyordu.

"Üzerinde mavi beyaz, çubuklu bir pijama var. Buna rağmen terlikleri ayağında değil."

"Jordan, nefes al ve sakinleş."

"Sakinleşeyim mi? Ne söylediyimi kulağın duyuyor mu? Arabamın bagajındaki cesetle ilgili kısını yakaladın mı?"

Noah, "Evet, ne söylediyini duydum," yanıtını verdi; sesi insanı deli edercesine sakın ve Jordan'ın verdiği haber o kadar da büyük bir önem taşıymıyormuşçasına dingindi. Ancak hal

böyleyken bile ve tabiatıyla gülünç olmasına karşın, Noah'nın bu denli sakin olması Jordan'ın kendine gelmesini sağladı.

"Kim Olduğunu biliyor musun?"

Jordan, "Profesör MacKenna," dedi. Derin bir nefes aldı ve sesini alçaltarak konuşmasını sürdürdü. "Onunla Dylan'ın düşün resepsiyonunda tanıştım. Dün gece onunla yemek yedim. Hayır, bu doğru değil. İki gece önce. Tiksindirici olduğunu düşündüm. Yemeğini vahşi bir hayvan misali yiyordu. Bir ölü hakkında bu şekilde konuşmak korkunç, değil mi? Ölmemiş olsaydı..."

Abuk subuk konuştuğunu anlayınca cümleyi yarıda kesti. Bir minivan arsaya çekti ve ön kapının yakınma park etti. İçinden orta yaşlı bir kadın indi, Jordan'a yan yan baktı ve sonra içeri girdi.

Jordan, "Buradan kurtulmak zorundayım," diye fısıldadı. "Ondan kurtulmam lazım. Doğru mu? Yani cinayetten sorumlu tutulacağım oldukça aşikar."

"Jordan, neredesin şimdi?"

"Teksas, Serenity'deki bakkal dükkanının otoparkındayım. Burası harita üzerinde bile zar zor seçilen bir yer. Teksas, Bourbon'un yaklaşık kırk mil batısında. Belki cesedi bir yere bırakabilirim. Bilirsin, ıssız bir yer bulup..."

"Cesedi hiçbir yere bırakmayacaksın. Anlaşıldı mı? Şimdi telefonunu kapa ve 911 ri ara," diye izah etti. "Bir saat içerisinde işlerinde son derece profesyonel iki FBI ajanını oraya yollayacağım. Phoenix çok uzak değil. Nick ve ben çok geçmeden orada olacağız."

"Zan altında kalıyorum, değil mi? Oh, Tanrım, sirenler duyuyorum. Benim için geliyorlar, değil mi?"

"Jordan, telefonunu kapa ve onlar oraya ulaşmadan evvel 911'i ara. Tutuklanırsan, bir avukat iste ve bunun dışında tek kelime etme. Anladın mı?"

911 operatörü Jordan'ın aramasını yanıtladığında, sirenin acı feryadı polisin sadece birkaç blok ötede olduğunu bildiriyordu. Jordan acil durumu betimleyerek adını ve konumunu verdi.

Gri bir sedan sarsılarak arsaya girdiğinde operatör Jordan'a bulunduğu yerde kalması talimatını veriyordu.

"Şerifin arabası henüz yanaştı."

"Şerif mi?" Operatörün şaşırdığı sesinden anlaşılıyordu.

Jordan, "Evet," dedi. "Arabanın yan tarafına basılmış olan yazı bu ve telefonda sirenini işitebildiğinize eminim."

Jordan operatörün sonraki sorusunu duyamadı. Araba yaklaşık yirmi fit ileride durdu ve bir adam ön taraftaki yolcu koltuğundan dışarı fırladı. Üniforma giymiyordu.

Adam yüzünde ürpertici bir bakışla Jordan'a doğru koştu. Jordan içgüdüsel olarak kendini korumaya çalışarak başka tarafa döndü. Fakat bir yumruk onu sağ yanağından yakaladı ve Jordan kendinden geçti.

Dokuzuncu Bölüm

İşlenen konu yargılama yetkisinin ötesindeydi. Jordan yükselen sesleri işitti ve bir sağlık görevlisi yanağına bir buz torbası yerleştirirken gözlerini açtı, Torbayı iterek uzaklaştırmayı denedi. Sersemlemişti.

Jordan doğruldu ve oturma mücadelesi verirken fısıldayarak, "Ne oldu?" diye sordu. Alçı kolunu acıtıyordu.

Sağlık görevlilerinden biri olan mavi üniformalı genç bir adam Jordan'a yardım etmek için kolundan tuttu, Jordan şaşkın bir halde ona yaslandı.

Sağlık görevlisi "Darbe almışsınız," dedi. "Olan budur. Barry ve ben ulaştığımızda! Dickey kardeşler buradaydı. Şerif Randy'nın ağabeyi J.D.'ye bağırdığını duyduk, çünkü J.D. arabadan fırlayıp size saldırmış. Buna rağmen, benim arsayı koşarak geçtiğimi gördüğünde ona bağırmasını kesti. Şimdi o ve ağabeyi Serenitynin polis şefiyle tartışıyorlar."

Jordan, "Ne hakkında tartışıyorlar?" sorusunu yöneltti. Baş zonkluyordu ve çenesi sanki yerinden çıkmış gibi ağrıyordu.

"J.D. sizin tutuklanmamak için direndiğinizi, Şerif Randy ise size kelepçe takabilmek için J.D'nin size yumruk attığını söylüyor."

Jordan o andan itibaren giderek daha sağlıklı düşünmeye başlıyordu. "Bu doğru değil."

Sağlık görevlisi Dickey kardeşlerin duymamaları için fısıldayarak, "Doğru olmadığını biliyorum," dedi. "Barry ve ben 911. konuşmanızı dinleyip olabildiğince çabuk buraya geldik;

küçük kliniğimiz yalnızca üç blok ötede bulunduğu için gerçekten hiç vakit kaybetmedik. Başınıza geleni biliyorduk. Bir an konuşmanızı çok net duyabildik, sonrasında duyabildiğimiz ses yan bağırma gibiydi. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?"

"Onun yüzünden telefonu elimden düşürdüm."

"Yaptığı, telefonunuzu paramparça etmekte. Korkarım kendinize yeni bir tane satın almak zorunda kalacaksınız. Buna karşın onlar tam şimdi telefonunuz hakkında tartışmıyorlar. Şerif Randy onun idari bölgesinde olduğunuzu söylüyor. Şu an Grady Ili'ndesiniz," açıklamasını yaptı. "Randy Dickey Jessup Ili'nin şerifi ve nasıl şerif olduğu hiçbirimizin anlayamadığı bir gizem. Pek çok vaatlerde bulunmuş olmalı. Her neyse, Şerif Randy'nin yargılama yetkisi çayı geçen köprüünün ayağında sona eriyor. Köprüye çıktığınız anda Grady Ili'ndesiniz. Bizim de bir şerifimiz var, ama şu an karısı ve çocuklarıyla birlikte Hawaii'de tatil yapıyor. Zaten biz onu kırk yılda bir görürüz, çünkü Grady'nin ilçe merkezine varan doğu yolunda yaşıyor."

Öteki sağlık görevlisi Barry onların konuşmacını dinlemekteydi. Ağzına bir kürdan sokuverdi, köşede parkedip ağır adımlarla yanlarına geldi.

"Şerif Randy'nin buralara gelmesinin tek sebebi ağabeyinin Serenity'de yaşaması. Onunla balığa çıkmaktan hoşlanıyor. Del, bayanın yanağındaki şu buz torbasını sabitletmen gerekiyordu. Halihazırda gözünün altı şişiyor. Sanırım bayanı kliniğe götürüp muayene etmemiz ve röntgenini çekmeniz gerekiyor."

"Hayır, ben iyiyim. Röntgene ihtiyaç duymuyorum."

Del, "Sizi bu konuda zorlayamayız," dedi. "Tedaviyi geri çevirirseniz, yapabileceğimiz hiçbir şey kalmaz; fakat mideniz bulanır veya başınız döner de kendinizi hasta hissetmeye başlarsanız, bize söyleyin, tamam mı?"

"Evet, size söyleyeceğim."

Del, "Size bir şey sorabilir miyim?" diye sordu. "Arabanızda bir ceset bulmak nasıl bir his? Ben olsam kalp krizi geçirirdim herhalde. Barry ve ben cinayeti sizin işlemediğinizi düşünüyoruz, çünkü eğer işleseydiniz kesinlikle 911'i aramazdınız, öyle değil mi?"

Barry, "Canınız yanıyormuş gibi görünüyorsunuz," dedi.

"İyiyim. Biraz başım ağrıyor, hepsi o kadar. Öfkemi köreltebilecek herhangi bir ilaç almak da istemiyorum. Tanrı'ya yemin ederim..."

Barry, "Şimdi, şimdi, her şeyi altüst etmek iyi olmaz," dedi. "Özellikle de böylesine bir darbe aldıktan sonra."

Del Barry'ye daha yakına gelmesini işaret etti. "Eğer Maggie Haden bu işten sıyrılabilseydi, onu kolayca Şerif Randy ve ağabeyine teslim ederdi."

Barry de onunla aynı fikirdeydi. "Bir gecelik uykusundan feragat da etmezdi," diye fısıldadı.

Jordan, "Maggie Haden kim?" diye sordu. Jordan şerifin Dickey kardeşlerle ne konuşup durduğunu anlamaya çabalıyordu, ama sağlık görevlileri buna mani oluyorlardı.

Del, "Oradaki o. Polis şefidir kendisi," yanıtını verdi. "Şef ve Şerif Randy'nin bir mazisi var. Neden bahsettiğimi biliyor musunuz? Kasabadaki herkes bu işi ona Randy'nın sağladığını bilir."

Barry, "İşi kapmamış olması gerekirdi," diye söylendi. "Gerekli niteliklere haiz değildi. Zira Bourbon'daki polis gücünde yer alması, onun, burada, Serenity'de şef olması gerektiğine dair bir anlam taşımaz. Ama burada çok fazla olay meydana gelmediği için, benim tahminime göre insanlar onun bilinçli olarak neyi yapıp yapmadığını umursamıyorlar." Kürdanı ağzının diğer tarafına götürdü ve Jordan'ın önünde çömelerek oturdu. Fısıldayarak, "Bu, geri ödemedir," dedi. "İşi istiyordu ve Randy onu yüzüstü bırakıp başka biriyle evlendiği için ona borçluydu."

Jordan, "Ne kadar zamandır polis şefi?" diye sordu.

Del, "Yaklaşık bir yıldır," dedi.

Barry, "İki yıldan daha fazladır sanki," dedi.

"Onun görüldüğü şekilde gözünüzü boyamasına izin vermeyin. Düşündüğünüzden çok daha fazla baş belasıdır. Gerçek bir engerek olabilir."

Jordan ona bakabilmek için Dele abandı. Şefin pirinç rengine beyazlatılmış sarı saçı ve sirkte çalışmak için elverişli bir makyajı vardı.

"Polis şefi olabilmek buralarda büyük başarıdır. Serenity zamanın gerisinde kalmış bir yerdir. Karakolda yalnızca bir tane bilgisayar bulunur ve bütün 911 aramaları doğrudan Bourbon'a yönlendirilir."

Jordan, "Şimdi çok daha iyi hissediyorum," dedi. "Yerde oturmaktan ve tüm bu olanlara seyirci kalmaktan bıktım. Lütfen kalkmama izin verin."

Barry onu kaldırdı, ama gitmesine izin vermedi. Ambulansın arka tamponunda oturmasında ısrar ediyordu. "Başınız dönerse bana yaslanırsınız."

Şaşırtıcı bir biçimde, Jordan'ın hiç mi hiç başı dönmedi, fakat zonklayan yanağı ona şu erkek kardeşlerden birinin attığı yumruğu anımsattı. Barry, "Dinleyin, şayet şef sizi teslim etmeye karar verirse, röntgen muayenesi için sizi kliniğe götüreceğimizi söyleyeceğim. Bunu size tam şimdi söylüyorum, şu kardeşlerle herhangi bir yere gitmek istemezsiniz," dediğinde Jordan artık dayanamayarak sağlık görevlilerine J.D.'nin hangisi olduğunu sormak üzereydi.

Jordan, "Tamam," diyerek razı oldu. "Bana karşı çok nazik davranıyorsunuz," dedi. "Bunu takdir ediyorum. Durumun şüpheli göründüğünü biliyorum. Kasabada bir yabancıyım..."

Del ona, "Arabanızda da şu ceset var," diye hatırlattı.

Jordan, "Evet," dedi. "Ama ben masumum. Kimseyi öldürmedim.. Bagajı açtığımda yaşadığım şaşkınlığı size tarif etmem mümkün değil."

"Kuşkusuz. Sırası gelmişken, adım Del, o da Barry."

"Benim adım Jordan Buchanan ve..."

Barry, "Kim olduğunuzu biliyoruz. Şef zaten cüzdanınızdan ehliyetinizi aldı," dedi. Adınızı yüksek sesle okudu. Anımsamıyor musunuz? Del, belki gidip başının röntgenini çektirmemiz gerekiyor."

Jordan birinin kimlik saptaması için çantasını karıştırdığından bihaberdi. Bilincini mi yitirmişti? Belki de sadece kendinden geçmişti? Bu, onaylamadığı bir şeyi yaptığında annesinin ona sorduğu soruydu. Kendinden mi geçtin?

Jordan ikinci kez, "Röntgen çektirmeme gerek yok," dedi. "Yanlış bir şey de yapmadım."

Del, "Suçlu görünmek ve suçlu olmak iki farklı şeydir," dedi. Boynunun çevresindeki stetoskopu çekip Barry'ye uzattı.

Barry stetoskopu metal kutusuna yerleştirirken. "İyi olacağınızı düşünüyorum," diye fısıldadı. "Şef Jessup İli'nden geçmediğinizi biliyor, ayrıca herhangi bir araba takibine karışmadığınızda ortada. Bir tanık var."

"Ve o tanık şefin sizi Dickey'lere teslim etmesini gerçekten zorlaştıracak."

Del, "Hâlâ teslim edebilir," dedi.

Barry, "Hayır, teslim edemez," diye itiraz etti. "Tanıkla varken bunu yapamaz. Bakkal dükkanından çıkan kadın olup biten herşeyi görmüş. 911' arayarak operatöre ne gördüğünü ve J.D.'nin herhangi bir kışkırtma olmaksızın Bayan Buchanan'a nasıl yumruk attığını anlatmış. J.D.'nin sanki peşine bir eşekarıları sürüsü takılmışçasına arabadan fırlayarak çıktığını, elinden telefonunu kaparak yüzüne aptalca yumruk attığını ardı sıra telefonunu parçaladığını söylemiş."

"Bayan Buchanan dua etsin de J.D. tanığa ulaşip hikayeyi değiştirmesi için tehditler savurarak onu korkutmasın."

"Fark etmez. Acil durum aramaları kayıt altında tutulur ve J.D. halihazırda kayıtlı olanı değiştiremez."

Bu iki adam sanki Jordan orada bulunmuyormuşçasına onun hakkında konuşuyorlardı. Jordan kimsenin cesetle ilgili herhangi bir şey yapmıyor oluşuna hayret ediyordu. Polis

şefinin bagaja göz attığını görmüştü, ama hepsi bu kadardı... Sadece göz atmıştı. Jordan'ın fark ettiği kadarıyla başka hiç kimse sağlık görevlileri bile cesede bakmamıştı. Kurbanın kim olduğunu ortaya çıkarmaya kimsenin niyeti yokmuş gibi görünüyordu. Jordan bu sorunla ne zaman ilgileneceklerini merak ediyordu.

Del, "Cesedi Bourbon'a mı götüreceğimizi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Öyle olduğuna bahse girerim. Suç mahallinden insanlar buraya gelinceye ve sorgu yargıcı cesedi inceleyinceye dek hiçbir yere ayrılamayacağız."

Kenarda kalmaktan usanan Jordan sağlık görevlilerine bir kere daha teşekkür ettikten sonra şefe yaklaştı ve onun kendisini tanımasını bekledi.

Dickey kardeşlerden biri Jordan'ın ellerinin serbest olduğunu fark etti.

"Birinin şu şüpheliye kelepçe takması gerekiyor," dedi. "Şimdiye kadar onun suçundan haberdar olan birinin!" diye ekledi.

Jordan ileri doğru bir adım attı. "Bana vuran sen misin?"

Adam ona yanıt verdiğinde gözünün içine bakmadı. "Sana hiç kimse vurmadı," dedi.

Maggie Haden, "Tanrı aşkına, Randy, onun yüzüne bak. Birinin ona vurduğu ortada," diye gürledi. "Bir de tanık var." Şerif çok şaşırılmış görüldüğü için şef kafasını sallayarak, "Evet, var. Kardeşinin bu kadının elindeki telefonu alıp parçaladığını, ardından kadını yumrukladığını gören bir tanık," ilavesini yaptı. Sesini alçaltarak, "Böylelikle hiçbir şey yapılamaz ya da

değiştirilemez. Artık çok geç. Bunun üzerine potansiyel bir dava olabilirdi."

J.D. şerif arabasının kaportasına yaslanmakta ve yumruklarını sıkarak polis şefini dinlemekteydi, ancak bir tanık olduğunu duyar duymaz ileri doğru bir hamle yaptı.

"Ne tanığı? Kim ne görmüş? Eğer yapmadığım bir şeyle suçlanacaksam, bu tanığın adını öğrenmem gerekiyor."

Şef, "Tam zamanında, J.D.," dedi.

Jordan, "Şef Haden, suçlamada bulunmak istiyorum," diye talep etti.

Haden, "Sen sus," karşılığını verdi.

Jordan, "Onu tutuklamanızı istiyorum," diye ısrar etti.

Şef başını iki yana salladı. "Ne istediğın umrumda değil. Şimdi ağzını kapalı tut."

J.D. kafasını yukarı aşağı* salladı, akabinde, "Randy, şefin çetin bir şüpheliye karşı bu şekilde davranması senin de gari-bine gitmiyor mu... ve bu şüpheli, bir adam öldürmüş. Buna itiraz edemezsin. Kanıt herhangi birinin bile göreceğı kadar açık. Ceset benim arabamda veya seninkinde değil, Randy. Onun arabasında. Ve ne zamandan beri bir katili tartaklamayı umursuyoruz?"

Dickey kardeşlerin ikisi de Jordan'ın o ana dek karşılaştığı en itici tiplerdi. Her ikisi de kasları sarkmaya yüz tutmuş gü-reşçilere benziyordu. Boyunları kaim, omuzları geniştı. J.D. kardeşinden daha uzundu, ama fazla değil. Randy epeyce gö-bekliydi ve yüzü iki kat gıdısıyla daha da uzun görünüyordu. İki adamın da küçücük gözleri vardı ve bu gözler bir dağ gelinciğıninki gibi birbirine yakındı.

Polis Şefi sonunda dikkatini Jordan'a verdi.

"Adım Şef Haden," dedi. "Ta sen?"

Jordan'ın sűrűcű ehliyetini elinde tuttuđu için, Őef onun kim olduđunu adı gibi biliyordu, ancak formaliteleri yerine getirmek istiyordu ve Jordan buna itiraz etmezdi. Ona adını sűyledi ve adresini verdi.

Haden, "Sana hemen burada ve Şimdi yanıtlayacağın bazı sorular sormak istiyorum. Bu arabanın bagajındaki adamın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Şu merhumun. Onun adını biliyor musun?"

Jordan, "Evet," yanıtını verdi. "Profesűr Horace Athens MacKenna."

Haden, "Onu nereden tanıyorsun?" sorusunu yűneltti.

Jordan profesűrle nerede ve nasıl tanıştıklarını, kendisinin Serenity'de niçin bulunduđunu çarçabuk açıkladı. Őef Haden Jordan'ın sűylediđi tek bir sűze inanmıŐ gibi gűrűnműyordu.

"Benimle karakola geleceksin," dedi. "Daha fazlasının hesabını vereceksin. Sorgu yargıcı gelinceye dek bekleyeceğiz, bu yűzden bana zorluk çıkarma yoksa hemen Őimdi seni kelepelerim."

Őerif Randy ve ađabeyi tek kelime etmeden arabalarına dűndűler, J.D.'nin suratına iđrenç bir sırtıma yayılmıŐtı.

Jordan, "Őef Haden, size bir soru sorabilir miyim?" diye sordu. Hâla űfkeden kuduruyordu, ama sakinliđini muhafaza ediyordu. Őirinliđine diyecek yoktu.

"abuk ol." Şefin ses tonu onun ne kadar sinirli olduğunu ortaya koyuyordu.

"Şerif bagajda bir ceset bulunduğunu nereden biliyordu?"

"Kardeşinin cep telefonunda bir ipucu olduğunu söyledi. Doğruyu söyleyip söylemediğine dair bir şey diyemem."

Şerif Randy bu yorumu dikkate değer bulmadı. Ağabeyi ise önemsemeden geçemedi. Kendi etrafında dönerek seslendi, "Demin sen bana yalancı mı dedin?"

Şef yanıt vermeyince, J.D, "Yasalara saygılı bir vatandaşın sözü yerine katilinkine mi itibar edeceksin?" dedi.

Jordan, "FBI şerifin cep telefonu kayıtlarını karşılaştırabilir ve her iki kardeşin de son yirmi dört saat içerisinde aldıkları aramalara ulaşabilir. Bunun faydası olacaktır, değil mi, Şef Haden," sorusunu yöneltti.

J.D. burnundan soluyordu. "Evet, bu doğru. Sanki FBI bu üç kuruşluk kıytırık kasabadaki cinayet vakasını kendine dert edinecekti. Günün bir saatini bile ayırmazlar."

Jordan, "Ben zaten onları aradım ve buraya geliyorlar," karşılığını verdi.

Hiç kuşkusuz, bu cümlesiyle herkesin dikkatini çekmişti. Şef, "FBI'ı niye arayacakmışsın ki?" diye sordu.

"Erkek kardeşim Nick bir FBI ajanı. Ortağıyla konuştum ve o bana Nick'le beraber çok yakında burada olacaklarını garanti etti, ama bu arada, bölgenin en yetkili ofisinden birkaç ajan yollamayı da ihmal etmiyorum."

Şerif Randy FBI'ın ilgileneceğini duyduğunda canı sıkılmış gibi görünmedi. Diğer taraftan J.D şaşkın ve kızgındı. "Blöf yapıyor."

Şerif Randy arabasına doğru yürümeye devam etti. J.D. onun arkasından, "Bekle orada," diye bağırdı. "Kardeşimin de kadını sorgulama hakkı var." Jordan, "Hayır, yok," dedi.

J.D.'nin keskin bakışlı gözleri Jordan'a sabidendi. Jordan sormadı. Gözünü korkutmayı denediğinin farkındaydı, fakat korkudan büzüleceğe veya sineceğe benzemiyordu. O zaman J.D. ona doğru tehditkâr bir adım attı. Jordan, 'Gerisini getir,' diye düşündü. J.D. onu ilk yumrukta habersiz yakalamıştı, ancak Jordan bunu tekrarlanmasına izin vermeyecekti. Bu kez hazırlıklı Alacaktı.

I J.D, "Maggie, FBI'ın buraya gelip sana yapman gerekeni söylemesine müsaade edecek misin?" diye mızırdandı. "Randy ve ben bu konuda sana sahip çıkmadık mı? Aksi takdirde, böyle gösterişli bir polis şefi olmayacaktın..."

Haden onun sözünü yanda kesti. "Dinle," dedi. "Kimsenin bana yapmam gerekeni söylemesine müsaade etmiyorum, Randy?"

Şerif arkasına döndü. "Ne, Maggie?"

"Neden hala buradasın? Peki ya üniformasız olmana ne demeli?"

Şerif, "Bugün izin yapmayı planlıyordum," dedi. Arabamdaki olta kamışlarını göremiyor musun? Ağabeyimle balığa çıkmaya geldim."

Haden, "Sen balığa çıkarken kamyonetini alırsın," diye belirtti.

"Evet, değil mi?"

"Söylediklerimi yinelemene gerek yok. Siz balığınıza gidin, benim de işimi yapmama izin verin."

J.D, "Ama FBI..." diye başladı.

Jordan kasıtlı olarak lafa girdi. "Umarım polis karakolunuz ailemi barındıracak kadar geniştir. Eminim şimdiye dek bütün erkek kardeşlerim haber almış ve yola çıkmışlardır. Çok sayıda erkek kardeşim var. İşin eğlenceli tarafı, onların çoğu kanun

yaptırımında rol alan kişiler. Theo, en büyük ağabeyim..." dedi; sesi nispet yaparcasına neşeliydi, "böbürlenmekten hoşlanmaz, ancak Adalet Bakanlığı'nda hayli yüksek bir mevkide." J.D.'nın çirkin suratına dik dik bakarak, "Birleşik Devletler Adalet Bakanlığı," eklentisini yaptı. "Alec FBI için gizli çalışıyor şimdi, fakat o da buraya gelmek isteyecektir. Oh, sonra Dylan var. Kendisi de bir polis şefi," diye sürdürdü konuşmasını. "Şerif Randy ve J.D.'yle küçük çapta bir sohbet gerçekleştirmek isteyeceğini düşünüyorum. Anlıyorsunuz ya, hiçbiri şu araba takibine ilişkin saçmalığa inanmayacaklardır; benim gibi onlar da kimin yalan söylediğini ve gerekçesini merak ediyorlardır."

J.D. homurdanarak, "Seni orospu," dedi.

Kardeşi, "Arabaya gir, J.D.," dedi. "Maggie, seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Şef Jordan'a, "Olduğun yerde kal," dedi. Hızla şerife doğru yürürken sağlık görevlilerine, "Çocuklar, siz de gözünüzü onun üstünden ayırmıyorsunuz," diye seslendi.

Jordan durduğu yerden ikisinin konuşmasını izledi. Şef şerifin yanına sokulabildiğince sokuldu ve onu dinlerken birkaç kez başını salladı. Şerif her ne anlatıyorsa, şefin buna rıza gösterdiği belli oluyordu. Jordan, 'Bu hiç iyi değil,' diye düşündü. Hiç iyi değil.

İki üç dakika geçtikten sonra Dickey kardeşler arabalarına binip hareket ettiler.

Şef Haden berbat görünüyordu. "Burada neler döndüğünü ortaya çıkaracağım. Şerifi neden kıskırttın?"

Jordan, "Hiçbir şey yapmadım," karşılığını verdi.

Jordan konuşmamış gibi Şef s  zlerini s  rd  rd  , "Bana Şerifin neden seni sorgulamaya g  t  rmek istediğini anlatacaksın. Senin hakkında bildiği nedir?"

Jordan Dickey kardeşlerin çarpık zihniyetlerinin ne olduğuna ilişkin en ufak bir fikri olmadığını ve tahminde bulunmaya baŐlamayacaĐını Şefe anlatamadan önce, g  neŐ g  zl  kl   ve kovboy Őapkalı sorgu yargıcı toz pembe renkli  st   açılır arabasını arsaya çekti.

Del Jordan'ın koluna girdi. "Hadi ambulansa d  n  p bizimle bekleyin."

Jordan sağlık g  revlisiyle gitti, ama g  z  n   kiralık arabanın hemen yanında sorgu yargıcıyla konuşan Şef Haden'den ayırmadı. Şef oradan ayrılmaya hazır olduğunda, Jordan'ı ekip arabasının arka koltuğuna itti, fakat kelepçeleme zahmetine girmedi. K  Őeye kadar gidip durdular. Haden o sırada yardımcısını aradı ve ona ortağının m  mk  n olduğunca çabuk karakola gelmesini s  yledi.

"Joe'ya bir cinayet soruşturmam olduğunu s  yle."

Jordan kadının ses tonunda işittiği neŐeden, içten içe korkup sindi. Şef arabaya tam gaz verdi ve bangır bangır bağıran sireniyle kasabanın içinden geçerek uzaklaŐan araba k  kredi.

Onuncu Bölüm

Karakol son derece küçüktü. Jordan oranın eski bir western film setine benzediğini düşündü. Aralarında bele kadar ahşap parmaklık bulunan iki masa ve arka tarafta bilet gişesi büyüklüğünde şerifin ufacık ofisinin yer aldığı özel çalışma odasına açılan sallanır bir kapı vardı. Soldaki kapı ise bir tuvaletin ve tek kişilik bir tutuk hücresinin bulunduğu koridora açılyordu.

I

içeride sadece bir bilgisayarın karşısına oturmuş ağlayan genç bir kadın. Şef ve Jordan içeri girdiğinde, kadın gömlek kolunun manşetiyle gözlerini sildi ve başını eğdi. Jordan şefin fısıldayarak küfrettiğini duydu.

"Hâlâ sıkıntı mı çekiyorsun, Carrie?"

"Bundan nefret ettiğimi biliyorsun."

"Elbette biliyorum. Bu işi aldığından beri şikayet etmekten başka bir şey yapmadın."

Kadın, "Bu işi ben almadım," diye mırıldandı. "Almaya zorlandım. Ayrıca o kadar da çok şikayet etmedim."

"Bir zanlının önünde benimle tartışma."

Jordan, "Ben bir zanlı mıyım?" diye sordu.

Jordan şefin kendisine elbette bir zanlı olduğunu söylemesini bekliyordu. Sonuçta arabasının bagajında bir ceset bulunmuştu. Şef ona haklarını okuyacaktı, o da avukat talebinde bulunacaktı.

Hiçbiri olmadı.

Şef, "Sen bir zanlı mısın?" diye tekrarladı. Sanki bir karara varamıyormuşçasına başını dikleştirip kaşlarını çattı. "Buna seni sorguladıktan sonra karar vereceğim."

Jordan onun şaka yaptığını sandı, ama yüzündeki ifade aslında ciddi olduğunu gösteriyordu. Şef, Jordan'ın bütün sorularına seve seve yanıt vereceğini ve suçu üstleneceğini mi sanıyordu? Jordan, "Gerçekdışı", diye düşündü. Tüm bu yaşadıkları tek kelimeyle gerçekdışıydı.

Şef, Jordan'ı hücreye yönlendirdi, sonra da dışarı çıkıp kapıyı kapadı. "Şimdi suç mahalindeki insanlarla konuşmaya gidiyorum... Kaçmayacağından emin olmak için de kapıyı kilitleyip anahtarı yanıma alacağım." Haden ekledi, "Tam bu esnada biri gelip seni çıkarmak isteyebilir."

Jordan tek kelime etmedi. Konuşamadı. Nutku tutuldu. Sakinleşmeye ve düşüncelerini toplamaya gereksinim duyuyordu, bu nedenle karyolaya oturdu ve ellerini avuçları yukarı bakacak şekilde dizlerinin üstüne koydu, sırtını dikleştirip karşısındaki taş duvara odaklandı. Birkaç dakika sonra gözlerini kapadı ve eğitmeninin ona anlattığı iç huzuru elde etmeye yönelik yoga alıştırmalarından bazılarını anımsamaya çalıştı. Tamam, o denli iç huzuru söz konusu olamazdı, fakat kalbinin hızlı atmasını engelleyebilirse ve nefes alıp verişini yavaşlatabilirse en azından sakınlaşabilirdi.

Şef karakola dönmeden önce iki saat ve belki biraz daha fazlası geçti. Şef hücreyi açtı ve kendi oturduğu dik arkalıklı sandalyeyi içeriye sürükledi. Jordan şef yardımcısının Öteki odada mırıldandığını duyabiliyor ancak ne söylediğini anlamıyordu.

Jordan, "Asistanınız ağlıyor mu?" sorusunu yöneltti.

Şef sert bir şekilde, "Elbette hayır. Bu profesyonelce olmazdı."

İkisi de bir hıçkırık işittiler.

Jordan, "Benim hatam," dedi.

Haden küçük bir ses kayıt aygıtı, u gösterip karyolaya koyarken, "Bu görüşmeyi kaydedeceğim," duyurusunda bulundu.

Şef inanılmaz derecede beceriksizdi. Jordan ona daha evvel bir cinayeti soruşturup soruşturmadığını sormak istedi, mamafih bu soru onu sadece sinirlendirirdi, hele bir de Jordan haklarının okunmamış olduğunu belirtseydi...

"Soracağım sorular var. Bana dürüstçe cevaplar vermeye hazır mısın?" Jordan'ın yanıtlamasını beklemedi, "içinde bir ceset bulunduğunu bilmeden bir arabayı nasıl sürüyor olabildiğini bana anlatarak başlayabilirsin."

Onun suçlayıcı ses tonu Jordan'ı tedirgin etti. "Size söylediğim gibi arabayı garajdan aldım ve bakkaldan çikana dek bagaja bakmadım."

"Ve senin bu arkadaşın, bu Profesör MacKenna, bir gün seninle buluşuyor ve iki gün sonra öldürülmüş bulunuyor... ve ne olduğuna dair hiçbir fikrin yok, öyle mi?"

Jordan kibarca, "Bu sorulara devam ederseniz, sanırım bir avukatım olması gerekiyor," dedi.

Şef Haden onu duymamış gibi yaptı.

Jordan, "Bu oyun iki kişiyle oynanabilir", diye karar verdi ve o andan itibaren sorulan her bir soruyu anlamamazlığa vurdu.

Neticede şef görüşmesini hüsrarla bitirdi. "Arkadaşça bir konuşma yapabileceğimizi düşünüyordum," dedi.

Jordan başını yana yatırdı ve kadını inceledi. "Beni bir hücreye kilitledin ve söylediğim her sözü kaydediyorsun. Bu bana çok da arkadaşça gelmiyor."

"Dinle beni. FBI ve Adalet Bakanlığı hakkındaki konuşmanla Dickey kardeşlerin gözünü korkuttuğun gibi benim gözümü korkutamayacaksın. Ben sana tutabileceğini söylediğimde kendine bir avukat tutabilirsin ve bunu sen de pekâlâ biliyorsun ki işbirliği yapmadığın için bu cinayet soruşturmasında kendi kendini zanlı durumuna düşürüyorsun."

Haden ses kayıt cihazını durdurdu ve nihayet Jordan'a haklarını okumanın bir yolunu buldu. Sonra sandalyeyi dışarıya çekti ve hücre kapısını çarparak kapattı.

Bir saat sonra kafasını köşeden çıkarıp, "İşte bir telefon rehberi. Gözden geçirebilir ve kendi avukatını seçebilirsiniz. Eğer istediğin buysa, arka doğudan birini bile alabilirsin, ama sorularıma yanıt verinceye dek bu hücrede oturacaksın. Bunun ne kadar süreceği umrumda bile değil," dedi. Rehberi parmaklıklardan uzattı ve, "Telefon konuşmanı yapmak istediğinde bana haber ver," diye ekledi.

Jordan cinayete suçlanabilir miydi? Jordan profesörün öldürüldüğü tahmini zamanı biliyor olsaydı, kendisinin o an nerede bulunduğunu ve birinin onu görüp görmediğini hesaplayabilirdi. Gece öldürülmemiş olmasını umuyordu çünkü otele, odasında kaldığını ispatlayamazdı. Profesörün evine gittiğini, onu öldürdüğünü söyleyebilirlerdi, ancak sonra profesörü Lloyd'un Garajı'nda kilitli duran arabasının bagajına nasıl koymuştu? Gerekçesi neydi? Bir tane uyduracaklar mıydı?

Buradan hiçbir yere varılmıyordu. Jordan kafasında herhangi bir tür savunma . . . veya suç anında başka yerde olduğuna dair bir iddia şekillendirebileceği yeterli bilgiye sahip değildi. Profesörün nasıl öldürüldüğünü bile bilmiyordu. Onu artık misali bütünüyle paketlenmiş bir halde gördüğü zaman Jordan'ın ağzı açık kalmıştı.

Jordan tümüyle yabancılik çekiyordu... ya da Noah'nın diyeceği gibi rahat bölgesinin dışındaydı. Bu yaşananların hepsi hakikaten onun hatasıydı, diye karar verdi, zira hayatının nasıl da sıkıcı olduğuna Noah dikkat çekmişti. Jordan sıkıcı olduğunu bilmiyorken tamamen mutluydu. Şimdi ise kendisini aciz hissediyordu. Hayatta kalmak için, vücut suya ve yiyeceğe gereksinim duyardı, fakat Jordan ayrıca bir bilgisayara ve bir cep telefonuna gereksinim duyuyordu. Tüm bunlar olmadan Jordan kayıptı.

Jordan kontrolü kaybetmekten nefret ediyordu. Buradan kurtulduğunda... eğer kurtulursa... birkaç yılını gözden çıkararak hukuk fakültesine gidecekti. Yasayı bilseydi kendini bu denli savunmasız hissetmezdi, değil mi?

Jordan düşüncelere dalmışken şef, "Telefon etmeyecek misin?" diye sordu.

"Ağabeyimi beklemeye karar verdim," diyerek yanıt verdi Jordan.

Şef burnundan soluyordu. "Şu hikayeyi kendine mi saklayacaksın? Yalnızca vakit kazanmaya çalışıyorsun hepsi o kadar. Çok yakında fikrini değiştireceksin, çünkü işbirliği yapmaya başlayıncaya dek yiyecek ya da içecek herhangi bir şey elde edemeyeceksin. Bunun ne kadar süreceğine aldırmam.

Eğer yapmak zorunda kalırsam açlıktan ölmene bile göz yumabilirim," tehdidinden bulundu.

Jordan, "Bu yasal mıdır?" diye tatlı tatlı sordu.

Haden Jordan'ın imasındaki gerçek manayı kavrayarak, "Onun kasabasında istediğim her şeyi yapabilirim. Anlıyor musun? Göründüğüm kadar yumuşak değilim," dedi.

Jordan karşı çıkmadı. "Kimsenin senin kadar yumuşak göründüğünü sanmıyorum."

Lafi gediğine yerleştirmişti. Şefin yüzü kızardı. "Acaba seni Dickey kardeşlere teslim etme kararı alsaydım, bu denli şımarabilecek miydin?"

Carrie tarafından sözü kesildiğinde parmağıyla gösterdiği Jordan'ı biraz daha tehdit etmek üzereydi.

"Maggie?"

Haden bağırarak, "Bana Şef Haden diye hitap etmeni sana söylemiştim," dedi.

"Şef Haden?"

"Ne?"

"FBI burada."

On Birinci Bölüm

Nick, "O nerede?" diye sordu.

Şef haden, "Bu benim soruşturmam," dedi. "Burada FBI'ya yer yok."

Nick ve Noah karakola yetkili bir yasa uygulayıcı profesyonelle muhatap olmayı umarak girmiş ve yanılmışlardı. İkisi de aptalca yerel meselelerle uğraşacak ruh halinde değillerdi.

Noah, "Sana bir soru sordu," diye bağırdı. "Nerede o?" Haden, "Nerede olduğu sizi katiyen ilgilendirmez," karşılığını verdi. "Size söylediğim gibi, bu benim soruşturmam. Karakolumdan çıkmanız gerekiyor."

Nick Jordan'ın kendi kız kardeşi olduğunu söylemiş, hatta Haden'e kimliğini ve itimatnamesini göstermişti. Şimdi sıra Haden'deydi. Nick'in sorularına yanıt verecekti. Şef Haden tükürdüğünü yalamış olacaktı, ama arkasındaki parmaklık ona tuzak kuruyordu. Yanlış adım atarak başlamış olduğunu biliyordu, fakat geri adım atacağı da pek benzemiyordu. İki ajan o andan tezi yok sorumlunun kim olduğunu anladılar.

Haden'e göre kendisini Ajan Nick Buchanan olarak tanıtan adam yeterince göz korkutucu ve sertti, ancak onun yanında gelen ajan kadar ürkütücü sayılmazdı. Adamın keskin mavi gözlerinde Haden'e yoluna çıkmaması uyarısında bulunan bir mesaj saklıydı. Haden kendi üzerine saldırmasının an meselesi olduğu biliyor ve onun saldıracağı kişi olmak istemiyordu. Tek seçeneği ilk vuruşu yapmaktı.

Boş bilgisayar ekranının karşısında oturan genç kadın, "Kız kardeşiniz köşedeki hücrede. Durumu gayet iyi, ama onu görünceye dek bekleyin," dediğinde Nick'in tepesi atmak üzereydi. Genç kadın bu bilgiyi paylaşırken uzun kıvrıcık saçının bir tutamını parmağına doluyor ve oturduğu yerden Noah'ya gülümsüyordu.

Nick, "Kız kardeşim bir hücrede mi kilitli?" diye sordu.

Şef, asistanına kötü bir bakış attıktan sonra, "Bu doğru," yanıtını verdi.

"Sebebi?"

Şef, "Size bu bilgiyi veremem," dedi. "Onunla işim bitinceye dek kardeşini görmeyecek ya da onunla konuşmayacaksınız."

Noah, "Nick, o demin, onunla işi bitinceye dek mi dedi?" sorusunu yöneltti. Ses tonunda eğleniyormuş gibi bir ifade vardı.

Nick yanıt verirken dik bakışını şefden ayırmadı. "Evet öyle söyledi."

Şefin alt dudağı seğirdi ve gözleri kısıldı. "Burada hiçbir yargılama yetkiniz yok."

Noah, "Şef federal yönetimle uğraşabileceğini sanıyor," dedi.

Haden öfkelenmişti. Bu iki ajan ona adeta baskı yapıyordu. Kapıyı bir uçtan öbür uca ittirdi ve hücreye erişimi engelleyerek kapı aralığında yalnız başına dikildi.

FBI ajanlarının küstah eşkıyalar olduklarını düşündü ve suratı asıldı. İkisi o denli kendinden emin ve o denli burnu havada tiplerdi ki sürekli üsluplarıyla ağırlıklarını koymaya çalışıyorlardı. Ama kiminle dans ettiklerini bilmiyorlardı. Bir kadının Teksas, Serenity'de polis şefi konumuna yükselmiş

olması gerçeği onlara, o kadının bir pudra pomponu olmadığını göstermeliydi. Serenity hiçbir anlam içermeyen bir kasaba olmasına karşın, Haden bulunduğu yere gelmek için diğerlerini başından savıp yeterince sıkı çalışmak zorunda kalmıştı. Rozetler ve silahlar taşıyan iki kaslı adam birkaç dakikalığına onu yakın markaja almışlardı, fakat şimdi kontrol yeniden elindeydi ve ona ne yapması gerektiğini söyleyemeyeceklerdi. Bu onun kasabası, bunlar da onun kurallarıydı. Burada güç ondaydı.

"Sana ne yapabileceğini söyleyeyim. Asistanıma telefon numaranı bırakabilirsin, ben de şüphelimi sorgulamayı bitirdiğimde seni ararım." Haden bunu Nick'e bakarak söylemişti. "şimdi gidin, karakolumu terk edin ve çalışmama izin verin."

şüphelinin erkek kardeşi Haden'e gülümsedi. Haden onun gülmeye dahi başlayabileceğini düşündü. Bu olasılık gerçekleşmedi.

"Bu durumda ne yapacağız?" Nick bilmek istedi.

Haden'in cesaret gösterisi birdenbire sona erdi. Noah Haden'e doğru yürümeye başladı. Haden Noah'nın yolundan çekildi. Haden hareket etmeseydi, Noah onun üzerinden ya da içinden geçecekti. Bu hususta şüpheyeye mahal vermedi.

Noah omzunun üzerinden Nick'e bakıp sırttı.

Nick kabul etmek zorunda kaldı, "Evet, evet, yine yapacağını yâptın."

"Yapacağı" ajan taktiğiydi. Noah sert bir bakışla erkek ya da kadın fark etmez karşısındakini etkisiz bırakan biriydi. Nick ise Noah'ya göre hâlâ bu sanatı mükemmelleştirememişti.

Noah, "Ondan anahtarı alabilirsin," dedi.

"İşbirliği yapmaya başlayıncaya dek bu kadının dışarı çıkmasına izin vermiyorum." Haden'in ses tonu yüksek ve öfke dolu çıkmıştı.

Duvann öbür tarafındaki Jordan ise birinin gelip kurtarmasını sabırla bekliyordu. Nick ve Noah'nın geldiklerini biliyor, şefin onlarla münakaşa ettiğini duyabiliyordu. Noah'yı gördüğünde, Jordan'ın omuzları bir iç rahatlamasıyla çöktü. Jordan onu gördüğü için çok mutluydu.

Noah Jordan'ı görünce afalladı. "Ne oldu sana? Korkunç görünüyorsun."

"Teşekkür ederim. Seni görmek de güzel."

Noah Jordan'ın bu dokundurmasını önemsemedi. Çoğu kadının biraz üzüleceği belli koşullar diye içinden geçirdi içinden, ancak Jordan çoğuna benzemiyordu. Ne denli berbat görünürse görünsün, hâlâ tavır koyabiliyordu. Noah Jordan'ın cesaretine hayran olmadan edemedi.

Noah çelik parmaklıklara yaslandı ve Jordan'a gülümsedi. "Buradan çıkmak istiyor musun?"

Jordan öfkeden çıldırmış bir biçimde, "Sence?" diyerek karşılık verdi.

"Sen söyle. Sen bana şu güzel yüzüne ne olduğunu anlatıyorsun, ben de seni çıkarıyorum."

Jordan hafifçe yanağına dokundu ve irkildi. "Bir yumruk geldi," dedi. "Nick hâlâ orada mı? Onu duymuyorum."

"Şu kadının vızıldaması dışında bir şey duyabildiğini düşünemiyorum."

"Buraya nasıl bu kadar çabuk geldiniz? Bölgeden birkaç ajan yollayacağınızı sanıyordum."

"Küçük bir uçak kiralayabildim, bu nedenle onları aramaya gerek kalmadı."

"Nick küçük bir uçağa içinden gelerek bindi mi? Onu ticari bir jumbo jete bindirmek için bile epey dil dökmek gerekir. Küçüğünde uçabildiğim hayal dahi edemiyorum."

"Ben içinden gelerek bindi demedim, değil mi? Onu birazcık itip kakmak zorunda kaldım."

Jordan etkilenmişti. Bu olasılık üzerine gülümseyerek, "Rahatsızlandı mı?" diye sordu. Onu yeşerirken görmek komik olurdu.

"Evet, rahatsızlandı."

Jordan güldü. "Burada olmanızdan ötürü çok mutlu oldum," itirafında bulundu.

Noah omuz silkti. "Olman lazım."

Noah'nın küstahlığı bugün Jordan'ın canını çok fazla sıkmadı. Jordan şefin sesinin yeniden yükseldiğini işitince, "Orada neler oluyor?" diye sordu.

"Fazla bir şey yok. Erkek kardeşin şefle küçük bir sohbet gerçekleştiriyor."

"Şef Haden cidden yumuşacık biri, değil mi?"

Noah kahkaha attı. "Neredeyse bir çingiraklı yılan kadar yumuşak," dedi. "Memleketimin adını kötüye çıkarmaya çalışıyor, ama ona dair herhangi bir endişen olmasın. Nick onun hakkından gelebiliyor."

Jordan ayağa kalktı ve buluzunun kırıksıklıklarını düzeltmeye çalıştı. "Anahtarı bulup beni bu hücreden çıkarabilmeyi mi planlıyorsun?" diye tatlı tatlı sordu.

Noah, "Elbette," diyerek kafasını salladı. "Yüzünü kimin bu hale getirdiğini bana söyler söylemez."

O sırada Haden elinde anahtarlar, suratını buruşturarak köşeyi fırtına misali döndü. Hücre kapısının kilidini açtı, fısıltıyla Jordan'ın duymamazlıktan geldiği bir şeyler mırıldandı ve, "Bunu... dışarıda oturup konuşsak daha iyi olacak. Biliyorsun... bu gizemin temeline inmekten bahsediyorum," dedi.

Nick kapı aralığında dikiliyordu. Jordan'ın saçları dağılmış, kısmen yüzünü örtüyordu, ancak eliyle saçını omzunun üzerinden geriye doğru attığında, Nick yüzündeki hasan iyice gördü.

"Ne oldu sana?" diye sordu. "Hangi orospu çocuğu..."

Nick küfürünü tamamlayamadan Jordan, "Tamam," dedi. "İyiyim, gerçekten iyiyim."

Şefe hitap ederken Nick'in gözleri öfkeden alev alev parlıyordu. "Bunu sen mi yaptın?"

Şef, "Hayır tabii ki," deyiverdi. "İddia edilen hadise cereyan ettiğinde orada bile değildim."

"İddia edilen mi?" Noah Haden'le yüz yüze gelmek için kendi etrafında döndü.

Nick, "Jordan, sana kim vurdu?" diye sordu.

Nick soruyu sorarken şef kapıyı açtı. Kadın Jordan'ın yolundan çekilmeyecekti, bu yüzden Noah bir adım ilerledi, Jordan'ı kolundan tutup kendine doğru çekti.

Nick, "Jordan, bana cevap ver," diye sorusunu tekrarladı.

"J.D. Dickey. J ve D'nin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Erkek kardeşi Randy, Jessup İli'nin şerifi. O ve şerif Randy aynı arabadaydılar. Biz şu an Grady İli'ndeyiz."

"Sana saldıran herif neden tutuklanmadı?"

"Dava açmayı denedim."

"Denedin de ne demek?" diye sordu Nick.

"Denedim demek. İzin vermedi bana."

Jordan erkek kardeşini ve Noah'yı suskunluğa sevk etmişti. Böylesine bir yetersizlikle hiç karşılaşmamışlardı.

Hepsi birlikte ofise doluştular. Orada yeterli sayıda sandalye bulunmadığından ve sandalyeleri koyacak yer olmadığından toplu halde asistan masasının yanında dikilmek zorunda kaldılar. Jordan Carrie'nin pek başarılı olamasa da Noah'nın dikkatini çekmeye çalıştığını fark etti.

Maggie Haden grubun çevresinden dolaşp ofisine girdi ve konuşmayı dinlerken ayağını sabırsızlıkla dokundurduğu masasının kenarına ilişti.

Noah, "Onu buraya getireceğiz," dedi.

Nick, "Tam olarak nerede tutuklandın?" sorusunu yöneltti.

"Buradan üç veya dört blok ötede."

Haden yüksek sesle, "Asla tutuklanmadı," dedi.

"O zaman neden bir hücrede kilitli tutuldum? Bana ne söylediğini hatırlıyor musun? Sorularını yanıtlayınca kadar yiyecek ve içecek herhangi bir şey vermeyecektin. Açlıktan ölürsem umurunda olmayacağım da söyledin."

"Öyle bir şey söylemedim."

Carrie Şefin dediğini işitinceye dek usulca Noah'ya bakmanın hoşnutluğu içerisindeydi. Başını Şefe çevirdi ve bir an için sa ıyla oynamaya *son* verdi.

"Evet, söyledin. Seni duydum," dedi.

"Blöf yapıyordum."

Noah, "Blöf yapmak mı?" diye sordu. "Biz buna, federal bir ajana yalan söylemek ve adalete engel olmak diyoruz, öyle değil mi Nick?"

Nick, "Evet, aynen öyle," diyerek onayladı. "Onu sen mi tutuklamak istersin yoksa ben mi tutuklayayım?"

"Bekle Şimdi." Haden'in sesi bir oktav yükselmişti. "Kız kardeşin işbirliği yapmayacaktı. Onu kilitlemek zorunda kaldım."

Nick, "Jordan, bu doğru mu?" diye sordu.

"Sence?"

Nick sabırsızlanarak, "Yalnızca soruyu yanıtla," dedi.

Nick bir FBI ajanından çok bir ağabey gibi davranmaya başlamıştı ama Jordan onun amirane tavrıyla can sıkmak için orada bulunuŐundan ötürü h l  son derece memnundu.

Jordan, "Bir avukat istedim," diye başladı, "ayrıca Şef Haden'e sana telefon ettiğimi bildirdim. Sonra o da bana Şüpheli olmadığımı, fakat beni bir ses kayıt cihazıyla sorguya çekeceği söyledi. Avukatım olmaksızın onun suçlayıcı sorularını yanıtlamayacağımı söylediğimde ise fikrini değiştirip Őortunda bir Şüpheli olduğuma karar verdi."

Suratı asık kadına dönerek, "Anımsayamıyorum... Beni bu konuŐmalardan önce mi yoksa sonra mı Dickey kardeşlere teslim etmekle tehdit ettin?"

Hepsi şefe dönüp ondan bir açıklama bekleyen gözlerle baktılar.

Derin bir nefes alırken Haden'in göğsü kabardı. "Tehdit etmedim."

Carrie, "Evet, tehdit ettin," dedi. "Dedin ki..."

Şef yakıcı bir bakışla onun sözünü kesti. "Çeneni kapa Carrie ve şu bilgisayara dön. Çalışyorsun, tatilde değilsin."

Carrie'in yüzü kıpkırmızı kesildi. Başı öne eğildi ve bakışı klavyede sabidendi. Jordan onun, Nick ve Noah'nın önünde utandığını görebiliyordu.

"Bilgisayarı çalıştıramıyorum. Bu aptal şey bozulmuş."

Jordan Carrie adına üzüldü ve cehennemden gelen şef için çalışmanın mı yoksa hapse geri dönüp cezasının arta kalanını çekmenin mi daha kötü olacağını merak etti.

Carrie'nin sesinden biçareliği fark ediliyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

Şefe kazara yardım etmek ne denli gurur kırıcı olsa da, Jordan kendisini Carrie'ye yardım etmekten alıkoyamazdı. Bir iç çekişle, Carrie'nin yanına gitti, iki tuşa bastı, bir saniye bekledi, sonra bir çift tuşa daha bastı ve ekran aydınlandı.

Carrie az önce bir mucizeye tanıklık etmiş gibi görünüyordu. Gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde Jordan'a bakıp, "Bunu nasıl yaptın?" diye fısıldadı.

Jordan açıklarken, Nick şefle yargılama yetkisi hakkında tartışıyordu. Şef söz öbeğinden hoşlanıyor ve ona ne sorulursa sorulsun yanıt olarak hep aynı şekilde karşılık veriyordu.

Nick, "Sorgu yargıcı sana kurbanın ölümüne ilişkin yaklaşık bir zaman diliminden bahsetti mi?" diye sordu.

"Bu benim yargılama yetkim, bu yüzden de benim davam. Burnunu sokman gerekmiyor."

Nick "J.D. Dickey ve kardeşini neden getirmedin?" sorusunu yöneltti.

"Şerifle ne işin vardı?"

"Şerifin Grady ili'nde ne işi vardı?"

Haden, "Bu benim yargılama yetkim," diyerek üsteledi.

Nick, "J.D. Dickey'yi ne zaman tutuklayacaksın?" diye sordu.

Haden'in cep telefonu çaldı. Haden ajanlara arkasını dönüp masasının çevresini adımladı.

Ağzını eliyle kapattı ve fısıldayarak, "Kim olduğunu biliyorum," deyiverdi. "Beni iyi dinle. Seni tutuklamam için bana baskı yapıyorlar." Birkaç saniye geçti ve Haden, "Kadını dövdüğün için. Ya ne sebeple seni tutuklamamı istediklerini sandın?" dedi.

Noah, "Söylediği her kelimeyi duyabildiğimizi fark etmiyor mu?" sorusuna Nick'den yanıt bekledi.

"Görünen o ki fark etmiyor."

Haden'in sesi yükselmişti. "Sana burada elim kolum bağlı diyorum. Yapabileceğimin en iyisini yapmaya çalışıyorum."

Haden konuşmayı kesip cep telefonunu masasına fırlattı. Nick aşık ar olanı sormadan evvel onun yerine dönmesini bekledi.

"Demin J.D. Dickey ile mi konuşuyordun?"

"Hayır, konuşmuyordum."

"Eğer onu buraya sen getirmezsən, biz getireceğiz."

"Bu benim yargılama yetkim."

Nick Haden'e sorgu yargıcının, Profesör MacKenna'nın ölümüyle ilgili yaklaşık bir zaman diliminden bahsedip bahsetmediğini tekrar sordu.

"Zaten bu soruyu cevapladım. Bu benim yargılama yetkim ve benim davam." Haden kollarını kavuşturup ayağını tık tık vurmaya başladı. "Çekip gidin..."

Noah, "Hiçbir yere gitmiyoruz," dedi.

Nick, "Ölüm sebebi neydi?" diye sordu.

Haden sözcükleri uzatarak, "Bu benim yargılama yetkim," yinelemesini yaptı.

Ve cevapları bu şekilde sürüp gitti. Ne sorulursa sorulsun, Haden'in yanıtı yargılama yetkisiydi.

Jordan kendini bir tenis maçı izliyormuş gibi hissetti; bakışları erkek kardeşiyle şef arasında, bir ileri bir geri, gidip geldi.

Carrie dikkatini çekmek için Jordan'ın koluna dokundu. "Neden yazıcıyı kullanamıyorum?"

Jordan masaya eğilip, "Yazıcın bilgisayara bağlı değil," dedi. Dikkatini süren tartışmaya çevirdi.

Carrie yine dikkatini dağıttı. "Bana yardım edebilir misin?" diye kibarca sordu.

"Evet, olur."

Carrie, "Bilgisayarın kullanma kılavuzunu buldum," diye fısıldadı, Şimdi gözünü şeften ayırmıyor, onun dinlemediğinden emin olmaya çalışıyordu. "Ama okumadım. Ona okuduğumu söyledim fakat... biliyorsun. Diğer

saçmalıkları yapmakla meşgul oldum. Okumam gerekirdi, değil mi?"

Jordan, "Evet bence de," dedi. Carrie fısıldamayı sürdürürken, Jordan masanın etrafından dolaşp kablo bağlantısını kurmaya başlamıştı.

"Kardeşin gerçekten çok yakışıklı, ama nikah yüzüğü takıyor. Nikah yüzüğü o, değil mi?"

Jordan gülümsedi. "Evet, nikah yüzüğü."

"Karısı hayatta mı? Demek istediğim, bazı erkekler eşleri öldükten sonraki yıllar boyunca nikah yüzüklerini takmaya devam ediyorlar."

"Evet, karısı hayatta ve evet, mutlu bir evlilikleri var. Üstelik, o ve Laurant üç ay içerisinde ikinci çocuklarını bekliyorlar."

Carrie'nın sesi git gide alçaldı. "Jaffee de gerçekten yakışıklı. Demek istediğim, saçı dökülüyor, ama bu ona etkileyici bir hava katıyor. Dün öğle tatilimde lokantasının önünden geçiyordum, o ve arkadaşları ayakta durmuş seninle konuşuyorlardı. Şu zengin rençper... kimi kastettiğimi biliyorsun... adı Whitaker... cidden çok ateşli. Hava atmaya meyilli, fakat kasları olduğunu söyleyebilirim ve kaslı erkeklerden çok hoşlanırım, idman yaptığına bahse girerim, sen de öyle düşünmüyor musun?"

Jordan yanıt vermedi, ancak Carrie bunu umursamadı. "Her şeye karşın şuradaki..." Noah'nın bulunduğu yöne kafasını salladı, "şimdiye dek gördüğüm en seksi erkek olmayı başardı."

Carrie'nın çekici bulmadığı herhangi bir erkek mevcut muydu acaba? Jordan tam olarak ne kadar süredir hapisteydi? Jordan bu görüşmenin bitmiş olmasını umuyordu, ancak Carrie bitmesine izin vermeyecekti.

"Demek istediğim... sen de öyle düşünmüyor musun?"

Jordan, "Evet, seksi," cevabını verdi.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Jordan rastlantısal olarak Noah'ya baktı ve onun kendisini izlemekte olduğunu fark etti. Konuşmayı duymuş muydu? Duymamış olmasını umuyordu.

Şefe yeniden telefon gelince Jordan fırsatı yakaladı.

"Nick, şimdi ne oluyor?"

"Avukatını bekliyoruz."

Jordan, "Kim?" diye sordu.

"Onunla tanışmadım, ama bir hayli tavsiye edilen biri."

Noah, "Doktor Morganstern çağırdı onu," dedi.

Jordan şaşırıp kaldı, zorlukla soluk aldı ve elini boğazına götürdü. "Doktor Morganstern'e bu durumdan bahsettiniz mi? Ona neden söylediniz?"

Doktor Morganstern parlak zekalı bir adamdı ve onun fikri Jordan için son derece önemliydi; Doktor Morganstern'nin bu durumu Jordan'ın eksikliği olarak düşünmesini ya da bu karışıklıktan herhangi bir biçimde sorumlu olduğunu düşünmesini istemiyordu.

Noah, "Ne fark eder ki?" sorusunu yöneltti.

"Doktoru rahatsız etmenize hiç gerek yoktu. O meşgul bir adam."

Nick başını iki yana salladı. "Onun için çalışıyoruz, hatırlasana! Nereye gittiğimizi ona bildirmeden şuradan şuraya adım atamayız. Ne yaptığımızı ve yaptığımızın gerekçesini ona anlatmak zorundaydık."

Noah, "Bu senin neden canını sıkıyor?" diye sordu.

Jordan Noah'ya doğru yürüyüp masanın kenarında onun bitişiğine otururken, "Sana nedenini az önce söyledim. O çok meşgul bir adam," dedi. "Benim için cidden fark etmez. Ben sadece onu rahatsız etmek istemiyorum. Hepsi bu."

Noah Jordan'ı hafifçe dürttü. "Hayır, bu senin canını sık-mıyor." Ona biraz daha yaklaştı ve fısıldayarak, "Herifi sen öldürmedin sonuçta, öyle değil mi?"

Jordan da fısıldayarak, "Hayır, elbette ben öldürmedim," cevabını verdi.

"O zaman endişelenmene gerek yok."

"Sen git bunu şefe anlat."

"Şef artık senin sorunun değil."

Jordan Noah'nın açıklama yapmasını isteyemeden, Nick'in cep telefonu çaldı. Nick numaraya göz atıp Noah'ya, "Chaddick geri arama yapıyor," dedi.

Nick kapağı çevirerek telefonu açtı ve konuştu, "Ne var ne yok?"

Jordan Noah'nun koluna hafifçe vurdu. "Chaddick kim?"

"Bize bazı çağrılar bırakan ve birtakım şeyleri soruşturan bir FBI ajanı. Bu meselede ona ihtiyacımız olursa gelecek."

Nick *telefonla* konuşurken, "Buna minnettar olurum," dedi. "Tamam. Seninle orada buluşacağım. Serenity'den ayrılırken seni arayacağım. Sen ayarlayacak mısın? Bu harika. Teşekkürler bir kez daha."

Nick konuşmayı bitirdiğinde Jordan ve Noah ona umutlu gözlerle baktılar.

Nick başka söze gerek görmeden, "Boğulma," dedi.

Noah, "Öyleyse yakından ve kişiye özel olmuş," yorumunda bulundu.

Nick, "Bir ihtiras suçu," dedi. "İp kullanılmış* Chaddick bazı iplik parçalarının deriye gömülü olarak bulunduğunu söyledi."

"Birini boğarak öldürmek çok fazla güç gerektirir. Jordan'ın böylesine acı bir kuvvete sahip olduğunu sanmıyorum. Arkasından yaklaşıp bile, beklenmedik bir şey olsa bile..."

"Ben kimseyi boğmadım."

Nick, "Boynunu fark etmedin mi?" diye sordu. "Herhangi bir çürüme veya renk değiştirme görmedin mi?"

"Hayır, görmedim."

"Lenslerini takmış mıydın? Görebildin mi..."

"Evet, lenslerimi takmıştım. Gayet de güzel görebiliyordum."

"O zaman bunu nasıl gözden kaçırabildin..."

Jordan onun sözünü kesti. "Bak," dedi, kızgınlığı artıyordu, "Onun bir sandviç misali paketlendiğini fark etmekle çok meşguldüm. Oh, Tanrım, bir Ziploc torbasından bir daha asla herhangi bir şey yemeyeceğim."

Nick, "Jordan, kendine gel," dedi. "Şimdi duygusal davranmanın vakti değil. Bunun üzücü olduğunu biliyorum..."

"Üzücü mü?" Jordan masadan çekildi ve Nick'e doğru bir adım attı. "Benim hissettiğim üzgünlüğün ötesine taşıyor."

Nick elini havaya kaldırdı. "Sakin ol. Ben yalnızca, avukatın buraya varmadan evvel olabildiğince fazla bilgi edinmeye çalışıyorum. Keşke gözlemlene gücün..."

Jordan onun istikametinde bir adım daha attı. "Neye hayıflandığımı biliyor musun? Keşke Theo'yu aramış olsaydım."

Noah kolunu kavrayıp Jordan'ı geri çekti. "Ama Theo'yu aramadın. Nick'i aradın. Derin bir nefes al, tamam mı?"

Onu yine masaya oturturdu. Şefi göstererek, "Onunla ilgili olarak ne yapmamızı öneriyorsun?" diye sordu. Kadın telefonla konuşurken minnacık ofisinde volta atıyordu. "Sanırım onu kilit altına alıp anahtarı atmamız gerekiyor."

Carrie, "Jordan?" diye fısıldadı.

"Evet, Carrie?"

"Kardeşine kızmamaksın. Keşke başını sıkıştığında bana yardım edebilecek bir kardeşim olsaydı. Bir erkek kardeşim var..." diye açıkladı ciddiyetle. "Firar arabasını sürüyordu. Fakat yakasını kurtaramadı. Onu da yakaladılar."

Jordan ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden de sadece başını sallayarak Carrie'nin sözlerini onayladı.

"Bu aptal bilgisayarın kullanımına ilişkin bana yardımda bulunduğun için sana yardım etmek istiyorum. Maggie'nin... demek istediğim, Şef Haden'in... eskiden Şerif Randy Dickey'le yaşadığını biliyor musun? Kasabadaki herkes böyle olduğunu düşünüyordu, ama şerif başka biriyle evlendi. Daha başka ne duyduğumu biliyor musun? Şerif Randy'nın karısı sayesinde kasaba yönetim kurulundakilerden biriyle bağlantısı varmış ve Randy buradan Serenity'ye taşınmak zorunda kalacağı için Maggie'ye polis şefliği işini verdirtmiş. Maggie'nin her halükarda eski işinden kovulacağım da işittim." Carrie sanki bir sırrı paylaşıyormuşçasına eliyle ağzını kapatıp tıpkı az önceki gibi fısıldayarak sözlerine devam etti. "O zaman da adilik yapmış ve Dickey kardeşlere pek çok iltimas geçmiş." Göz kırptı ve konuşmasını sürdürdü. "Çok sayıda yasadışı

maddeyle sınışmalarına göz yummuş. En azından kulağıma gelen bu."

"Ya yardımcısı? O nasıl biri?"

"Oh, şefe hiç benzemez. Polis şefliğı görevini onun alması gerekirdi aslında. Çok daha fazla tecrübesi var ve burada daha uzun süre çalıştı. Duyduğuma göre Serenity'nin dışında bir iş arıyormuş."

"Bundan kuşkum yok. şef için çalışmak hayli korkunç olurdu."

"şef yardımcısını senin için bulabilirim."

"Bulabilir mısın?"

"Bulabileceğıime eminim. şerif yardımcısı Davis yasadışı madde konusunda dikbaşlıdır, fakat dürüştür ve bildiğim kadarıyla birlikte uyuduğı yegâne kişi karışıdır. Bana gerçek bir insan gibi davranır."

Jordan Noah'ya, "Carrie'nın telefon bağılantısı kurup şerif yardımcısını bulmana yardım etmesini ister misin?" diye sordu.

Noah genç kadına gülümseyerek, "Gerçekten hoş olurdu," dedi.

Carrie kımıldamadı. Sanki büyülenmişçesine, gözlerini dikmiş Noah'ya bakıyordu. Jordan hafifçe onun omzuna vurdu.

"Hoş olacağıını söyledi."

"Ne?"

"şerif yardımcısı Davis'i bulursanız memnun olurum."

"Oh... Tamam." Carrie bakmaksızın masanın diğeri tarafındaki ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü. Kordon erişmeyecek kadar kısaydı, bu nedenle telefon bir uçtan bir uca havalanıp

bir soda kutusunu ve büyük bir dosyalar yığınına yere düşürerek geldi.

Carrie ayağa fırlayıp dağınıklığı toparlamak için masanın etrafını dolaşırken, "Kahretsin!" diyerek çığlık attı. "Çok sakarım."

Noah Carrie'ye yardımcı olmak amacıyla eğildi. "Hayır, değilsiniz. Kazalar herkesin başına gelir."

Carrie, "Özellikle de benim," dedi. Kleenex kutusunu masadan alıverdi ve dökülmüş içeceği sildi. "Çok utandım. Istakoza benzemiş olmalıyım. Yüzümün kızardığını hissedebiliyorum."

Noah dosyaları toplayıp Carrie'ye uzattı. "Çok güzel bir yüz olduğunu düşünüyorum."

Noah ayağa kalkmasına yardımcı olmak için kolunu tuttuğunda, Carrie'nın yanaklarındaki gül kırmızısı kopkoyu kırmızıya döndü. Carrie, "Teşekkür ederim," dedi.

Nick odanın karşı tarafından Carrie'ye, "Kasaba yönetim kurulu üyelerinin listesini bulabilir miyiz?" sorusunu yöneltti.

Carrie'nın dikkati Nick'e çevrildi. "Bulabiliriz. Rolodex'imdeler. Yalnızca üç kişi var."

Nick Noah'ya, "Hadi onları buraya getirelim," dedi. "Resmî olarak onun yerini değiştirmek zorunda kalacaklar."

Carrie, "Şef Haden'in yerini mi değiştiriyorsunuz?" diye sordu.

Şef telefon konuşmasını henüz bitirmişti ve sohbetin bir kısmını işitinceye dek yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı.

Ofisinden dışarıya adım atarken, "Hiç kimse yerimi falan değiştirmiyor," dedi. Kaş çatışı Jordan'a yönelikti. Şef Haden Jordan'a, "Senin hakkında yanılmadığımı biliyordum.

Demin Lloyd'la ilginç bir konuşma yaptım. Onu hatırlıyor musun?" sorusunu yöneltti.

Nasıl unutabilirdi? "Elbette onu hatırlıyorum. Arabamla ilgilendi."

"Onu tehdit ettiğini söylüyor."

Jordan hayretler içinde kaldı. "Onu ne yaptığımı söylüyor?"

"Beni duydun. Onu korkuttuğunu söylüyor."

"Onu tehdit etmedim."

"Ettiğini söylüyor. Onu inciteceğini söylemişsin."

Ahhah. Jordan bu konuşmayı anımsıyordu. "Söylemiş olabilirim..."

Noah, "Yeter artık," dedi. "Jordan, bir kelime daha etmeni istemiyorum." Haden'e döndü. "Lloyd'u buraya getir. Hemen."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin." Şef Haden elini kalçasındaki silaha koymuş bir halde Jordan'a doğru yürümeye başladı.

Noah onu engellediğinde, kolunu kaldırıp Noah'nın göğsüne dirseğiyle vurdu.

Noah, "Pekala," dedi. Kolunu kavradığı Haden'i hücreye açılan kapıya doğru çevirdi. "Şef Haden, sessiz kalma hakkın var..."

Haden'in gözleri kısıldı. "Bana haklarımı okuma."

Noah, "Okumam lazım," dedi. "Bu bir tutuklama."

Haden sıyrılmayı denedi. Masasında duran kelepçeleri kaptı. "Bu rezalet." Sesi tıslamaya dönüştü. "Bir gerekçen yok." Kelepçeleri savurdu ve Noah'nın omzuna vurdu.

Noah elinden kelepçeleri, kılıfından silahı alıp Haden'i önüne itti. "Bir suç soruşturmasına engel olmak ve bir federal ajana saldırmak... Sanırım bunlar yeterli olur."

Noah onu hücreye iteklerken Haden, "Tanıdıklarını var!" diye haykırdı.

Noah, "Tanıdıkların olduğuna eminim," dedi alaycı bir şekilde.

"Güçlü insanlar."

"Senin için iyi." Noah kapıyı Haden'in suratına çarparak kapattı. "İşlemler için federal bir tesise aktarma hazırlıkları yapılıncaya dek burada kalacaksın."

Haden, "Bu çok saçma," dedi.

"Bir avukata ihtiyacın olacak. Senin yerinde olsam, iyi bir tane edinirdim."

Neticede Noah'nın blöf yapmadığı anlaşıldı. "Şimdi bekle burada. Bekle şimdi. Tamam, tamam, işbirliği yapacağım."

Carrie faltaşı gibi açılmış gözlerle olup bitenleri izliyordu. Ayağa kalkıp sevinç çılgılığı atmak istiyordu, ama bunu yaparsa bedelini ödeyeceği bir zaman elbette gelecekti. Şartlı tahliye memuru ona zayıf dürtü denetiminin kişiyi hapse atılabileceğini, hayatını değiştirmek isterse eyleme geçmeden önce iyi düşünmeyi öğrenmek zorunda kalacağını söylemişti. Üstelik, şef eninde sonunda hapisten çıkacaktı, öyle değil mi?

Noah Nick'in yanından geçerken, "Sahtekar bir polisten nefret ettiğim kadar hiç kimseden nefret etmedim," dedi.

Bakışlarını pencereden dışarıya sabitledi. Son model bir sedan kaldırıma yanaştı. Sürücü koltuğundan bir elinde evrak çantası diğer elinde cep telefonu olan bir adam indi.

Noah Jordan'a döndü. "Avukatın burada."

On İkinci Bölüm

Louis Maxwell Garcia kibarlık simgesiydi: Üzerinden adeta kendine güven ve çekicilik akıyordu. Gülümsemesi sıcak ve bir dereceye kadar samimi; tavırları su mermeri misali gösterişliydi. Ne tasarım harikası takım elbisesinde ne de kolalı ve ince çizgili gömleğinin herhangi bir yerinde bir kırıksıklık gözlemlenebiliyordu.

Takdimler yapıldıktan sonra, avukat kendisine Max demelerinde ısrar etti.

Nick, "Doktor Morganstern sizden övgüyle söz ediyor," dedi. "Bu doğru değil mi, Noah?"

Noah tek kelime etmedi. Sadece Jordan'ın daha yakınma hareket ederek kollarını göğsünde kavuşturdu. Noah'nın yüz ifadesi ruhsuzdu. İlk kez tanıştığı birine yavaş ısınan Noah her zaman kuşkucuydu ve Max, kendisine kefil olunsun ya da olunmasın, gene de yeteneğini kanıtlamaya mecburdu.

Nick, "Bu davayı üstlendiğiniz ve buraya bu kadar çabuk geldiğiniz için size teşekkür borçluyuz," dedi.

Max'in bakışı Jordan'a kilitlendi. "Doktor Morganstern'a asla hayır diyemezdin."

"Neden?" diye sordu Noah.

Max, "Yıllar boyunca bana sayısız iyiliği dokundu," dedikten sonra Jordan'a döndü. "Özel olarak konuşabileceğimiz herhangi bir yer var mı?"

Jordan şefin ofisini önermeyi düşündü, fakat çabucak fikrini değiştirdi. Kapısı kapalı küçük oda fazlasıyla klostrofobik olurdu.

Jordan, "Burada özel herhangi bir yer hakikaten yok," dedi. "Şayet sıcaklığa aldırmazsanız, dışarıdaki kanepede oturabileceğimizi zannediyorum."

Max'in güzel bir gülümsemesi vardı. "Bu benim için sorun değil. Sıcığa alışkınım. Polis şefi nerede?" diye sordu ardından. "İlkin şef beyle konuşmam ve suçlamaların ne olduğunu bulup çıkarmam gerekiyor. Bilgi paylaşımında onun işbirliğinden yararlansak hoş olurdu."

Noah, "Evet, iyi olurdu, ama iş birliği yapmayacaktır," dedi.

Nick, "Şef Haden bir kadın," dedi. "Ve Noah haklı. İşbirliği yapmayacak."

Max, "Neden yapmayacak?" sorusunu yöneltti.

Nick, "Köşedeki bir hücrede kilitli," diye izah etti.

Max bunun sebebini sordu. "Peki ama neden?"

Noah, "Onu tutukladım," dedi.

Jordan Max'in en ufak bir şaşkınlık belirtisi göstermediğini, ancak sonra bir avukat olarak tepkilerini saklamada kesinlikle ustalaşmış olduğunu düşündü.

Max, "Anlıyorum," dedi. "Peki tutuklanmasının nedeni neydi?"

Nick konuşmaya başladı ve açıklamalarını bitirdiğinde Max çenesini kaşıyarak, "Değınmek istediğınız başka sürprizler var mı?" diye sordu.

Jordan, "Doktor Morganstern niçin bir avukata gereksinim duyduğumu açıkladı mı?" diye sordu.

"Evet, açıkladı. Arabanızın bagajında küçük bir şey bulduğunuzu söyledi."

Carrie Jordan'ın dikkatini çekmek amacıyla ona el salladı.

"Şef yardımcısı Davis'i hatta bekletiyorum," dedi. "Onunla kim konuşmak ister?"

Noah Carrie'nin masasının çevresinde yürüyüp, "Ben konuşacağım," diyerek telefonu kaldırdı.

Max gözünü hapishane hüccresine varan hole dikti. "Şefle konuşmaya çalışacağım," dedi.

Nick, "Neden?" diye sordu.

"Nesi olduğunu ortaya çıkarmak istiyorum."

"Zamanınızı boşa harcıyorsunuz."

Noah'nın şef yardımcısıyla konuşması bir dakikadan daha az sürdü. Kendisini tanıttıktan sonra, ona amirinin tutuklandığını ve karakola mümkün olduğunca çabuk ulaşması gerektiğini söyledi.

Max'in Haden'le konuşması ise iyi başlamamasına karşın çok daha uzun sürdü. Jordan kadının nezaketsiz sözcük dağarcığından irkildi, ama dakikalar sonra Haden bağırmayı kesti ve Jordan Max'in ne yapıp edip onu cezbedtiğini varsaydı.

Nick, "Ne düşünüyorsun?" sorusunu yöneltti. "Orada gerçekten sessizlik hüküm sürüyor."

Jordan, "Belki Max onu makul olmaya ikna etmiştir," önerisinde bulundu.

Noah, "Fark etmez," dedi. "Zamanını boşa harcıyor."

Carrie endişeli bir biçimde Jordan'a, "Çıkmasına izin ver-meyecek, değil mi?" diye sordu.

Max ofise geri döndü. "Polis şefi bir avukatın tavsiyesini almak istediğini söylüyor ve FBIyla işbirliği yapmanın ihtiyatlı bir davranış olabileceğini düşünmüyor. Dışarı çıkıp

toplantımızı yapmamız ve bitirdiğimizde onunla masaya oturacağımız konusunda anlaştık."

Noah başını iki yana salladı. "Bu olmayacak."

Max Noah'nın sözünü umursamadı. Nick'e, "Şefin kurtulmasına izin vermek hususunda ne düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Nick yanıtlamadan önce Noah'ya baktı. Jordan erkek kardeşinin soruyla bir parça eğlendiğini düşündü. Max onun Noah'nın fikrini almayacağını mı sanıyordu?

"Ortağım az evvel size bunun olmayacağını söylemişti." Max itiraz edemeden önce, Nick konuşmasını sürdürdü, "Şef yardımcısı buraya geliyor. Jordan ve siz onunla konuşabilirsiniz."

Max doğrudan doğruya Noah'ya bakarak, "Doktor Morganstern beni ikiniz hakkında uyardı. Bana sıkıntı verebileceğinizi söyledi."

Noah omuz silkti. "Biz ortalık karıştırmayız, ancak zorlama zamanı geldiğinde zorlarız. İş yaptırırız."

Max başıyla onayladı ve elini Jordan'ın omzuna koydu. "Dışarı çıkalım mı?"

Nick kapıyı açtı. "Jordan, mademki avukatın burada, ben arabayla Bourbon'a gidecek ve cesede bakacağım." Noah'ya dönüp, "Bu işi hallettin, değil mi?" diye sordu.

Noah ona, "Hallettim," güvencesini verdi.

Max evrak çantasını alıp Nick ve Jordan'la beraber dışarı çıktı. Noah onları takip etti ve kapıyı arkasından çekip kapattı.

Boğucu hava Jordan'ın nefesini kesti. Jordan böylesi bir havaya alışabileceğim sanmıyordu. Nick oradan ayrıldıktan

sonra, Max kanapeye, Jordan'ın yanına oturdu. Evrak çantasını açtı, not defterini ve tükenmez kalemını çıkardı. Noah sorgusuna başladığında Max deri çantayı çıtırtılayarak kapattıyordu.

"Neredeki hukuk fakültesine gittiniz?"

"Stanford. Bitirdiğimde, West Coast'daki bir hukuk firmasına girdim ve orada dört yıl öncesine dek çalıştım."

"Niçin ayrıldınız?"

"Bir değişiklik istedim."

"Neden?"

Max gülümsedi. "Dotcom şirketlerini boşaltan Silikon Vadisi oğlanlarını savunmaktan usanmıştım. Yuvama taşınıp her şeye yeniden başlama kararı aldım."

Jordan Noah'nın sorgusunu yarıda keserek, "Bana herhangi bir yardımınız dokunabilirse size minnettar kalırım," dedi.

Max samimiyetle, "Elimden geleni yapacağım," yanıtını verdi. Noah'ya baktı. "Müşterimle yalnız konuşmam gerekecek."

Noah, durumu bir saniyeliğine ince eleyip sık dokunduktan sonra karakola tekrar girmek için döndü. "Jordan, herhangi bir şeye ihtiyacın olursa, beni çağırırsın," dedi.

Jordan, "Çağıracağım," dedi.

Noah'nın aksine, avukat, Jordan'ı yanıtlar için sorguya çekmedi. Jordan'ın katıldığı düğünden ve profesörle ilk karşılaşmasından başlayarak olayları baştan sona anlatmasını yalın bir biçimde istedi.

Jordan o sabah yaptıklarının ayrıntıları üzerinde dururken Max onu dikkatlice dinleyip notlar aldı. Jordan J.D. Dickey'nin saldırısıyla ilgili bölüme geldiğinde, Max tek kaşını kaldırdı.

Jordan, "Şef Haden'e dava açmak istediğimi söyledim," açıklamasında bulundu. "Ama bunu kabul etmedi."

"Size onu neden tutuklamadığına dair bir gerekçe ileri sürdümü?"

Jordan başını iki yana salladı ve Haden ile Dickey kardeşler arasındaki ilişki hakkında duyduklarını açıkladı.

Max, "Buraya geldiğinde Şef yardımcısı Davis'le kesinlikle konuşacağım," dedi. "Sizi temin ederim ki J.D. Dickey tutuklanabilir. Muhtemelen Serenity'de planladığınızdan biraz daha uzun süre kalmanız icap edecek..."

Jordan tereddüt ederek, "Bilmiyorum," yanıtını verdi. "Sanırım yalnızca herşeyi olurlarına bırakmam, kasabadan kurtulmam ve bütün bu kabusu ardımda bırakmam gerekiyor."

Max, "Anlıyorum," dedi. Jordan'a sempatik bir bakış atıp onun eline dokundu. "Sadece bana anlatın... ve Bay Dickey'nin size yaptığının hesabını vermesini sağlayabilelim."

Noah pencerede durmuş, dışarıya bakıyor; Jordan ve Max arasındaki konuşmayı izliyordu. Jordan konuşurken bakışlarını dizlerinden ayırmıyordu ve Max bu durumda Jordan'ın, gününün ayrıntılarını yeniden yaşıyor olduğunu söyleyebilirdi. Max Garcia hem defterine yazdı hem de Jordan'a ara sıra şefkatli bakışlar yolladı. Noah ılımlı bir tiksintiyle, "Avukatlar.." diye mırıldandı.

Birdenbire bir araba kaldırıma yanaştı. Kot pantolonlu ve ekose gömlekli bir adam arabadan çıktı, Max ve Jordan'a doğru yürüyüp onların ellerim sıkı.

Carrie diğer pencereden bakıyordu. "Bu Joe," dedi.

Joe Davis genç bir adamdı, fakat alnında daha şimdiden derin endişe çizgileri taşımaktaydı. Noah onlara katılmak için dışarı çıktığında Joe hemen onun derhal silahını fark etti.

"Siz telefonda konuştuğum ajan mısınız? Clayborne, doğru mu?"

Noah tokalaşmak maksadıyla ileri adım attığında, "Bu doğru," diye yanıtladı. "Umarım şef gibi değilsinizdir, çünkü öyleyseniz, büyük bir sorunumuz var demektir."

Davis, "Hayır, efendim, ona hiç benzemem," diyerek Noah'ya güvence verdi. "Bu çok karmaşık bir durum. Bir arkadaşımın çiftliğindeydim ve geri dönene dek karım bana ulaşamamış. Üç yönetim kurulu üyesinden üç çağrı aldım. Başkan yakında burada olacak."

Max, "Onun buraya geliş nedeni nedir?" sorusunu yöneltti.

"Şef Haden'i şahsen kovmak istiyor. Ondan kurtulmak için bir bahane aramaktalar ve şimdi yanlış bir tutuklamayla dava açmayı ihmal etme söz konusu. Yeterli nedenlerinin olduğunu söyleyebilirim. Geçen yıldan bu yana onun hakkındaki bütün şikayetlere katlanmak zorunda kaldılar. Son birkaç aydır şikayetler ayyuka çıktı."

Noah, "Sorumlu kişi sizsiniz o halde," dedi.

Davis başıyla onayladı. "Yönetim kurulu üyelerine onun yerine geçecek birini buluncaya dek şefliği üstleneceğimi söyledim."

Davis dikkatini Max'e çevirdi. "Müşteriniz benimle konuşmaya hazır mı?"

Jordan başıyla onayladı. Ve tüm sorular yeni baştan başladı.

On Üçüncü Bölüm

J.D. öfkeden kuduruyordu. Daha sonra pişman olacağı bir şey yapmadan evvel öfkesini dindirmek için zamana ve yalnız başına kalmaya ihtiyaç duyuyordu. Direksiyonu sımsıkı kavrayarak hız yapıyor, bir dönemeçten diğerine suda balık misali kıvrılan kamyonuyla Serenity'nin dışındaki ıssız geniş düzlük arazide uzanan toprak yolda yerleşim merkezine doğru ilerliyordu. Toz, kamyonun çevresini kuşatmıştı ve J.D. ön cam kirle kaplandığından, gittiği yeri güçlükle görebiliyordu. Neredeyse dere yatağına girecekti, ancak iki tekerleğin üzerinde sağa kırdı ve tekrar yola sıçradı. Frenlere asıldı, kamyonetinden fırladı ve kendi aptallığına söverken kapıyı tekmelemeye başladı.

Öylesine bir panik içerisindeydi ki doğru düzgün düşünmekte zorlanıyordu. İşleri yüzüne gözüne bulaştırdığını biliyor, fakat buna ilişkin hiçbir şey yapamıyordu. Olanlar olmuştu. Randy ona bir eşekarısı kadar kızgındı, yine de pürüzleri düzeltmeyi deneyeceğine söz vermişti.

Hasar kontrolü. Netice itibarıyla, bu işin varacağı en son nokta buydu.

J.D. Cal'ın bu berbat durumdan haberdar olsaydı ne söyleyeceğini tahmin ediyordu. Hapishanedeki hücre arkadaşı ona önce başarısızlığının sorumluluğunu yüklenmesini, sonra da yanlış giden şeyin ne olduğunu anlamaya çalışmasını söylerdi. "Hatalarından ders al. Bir iş kötü gittiğinde, başka bir işi üstlenmeden evvel neyin bozulduğunu anlamak gerekir," derdi.

Bir aptal bile bunu bilirdi. Evet, Cal'ın diyeceği buydu. O, akıllı bir adamdı.

Peki ya J.D. ne öğrenmişti? Aşırı derecede açgözlü biri olduğunu öğrenmişti. Profesör ortaya çıkıp büyük fikri kafasında sokuncaya dek kariyerli, gerçekten tatlı bir hayatı vardı.

Tatlı hayatın uzaklaşıp gitmesini istememişti. Hapishaneye geri dönmeyi de... Belki bu kez bu planlanmış cinayetin üstüne yapışıp kalmasını da kesinlikle istemiyordu.

J.D'nin şansı yaver gitmemiştı, hepsi buydu. J.D. Jordan Buchanan'ın moteldeki odasına iki defa gitmiş, ama içeri girememişti. İlk gidişinde Amelia Ann içeride elektrik süpürgesiyle temizlik yapıyordu, ikincisinde ise oda kapısının dışına yeni lambalar yerleştiren iki elektrikçi görmüştü.

J.D. yeni kamyonunu tekmelemeyi bıraktı ve gerileyip tampona yaslandı. Alnındaki teri ve kiri silerken konsantre olmaya çabaladı. O orospu her şeyi karıştırmıştı. Hayır, bu doğru değildi. J.D'nin hayatını zorlaştırmıştı, fakat mahvetmemiştı. J.D. hâlâ işleri düzeltebilirdi. Onu da düzeltebileceğine karar verdi. Evet, onu düzeltecekti.

İlk olarak öncelikli işler... J.D. işi bitirmek zorundaydı, bu da ne bildiğini anlayıncaya dek Jordan Buchanan'ı kasabada tutmak anlamına geliyordu. Onun, profesörün niye susturulmaya mecbur kalındığına ilişkin malumatı hangi olasılıkları içeriyordu? J.D. sıfıra sıfır elde var sıfır, diye düşündü.

Emin olmak zorundaydı.

On Dördüncü Bölüm

Sorgulama nihayet bitti; Jordan o akşam saat yedi otuzda suçlamaların tümünden aklanmıştı. Yeni polis şefine Profesörün resmî ölüm zamanı bildirilip üç saatlik arayla Jordan'ın suç anında başka bir yerde olduğu kanıtlanın kanıtlanmaz, Jordan serbest bırakıldı.

Jordan önceki akşama dek her anının hesabını vermişti. Asla yalnız olmadığı için ne denli talihli olduğunu fark etti, sadece geceleyin yattığında yalnızdı, Profesör MacKenna ise o zamana kadar çoktan dünya değiştirmişti.

Kasaba yönetim kurulu başkanı hâlâ demir parmaklıklar arkasında olan Maggie Haden'in kovulmasında ısrar ediyordu. Karakoldan ayrılıncaya dek Şef Davis'in kadını bırakmamasında da ısrar etti.

Maggie mutlu sonun haberini almadı.

Davis ona, "Sonunun böyle olacağını bilmeliydin," dedi.

Maggie'nin yanıtı tahmin edilebileceği üzere rezilceydi, hatta kişisel eşyalarını toparlayıp bir karton kutuya atarken cinsiyet ayrımcılığı hakkında sert bir konuşmaya bile girişti.

"İnsanlar sırf kadın olduğum için beni yönetim kuruluna şikayet etmişler. Bu işi benim almama asla tahammül gösteremedim Beni kovmaları için yönetim kurulunu iğnelemektessin."

Davis, "Bugünkü hareketlerin için herhangi bir sorumluluk almayacak mısın?" diye sordu.

"Bir avukat tutacak ve her birinizi de mahkemeye vereceğim. İş bitirdiğimde işlemek için tek penin bile olmayacak."

"Dinle. Bu gibi tehditler savurmamalısın. Ajan Clayborne'u saldırma suçundan vazgeçirmeye ikna etmek için çok fazla dil dökmek gerekti. Hâlâ daha fikrini değiştirebilir."

"Uyduruk bir suçlamaydı."

Doldurduğu kutu masanın ortasındaydı. Haden içindekilere baktı, sonra onu kaldırıp duvara fırlattı.

"Bunların hiçbirine ihtiyacım yok."

"Burayı şimdi terk etmen gerekiyor." Davis, Haden'in kolunu tutmaya çalıştı.

Haden silkinip ondan uzaklaştı. "Masamda oturma rahatlığına fazla alışma. Polis şefliğin uzun sürmeyecek. Avukatım yönetim kurulunu bana işimi geri vermeye mecbur edecek. Senin ruhun duymadan rozetimi ve silahımı takıyor olacağım. İşte o zaman resmen işin bitecek. İlk iş olarak senden kurtulacağım."

Jordan Max'i uğurlamak için onunla kaldırımın sonuna kadar yürümüştü, ancak hâlâ Haden'in sıtma görmemiş sesini işitebiliyordu. Max Jordan'a cep telefon numarasını ve iş yerine ilişkin bütün sabit telefon numaralarını kapsayan kartvizitini uzattı. Eğer başka sorunlar çıkarsa, gece veya gündüz, herhangi bir saatte kendisini aramasını söyledi.

Max, "Serenity'den mümkün olabildiğince çabuk ayrılmam öneririm," diye öğütledi. "Cesedi arabana koyan kişinin bir gerekçesi vardı, Jordan. Ancak bunu ortaya çıkarmak maksadıyla buralarda kalamayacağım. Soruşturmayı yerel polise bırak. Şef Davis yardıma gereksinim duyarsa, Noah'yı ya da kardeşini arayacaktır." Aniden konuyu değiştirdi. "Gitmek zorundayım, ama ayrılmadan sana bir şey sormak istiyorum..."

Jordan onun neden bu denli duraksadığını merak ederek, "Evet?" dedi.

"Önümüzdeki ay bir konferans için Boston'da olacağım ve şayet müsaitsen, seni akşam yemeğine götürmek istiyorum."

Noah avukata teşekkür etmişti ve kapının yanında durmuş Jordan'ın ona güle güle demesini bekliyordu. Jordan Max'e gülümsüyordu, ama yüz ifadesinden başka bir şey daha yansıyordu. Noah'ya göre bu şaşkınlıktı. Noah meraklanarak Max'in Jordan'a ne söylediğini öğrenmeye karar verdi, ancak cep telefonu çaldı. Umursamayıcaktı, fakat numarayı gördükten sonra fikrini değiştirdi. Arayan Nick'di.

Jordan kartviziti cebine soktu ve Max'in arabasına binip uzaklaşmasını izledi. Arkasından el salladı. Bazı nedenlerden ötürü bu hareket Noah'nın canını sıktı. Sanki fazla... kişisel, fazla arkadaşçaydı. Noah Max'in Jordan'a vurulup vurulmadığını merak ediyordu ve evet, kesinlikle vurulduğunda karar verdi. Jordan güzel bir kadındı ve Noah avukatın bunu fark ettiğini anlamıştı. Noah'nın canım sıkkan da buydu. Jordan'ın fiziksel özellikleriyle ilgilenmek avukatı için hiç de profesyonelce bir davranış değildi. Oh tabii ki kendisi de o fark edikten payım almıştı. Ama bu farklıydı.

Noah'nın arkasındaki kapı gürültüyle açıldı ve Maggie Haden bir hışımla dışarı fırladı. Kaldırımın sonundaki Jordan'ı ayırımsayıp ona yöneldi.

Jordan arkasına döndü ve Haden'in gözlerindeki öfkeyi fark etti, ancak ne geri çekildi ne de yardım istedi. Kendini tutabilirdi. Öylece durarak şu çıldırmış kadının ne yapacağını görmek için bekledi. Her şeye hazırdı.

Bunu öğrenmeye fırsat bulamadı. Haden'in Jordan'a doğru atılmasının hemen akabinde Jordan Noah'nın sırtıyla karşı karşıya kaldı. Önüne o denli çabuk nasıl geçtiğini anlayamamıştı.

Haden havanın sıcak oluşu dışındaki her şeyden Jordan'ı sorumlu tutuyordu. Giderayak onu, "Daha bitmedi," diye iğneledi.

Noah, "Evet, bitti," derken kendinden emindi.

Jordan hafifçe Noah'nın omzuna vurdu, ama Haden gözden kayboluncaya kadar Noah arkasını döndü

"Evet?"

"Önüne geçmen gerekmezdi. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Noah yüzüne o meşhur Noah Clayborne gülümsemesini yapıştırdı. "Öyle mi?"

Jordan'ın kendi omzuna düşen saçını geriye attı ve yumuşak bir biçimde onun yüzünü okşadı. "Kendi başının çaresine bakabiliyorsan, yanağındaki bu şiş nasıl meydana geldi?"

Jordan'ı hassas noktasından yakalamıştı. Jordan ciddi bir şekilde, "Beklenmedik bir saldırıydı," dedi. "Beni hazırlıksız yakaladı."

Der demez yaptığı açıklamanın kulağa hakikaten de saçma geldiğini fark etti.

"Anlıyorum. Demek ki hazırlıksız olmadığında kendi başının çaresine bakabiliyorsun? Kaç kez uyarılmayı diliyorsun?"

Jordan Noah'nın bu iğneleyici sözüne bir yanıt vermeyi lüzumlu görmedi. Üstelik, buna verebileceği makul bir cevabı da yoktu.

"Ağabeylerin sana kendini nasıl savunacağım öğretmediler mi?"

"Elbette öğrettiler. Sidney'e ve bana silah emniyeti, atış, kavga, temiz dövüş ve kirli dövüşle ilişkin her şeyi öğrettiler." Ekledi. "Ve hiç ilgi duymadığımız türdeki diğer her şeyi."

"Neden ilgi duymadınız?"

"Çünkü kızca şeylerden hoşlanırdık."

Noah gülümseyerek, "Bilgisayarla uğraşmak kızca bir şey mi?" diye sordu. "Nick bana senin sürekli çizim ve tasarımla uğraştığını anlattı."

Jordan, "Yine de bazı kızca şeyler yapıyordum," diyerek ısrar etti. "Ama Sidney ve ben ağabeylerimizin derslerine de önem veriyorduk. Gerçekten."

Noah birdenbire başka bir konuya atladı. "Aç mısın?"

Jordan, "Açlıktan ölüyorum," dedi. "Ve seni akşam yemeğine götüreceğim en mükemmel lokantayı buldum. Yemeklerine bayılacaksın. Yola çıkabilir miyiz? Şef Davis..."

"Bu gece kalacağın yeri biliyor. Gidebiliriz."

Lokanta yalnızca birkaç blok ötedeydi.

Yürümeye başladıklarında Jordan, "Gözlüğüm el çantamda ve el çantam kiralık arabamda," dedi. "Nick döndüğünde onları getirir mi dersin?"

"Nick Serenity'ye dönmeyecek."

"Neden?"

Caddeyi geçtiler ve güneye doğru ilerlediler. "Doktor Morganstern onu aradı. Nick'le Boston'da buluşmak istiyor. Nick nedenini bilmiyor."

"Sen de gitmek zorunda mısın?"

Noah, "Hayır," yanıtını verdi. "Seninle kalmam emredildi."

Jordan Noah'yı yan tarafından ittirdi. "Sesinin bu denli hoşnutsuz çıkmaması gerek. Ne yani, ben bir baş belası mıyım?"

Noah Jordan'a baktı. Genellikle, böyle bir durumdan haz alırdı ve güzel bir kadına gece bekçiliği yaparak vakit geçirme fırsatına balıklama atlardı, ama ne bu sıradan bir durumdu ne de Jordan sıradan bir kadındı.

Noah karşılık vermeyince Jordan, "Baş belası mıyım?" diye sordu. Noah cevaben omuz silkti. "Niye Nick senden kalmanı..."

Noah, "Nick benden kalmamı istemedi," dedi. "Morganstern seninle kalmamı emretti."

Jordan başını yana eğdi. "Niçin? Tüm suçlamalardan aklandım. Evet, profesörün arabama yerleştirildiğini biliyorum ve senin ne düşündüğünü..."

Noah sırttı. "Yaptığını sanmıyorum."

"Ya kiralık arabam? Ne zaman serbest bırakılacağını biliyor musun?"

Noah, "Hayır, bilmiyorum. Bu bölgeden bir FBI ajanı bizi almak için buraya başka bir arabayla geliyor."

"Peki ya kiralama acentası?"

"Arabayı Bourbon'dan almanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaklar. Artık senin sorunun değil."

"O da neden?"

"Nick acentanın sahibiyle küçük bir konuşma yaptı. Davadan bahseder bahsetmez, herif süklüm püklüm oldu. Ağabeyinin hukuk diploması ara sıra işe yarıyor."

Jaffee'nin lokantasına vardılar. Noah Jordan'a kapıyı açtı. Yalnızca iki masa doluydu, ikisi de pencerenin önündeydi.

"Hey, Jordan."

Jordan, "Hey, Angela," karşılığını verdi.

Angela boş bir tepsiyi mutfığa götürüyordu. "Masan hazır," diye seslendi.

Noah Jordan'ı köşedeki masaya kadar takip etti. "Burada kendi masan mı var?"

"Evet, var."

Noah güldü.

"Dalga geçmiyorum. Bu benim her zaman oturduğum masa. Ve izle. Bana her zamanki içeceğimi getirecek."

Noah arkası duvara dayalı iki sandalyeyi seçti. Jordan bunu fark etti ve Noah'nın alışkanlığı yüzünden böylesine önlemler aldığını düşündü. Jordan'a göre, Noah asla ve asla hazırlıksız yakalanmazdı.

Angela zaman kaybetmeden masaya bir bardak buzlu çay ve iki bardak buzlu su getirdi. Noah'ya gülümseyerek, "Ne istersiniz?" diye sordu.

"Buzlu çay alayım."

Angela Noah'nın içeceğini getirmeye gitti, fakat kapı aralığında durakladı. Başını Noah'ya doğru eğip başparmağıyla onay işareti verdiğinde gözü Jordan'daydı.

Noah, "Sanırım, onu görebildiğimi fark etmiyor," yorumunda bulundu. Sesinde kahrkaha vardı.

"İyi niyetli bir kadın."

Jaffee çabucak menüleri getirdi. Odanın diğer ucundan, "Hey, Jordan," diye seslendi.

"Hey, Jaffee."

Jaffee onlara menlilerini uzatırken dobra dobra, "Bu kim?" diye sordu.

Jordan Noah'yu tanıttı. Jaffee, "FBI'sınız, değil mi?" sorusunu yöneltti.

"Evet, bu doğru."

Jaffee başıyla onayladı. Jordan, "Erkek kardeşin size katılacak mı?" diye sordu.

"Nick'i biliyor musun?"

Jaffee "Tabii ki biliyorum," yanıtını verdi. "Burasının küçük bir kasaba olduğunu unuttun mu?"

"Nick Boston'a çağrıldı."

"Siz Jordan'ın koruması mısınız?"

Jordan yanıtladı. "O benim arkadaşım."

Angela gruba iştirak ederken düşüncesini, "Silahlı bir arkadaş mı?" diye sorarak dile getirdi.

Hem Angela hem de Jaffee birer sandalye çekip oturduklarında Jordan bunu umursamadı.

Angela, "En başından anlat, tatlım," dedi. "Hiçbir şeyi atlama."

Jordan, "Benim bildiğimden daha fazlasını bildiğine bahse girerim," karşılığını verdi.

Angela, "Muhtemelen," dedi. "Ama ne olduğunu senin ağzından duymak istiyorum. Arabanda bulduğun şeyle ilgili." Jaffee, "İlk başta akşam yemeklerini sükunet içerisinde yiyebilmeleri gerekiyor," dedi. "Ne olduğunu bize sonra da anlatabilir."

Angela kafasını sallayarak ona katıldı. Sandalyeyi itip ayağa kalktı. "Şef yardımcısı Joe Davis geldi."

Jaffee Angela'ya, "O artık Şef Davis," hatırlatmasında bulundu.

Angela bir baş onayıyla, "Bu doğru, o artık şef. Zaten

zamanı gelmişti," diye ekledi. "Jordan, Şef Davis nerelerde olduğunu kontrol etmek için buraya geldi ve biz ona aşağı yukarı saat ona dek burada bulunduğunu, sonra da Jaffee'nin otele kadar sana eşlik ettiğini söyledik."

Jaffee Noah'ya bir bakış fırlatıp, "Gerçeği söyledik," dedi.

Angela, "Yalan söylemek zorunda kalmadık," dedi.

Noah başıyla onayladı. "Bunu duymak güzel."

"Siz ikiniz devam edin ve menüyü gözden geçirin. Şayet ilgilenirseniz, hakikaten leziz, ağır ateşte pişmiş rostom var."

Angela ve Jaffee mutfağa döner dönmez, Noah, "Joe Davis benden yarın sabah kendisiyle birlikte Profesör MacKenna'nın evine gitmemi istedi. Onun kaçırdığı bazı noktaları benim göreceğimi umuyor," dedi.

"Sizinle gelebilir miyim?" Jordan'ın sesi son derece hevesiydi.

"Benim için bir mahzuru yok. Ama Joe'yu bilemem. Bourbon'lu dedektifler oradadır, ama kayda değer herhangi bir şey bulmamışlardır. Söylesene, profesör hakkında ne düşünüyordun?"

"Gerçeği istediğini tahmin ediyorum."

"Evet, gerçeği istiyorum."

"İğrenç, kaba saba, sabit fikirli, sıkıcı bir tipti."

Noah güldü. "Benimle kafa bulma."

Jordan, "Abartmıyorum," diye ısrar etti.

Sonra Noah'ya profesörün masada oturma adabından yoksunluğunu vurgulayarak beraber geçirdikleri o akşam yemeğinden bahsetti.

"Onunla münakaşa ettiğini biliyorum."

"Bunu da nereden duydun?"

"Lokantadaki garson kadın Joe'ya, senin bağırdığından söz etmiş; ben de Jordan duydum"

"Bağırmıyordum. Oh, bekle. Evet, bağırıyordum. Yani, sesimi yükselttim. Buna rağmen bağırmadım. Profesör Buchanan'lara korkunç hakaretlerde bulunuyordu, ben de bir Buchanan olarak iyi şöhretimizi korumanın sorumluluğum olduğunu hissettim."

"Aşırı tepki gösterdiğini düşünüyor musun?"

"Hayır, düşünmüyorum." dedi. "Sana araştırmasının bir kısmım okuyacağım, bu sayede sen de sonra kendi kararını kendin verebilirsin. Araştırması taraflı!" diye eklemekten geçemedi.

Angela onların akşam yemeğim getirip yemeğin tadına varmaları için onları yalnız bıraktı. Noah yemeklerin bu denli harika olduğuna inanamıyordu. "Jaffee bu işi herhangi bir yerde yapabilir," dedi. "Onu Serenity'de neyin tuttuğunu merak ediyorum doğrusu."

"Çikolatalı pasta."

"Öylemi?"

Yemek yerken, Jordan Jaffee'nin kendisine anlattıklarını açıkladı. Trumbo Motorlan'nın sahibi Trumbo'yla varlıklı rençper VWhitaker'ın Jaffee'ye "hey" demek için uğradığından ve kendisiyle pasta yediğinden de söz açtı.

"'Hey' mi?" Noah yineledi. "Tatlım, sen ne kadar süredir Serenity'desin?"

"İki gündür."

"O halde "hey" demenin manası ne?"

Jordan, "Uyum sağlıyorum. Çevreme adapte oluyorum," dedi ve ekledi, "ve senin tatlın değilim."

Noah başını iki yana salladı ve sırttı. "Hep bu şekilde küstahsın, değil mi?"

Angela tabaklarını kaldırdı, bardaklarını doldurdu ve tekrar masalarına oturdu. Kalkmaya niyeti yoktu. Çok geçmeden Jaffee de onlara katıldı.

Jordan, "Akşam yemeği harikaydı," dedi ve Noah yorum yapmadığında, onu masanın altından dürttü.

Noah edebim anımsayıp yeterli övgüde bulundu, ancak Jaffee'ye bakmıyordu. Kapıyı izliyordu. Lokanta süratli bir şekilde kasabalılarla doluyordu. Noah kalabalıktan pek fazla hoşlanmıyordu. Gelişigüzel biçimde arkasına yaslandı ve Jordan'a belli belirsizce biraz daha yaklaştı. Temkinli ve hazzırlıklıydı. Bir kasaba buluşmasına veya bir linç girişimine.

Jordan onun ne denli gerildiğini fark etti ve elini Noah'nın bacağına koydu.

"Hey, Jordan," diye seslendi genç bir kadın.

Jordan gülümsedi. "Hey, Candy."

"Hey, Jordan."

"Hey, Charlene."

"Hey, Jordan.""

"Hey, AmeliaAnn."

Bu böylece sürüp gitti. Jordan masalarına yaklaşan her erkeği ve her kadını tanıyordu. Çok geçmeden kalabalık üç misli arttı.

Charlene, "Steve'i hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu. "Sigorta acentasındaki patronum."

"Hatırlıyorum. Tanıştığımıza memnun oldum tekrar, Steve."

Charlene konuşmasını, "Jordan, porselenlerimi çok seviyorum. Sana ne kadar teşekkür etsem az," diyerek sürdürdü.

"Rica ederim. Umarım keyfini çıkartıyorsundur,"

Noah Jordan'ı dürttü. "Porselen mi?" diye fısıldadı. Jordan gülümsedi. "Vera Wang."

Jaffee Noah'ya doğru çevirdiği bir sandalyeye ata biner vaziyette oturdu. "Tamam, yeterince uzun süre sabrettik. Ne olduğunu bilmek istiyoruz."

Angela, "Olanları duyduk. Kasabadaki herkes bunu konuşuyor," dedi. "Ama senden dinlemedik. Şu cesedi görmek nasıl bir duygu?"

Candy Jordan namına yanıtladı, "Buna yürek dayanmaz."

Herkes aynı anda sorular sormaya başladı. Noah Jordan'ın sorulardan herhangi birini yanıtlamak zorunda kalmamasını ilginç buldu. Grupta zaten yanıtları bilen ve ona vekaleten yanıt vermekten mutluluk duyan/bir veya iki kişi daima mevcuttu. Soru cevap oturumunun ortasında Noah'nın telefonu çaldı. Ne dediğini duyabilsinler diye hepsi birden konuşmalarını sonlandırdılar.

Birkaç saniye sonra Noah, "Jordan, burada kal. Bizim için arabayla gelen FBI ajanı dışarıda bekliyor. Hemen döneceğim."

Charlene Noah'nın lokantadan ayrılmasını bekledi, ardından yorumunu ekledi, "Oldukça yakışıklı bir adam, değil mi?"

Angela, "Jordan'ın arkadaşı," dedi.

"Özel bir arkadaş mı?" Amelia Ann bilmek istiyordu.

Kadınlar beklentili gözlerle Jordan'a baktılar. Jordan, "Yalnızca bir arkadaş," diyerek onları temin etti.

Amelia Ann, "Gece kalıyorsun, değil mi?" dedi.

"Evet, kalıyorum."

"Gece o da kalacak mı?"

Jordan gene, "Evet," yanıtını verdi.

Amelia Ann konuşmasını sürdürdü ve sesini alçaltarak, "Senin odanda mı yoksa başka bir yerde mi?" diye sordu.

"Başka bir yerde."

"Benim otelimde ama, doğru mu?"

"Odan varsa... öyle sanırım."

Amelia Ann, "Ne yapabileceğimi sana söyleyeyim," dedi.

"Sana yardım edeceğim çünkü müsait odalarını var."

Jordan, "Bana nasıl yardım edeceksin?" diye sordu.

"Onu senin bitişiğindeki odaya yerleştireceğim."

Charlene Jordan'a göz kırptı. "Bağlantı kapısının kilidini açmak ya da açmamak sana kalmış."

Candy, "Charlene!" diye fısıldadı. "Adam başka birini gözüne kestiriyor olabilir... cidden belki de..."

Jordan on kadar başka biri olduğunu düşündü.

Charlene dirseğiyle Jordan'ı şakacıktan dürttü. "Kyle Heffermint'in burada olmaması çok kötü. Genç adam bu sabah kesinlikle onunla ilgileniyormuş gibi görünüyordu."

"Siz kadınlar uyku düzenlemeleriyle ilgili aptalca konuşarak Jordan'ı utandırıyorsanız, ben Maggie Haden'in konservelendiğinde neler olduğunu bilmek istiyorum." Soruyu soran kişi, Charlene'nin nişanlısı Keith'di.

Herkes türlü tahminlerde bulundu ve işittiğini sayıp döktü. Ardından Keith, "FBI ajanı arkadaşın, Joe Davis'e kalacağına dair söz verdi."

Charlene, "Niye bu sözü verdi?" sorusunu sordu. "Joe ondan ölü adamın evine bakmasını istedi. Tecrübeli olduğu için Joe onun birtakım sezgileri ve önerileri olabileceğini, belki de evde katili bulmasına yardım edecek bazı şeyler görebileceğini düşündü."

Amelia Ann'in eli boğazına gitti. "Serenity'den birinin bir katil olacağına inanmıyorum. Adamı her kim öldürdüyse bir yabancı olması lazım. Biz birini öldüremeyecek kadar arkadaş canlısıyız."

Jaffee, "Arkadaş canlısı olmamızın haricinde, hiçbirimiz MacKenna'yı tammiyoruz., sizce de bu oldukça tuhaf değil mi?" diye sordu.

Keith, "Tuhaf çünkü kendisini herkesten soyutluyordu," dedi. "Buraya bir mile yakın bir yerden ev kiraladığını işittim."

Jaffee başıyla onayladı. "Buraya asla yemek yemeye gelmedi, evet bir kez olsun buraya gelmedi. Pastamdan bir dilim yemek için bile uğramadı."

"Jordan bana onun eskiden öğretmenlik yaptığını anlattı." Jaffee Jordan'a, "Şu araştırma kağıtlarının hepsini kopyaladın mı?" sorusunu yöneltti.

Jordan, "Hayır," yanıtını verdi. Bir kutu daha var." Gandy, "Adam ölü olduğundan o kutuları beraberinde götürebilirsin, değil mi?" diye sordu. "Onlara ihtiyacı olmayacaktır"

Jordan başını iki yana salladı. "Bu araştırma malzemesi artık hem soruşturmanın hem de Profesör MacKenna'nın mirasının bir parçası. Kutuları yanımda götüremem."

Jaffee, "Belki kağıtların geri kalanını bu gece okuyabilirsin," önerisinde bulundu.

Jordan Jaffee'nin ne kadar düşünceli biri olduğunu düşündü. Yine de bu gece o kadar fazla okuyabileceğini sanmıyordu. Uzun, stresli geçen günden ötürü yorgundu ve kafasını yastığa koyar koymaz hızla uykuya dalacağını biliyordu.

Noah lokantaya geri dönüyordu, ancak Steve Nelson ve diğer adam tarafından durduruldu. Steve konuşmanın çoğunu yapıyor ve bir hayli ağırbaşlı görünüyordu; Jordan onun Noah'ya sigorta satmaya çalışıp çalışmadığını merak etti. Arada bir Noah kafasını sallayarak onu onaylıyordu. Çok geçmeden bir grup onun etrafında toplanmış ve bu görüşme daha da hareketli bir hal almıştı. Jordan onların Noah'yı sorularıyla sıkıştırdıklarını ve ona bizzat varsayımlarını sunduklarını duyabiliyordu. Noah bu durumu mesele haline getirmiyormuş gibi görünüyor ve sabırla her birinin görüşünü dinliyordu. O sırada, Jordan'a bakıp gülümsedi. Serenity'nin yıllardır bu denli fazla heyecana tanıklık etmediği belliydi. Jordan Noah'nın fazlasıyla uysal davrandığını da fark edebiliyordu. Onlar konuşmak istiyorlardı, Noah da dinlemeye istekliydi.

On Beşinci Bölüm

Serenity'nin sakinleri ansızın küçük kasabalarını sarsan olaylar hakkındaki münazaraya devam ettiler, ama bir saat sonra, Noah izin istedi ve Jordan'la birlikte oradan ayrılmaları gerektiğinde diretti. Dışarı âdım attıklarında Teksas'ın akşam havası hâlâ rutubetli ve sıcaktı. Noah yeni arabadaki havalandırma aygıtını açtı, bunun ferine Jordan ferahladı.

El çantasının arka koltukta durduğunu fark edip ona uzandı, Dizüstü bilgisayarını almak için tekrar döndü, fakat bilgisayar orada değildi. Arkasındaki gemine baktı. Dizüstü bilgisayar yoktu.

"Oh hayır," dedi.

Noah, "Sorun nedir?" diye sordu. "Dizüstü bilgisayarım burada yok." Jordan arkasına dönüp koltuğun altına baktı. "Bu sabah kiralık arabamdaydı."

Noah, "Bakkal dükkanında onu dışarı çıkaran birini gördün mü?" sorusunu yöneltti.

"Hayır, Şef Haden beni karakola götürdüğünde, arabamdan herhangi bir şey almama izin vermedi ki."

Noah Jordan'a, "Yarın birkaç telefon konuşması yapacak ve onu bulacağız," sözünü verdi.

Sedanı otel avlusunun arkasına parketti. Geldikleri yoldan Amelia Ann'in Noah'yı bir anahtarla beklediği lobiye döndüler. Noah Jordan'ınkinin bitişiğindeki odasını gördüğünde yorum yapmadı. Kapıyı açtı, bağlantı kapısına gitti, onu da açtıktan sonra Jordan'ı odasının içine dek takip etti.

"Bu kapıyı kilitsiz ve ardına kadar açık tutarsın," dedi.

Ondan onay alıncaya dek bekledi. Jordan, "Tamam, ama beklenmedik durumlar olmasın," diye şaka yollu takıldı. "Sen kendi odanda kalırsın, ben de benimkinde kalırım."

Noah odasına girerken güldü. "O konuda için rahat olsun."

Jordan Noah'nın sözcüklerinin kendisini bu denli incitmesine şaşırıp kaldı. Noah Jordan'a bakma zahmetine katlansaydı, bunu gözlerinde görecekti. İyi ki de katlanmamıştı. Kendi tepkisi Jordan'ın kafasını karıştırdı. Akla uygun gelmiyordu. Onun kendisinden hoşlanmasını istemiyordu, öyle değil mi?

Hayır, elbette istemiyordu. Yalnızca kafasında anlaşılmaz, çılgınca düşünceler kuruyordu, çünkü gergin ve yorgundu. Hepsi bundan kaynaklanıyordu.

Böyle gitmesine izin veremezdi. Noah ona içinin rahat olmasını söylemişti. Neden içi rahat olacaktı? İçi nasıl rahat olacaktı? Neyi vardı? Neredeyse temas kurduğu her kadını on ikiden vurduğu iddia edilen bu erkek on ikiden vurma özelliğine rağmen ona içinin rahat olmasını söyleyerek sadece onunla ilgilenmediğini ima edebilirdi. Peki neden ilgilenmiyordu?

Jordan banyoya girdi, aynada kendine bakıp omuz silkti. Tamam, bir güzellik kraliçesi olmadığını ve bu gece kesinlikle iyi görünmediğini kabullenmek zorundaydı. Gözleri çok uzun süre lens takmaktan ötürü kanlanmıştı, saçları darmadağın olmuştu, cildinde de gözünün altındaki kocaman çürüğün haricinde bir damla renk yoktu.

Kendisini yeterince incelediğine karar verdi. Zaten görünümüyle ilgili olarak herhangi bir şey yapamazdı, en azından bu

gece. Kendini toplasa, kağıtları okumaya başlasa hiç de fena olmazdı

Lenslerini çıkarması ve uzun, sıcak bir duş alması faydalı oldu. Saçını yıkadı, ama makineyle kurutup şekle sokmaya fazla zaman ayırmadı. Omuzlarının üzerinden geriye doğru taradığında hâlâ damlayacak kadar ıslaktı. Jordan gri, pamuklu bir Jokey tişörtü ve gribeyaz çizgili bir boksör şortu giydi. Dişlerini fırçaladıktan sonra, kemik çerçeveli gözlüğünü taktı ve aynaya bir kez daha baktı.

Harika, şimdi sedef hastalığı kremi tanıtımcısı gibi görünüyordu. Yüzünü öyle sert ovmuştu ki cildinde büyük kırmızı bir leke oluşmuştu.

Kendi kendine güldü. Oh, evet, pekâlâ gerçek bir ilaheydi, ancak en azından o andan itibaren uykulu değildi. Bununla da kalmayıp belki biraz okuyabilirdi.

Yatak odasına döndü, yatak örtüsünü kaldırdı, katladı ve komidinin yan tarafındaki köşeye tıktırdı. Sonra çarşafı geri çekti, üçüncü ve son kutudaki kopyalanmamış kağıt yığını kavradı, onları okumak için kocaman yatağın ortasına oturdu.

Odanın bağlantı kısmından gözünü ayırmıyordu, ama Noah görünürde yoktu. Yatağı onun yatağını görebileceği paralellikteydi. "Araştırmaya yoğunlaş," dedi kendi kendine ve en üstteki kağıdı aldı

Kağıdın kenarında kargacık burgacık yazılar vardı yine. Daha önce de gördüğü sayı ikinci defa yazılmıştı: 1284. O yılda Buchanan'larla MacKenna'lar arasında önemli bir hadise vuku bulmuş olmalıydı. Fakat ne? Bu tarih kan davasının başlangıcı

mıydı yoksa hazinenin çalındığı zaman mıydı? 1284'te ne olmuştu?

Jordan'ın hüsranı depreşti. Dizüstü bilgisayarı ve internet erişimi olsaydı, tam şu dakikada kendi araştırmasını yapmaya başlayabilirdi. Olmadığı için Boston'a dönünceye dek beklemek zorundaydı.

Derin bir iç çekti. Okumaya başlarken, "Tamam," diye fısıldadı. "Buchanan'lar bu tarihte ne yapmıştı?" Bu hikaye 1673'te yaşandı. Oymak Beyi acımasız Euan Buchanan'ın tek kızı Leydi Elspet Buchanan, Finlay Ford ya kınlarında her yıl düzenlenen festivale katılıyordu. Tamamen kazara, adil ve saygıdeğer Oymak Beyi Owen MacKenna'nın ayrıcalıklı oğlu Allyone MacKenna ile karşılaştı. Buchanan'lar daha sonra Allyone'ı güzel leydiye büyü yapmak amacıyla gizlice kamplarına girmekle suçladılar, fakat MacKenna'lar Elspet adlı kadının, beylerinin oğluna fena maksatlı bir büyü yaptığını kesinlikle biliyorlardı.

Herşeye rağmen, şans eseri, Elspet'in Allyone'a sırlıslıkla aşık olması için bir çift bakış yetmişti. Bununla birlikte, MacKenna oymağından gelenlere göre Allyone oranın gelmiş geçmiş en yakışıklı savaşçısıydı.

Büyülendiğinden, Allyone Elspet'i onun kendisini sevdiği ölçüde çok sevdi, ama ikisi de asla bir araya gelemeyeceklerini biliyorlardı. Buna karşın ayrı kalamazlardı. Elspet Allyone'a ailesinden, konumundan, onurundan vazgeçmesi ve kendisiyle birlikte kaçması için yalvardı.

Onlar ormanda buluşup gizlice kaçmadan önceki akşam Oymak Beyi Buchanan kızının yaptığı planı ortaya çıkardı.

Çileden çıkmış bir halde, onu şatosuna kilitledi ve Allyone'ı bulup öldürmeleri için savaşçılarının hepsini birden çağırdı.

Babasının, Allyone'ın kendisini bekleyeceği yeri bilmesinden korkan Elspet aşığını ikaz etmeye kararlıydı, fakat kaygan basamaklardan inerken ayağı kaydı ve düşüp öldü. Aşığının adını sayıklayarak öldüğü yazılıydı. Jordan zavallı Elspet'in aşkını telaffuz ederek ölmüş olduğunu okuduğunda gözyaşları sel olup yanaklarından aşağıya aktı. Belki sebep tükenmişliği idi. Zira bu denli duygusal olmak ona göre değildi.

"Sorun nedir?"

Noah'nın sesi Jordan'ı sarstı. Jordan başını kaldırıp kapı aralığında kaş çatarak dikilen Noah'yı gördü. Duştan yeni çıktığı aşıkardı. Üzerinde kot pantolondan başka hiçbir şey yoktu.

Noah beyaz tişörtünü kafasından geçirerek uzun adımlarla Jordan'ın odasına girerken, "Ne oldu?" diye sordu,

"Hiçbir şey olmadı." Jordan bir taraftan öbür tarafa yuvarlanıp komidindeki bir kutu kağıt mendili kavradı.

"Hasta falan mısın?"

Jordan gözyaşlarını dindirmek için çabalasa da başarılı olamadı. Kutudan bir kağıt mendil çekip yanaklarını sildi.

"Hasta değilim." "Öyleyse ne var, Jordan?"

Noah parmaklarını saçından geçirdi ve yaklaşık on beş saniye boyunca hareket etmeksizin durup Jordan'a baktı. Sonunda yatağa oturup onu yanına çekti.

"Anlat bana," diye ısrar etti.

"Tam da.. ."Jordan kutudan bir mendil daha çekmek için durakladı. "Öylesine..."

Noah meseleyi, anladığını düşünüyordu ve Jordan'a doğru eğildi. "Tamam, tatlım. Bugün zor zaman geçirdiğini biliyorum. Seni etkiliyor olmalı. Ağlamaya devam et. Bırak hepsi açığa çıksın. Nasıl kötü bir şey olduğunun farkındayım."

Jordan onunla hemfikir olmaya başladı, ağlamaya ara verip, "Ne? Hayır, hiçbir şey beni etkilemedi. Sadece çok üzücüydü..."

"Üzücü mü? Yaşadığın deneyime üzücü demezdim doğrusu. Sıkıntı verici derdim."

"Hayır... Hikaye..."

Noah onun kolunu okşadı ve dikkatini dağıttı. Jordan bir anda Noah'nın onu rahatlatmaya çalıştığını hissetti. Ne kadar tapılası bir şeydi bu? Tatlı ve şefkatliydi de... ve... ahahah.

Oh, Jordan ondan hoşlanmaya başlıyordu, hem de pek arkadaşça kabul edilemeyecek bir tezahürde. Noah duyarlı biri olabiliyordu demek ki. Jordan'ın bunu daha önce fark etmeye zamanı asla olmamıştı. O öğleden sonra karakolda Carrie'ye ne kadar kibar davrandığını anımsadı. Ona kendisini önemli ve güzel hissettirmişti. Şimdi de Jordan'ın kendisini daha iyi hissetmesine çabalıyor, yalnız olmadığını algılamasına yardımcı oluyordu.

"Ağlamaya bir son verecek misin?"

Jordan Noah'ya bakıp hafifçe gülümsedi. Noah'nın muhteşem gözlerinin yalnızca birkaç santim uzağındaydı... dudaklarının da...

Birden irkildi ve geri çekilip bakışlarını ondan kaçırdı. "İyiyim," dedi. "Bak. Ağlamıyorum artık."

"İyi misin? O vakit gözlerinden akan ne?"

Jordan Noah'nın omzuna bir yumruk attı. "Bana karşı kibar olmayı kes. Bu beni delirtiyor."

Noah güldü. "Sana söylemek zorundayım, düğünde seni ağlarken gördüğümde, bunun bir tür sapıtma olduğunu düşündüm, ama bunu gene yapıyorsun. Ve burada farklısın," dedi.

"Nasıl farklıyım?"

"Seni Nathan Körfezi'nde her gördüğümde, kitaplarınla ya da bilgisayarınla zaman geçiriyordum. Sürekli çalışıyorsun."

Noah'nın hiç şakası yoktu; Jordan içten içe ona katılıyordu.

"Belki sen de burada farklısındır," misillemesinde bulundu.

Noah, "Nasıl yani?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Sanırım biraz daha... Tatlı görünüyorsun. Belki evine daha yakın olduğun içindir. Teksas'ta büyüdün, öyle değil mi?"

"Sekiz yaşındayken ailem Houston'a taşındı. Ondan evvel Montana'da yaşadık."

"Baban emekli olmadan önce avukatmış."

"Bu doğru."

"Hem büyükbaban hem baban..."

Noah, "Kanun adamlarının yolundan gidiyorum," dedi.

Jordan'ın kolunu tekrar okşamaya başladı. Bu kez Jordan'ın dikkati dağılmıyordu, aksine kendim iyi hissediyordu.

"Nick bana senin, yanında büyük büyük büyükbabana ait bir pusula taşıdığını söyledi."

"Adı Cole Clayborne'du ve Montana'da bir kanun adamıydı. Ben Doktor Morgannstern için çalışmaya başladığımda babam bana onun pusulasını vermişti."

"Böylelikle asla yolunu kaybetmeyeceksin. Bana annemin dediği budur."

"Dedi mı?"

"Senin hakkında başka neler dedi bilmek ister misin?"

"Neler dedi?"

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyebilecek dünyadaki tek kadın olduğunu anlattı."

Noah güldü. "Haklı."

Noah'nın kapısı çalınınca konuşmaları yarıda kesildi. Noah açmak için odasına gitti ve buzun içine gömülmüş birkaç şişe biranın bulunduğu kovayı tutarak orada bekleyen Amelia Ann'le karşılaştı.

Amelia Ann bir saniyeliğine duraksadı, sonra, "Hey. Hım... Yoğun bir gün geçirdiğinizi biliyorum... Seyahat vesaire... Ve... Susayabileceğinizi düşündüm," dedi. Buz kovasını Noah'nın eline tutuşturdu.

Noah kovayı ondan alıp ona içten bir şekilde gülümsedi. "Çok incesiniz. Teşekkürler."

Amelia Ann, "Açsanız," diye devam etti, "Biraz mısır patlatabilirim ya da başka bir şey."

"Hayır, teşekkür ederim. Bununla beraber, bira için gerçekten minnettarım." Noah kapıyı kapatırken, "İyi geceler," dedi.

Amelia Ann kapı aralığından ona bakmak için başını yana eğdi. Yapabileceğim başka bir şey varsa... İhtiyacınız olan herhangi bir şey... Resepsiyonu aramanız yeterli."

Noah, "Arayacağım. Teşekkür ederim," dedi ve kapıyı kapadı.

Jordan'ın odasına döndüğünde, bir bira şişesini açıyordu.

"Moteli işleten bayan... Adı neydi?" diye konuşmaya başladı.

Jordan, "Amelia Ann mi?" diye karşılık verdi.

"Evet, Amelia Ann. Bize birkaç şişe bira getirdi. Çok hoş, sence de öyle değil mi? İster misin bir tane?" teklifini yaptı. .

Jordan, "Hayır, teşekkürler," diye yanıtladı. "Ann'in "bize" hoş görünmek istediğini hiç sanmıyorum "

Noah şişeden bir yudum aldı. Ona, "Hâlâ bana niye ağladığını anlatmadın," hatırlatmasını yaptı.

"Aptalca."

"Her neyse anlat bana."

"Profesörün yazmış olduğu hikayeyi okudum ve hikaye beni etkiledi. Onu sana okumamı ister misin? O zaman anlatacağım."

Noah yatağa otururken, "Elbette. Devam et," dedi.

Jordan anlaşılır, net bir ses tonuyla hikayeyi okumaya başladı, ama trajik hikayenin sonuna eriştiğinde sesi titredi ve yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Noah ona gülüyordu. Gülmeden edemiyordu. Jordan'a kağıt mendil kutusunu uzatırken, "Sen tam anlamıyla sürprizlerle dolu birisin," dedi. "Asla tahmin edemezdin."

"Neyi tahmin edemezdin?"

"Senin romantik biri olduğunu."

"Romantik olmanın neyi kötü."

Jordan araştırma kağıtlarına döndü ve barbar, kana susamış Buchanan'lara ilişkin diğer bir gülünç açıklamayı okudu. Bu efsane hiç romantik değildi, fakat, Profesör MacKenna'ya göre, Buchanan'lar tarafından başlatılan kanlı bir meydan savaşının ayrıntılı betimlemesiydi.

Jordan kendi kendine, "Şaşılacak bir yanı yok," diye mırıldandı.

"Bir şey mi dedin?"

"Adam tarih öğretiyordu, Tanrı aşkına. Ortaçağ tarihi. Öğrettikleri yüzünden sınıfına Fantazi adı verilmiş olması gerekirdi."

Noah gülümsedi. Jordan bir şey hakkında hırslandığında, yüzü aydınlanıyordu. Noah bunu nasıl olup da daha önce hiç görmemişti?

Noah, "E ne yazardın? Fantazi 101 mi?" sorusunu yöneltti. "Hayır, sınıfa Hadi Zırvalayalım 101 derdim." Noah güldü. "O sınıfı alırdım. Sınavlar kolay olurdu. Araştırmada herhangi bir doğruluk payı yok mu?" diye sordu. Birasından bir yudum alıp sırtını yatak başına yasladı.

Jordan, "Bilmiyorum," dedi. "Tarihte daha gerilere doğru gidildikçe, efsaneler daha da çılgın bir hal alır. Ama çalman bir hazinenin defalarca bahsi geçiyor." "Ne derler bilirsin."

Jordan Noah'nın elindeki şişeye uzandı ve bir yudum aldı. "Ne derler?"

"Her yalanda daima bir doğruluk payı vardır. Hazinenin ne olduğuna ilişkin herhangi bir tahmin mevcut mu?"

Jordan yanıt vermeden evvel Noah'nın birasından bir yudum daha alıp şişeyi ona geri uzattı. "Farklı hikayelerde mücevherle süslü bir taçtan birkaç kez bahsediliyor, ancak işin içinde mücevherle süslü bir de kılıç var." Jordan şişeyi ondan gene aldı, uzun bir dikişle boşaltıp geri uzattı. Noah tek kelime etmedi. Yalnızca yataktan kalkıp iki şişe bira daha getirdi.

Noah Jordan'ın yanına uzanırken, "Öteye kay, tatlım," dedi. Jordan Noah'ya biraz daha yer açtı. Noah Jordan'a şişeyi uzatınca, Jordan başını iki yana salladı.

"Hayır, sağol. Bu gece bira içecek havada değilim."
"Öylemi?"

Jordan kağıtları kutuya geri koymak için toplamaya başladı. "Profesör araştırmasında fena halde peşin hükümlü olmasına karşın, bir hazine olduğuna gerçekten inanıyordu... Buchanan'ların hazineyi MacKenna'lardan çaldığına inanıyordu... Buna eminim."

"Peki ya sen... Bir hazine olduğunu düşünüyor musun?"

Jordan bunu itiraf etmekten utanıyordu. "Düşünüyorum," dedi ve ardından ekledi, "Bütün bu yazılanlar aşın derecede ilgimi çekti. Belki de sadece hayalperestlik ediyorum." Arkasına yaslanıp bacaklarını uzattı. "Bazı hikayeler dışında... Bunları okumak eğlenceli çünkü fazlasıyla... Eskiler."

"Öyle mi? Bana eskilerden bir uyku öncesi hikayesi anlat bakalım."

Noah kendi açılmamış bira şişesini komodine, Jordan'a önerdiğini de bitişğine koydu, sonra bir ayak bileğini diğerinin üzerinden atıp gözlerini yumdu.

"Hazırım, tatlım. Bir varmış bir yokmuş... Bana kanlı bir şey oku."

Jordan özellikle kanlı bir hikaye buluncaya dek kağıtları gözden geçirdi. Sonunda Noah'nın hoşlanabileceği türden bir hayli canlı ve açık seçik bir hikaye buldu. Onu bitirdiğinde bir diğer meydan savaşını ona anlatmaya başladı.

"Efsane yeryüzüne inen iki meleğin şehit düşmüş bir savaşçıya cennete dek eşlik etmelerini anlatıyor. Bu hikaye şiddetli bir meydan savaşı esnasında vuku bulmuş. Meydanın her iki tarafındaki savaşçıların gelen melekleri gördükleri bildirilmiş. Birdenbire zaman durmuş. Savaşçılardan bazıları kılıçlarını havaya kaldırmışlar, öbürleri mızrakları fırlatmaya ve gürzlerini sallamaya hazırlanmışlar, ama hepsi o vaziyette donup kalmışlar. Şehit savaşçı gökyüzüne kaldırılırken ona öylece bakakalmışlar."

"Sonra ne olmuş?"

Jordan omuz silkti. "Zannedersen, çözülmüşler ve meydan savaşına devam etmişler."

Noah tatlı bir dille, "Bunlar hoşuma gidiyor. Bir başkasını oku," dedi.

"Romantik bir şey mi yoksa kanlı bir şey mi duymak istersin?"

Noah gözlerini açmadan, "Bunu bir düşüneyim." dedi. Yataktayım ve tam yanımda biraz aksiyona ihtiyaç duyan kısmen giyinik bir kadın var..."

Jordan Noah'yı dürttü. "Ben kısmen giyinik değilim. Şort ve tişört giyiyorum. Kıyafetimde hiçbir yetersizlik yok."

Noah'nın gözleri hala kapalıydı, fakat sırtıyordu. "Ama tişört ve şortun altına hiçbir şey giymediğini adım gibi biliyorum."

Jordan alelacele göğüslerine baktı. Tanrı'ya şükür, kumaştan hiçbir şey görünmüyordu. "Bu senin fikrin."

"Her erkek bunu düşünür."

Jordan, "Buna inanmıyorum," diyerek dudak büktü.

Noah güldü. "Hep yaparız."

Jordan çarşafı yukarı çekmeyi denedi, ancak çarşaf Noah'nın bacaklarının altında sıkışmıştı. "Niye başka şey düşünmezsiniz?"

Noah tek gözünü açtı. "Başka ne düşünmeyiz?"

"Bir hikâye daha dinlemek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Hah."

Jordan derin bir iç çekti. "Hah ne?"

"Biraz aksiyona ihtiyacın olduğu konusunda benimle tartışmadın."

NoahJordan'ı hassas noktasından yakalamıştı. "Böylesine yanlış bir saniye karşılık vermeyi gerekli görmedim. Nasıl bir hikaye dinlemek istersin?"

Noah gene Jordan'ın cinlerini tepesine üşüştürmüştü. Neden bu denli kızdığını bilmiyordu, ama kızgındı. "Masajımı uygunsuz biçimde nu yapıyorum, tatlım?"

Jordan gözlerini devirdi. Oh. "Bana masaj falan yapmıyorsun. Bu kağıtları öteye koyuyorum," diyerek itiraz etti. "Afedersin. Tam da gerçekten rahatlamıştın..."

Jordan sözünü kesti. "Bütün erkeklerin dediği budur," diye espri yaptı. "Öyle mi? Fakat işe yaradı, öyle değil mi?"

Jordan'ın gözleri muzipçe parladı. "Sen ne düşünüyorsun?"

Noah ilk başta yanıt vermedi. Jordan'ın inanılmaz mavi gözlerine dalıp kendi düşünce katarını orada yitirdi. Cinsel şaka Noah'da alışkanlık haline gelse de birden Jordan'ın tişörtsüz, şortsuz, sevişen görüntüsü kafasının içinde vızıldadı ve ne diyeceğini bilemedi.

Noah komidindeki bira şişelerini kavrayıp odasına yöneldi. Nihayet Jordan'ı yanıtladığında ağzından çıkan sözcükler boğuk çıkmıştı. "Buradan çıksam iyi olacak sanırım."

On Altıncı Bölüm

İki telefon aynı anda çaldı.

Jordan Noah'nın odasından gelen seslere uyandı. Yatakta bir taraftan diğer tarafa yuvarlandı ve Noah'nın cep telefonunu yanıtlamasını dinlerken gözlerini araladı. Noah'nın, "Sevgilim bir dakika bekler misin?" dediğini, sonra da öteki telefona yanıt verdiğini işitti. Noah'nın konuştuğu kişiden hoşlanmadığı belli oluyordu çünkü ses tonu sertleşmişti. Noah çok geçmeden emirler yağdırmaya başladı. Jordan onun öğlen beklediği sonuçlara ilişkin işime burnunu sokma tonunda bir açıklama yaptığını duydu.

Birkaç dakika sonra Noah Jordan'ın tarafına geçti. "Arayan Joe Davis'ti..." diye konuşmaya başladı.

"Bana onun ne söylediğini anlatmadan önce, eğer hâlâ bekliyorsan, Sevgilinle konuşmak isteyebilirsin."

Noah hızla odasına dönerken, "Ah, kahretsin..." dedi.

Jordan Noah'nın geri gelirken arayan kişiden özür dileğini işitebiliyordu. Noah Jordan'ın yatağına yığılırcasına oturdu, kalkmaya çalışan Jordan'ın tişörtüne asıldı ve, "Bekle. O, burada," dedi. Cep telefonunu Jordan'a uzattı. "Sidney seninle konuşmak istiyor."

Jordan merhaba deyinceye dek kız kardeşinin hatta olduğuna inanamadı.

"Noah'nın telefon numarasını nasıl buldun?" diye sordu. "Bilmiyorum. Hep vardı zaten. Şimdi önemli olan bu değil. Theo bana olanları anlattı. Önceki konuşmamızda cesetten haberdar mıydın?"

Jordan, "Neden önce? Hatırlamıyorum," dedi. "Herkes olanları biliyor mu?"

"Dylan ve Kate bilmiyorlar, halaylarında olduklarından Alec onları kaygılandırmamamız gerektiğini düşündü. Jordan, söyle bana, iyi misin?"

Jordan, "Evet," diyerek kız kardeşinin yüreğine su serpti. Polis her şeyi halletti ve yarın eve geliyorum. Geldiğimde sana olanları bir bir anlatırım. Söz veriyorum. Sidney..." diye başladı. "Evet?"

"Annem ve babam olanları biliyor mu?" "Nick arayıp her ikisiyle de konuştu." Jordan, "Aramamalıydı," dedi. "Endişelenecekler, duruşma yüzünden zaten yeterince şey düşünmek zorundalar." "Öğrenmişlerdir. Zack ağzından kaçırmıştır." "Zack'e kim yumurtladı."

Uzun bir duraklama oldu ve akabinde Sidney, "Ben ona bundan bahsetmiş olabilirim," dedi.

Jordan daha fazla tartışmak istemiyordu. Kız kardeşini iyi olduğuna iyice inandırmak gayesiyle onunla birkaç dakika daha konuşup konuşmayı sonlandırdı. Cep telefonunu Noah'ya uzatırken, "Cesedi bulduğumda Dylan'ı aramam gerekirdi," dedi.

"Niye? Nick ailene anlattı diye mi?" Jordan başıyla onayladı. "Sidney onların öğrenmiş olacaklarında ısrar ediyor..." "Öğrenmişlerdir." Jordan, "Belki," onayını verdi.

Giyindikten ve eşyalarını topladıktan sonra çantasını alıp bağlantı kapısına gitti. Noah silahını kılıfına yerleştiriyordu.

Jordan, "Şef Davis'in söylediği şeyi anlatmak üzereydin," dedi

"Doğru. Bana Şerif Randy'nin, ağâbeyi J.D'nin nerede bulunduğuna dair bir fikri olmadığını söyledi, insanlara onu aratıyormuş."

"Bu hikayeye inanıyor musun?"

Noah, "Hayır," diye yanıtladı. "Bence Şerif, J.D.'nin tam olarak nerede olduğunu biliyor. Muhtemelen Şef Davis'le oturup J.D gelmeden evvel bir şeyleri ortaya çıkarmak istiyor. Benim tahminin bu yönde."

"Grady İli'nın şerifi genelde cinayet soruşturmalarını yürütür müydü?"

"Evet, ama Davis bana onun tatilde olduğunu söyledi."

Jordan, "Hawaii..." dedi. "FBI neden şefe yardım etmiyor?"

"Davis bunu FBI'nın müdahalesi olmadan yürütebileceğini düşünüyor ya da en azından ben bu şekilde düşünüyorum."

"Ya Lloyd? Davis onunla henüz konuşmamış mı?"

Noah, "Hayır," yanıtını verdi. "Onu kimse bulamıyor. Garajı açık, fakat Davis bunun alışılmadık bir durum olmadığını söylüyor. Bu kasabadaki pek çok insan kapısını kilitlememiş."

"Artık kilitlediklerine bahse girerim. Ne de olsa içlerinden biri öldürüldü."

"Profesör MacKenna'nın onlardan biri olmamasını bunun dışında tut. Kendi evinde oturmuyordu. Orayı kiralamış, hatta orada inzivaya çekilmişti. Fazlasıyla antisosyaldi. Kimse onu gerçek anlamda tanı mıyordu bile."

"Sanırım, Lloyd olan biteni biliyor. Şayet profesörü o öldürmediyse, öldüreni bildiğine bahse girerim. Ben arabayı

aldığımda çok gergindi. Sanırım, bagajda cesedin bulunduğundan haberi vardı."

"Onun birinci derecede şüpheli olduğuna hükmederdim."

Jordan, "Ayrılmamı bekleyemedi," dedi. "Tuhafıma giden bir şey daha vardı, zira arabayı ilk götürdüğümde bana asıldı ve beni devamlı surette kendisiyle çıkmaya razı etmeyi denedi, kasabada tutmaya çabaladı."

"Sen ona gözdağı verdikten sonra da onunla çıkman hususunda ısrar etmeyi sürdürdü mü?"

"Gözdağı vermedim... oh, tamam, sanırım verdim. Fakat tamamı çok aptalcaydı. Garajına ikinci kez gittiğimde arabam hazır olmazsa ne yapacağımı ve ben yanıt vermeden önce de onu incitip incitmeyeceğimi sordu. İnciteceğimi onayladığıma sanıyorum." "Anlıyorum."

"Hayır, anlamıyorsun. Lloyd çok iri bir adam. Ona vurmak için bir sandalyede durmak zorunda kalacaktım."

"Bir sandalye, ha?"

Jordan Noah'nın bu tepkisi karşısında sinirlendi. "Ben Şef Davis'e bütün bu ayrıntıları anlattım ve inanıyorum ki sen de o arada orada duruyordun. Dikkatini vermiyor muydun?" Noah, "Lloyd ortaya çıkacaktır," diyerek öngördü. Jordan başıyla onayladı. "Profesörün evinde Şef Davis'le ne zaman buluşuruz?" Noah saate baktı. "Bir saat içerisinde."

"İlk olarak o bakkal dükkanında durmamızın sence bir sakıncası olur mu? Araştırma sayfalarından geri kalanının fotokopisini çektiirmek istiyorum. Uzun sürmeyeceğine dair söz veriyorum."

Noah, "Bütün bu kutuların Davis'e mi gitmesi gerekiyor?" sorusunu yöneltti.

"Kopyalar ona gitmek zorunda değil. Candy'ye onları benim Boston'a postalayıp postalayamayacağını soracağım." Candy ön masada çalışıyordu ve yardımcı olmaya fazlasıyla hevesli görünüyordu. Jordan gereken postalama malumatıyla ilgili bir form doldurdu, Candy'ye postalanacak kutuları vereceğini söyledi, peşinen ödeme yaptı ve tekrar odasına "yöneldi.

Jordan odasına döndüğünde Noah kendi kapısına yaslanmış, Amelia Ann ile konuşuyordu. Amelia Ann ona kahve ve bir sepet evyapımı tarçın ruloları getirmişti. Jordan onun makyaj yapmış olduğunu fark etti. Giydiği bluz, pantolonun içine sokulmuştu ve üstteki üç düğme iliklenmemişti. Bire on, dik tutan sutyen takmıştı. Jordan Noah'nın odasına girerken Amelia Ann'in sinirli kahkahası onu takip etti. Jordan masadan arabanın anahtarlarını kapıp, "Bu kutuları arabaya yüklemeye başlayacağım," dedi.

Noah, "Hemen geliyorum," yanıtını verdi.

Jordan, "Elbette," diye düşündü kendi kendine, "Amelia Ann seninle flört etmeyi bitirir bitirmez."

Bir kutuyu dışarı taşıdı, binanın köşesini döner dönmez arabalarının sağ arka lastiğinin inmiş olduğunu fark etti.

"Harika," diye fısıldadı. Lastik ya patlaktı ya da hava kaçıırıyordu ve Jordan'ın şansı bir türlü yaver gitmiyordu. Kutuyu kaldırıma bıraktı, bagajın kilidine anahtarı taktı ve kapak açılırken geriledi.

Gözlerine inanamıyordu. Kımıldayamıyordu. Gözlerini yumdu, açtı ve değişen hiçbir şey yoktu.

"Oh, haydi," diye fısıldadı.

Bagajın kapağını çarparak kapattı ve koşabildiğince hızlı koşarak Noah'nın odasına ulaştı. Kapısı kapalıydı. Yumrukladı.

Noah Jordan'ın *yüzüne* baktığı an bir şeylerin ters gittiğini algıladı. "Jordan? Sorun nedir?"

Jordan önün gömleğini kavradı ve hızlı hızlı soluyarak sözcükleri sıraladı. "Arabamızın bagajında bir ceset var."

On Yedinci Bölüm

Lloyd vücudunu garip şekillere sokabilen bir akrobat misali ikiye katlanmıştı. Bir bacağı altına kıvrılmış, ötekisi ise kafasının arkasına bastırılmıştı. Suratındaki şaşkın ifadeyle, acı çekmeden, sadece afallamış bir halde, bir balık kancasının ucundaki büyük aynalı sazan gibi ölmüştü. Jordan onun yüz ifadesini uzun bir süre aklından çıkarabileceğini sanmıyordu.

"Haklısın, Jordan. Lloyd iri bir adammış." Noah açık bagajın önünde durmuş, dikkatlice cesedi inceliyordu. Omzunun üzerinden Jordan'a baktı.

Jordan taştan bir duvara oturmuş, Noah'nın ceset denetlemesini bitirmesini bekliyor, zavallı Lloyd'a ikinci defa bakmayı reddediyordu.

Cılızca, "Ziploc torbasında değil," yorumunu yaptı. Bunun kendisi için niye o denli önemli olduğunu bilmiyordu, ama şu anda öyleydi.

Noah, "Hayır, değil," diyerek onunla aynı fikri paylaştı.

Şef Joe Davis Noah'nın yanında duruyordu. İki adam şimdi hemen hemen aynı durumdaydı. Katil tüm formaliteleri ezip geçiyordu. Davis bagaja eğilip, "Öyleyse hemfikir miyiz? Başın arkasına bir darbe. Sonra Lloyd bagaja tıktırılmış, doğru mu?"

Noah kafasını salladı. "Öyle olmuş gibi görünüyor, Joe."

Joe, "Darbe kafatasını çatlatmış," sonucuna vardı. "Kuvvetli biri yapmış olmalı. Gerçekten kuvvetli biri."

İki adam aynı anda dönüp Jordan'a baktılar. Onun Lloyd'u öldürecek kadar kuvvetli olup olmadığını mı merak ediyorlardı acaba? Jordan kollarını kavuşturup Noah'ya kaşlarını çatı.

Böylesine çılgınca bir düşünceyi aklından bile geçirmese iyi olurdu.

Joe tekrar Lloyd'a baktı. Morali bozulmuş bir şekilde, "Neler oluyor böyle?" diye sordu. "İki günde iki ceset..."

Noah, "Bu senin ilk cinayetin mi?" sorusunu yöneltti.

Joe, "Profesör MacKenna'yı hesaba katarsan ikinci," dedi. "Cesedi görmememe rağmen, soruşturma şimdi benim omuzlarımda. Bu Serenity'nin şimdiye dek gördüğü ikinci cinayet. Biz barışçıl bir topluluğuz. Yani, kız arkadaşın kasabaya gelinceye ve adamlar sinekler misali birer birer ölünceye dek öyleydik."

Noah Joe'nun, Jordan'ın kız arkadaşı olduğunu söylemesine ses çıkarmadı. "Onun bunu yapmadığını biliyorsun. Onlardan herhangi birini öldürmedi."

"Lloyd benim birinci derecede şüphelimdi. Onun arabasını garajında alıyordu, böylelikle fırsatı yakaladı." Noah, "Ya sebep?" diye sordu.

Joe başını iki yana salladı. "Henüz çözememiştim. Biraz yardımı alacağım. Arabayla gelen iki şerif yardımcım var ve her ikisi de benden daha fazla tecrübeliler."

"Cinayetler konusunda mı?"

Joe omuz silkti. "Bilmiyorum. Bourbon'lu dedektiflerimde yoldalar."

Noah saate bakarken, "Sorgu yargıcı nerede?" sorusunu yöneltti. "Kırk beş dakikadır beklemekteyiz. Peki ya laboratuvar teknisyenleri neredeler?"

Joe, "Küçük kasabalarda işler bir hayli yavaş yürür, bunu biliyorsun. Herkes Serenity'ye başka yerlerden gelmek zo-

runda. Hepsi yoldalar," diyerek onu bu konuda ikna etmeye çalıştı.

"Yardım edebilecek arkadaşlarını olduğunu biliyorsun."

Joe kafasını salladı. "Biliyorum ve FBın yardımına ihtiyaç duyarsam yardım isterim."

"Şerif Randy'den ne haber?"

Joe, "Onunla bu öğleden sonra buluşacağım. Bu sabah buluşacaktık. Dün gece telefon etti..." açıklamasını yaptı. "Ancak mademki bu durumun üstesinden gelmek zorundayım," dedi, Lloyd'u başıyla işaret ederek, "Onunla buluşmayı, senin ve benim MacKenna'nın evindeki buluşmamızın gerisine itmek zorunda kaldım."

Noah, "Seninle gelmek istiyorum," dedi.

Joe başını iki yana salladı. "Hayır. Randy beni tanıyor. Senin yanında ağabeyi hakkında konuşmayacaktır."

"Ağabeyi nerede? Sakın bana onunla konuşmayacağımı söylemeye çalışma."

"J.D.'nin nerede olduğunu bilmiyorum, ama Randy bana söyleyecek. Sonra da ne yapacağımıza karar vereceğiz."

Karar verecek ne vardı? J.D. Jordan'a saldırmıştı. Hapse atılmalı ve kilit altına alınmalıydı. Bununla ilgili olarak karar verilecek fazla bir şey yoktu.

"Eğer J.D.'yi sen getirmezsen, ben getireceğim."

Joe kafasını kaldırıp kaşlarını çatı. "Bu bir tehdit mi?"

Noah çıkıştı. "Öyle de denebilir."

Joe uzlaşmacı bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, tamam. Seni duyuyorum. Fakat lütfen, Randy'yle yalnız konuşmama izin ver. Ben bu kasabada yaşıyorum," diye

anımsattı. "Bunu usulünce yapmayı denemek zorundayım, bunun için izin ver de bu tek adımı yol yakinken atayım."

Joe'nun aksine, Noah hiç kimseye güvenmiyor veya herhangi bir kimseyle iyi geçinme ihtiyacı hissetmiyordu. Joe'ya sabırlı olmayacağını ve şu ya da bu şekilde Dickey kardeşlerin her ikisiyle de konuşacağını söylemek üzereydi, ancak Jordan dikkatini çekti.

Jordan duvardan uzaklaşıp Noah'ya doğru yürüdü. Elini Noah'nın kolunda gezdirdi ve, "Joe, Noah ve ben elimizden geldiğince yardım etmek istiyoruz. Bu doğru değil mi, Noah?" Noah ona kısa süreli bir bakış fırlattı. Karşılık vermeyince, Jordan onun omzuna yaslanıp tekrarladı, "Bu doğru değil mi?" Noah sonunda, "Kesinlikle," yanıtını verdi. Bu, o ana dek karşılaştığı en abes durumlardan biriydi. Bagajda ölü bir adam mevcuttu; deneyimsiz, büyük olasılıkla da beceriksiz bir polis soruşturmayı yürütüyordu ve ona yavaş yavaş kafayı yedirten bir kadın şimdi ondan kibar olmasını istiyordu.

Joe, "Siz ikinizin bir müddet daha Serenity'de kalacağınızı tahmin ediyorum," diye belirtti. Bu bir soru değildi.

Noah, "Evet, kalacağız," dedi. "Profesörle Lloyd arasındaki tek bağlantı Jordan."

Jordan, "Gidip Amelia Ann'e bu gece yine odalara gereksinim duyacağımızı söyleyeyim" önerisinde bulundu. Noah Jordan'ın elini kavrayıp onu geri çekti. "Gözümün önünden ayrılmıyorsun."

Noah başını duvarın arkasındaki pencereye doğru eğerken, "O zaten kalacağımızı biliyor," dedi. Amelia Ann ve Candy ikilisi faltaşı misali açılmış gözlerle olup bitenleri izlemekteydi.

Neyse ki onların bulunduğu açıdan bagajının içindeki ceset görölmüyordu.

Joe her ikisinin de motele geri dönmelerini önerdi. "Siz ikiniz benimle beklemek zorunda değilsiniz. Burada işimi ve Randy'yle görüşmemi bitirir bitirmez sizi arayacağım." Noah kolunu Jordan'a doladı ve onu içeriye yönlendirdi.

Joe, "Noah?" diye seslendi.

"Evet?"

"Başka bir arabaya ihtiyacınız olacak."

"Öyle gözükyüyor." Noah Jordan'ın omuzlarının kolunun altında çöktüğünü duyumsadı. "Sen iyi misin, tatlım?" sorusunu yöneltti.

Jordan derin bir iç çekişle, "İyiyim," dedi. "Ama bu arkadaş canlısı küçük kasabanın artık o denli arkadaş canlısı olmadığını düşünmeye başlıyorum."

On Sekizinci Bölüm

FBI'nın bölge ofisinden olan ajanlar, Chaddick ve Street, soruşturmada resmen görevlendirilmemiş olmalarına rağmen, Noah'nın olan biteni çözümlemesine yardımcı olmak amacıyla ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlardı

Bu iki adam Noah ve Jordan'a başka bir araba bile, bir Toyota Camry, getirmişlerdi. Bu noktada hayalet görmüşlüğü'nün ötesindeki Jordan arabaya binmeden önce onlardan birinin bagajı açıp içeri bakmasında ısrarlıydı. Ajan Street'in hayli çarpık bir eğlence anlayışı vardı. Nick'in kardeşinin bir ceset daha bulmasının komik olduğunu düşünüyordu ve gülerек ona ceset mknatısı adını taktı.

Chaddick Noah'ya büyük bir zarf uzattı. "İstediğın her şey bunun içinde," dedi. "içinde MacKenna'ya ait geçen seneki banka hesap özetinin kopyaları var, ama istersen daha eskiye dönebilirim."

Street, "Görünen o ki MacKenna bir şeylerin içindeymiş," dedi. "Sekiz aydır yalnız nakit para yatırmış. Her on beş günde beş bin dolar."

Chaddick, "Ve şu nakit paradan yatırmak için Austin'e varan onca yolu arabayla gitmiş," diye ekledi. "Hem de sekiz ay önce yeni bir araba satın almış ve o zamandan beri mil olarak katedilen uzaklık arabayı epeyce bir kullandığını gösteriyor. Öğretmenlik yaptığı kolejdeki asistanlarından biri bana profesörün bir mirasa konduğunu söyledi."

Street, "Bilinmeyen mirasa," dedi. "Birisi tarafından takip edilemeyen, her on beş günde bir nakit ödenen."

Noah, "Peki ya telefon kayıtları?" diye sordu.

Chaddick, "Onlar da zarfın içinde," dedi. "Altı ay içerisinde, yaşadığı o evde, sadece birkaç kez pazarlama çağrısı almış. Ayrıca J.D. Dickey Jordan'ın arabasında bir ceset olduğuna ilişkin tüyo aldığını söylemeden yanın saat evvel çok kısa bir görüşme gerçekleşmiş."

"Sen birinin MacKenna'nın evinden J.D.'ye telefon ettiğini mi söylüyorsun?"

"Aynen öyle."

Jordan, "Fakat profesörü ben aradım," diyerek söze girdi. "Serenity'ye ulaştığımda. Bana telefon numarasını vermişti. Şu çağrı herhangi bir yeri göstermeli."

Noah ajanlara, "O zaman cep telefon kayıtları ne durumda?" sorusunu yöneltti.

Street yanıtladı. "MacKenna adına listenen herhangi bir cep telefonu kaydı bulamıyoruz. Jordan, bana aradığın numarayı verirsen, kontrol edebiliriz."

Chaddick, "Devam ettik ve birkaç adamımıza MacKenna'nın arabasını işlemiden geçirttik. Buldukları izlerin yalnızca onunkiler olduğuna bahse giriyorum," dedi. "Joe Davis kendi başına hareket ediyor, bizden yardım istemeyecektir. Sen bizi ite kaka bu işe karıştırmak mı istiyorsun? Biz işi devralıp siz ikinizi buradan götürebiliriz."

Noah başını iki yana salladı. "Henüz değil." Jordan'a baktı ve yeniden bir durum değerlendirmesi yaptı. "Bilmiyorum. Belki onu götürmek iyi bir fikir..."

Jordan bu konuşmanın nereye varacağını biliyordu ve gidişatı en başından engellemeye karar verdi. "Burada seninle

kalıyorum, Noah. Üstelik, Şef Davis'e bir gün daha kalacağıma söz verdim. Hepimiz biliyoruz ki o beni tutuklama kararı alabilirdi."

"Bunu yapmayacaktır ve zannedersen..."

Jordan, "Tartışmayalım," dedi. "Gitmiyorum." Kararını vurgulamak için bakışlarını Noah'da sabitlemeyi denedi

Chaddick gülümseyerek, "Erkek kardeşine çok benzıyor," yorumunu yaptı.

Noah, "Çok daha sevimli," dedi. İki adama yardımlarından ötürü teşekkür etmesinin ve onlarla temasta kalacağına söz vermesinin ardından Jordan'a araba kapısını açtı, sonra arabanın diğer tarafından dolaşıp sürücü koltuğuna oturdu. "Hadi biraz gezintiye çıkalım."

Jordan, "Bu hoşuma gider" dedi "Vaktimiz varsa, Bourbon'a gitmek ve yeni bir cep telefonu; satın almak isterim." "Telefonsuz birkaç gün daha idare edemez misin?"

"Anlamıyorsun. O benim PDA'm, kameram, Rolodex'im, küresel yer belirleme sistemim ve en önemlisi, kişisel bilgisayarım. İnternet ve epostaya erişebiliyorum. Elektronik olarak resimler, metinler ve video küpler de gönderebiliyorum."

"Başka ne yapabileceğini biliyor musun? Telefon konuşmaları yapabiliyorsun."

Jordan güldü. "Onu da. Bir telefon satın aldıktan sonra karakolda durmak, dedektiflerle konuşup dizüstü bilgisayarına ne olduğunu öğrenmek istiyorum."

"Nick zaten anlarla konuşmuş. Bilgisayarını görmediklerini söylemişler"

"Toz olup uçmadı ya. Kiralık arabamda, bitişiğimdiki koltuktaydı. Maggie Haden kimliğimi almak için cüzdanımı incelediğinde görmüş olmalı. Onun aldığına bahse girerim. Beni hücreye kilitlediğinde bakkal dükkanına döndü. O zaman almış olabilir."

"Aramayı sürdüreceğiz, ancak şimdi MacKenna'nın evinde Joe Davis'le buluşacağız, hatırlıyor musun?"

Jordan Noah'ya, "O, Şerif Randy'yle konuştuktan sonra," diye hatırlattı. "Joe onunla konuşurken orada bulunmakta ısrar etmediğine şaşırdım."

"Ben daha çok onun ağabeyi ile ilgileniyorum." Noah Jordan'a uzunca bir kağıt parçası uzattı. Kağıtta iki adres yer almaktaydı.

"Nedir bu?"

"J.D. Dickey'in evine arabayla gidebileceğimizi düşündüm. Belki de evdedir."

Peki ya evdeyse?"

Noah motoru çalıştırdı ve vitesi ileri taktı. "Durup hey demek istiyorum."

"Hey mı?"

"Yalnızca uyum sağlamaya çalışıyorum, tatlım."

"Öteki adres nedir?"

"Maggie Haden, eski dostun."

"Niye onun evine gitmek istiyorsun?"

"J.D.'nin ehliyet plaka numarasını aldım. J.D. kırmızı bir kamyonet kullanıyor. Haden'le birlikte olabilir. Bana Dickey kardeşlerin ikisiyle de bir mazisi olduğunu söyledin."

Jordan havalandırma aygıtına bir fiske vurdu. 'Ya J.D. oradaysa?"

"Göreceğiz."

Jordan Chaddick'in Noah'ya vermiş olduğu zarfı alarak, "Sakıncası var mı?" diye sordu. "Profesörün banka hesap özetlerine bakmak istiyorum."

Noah, "Devam et. Bütün nakit depozitlerini topla," önerisinde bulundu.

"Altı aydır her iki haftada bir beş bin dolar olduysa, altmış bin dolar eder."

Bütün depozitleri ekledikten sonra, yekûn doksan bin dolar ediyordu. "Profesörün hayatta olduğu son iki ay, depozitler hem miktar hem de sıklık olarak artmış. Bu değirmenin suyu sence nereden geliyordu?"

"Doksan bin dolarlık uzman sorusu."

"Profesörün neyin içinde olduğunu düşünüyorsun? Uyuşturucu işinde olabileceği aklına geliyor mu? Veya kumar? O, bu tür ahlaksızlıklardan başı derde girecek tipte görünmüyordu."

"Tam olarak kumarın hangi tipi? Mirasa konduğu hakkında yalan söyleyecek tipte bir adam mıydı?"

"Anlaşıldı."

"Dick'in evine ilişkin yön tarifini oku bana."

Jordan Noah'nın istediğini yaptı, Hampton Caddesi'ni işaret etti ve köşeden sağa dön," dedi.

Sonra kuramsal düşünmeye devam etti. "Profesör bana planlarımı değiştirdiğini ve aslında amaçladığından daha erken Iskoçya'ya yerleşeceğini söylemişti."

"Başka herhangi bir şey?"

"Akşam yemeğinde lokantanın nasıl da kalabalıklaştığını fark edince sınırları gerildi. Onun klostrofobik olduğunu düşündüm."

Noah arabayı yavaşlattı. "Köşedeki Dickey'nin evi."

Bir çiftlik eviydi, caddedeki diğer evlerden ne daha büyüktü ne daha küçük, ama kesinlikle en güzeliydi. Gri renkteydi; yakın zamanda boyasının yenilendiği belli oluyordu, siyah panjurlarına da taze bir kat boya atılmıştı. Çatı yeniydi ve avluya şaşırtıcı derecede iyi bakılmıştı. Çalılar boyunca kadife çiçekleri açan bir tarh bile mevcuttu.

Jordan, "Bu onun evi olamaz. Çok hoş," dedi.

"Ajan Street'in bana verdiği adres bu. Burası tam olarak Dickey'nin evi. Kadınları dövmediği zamanlarda bahçesinin bakımıyla meşgul olduğunu tahmin ediyorum."

Dickey'nin kamyoneti çakıllı park alanında yoktu.

Jordan, "Onu evde bulmayı ummuyordun, değil mi?" diye sordu.

"Hayır, ama nerede yaşadığını görmek istedim. İçeri bakabilmek isterdim."

Jordan böyle bir şeyin başını derde sokacağını bilmesine rağmen fısıldayarak, "Ben de," dedi. "Pencerelerden bile bakamayız çünkü panjurlar kapalı." Alt dudağını ısırды. "Acaba dizüstü bilgisayarım orada mı?"

Sesi o denli ciddi çıkmıştı ki Noah gülmek için kendini zor tuttu. "Tatlım, onu azat etmelisin."

"Dizüstü bilgisayarımı mı? Hiç sanmıyorum. Onu geri istiyorum."

"Yeni bir tane almak zorunda kalabilirsin."

Noah anlamıyordu. Jordan dizüstü bilgisayarını programlamıştı, bütün cipleri değiştirmişti ve bir ton hafıza eklemişti. Hayatı onun içindeydi.

"Silahını kaybetseydin ve ben sana onu azat etmeni ve yerine bir yenisini almanı söyleseydim kendini nasıl hissederdin?"

Dizüstü bilgisayarın hassas bir mevzu olduğu ortadaydı. Noah hemen konuyu değiştirdi.

"Haden'in evine ilişkin yön tarifini ver bana," dedi.

Sadece birkaç blok öteye gitmeleri gerekiyordu. Tam da Jordan'ın beklediği gibi boş ve albenisiz bir evdi. Avlu yabancı otlarla kaplıydı, ayrıca pis ve çakıllıydı. Evle cadde arasındaki yolda hiç araba veya kamyon yoktu.

Noah, "Evinin içine bakmayı biraz olsun arzulamıyorum," dedi. "Muhtemelen bir tabutta uyuyordur."

"Dizüstü bilgisayarımla."

"Jordan, gerçekten gevşemeye gereksinimin var. Polisler onu arıyorlar."

Noah haklıydı. Jordan bu konuyu saplantı haline getiriyordu. "Belki Haden toparlanıp kasabayı terk etmiştir."

"Sanmam. Hayır, bu kadar çabuk pes etmeyecektir. Mücadeleye girmeksizin herşeyi oluruna bırakamayacak kadar güçlü biri."

Jordan, "Büyük olasılıkla işini geri alamayacağını biliyor olmalı," dedi.

"Konseyi yeniden kendisini şef yaptırmaya zorlamak maksadıyla strateji tasarlayacağı bir yerlere çekilmiştir."

Noah sonraki köşeden dönüp yeniden kasaba merkezine yöneldi. "Nerede yemek yemek istersin?"

"Gidebileceğimiz bir tek yer var. Jaffee'ninki. Civarda öbür lokantalar mevcut, ancak başka herhangi bir yerde yersek, herkes herkese her şeyi anlattığı için, bu Jaffee'nin kulağına gidecektir." "Kulağına gitse ne olur? Ne fark eder ki?"

"Duyguları incinebilir. "Jordan şaka yapmıyordu.

'Bunu neden umursuyorsun?"

Jordan, "Bana karşı çok nazık," dedi, "ve ondan hoşlanıyorum. Üstelik, sen de yemeklerini sevdin, öyle değil mi?"

Noah kafasını salladı. "Evet, tamam. Jaffee'ninkine gideceğiz."

Arabayı motele, geri sürdü ve arkadaki arsaya park etti. Lokantaya giderken Jordan Chaddick'in onlara vermiş olduğu zarfı yanına almıştı. Lloyd'un Garajı'nı geçtiklerinde, omurgasından aşağıya doğru inen bir ürperti hissetti

"Aslında ilk başta profesörü Lloyd'un öldürüp arabama koyduğunu düşündüm çünkü o çok gergindi. Gereğesinin ne olduğunu bilmiyordum, fakat Şef Davis'in eninde sonunda birini bulacağını biliyordum. Şimdi ise Lloyd ölü. Yeni kuramımı duymak ister misin?"

Noah gülümsedi. "Mutlaka."

"Lloyd katilin, profesörün cesedini arabamın bagajına koyduğunu görmüş olmalı. Meydana gelen hadisenin bu olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bu mümkün."

"Sesin pek de coşkulu çıkmıyor ve ben aklımdan geçenleri tahmin edebiliyorum. Katil neden Lloyd'u hemen oracıkta

öldürmedi? Niye bekledi? Sanırım, Lloyd'un kendisini gördüğünden bihaberdi, ancak hal böyleyse, bunu nasıl ortaya çıkardı?"

Noah hiçbir soruya cevap vermek zorunda kalmadı. Jordan hepsini kendi başına yapıyordu. Soruyu soruyor, aklında çözüyor ve düşündüğü makul bir açıklamayı öne sürüyordu. Jaffee'nin yeri neredeyse boştu. Günün haberini tartışırken içeride buzlu kahveyle oyalanan yalnızca birkaç işadamı vardı. Onlardan biri, Jordan'ın, sigorta ofisinde karşılaştığı Kyle Heffermint isimli adamdı.

Pencerenin önünden geçerlerken Noah, "Şu adamlardan herhangi birini tanıyor musun?" diye sordu.

Jordan, "Sadece birini," yanıtını verdi. "Kyle Heffermint. Kendine paye vermek için ünlü isimlerden söz eden bir adam olduğunu söyleyebilirim."

Noah tanıdığı birinin ünlü olduğunu iddia ederek kendisine ün sağlamaya çalışan kişilerden hiç hoşlanmazdı. Kapıyı Jordan için açarken, "Kendine paye vermek için ünlü isimlerden "söz edenlerden hoşlanmam," yorumunu yaptı.

Jordan ve Noah geçerken grup konuşmayı sonlandırdı. Jordan başıyla işaret eden Kyle'a gülümsedi ve Noah ile birlikte köşedeki masalarına doğru ilerlediler. Adamlar onları izlemeyi sürdürürlerken Angela onları her zamanki buzlu çayıyla karşıladı. Garson kadın elini kalçasına koyup omzunun üzerinden bir bakış fırlattı ve ardından tekrar Jordan'a baktı.

"Onlara aldırma," dedi. "Yalnızca kendi aralarında günün haberlerini tartışıyorlar."

Jordan, "Niçin gözlerini bana diyorlar?" diye sordu.

Angela, "Her şeyden önce..." yanıtını verdi, "çok güzel olduğundan sana bakmaları doğal ve ikincisi, günün haberi sensin. Lloyd'u bulduğunu ve olup biteni hepimiz işittik."

"Serenity'ye felaket getirdim."

"Şey, bunu söylemek istemezdim. Sadece ölü insanları bulma alışkanlığın var, hepsi bu. Sen ölü insanların çocuklarla konuştuklarını bilir misin? Onun haricinde kimseyle konuşmazlarmış. İkinizden biri bugün sığır eti havasında mı? Jaffee sığır eti burgerlerini hazırlıyor. Aynı zamanda büyük bir tencere sığır yahnisi de yaptı."

Kyle sallana sallana onlara doğru gelirken Angela hamburger siparişlerini yetiştirmek için mutfığa dönmüştü. Cadillac parmaklığı kadar büyük kemer tokasından yansıyan ışık yaklaştığına işaret ediyordu.

"Hey, Jordan."

"Hey, Kyle. Seni yeniden görmek ne güzel."

"Arkadaşın kim?"

Jordan Kyle'ı Noah'yla tanıştırdı. Kyle onun elini sıktı, sonra da Jordan'a döndü. "Kasabada biraz daha kalacağın anlaşılıyor Jordan. Bu akşam yemeğini beraber yiyebilir miyiz dersin?"

"Üzgünüm, hayır. Noah'yla planlarım var. Teklifin için yine de teşekkür ederim."

Kyle bu sefer ısrar etmedi. Tek kaşını kaldırarak, "Jordan, başına gelenleri duydum ve sana söylemek zorundayım, Jordan. Arabamda bir ceset bulsaydım ne yapacağımı bilemezdim, bir de kendi durumuna bak. İki ceset bulmuşsun. Bu bir çeşit rekor olsa gerek, Jordan, sen de öyle düşünüyor musun?" sorusunu yöneltti.

Kyle Jordan'la konuşurken, Noah kolunu Jordan'ın sandalyesinin arkasına doladı. Kyle onun ismini her zikredişinde Noah nazıkçe saçının bir tutamına asıldı.

"Ajan Clayborne, hakkınızda azçok bir bilgi sahibiyim. Önceki gece arabayla Lloydun Garajı'nın yakınından geçiyordum ve ofisinde bir ışık fark ettim. Kendi kendime o denli geç saatte ofiste birini görmenin hayli tuhaf olduğunu, zira Lloyd'un katiyen o saatlere dek çalışmadığını söyledim."

Jordan, "Lloyd'u gördün mü?" diye sordu.

"Bir adamın gölgesini gördüm Jordan, mamafih onun Lloyd olduğunu sanmıyorum. Onu yalnızca bir ya da iki saniyeliğine gördüm. Gölge Lloyd kadar büyük veya geniş gözüküyordu." derken her iki kaşını da kaldırdı, "Bu bilginin size bir yararı dokunur mu, Ajan Clayborne?"

Noah, "Evet, dokunur," dedi.

"Jordan, seni gerçekten bir kere daha görmeyi çok isterim. Mümkünse bu..."

Noah başka bir sözcük söyleyemeden önce Kyle'ın sözünü kesti. "Planımız var."

Jordan Noah'yı yumuşatmaya çalıştı. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Kyle uzaklaşır uzaklaşmaz, Jordan fısıldadı, "Ona karşı ne kadar kaba davrandım Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey olmadı, Jordan."

Jordan güldü. "Sana onun kendine paye vermek için ünlü isimlerden söz eden biri olduğunu söyledim."

Noah, "Senin için ölüp bitiyor," dedi. Gülümseliyordu. "Aslında, anlaşılan o ki sen Serenity'e geldiğin günden beri

tanıştığın erkeklerin yarısı senin için yanıp tutuşuyorlar." Noah elini ona uzatıp parmaklarını kibarca yanağına değdirerek Jordan'ın yüzündeki saç tutamını oradan uzaklaştırdı.

Jordan'ın nefesi boğazında düğümlendi. Noah ona sadece değmişti ve Jordan böylesine bir tepki vermişti. Daima onun büyüüne karşı duyarsız kaldığını düşünmüştü, ama o an duyarsız olmayışının farkına varmıştı.

Kulaklarına inanamayarak, "Benim için mi?" sorusunu yöneltti. "Bu civardaki büyük cazibe ben değilim... sensin. Karakoldaki Carrie senin dikkatini çekmek için amuda kalkmanın dışında her şeyi yapıyordu. Ya bira şişeleri ve tarçın rulolarıyla gelen Amelia Ann'e ne demeli? Senden kesinlikle hoşlanıyor."

Noah sırtarak, "Hoşlandığının farkındayım," itirafında bulundu. "Fakat sanırım sen de hoşlanıyorsun."

Jordan geri çekildi. "Oh dostum. Her kadın senin önünde diz çökmez."

Söylediğinin tam olarak hangi anlama geldiğini algılaması fazla uzun sürmedi. İş işten geçmişti. Noah'nın ağzına laf vermiş olduğu su götürmezdi.

"Evet?" Noah güldü. "Bu hoş bir fantezi. Sen hiç..."

"Asla."

Jordan'ın yanakları pespembe oldu. Noah kızarmasının nefis olduğunu düşündü. Onu utandırmaktan zevk alıyordu çünkü bu onun savunmasız, tatlı ve masum tarafını su yüzüne çıkarıyordu. Jordan güzeldi, hiç kuşkusuz ve Serenity'deki her erkek bunun farkına varmış görünüyordu.

Bu durum neden Noah'nın canını sıkıyordu? Kıskanç bir tip değildi. Ayrıca kıskançlık yapması için geçerli bir sebebi de yoktu. Jordan iyi bir arkadaşı, hepsi bu. Peki, öyleyse neden onunla birlikteyken tedirgin oluyordu? Buna da bir yanıt veremiyordu. Hissettiklerini anlamlandıramıyor, nasıl açıklayacağını bilemiyordu. Bildiği tek şey: herhangi bir erkeğin ona yaklaşması fikrine bile tahammül edemiyordu.

Ah kahretsin, onu arzuluyordu..

On Dokuzuncu Bölüm

Jordan profesörün telefon kayıtlarını gözden geçirdi.

Noah, "Aç olduğunu sanıyordum," dedi. "Yemeğine neredeyse hiç dokunmamışsın."

"Bu hamburger altı kişilik bir aileyi doyurabilirdi. İstedğim kadarını yedim." Jordan daha mühim meselelere geçti. "Kasabaya vardığımda Profesör MacKenna'yı telefonla aradım. Ama aradığım bu numara değildi. Isabel profesörle sık sık MacKenna oymağı hakkında görüştüğünü söylemişti. Isabel'in telefon numarası da burada yok."

Noah, "Profesörün yalnızca el ilanları kullandığına bahse girerim," dedi. "İzi bulunamaz."

"Serenity'ye taşındığından beri profesörün hayatı adeta izlenemez olmuş."

Jordan patates kızartmasına uzandı ve bir parça almak üzereyken fikrini değiştirdi. Noah'ya, "Peki neden Serenity'ye taşınmış? Bu küçük kasabayı seçmesine ne vesile olmuş? Sakin bir kasaba olduğu için mi? Yoksa iştigal ettiği illegal işe mi yakınmış? Nakit depozitlerindeki doksan bin dolarlık yekünü kim sağlıyor?"

Noah patates kızartmasını alıp ağzına attı.

Jordan çeşitli olasılıklar hakkında düşündü ve, "Şu iki ada

mı her kim öldürdüyse beni burada tutmaya kararlı olduğu açık. Aynı kanaatte değil misin?" dedi. Noah yanıtlayamadan önce, "Başka niçin her iki ceset benim arabalarımına konulacaktı ki?" diye ekledi.

Jordan yüksek sesle düşünürken Noah onun yüzünü seyretmeyi seviyordu. Jordan çok canlı ve istekliydi. Geçen birkaç yılı aşkın bir surede, Noah aşırı derecede alaycı olduğunu biliyordu, ana nasırları şekillenmeden önce, yegâne mesele vakitti. Fazla samimi olmamayı ve herhangi bir beklentiye kapılmamayı öğrenmişti, fakat işi işte bırakmayı hâlâ daha halledememişti.

Jordan, "Neye ihtiyacımız olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Noah kafasını salladı. "Bir zanlıya."

"Elbette. Akla gelen her hangi biri?"

Noah, "J.D. Dickey listemin zirvesinde," dedi.

"Çünkü cesedin arabamda olduğunu biliyordu."

Noah, "Evet," dedi. "Street'e ismini soruşturttum ve J.D. bir müddet içeride yatmış."

Noah Jordan'a J.D.'ye dair öğrendiklerini anlattı. Bitirdiğinde, eğer Joe Davis J.D.'nin yerini saptayıp yakın zamandaki soruşturma için onu getirmezse, bu işi onun ellerinden alacağını söyledi.

"Bu senin Serenity'de kalacağın anlamına mı geliyor?"

"Chaddick ve Street'in soruşturmayı üstlenecekleri anlamına geliyor. Bu onların işi. Sen ve ben buradan kurtulacağız."

"Doktor Morganstern için çalışmaya hemen geri mi döneceksin yoksa birkaç gün izin alıp eve mi gideceksin?"

Noah, "Gidilecek ev yok," dedi. "Babam öldükten sonra çiftliği sattım."

Jordan, "Nerede kalıyorsun?" diye sordu.

Noah gülümsedi. "Şurada burada."

Jordan, "Ahahah," dedi. "Birlikler buraya geliyor."

Jaffee ve Angela onların masasına yöneldiler. Jordan ikilinin ne istediğini biliyordu; bagajda bulunan cesetle ilgili kan dondurucu ayrıntıları merak ediyorlardı. Neyse ki Noah Şef Davis tarafından telefonla arandığı için yüz soruyu yanıtlamak zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Gitmeliyim," dedi ve çabucak hesabı ödedi.

Angela Jordan'ın dikkatini çekip ona başparmağıyla onay işareti verdiğinde lokantadan ayrılıyorlardı.

Noah gülerek, "Hâlâ penceredeki yansımasını görebildiğimi anlamış değil," yorumunu yaptı.

Jordan ona yetişmek için acele ederken, "Şimdi joe'yla mı buluşacağız?" diye sordu. 'Yirmi dakika uzaklıkta olduğunu söyledi. Bu bize araştırma kutularını MacKenna'nın evine götürmek için yeterli zamanı veriyor."

"Niye orası?"

"Joe'nun onları istediği yer. Büyük olasılıkla öyle çünkü karakol çok küçük. Onları gözden geçirinceye dek koyacağı yer bile yok."

Jordan, "Ne bulmayı umduğunu bilmiyorum," dedi. "Yalnızca tarihi araştırma."

"Hâlâ onları incelemeye gereksinim duyuyor."

"Profesörün evine giden yolun üzerindeki bakkal dükkanında kısa süreli bir mola vermemizin sence bir sakıncası var mı?"

Noah itiraz etmedi ve ilk iki kutuyu arabaya götürürken, Jordan son iki yüz sayfayı ve kopyalaması gereken birkaç sayfayı büyük çantasına tıktırıp boş olan üçüncü kutuyu taşıdı.

Jordan dükkandaki sırada beklemek zorunda kalmadı. İçeri girer girmez, müşteriler ondan hızla uzaklaştılar. Fısıldaşırlarken kümeler halinde durup ona bakıyorlardı. Bir kadının, "Bu o," dediğini işitti.

Jordan yüzüne bir gülümseme yapıştırdı ve fotokopi makinesine yöneldi. Orada bir sıra vardı bir kadın ve iki erkek bekliyordu ama onun gelişini görür görmez, dağıldılar. Jordan mahcup oldu. Noah bu durumun bir hayli eğlenceli olduğunu düşünüyordu. Jordan bunu umursamıyordu; sonuçta yanlış bir şey yapmamıştı. Arabaya döner dönmez, Noah da bu yorumu yaptı.

Noah, "Çevrendeki insanlar ölmeye meylediyorlar,"

"Sadece ikisi." Jordan iç çekti. "Oh, Tanrım, demin ne dediğimi duydun mu? Sadece iki mi? İki adamın ölümüne duyarsızlaştım. Sevecenliğime ne oldu böyle?"

Profesörün kağıtlarını kopyalarından ayırmayı bitirip asıllarını Noah'ya uzattı. "Lütfen bunları boş kutuya geri koyar mısın?"

"Bagajı açmaya korkuyorsun, değil mi?"

"Hayır, elbette korkmuyorum. Yalnızca yap, lütfen."

Jordan kendi kendine hakikaten korkmadığını söyledi. Sadece gergindi. Yine de bunu kabul etmek istemiyordu. Kopyaları çantasına tıktı, çantayı zemine koydu ve arkasına yaslandı.

Kendini aniden yorgun ve keyifsiz hissetmeye başladı. Noah arabaya binerken, Jordan, "Nick'in şimdiye dek Boston'a dönmüş olması gerekiyor," dedi.

Noah yanıt vermeden önce motoru çalıştırdı. "Eve vardığında arayacağından eminim."

Jordan, "Ve aradığında, ona Lloyd'dan bahsedecek misin?" diye sordu ve acilen soruyu yanıtladı. "Tabii ki bahsedeceksin."

"Bahsetmemi istemiyor musun?"

"A sorun değil. Ben yalnızca onun başka bir uçağa atlayıp geri gelmesini istemiyorum. Anne ve babam dahil, ailenin geri kalanına anlatacağını da biliyorum ve onların..."

Noah, "Endişelenecekleri yeterince şey var," diyerek onun namına tamamladı. "Jordan, onların her halükarda senin için endişelenmeleri normal."

Jordan yorum yapmadı. Onun yerine, pencereden dışarıya, ıssız manzaraya baktı. Gittikleri caddedeki avlular sıcaklığa fazla karşı koyamamıştı. Çimenlikler kavrulmuş, kahverengi yabani otlar ve pislikle kaplanmıştı.

Jordan Serenity'ye niçin gelmişti? Hem erkek kardeşi hem de Noah ona rahat bölgesinden dışarı çıkması için meydan okumuşlardı ancak Jordan da kendisinden bu denli hoşnutsuz olmasaydı, onların önerilerinden herhangi birini dikkate almayacaktı.

Hayatı çok disiplinli, çok düzenli... çok mekanikti. Jordan ne istediğini biliyordu. Heyecan. Sorun, heyecanın olmamasıydı. En azından önün için yoktu. Ama şu an eve geri dönmeye, böylesine çılgınca düşüncelere bir son vermeye ihtiyacı vardı. Hayatı onun için ayrıntılarıyla planlanmıştı. Planlama. Alışkın olduğu ve gereksinim duyduğu şey buydu. Boston'a geri döner dönmez, her şey yörüngesine oturacaktı.

Sadece küçük bir sorun vardı.

Noah onun cesaretini yitirmiş yüz ifadesini ayırmadı.
"Sorun nedir?"

"Bu kasabadan asla kurtulamayacağım, öyle değil mi?"

Yirminci Bölüm

Profesör MacKenna Ana Cadde'nin yaklaşık bir mil dışında kalan sessiz bir çıkmaz sokakta yaşamıştı. Kasvetli bir yerdi; çoğunluğu fena halde tadilata ihtiyacı olan çirkin bölge evlerinin çehresini değiştirecek tek bir ağaç, çalı ya da çimen yoktu.

Şef Joe Davis, Noah ve Jordan'ı bekliyordu. Gömleğinin önü sıırıslıklamdı. Jordan ve Noah ön kapıya yürürken şef mendil çıkarıp boynunun arkasını kuruladı.

Noah, "Uzun süredir mi bekliyordun?" diye sordu.

"Hayır, sadece birkaç dakikadır buradayım, ama lanet olasıca hava çok sıcak. Beni bağışlayın, hanımefendi, huzurunuzda bu şekilde konuşmak istemezdim." Joe kapının kilidini açtı. "Sizi uyarıyorum, içerisi daha da sıcak. MacKenna tüm pencereleri ve gölgelikleri kapalı tutmuş. Sanırım havalandırmayı da hiç kullanmamış; bir tane mevcut, ama fişe bile takılmamış." Kapıyı açık tutup ikazda bulundu, "Adınıza dikkat edin. Birisi burayı cidden harabeye çevirmiş."

Jordan oturma odasına girerken kusmamak için kendini zor tuttu. Pişirilmiş balık kokusu havaya sinmiş bir tür metalik, pis bir kokuyla karışmıştı. Ev altmış yetmiş metrekareden daha büyük sayılmazdı. Çok az mobilya vardı. Gri ekose kumaştan bir kanepa düz beyaz bir çarşafı kaplanmış bir resim çerçevesine bakan duvara yaslanmıştı ve o denli döküntü bir haldeydi ki Jordan profesörün onu bir kaldırım kenarından bulmuş olabileceğini düşündü. Meşeden, kare şeklinde bir kahve masası kanepenin hemen önünde duruyordu; odada bir de üzerinde abajur bulunan ufak yuvarlak bir masa daha vardı. Eski model

bir Philips televizyon köşedeki sandığın üzerindeydi. Jordan oturma odasında bir kilim olup olmadığından emin olamadı. Zemin bazısı zamanla sararmış gazete kağıtlarıyla kaplıydı; sökülmiş defterler, parçalanmış ders kitapları her yere saçılmıştı. Bazı kağıt yığınlarının yüksekliği yirmi otuz santim kadardı.

Köşedeki yemek odasına ulaşmak amacıyla çöplüğün içinden güçlkle geçtiler. Odada sadece büyük bir çalışma masası vardı. Profesörün ahşap, açılır kapanır bir sandalye kullandığı belli oluyordu, fakat biri onu duvara fırlatıp paramparça etmişti.

Masanın yanındaki çoklu prize beş tane cep telefonu şarj aleti takılmıştı. Cep telefonları kayıptı. Jordan başı önünde masaya doğru gitmeden evvel Noah onu belinin etrafından kavradı.

Joe, "Durun orada," dedi.

Jordan Noah'dan uzaklaşırken kafasını salladı ve ışıktan yoksun olan mutfığa doğru yürüdü. Koku daha da keskinleşiyor, ağırlaşıyordu. Lavaboda kirli tabaklar, tezgahın üzerinde kaynayan hamamböcekleri için bırakılmış yemek artıkları ve profesörün arka kapının yanına koyduğu alışveriş torbasından taşan, çürümeye başlamış çöpler vardı.

Jordan mutfaktan çıkıp holü geçti. Bir tarafta evin geri kalanının durumu hesaba katıldığında beklenmedik bir biçimde temiz bir banyo, diğer tarafta ise küçük bir yatak odası yer almaktaydı. Şifoniyerin çekmeceleri yerinden sökülmüş, içindekilerse yere dökülmüştü. İkiz yatak minderleri ve yayları da altüst edilmiş, minderler bıçakla doğranmıştı.

Noah Jordan'ın peşinden gitti, neredeyse beş saniye boyunca karmakarışıklığa baktı, arkasını döndü ve uzun adımlarla salona geri döndü.

Jordan Noah'yı takip ederken, "Burayı harabeye çeviren kişinin aradığı şeyi bulduğunu düşünüyor musun?" diye sordu. Joe, "Kişi mi? Bu sayı çok daha fazla olabilir" dedi. Noah, "Ne kayıp?" sorusunu yöneltti. "Temizlik malzemelerinin yanı sıra mı? Profesörün bilgisayarı."

Noah, "Bu doğru," dedi.

Joe, "Kabloları hâlâ burada," dedi. "Görüyor musunuz? Masanın arkasında, yerden Şu telefon şarj aletlerine de bakın. Bahse girerim kullandığı telefonlar izi bulunamazdı."

Jordan gazetelerden birinin altında bir şeyin hareket ettiğini gördüğünü sandı. Belki de bir fareydi. Jordan aşırı heyecanlanmadı. Heyecanlanmak istedi, ama olmadı. "Dışarı çıkıp biraz temiz hava alacağım."

İzin için beklemedi. Kaldırırma varır varmaz, kollarını ovaladı ve böceklerden birinin kıyafetlerine girmiş olabileceği düşüncesiyle ürperdi.

Noah ve Joe on dakika sonra dışarı çıktılar. Noah Jordan'ın yanından geçerken fısıldadı, "Fare şana hayalet gibi görünmedi, öyle değil mi, tatlım?"

Noah'nın gözden hiçbir şey kaçınmaması bazen Jordan'ı sinirlendiriyordu.

Noah arabanın arkasından, "Hey, Jordan, bagajı açmak ister misin?" diye seslendi.

Jordan, "Komik değil," yanıtını verdi.

:

Noah sırtıarak bagajı açtıktan sonra Joe'ya döndü. "Kutuları burada bekletmek istediğinden emin misin? Çok geçmeden tahtakurularıyla dolacaklar."

Joe, "Onları sıkıca kapatacağım," dedi. "Birkaç şerif yardımcısı kutular dahil evdeki her şeyi tek tek incelememe yardım edecekler. Ne aradığımızdan emin değilim, ancak bir şeyler bulacağımızı düşünüyorum ve bu konuda umutluyum."

Jordan'ın aniden aklına bir fikir geldi. "Şef Davis, profesörün eve götürmem için bana verdiği bir hafıza kartı var. Ona ihtiyacınız olur mu?"

Joe, "Bize profesöre ilişkin ipucu verecek her şeye ihtiyacım olacaktır," diye yanıtladı. "Getirin de bir göreyim." Kutulardan birini kaldırdı ve kaldırma çıktı. "Bütün bununla işimiz bittiğinde, bunu bir akrabasına göndermeyi düşünüyorum." dedi. "Yani, birini bulabilirsem," ilavesini yaptı.

Jordan, "O, MacKenna oymağının bir parçası," dedi, "fakat onlardan birinin profesöre sahip çıkacağını tasavvur dahi edemiyorum. O bir tür kaçıktı."

Jordan bir ölünün arkasından bu şekilde konuştuğu için kendini birden suçlu hissetti, ama sadece dürüst davranıyordu.

Joe kapı aralığında durdu. "Bütün bu kağıtları okumaya fırsat buldunuz mu?"

"Hayır, bulamadım. Her kutudan birkaç anlatım okudum, sadece o kadar."

Noah arabanın kapısını açtı ve anahtarları Jordan'a uzattı. "Seri devam et, havalandırmayı da aç. Bir dakikaya burada olacağım."

"Sesin kızgın çıkıyor."

"Kızgın değil, tedirgin. Gerçekten uyum sağlamaktayım ve bildiğin gibi, bu beni geriyor, fakat uyumlu olmayı başardım, değil mi?"

Jordan gülümsemedi, ama gülümsemek istedi. "Evet."

"Joe'nun Şerif Randy Dickeyle konuştuğunu biliyorum, ama hâlâ bana tek kelime etmedi. Bu da onun bir çeşit anlaşma yaptığı anlamına geliyor. Bu yüzden..."

"Ahahah."

"Baştan sona uyumlu davranıyorum. Arabaya bin."

Joe o sırada dışarı çıktı. Ön kapıyı kilitlerken Noah ona doğru yöneldi.

Noah, "Randy Dickey'nin söylemek zorunda kaldığı şeyi bana anlatacağını unuttun mu?" diye sordu.

"Hayır, unutmadım. Belki sonra birer bira içip konuşabileceğimizi düşünüyordum."

"Şimdi anlat."

"Anlamak zorundasın. Ağabeyi kefaletle serbest bırakılıncaya kadar, Randy bir şerif olarak mesleğini güzel icra ediyordu. Kasaba ondan memnundu. J.D. asabi biri ve Randy kendisini kurtarması için ona ikinci, bir şans vermek istiyor. Ben de onun bu fikrine katılıyorum." "Buna sen karar veremezsin." "Evet, karar verebilirim," dedi "Jordan aldığı darbe için J.D. aleyhinde davalar açmadıkça, senin veya onun yapabileceği başka hiçbir kahrolasica şey yok Ben yanlış birşey düşünmüyorum. Ama sana yalnızca doğru yolun bu olduğunu söylüyorum. Daha önce de dediğimi gibi, ben bu kasabada yaşamak zorundayım, bu da nüfuzlu insanlarla iyi geçinmem gerektiği manasına geliyor. Şerif Randy hayatımı berbat

edebilir. Onun diğerk bir ilde olması fark etmiyor. Buna rağmen elinden geleni ardına koymayacaktır."

"Oh, evet. Kulağına gerçekten iyi bir şerifmiş gibi geliyor." "Demek istediğim şey bu değil. Yalnızca bir lütuf istiyor, hepsi bu."

"Ve bu lütfü almazsa, o zaman senin hayatım..."

Joe ellerini havaya kaldırarak, "Tamam, tamam, " dedi. "Ne dediğimi biliyorum. Fakat J.D. onun ağabeyi," yinelemesini yaptı. "Eğer Jordan dava açarsa sen parmaklarını şıklatamadan J.D. yeniden hapishaneyi boylayacak ve şayet Jordan dava açmazsa Randy bana minnettar kalacak." "Bu işin kalıcı olmasını istemediğini sanıyordum."

Joe süt dökmüş kedi gibi görünüyordu. "Karım egomun yoluma çıkmasına izin vermemem gerektiğini söyler. Önceden olsa bunu umursamazdım, fakat artık şefim," dedi, "ve eğer konseyin istediğı buysa kalmam söz konusu olabilir." "Randy'yle konuşmak istiyorum."

"Ona bundan bahsettim kendisi konuşmaya olumlu bakıyor."

"Olumlu mu bakıyor?" Noah boynunun ısındığını hissedebiliyordu. "O nerede şimdi?"

"Gerçek mi?"

"Hayır, Joe, yalan söyle bana."

"Hey, öfkelenmene lüzum yok. Randy şu anda ağabeyini arıyor. Tanrı şahit, J.D.'nin nerede olduğunu gerçekten bilmiyor ve bana onun aptalca bir şey yapmasından korktuğunu söyledi." "J.D.'nin yolu aptallık mertebesinden geçmiş."

"J.D. ortaya çıkacak ve ortaya çıktığında Randy onu oturup bu işi halletmeye ikna edecek."

"Bu işi halletmek mi? J.D. bir cinayet soruşturmasındaki tek şüpheli."

Joe, "Ama bu benim cinayet soruşturmam," dedi.

Noah bu cümleyi önemsemedi. "Program değişmedi, Joe. Randy yarına kadar J.D.'yi getirmek zorunda."

"Ya onu bulamazsam?"

"İşte o zaman ben bulacağım."

Yirmi Birinci Bölüm

J.D. hayatında ilk kez hakikaten korkuyordu. Kendine o denli derin bir çukur kazmıştı ki çukurun içinden çıkıp çıkamayacağını bile bilmiyordu.

Bu sorun patronuydu. Adam kendisinin dışındaki cehennemi korkutuyordu. Tek yaptığı ona kendinden emin bir şekilde bakmaktı ve baktığında J.D. kanının donduğunu hissediyordu. Bu bakışı hapishanedekeyken görmüştü. Bu başka kaybedecek hiçbir şeyi olmayan müebbetliklerin takındığı bir tavidir. Öl ya da öldür. Bakışın içerdiği anlam buydu.

Cal ona müebbetliklerden kaçınmayı öğretmiş ve hesaba katılacak çok fazla nedenden ötürü, onu onlardan korumuştur. Hiç kimse Cal'a karşı çıkmıyordu aklı başında olan hiç kimse.

Cal artık onu koruyamazdı. J.D. tümüyle yalnız başınaydı ve patronunun hapishanede saklandığı katillerden farkı yoktu. Patronu pekâlâ aynı tavrı takınıyordu ve çoğundan daha kötüydü. J.D. onun profesörü yerden kaldırıp bir Frisbee misali duvara fırlattığını görmüştü. J.D.'yi korkutan, onun kuvvetinden ziyade, adamın canını alırken gözlerindeki bakıştı. J.D. bu bakışın, yaşamının geri kalanında rüyalarına gireceğini biliyordu.

Açgözlülük MacKenna'nın sonu olmuştu ve açgözlülük J.D.'yi bir cinayete gönüllü suç ortağı yapmıştı. Pişmanlıklar için artık çok geçti. J.D. o çukurdaydı ve kendisini gömmek için dökülen pisliği hissedebiliyordu.

Patronu J.D.'ye cesetten kurtulması ve bildiğini ortaya çıkarıncaya kadar kadını kasabada tutması için emir

vermişti J.D. bunu yapmayı tek çıkar yol olarak düşünebilirdi. Cinayeti kadının üzerine yıkacaktı. Ağabeyi de onu içeride tutacaktı. Fakat her nasılsa kadın cesedi yanlış yerdeyken bulunca evdeki hesap çarşıya uymadı. J.D. kadının elindeki telefonu gördüğünde aşırı tepki gösterdiğinin farkındaydı, ama düşünebildiği tek şey telefonu ondan uzaklaştırmaktı. Hayır, bu doğru değildi. Düşünmemişti. Düşünseydi o kadına asla vurmazdı.

Bir aptal gibi, Maggie'nin her şeyi yoluna koyabileceğini düşünüyordu. Ne de olsa polis şefiydi ve ona her söylediğini yapacağını biliyordu.

Cal bu duruma "Kötü şans kötü şanslı takip etmiş," derdi. J.D. bunun ne anlama geldiğini artık biliyordu. J.D. Maggie kovulduktan sonra hiçbir şeyi yoluna koyamadı. Gücü yok olmuştu. Bu kötü şans da yetmezmiş gibi, Buchanan kadını FBIyla bağlantıdaydı.

J.D. patronuna kadının erkek kardeşinden ve ona yeni bir ceketin üzerindeki kötü koku gibi yapışan öbür FBI ajanından bahsetmekten çekinmişti.

J.D.'nin şükrettiği husus, patronun FBI'dan halihazırda haberdar olmasıydı. Patronu J.D.'ye kasabada kaç FBI ajanı olursa olsun, kadını yalnızken yakalayıp mülakat yapınca dek kadını orada tutmasıydı. Onun "Mülakat" sözcüğünü söyleyiş biçimi J.D.'ye kasabadan kaçabilmeyi arzulatıyordu. Ama iş işten geçmişti. Çok fazla geçmişti. Lloyd hadisesi herşeyin üzerine tuz biber ekmişti.

J.D.'nin kasabadan uzaklaşmak için arabasını toparlayan tamirci Loyd'a uğraması raslantı değildi. Maggie Jordan

Buchanan'ın, kiralık arabasını aldığında Lloyd'un fazlasıyla şüpheli davrandığını, dinleyen herkese anlattığını ona gizlice söylemişti. O bile Lloyd'un bagajdaki cesedi bildiğini ileri sürmüştü.

J.D. yalnızca gördüğü şeyin ne olduğunu öğrenmek için Lloyd'la konuşmak istemişti ama Lloyd onu gördüğü an içeri koştı ve evinde barikat kurarak kendisini müdaafa etmeye çalıştı

J.D. "Yalnızca seninle konuşmak istiyorum, Lloyd," diye seslendi.

Lloyd bağırarak, "Defol yoksa şerifi arayacağım," dedi. "Ciddiyim! Arayacağım."

"Nerede yaşadığını unuttun mu?"

"Ne çeşit bir soru bu?"

"Jessup Ili'nde yaşıyorsun seni moron. Şerifi araman ağabeyimi araman anlamına geliyor. Biliyorsun ki ondan istediğim herhangi bir şeyi yapacaktır."

Lloyd içinden bela okudu.

J.D. "Bu doğru," diye bağırdı. "İçeri girmeme izin ver de bir konuşalım. Kararını verinceye kadar tam burada sabırla bekleyeceğim. Seni incitmeyeceğim, Lloyd."

"Öteki adamı incittin."

"Hayır, incitmedim. İncitmediğime yemin ederim. Onu bulduğumda zaten ölüydü. Birisi... Kim olduğunu söylemiyorum, bana onu kadının arabasına koymamı söyledi. Tek yaptığım budur."

Lloyd, "Sana inanırsam, kasabadan ayrılmama izin verecek misin?" sorusunu yöneltti. "Sadece fırtına dininceye ve FBI ajanı Serenity'yi terk edinceye dek."

"Senden yapmanı umduğum şey tastamam bu... FBI buradan gidinceye dek buradan uzaklaşman."

"Öyleyse neden içeri girme ihtiyacı duyuyorsun?"

J.D. "Duymuyorum," dedi. "Gelelim sana diyeceğim şeye. İstersen, beni arayabilir ve girdiğin deliği bana söyleyebilirsin; çok uzakta bir yer değilse, sana eşlik etmesi için en iyi kızlarımdan birini yollarım. Seni memnun etmek amacıyla en azından bir tam gecesini harcar. Dahası..."

Lloyd coşkulu bir şekilde, "Tamam, seni arayacağım," diye bağırdı.

J.D. Lloydun gozetleme deliğinden kendisini izlediğini bildiği için gülümsemedi. Onu, Şef Davis'e veya şerife telefon etmeyeceğine ikna etmiş olarak ağır adımlarla kamyonetine döndü. Sonra kamyonetle köşeyi döndü, motoru kapadı ve peşine takılabilmek için Lloyd'un ayrılmasını bekledi.

Onu öldürmemişti. Sade bir biçimde bir telefon konuşması yapmış ve patronuna Lloyd'u nerede bulabileceğini söylemişti. J.D.'ye kahrırsa, yanlış bir şey yapılmamıştı. Yalnızca birkaç bilgi paylaşmıştı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Cripple Creek Bar And Grill duvarında asılı pek çok hayvan kafasına sahip olmakla resmi il rekorunu elinde tutuyordu. Raflardan bir tane doldurulmuş çift çingiraklı yılan bile sarkıyordu. İlk zamanlar orada daha da fazlası vardı, ama tavan vantilatörleri onları mahvetmişti ve müşteriler barda içerlerken arada sırada üzerlerine yağın parçalanmış yılan derilerini memnuniyetle karşılamadılar.

Ajan Street Noah'ya barın nerede olduğunu tarifi etmiş, hem onun hem de Jordan'ın dekora aldırılmamalarını önermiş ve Cripple Creek'teki pizzanın eyaletin en iyisi olduğunu vaad etmişti. Ahçıbaşmın Chicago'dan geldiğini açıklamadan edememişti.

Dış görünüşü Paul Bünyan'ı barındıracak büyüklükte kütükten bir kulübeye benziyordu, içerisi Jordana bir kayak merkezini anımsattı. Ortalık yerde kirişleri olan yüksek, açık tavanlar ve dans pistine yukarıdan bakan balkon, budaklı çamdan yapılmıştı. Hava tazeleyicilerinin ağır çam kokusu etrafı sarmıştı. Köşede bir müzik grubu vardı ve yerden yükseltilmiş küçük platformda twangy country ve western şarkıları çalıyordu.

Dünyada yapılmasın doğal şeymiş gibi, Noah kalabalıkta kendine yol açarken Jordan'ın elinden tutup ileri doğru çekti.

Ajan Street arkaya yakın bir bölmede dikiliyordu. Noah bitişğine oturmadan önce Jordan'ın bölmeye girmesini bekledi.

Jordan, "Dosyada ne var, Ajan Street?" diye sordu.

Street ısrarla, "Lütfen, bana Bryce de," dedi ve garson içki siparişlerini almak için ortaya çıktığında Jordan'a yanıt vermek üzereydi.

Bryce Noah'ya, "Görevde değilsin, doğru mu?" sorusunu yöneltti.

"Birkaç gündür resmi olarak görevde değilim. Yalnızca bir arkadaşına yardım ediyorum."

"Öyleyse bir bira ister misin?"

Noah, "Elbette," yanıtını verdi. "Jordan?"

"Diet kola iyi olur"

Garson uzaklaşır uzaklaşmaz Bryce, "Dickey kardeşler hakkında birsürü bilgiye sahibim. Randy tamam, fakat J.D.'nin başı yıllardır ara sıra kanunla derde girmiş. Pek çok kavgada yer almış, ancak bir bar kavgası onu hapse sokmuş."

Noah yeni bir şeyler duymayı bekliyordu. Bryce, "İşin ilginç yanı..." diye devam etti, "J.D.'nin hücre arkadaşı, Calvin Mills adındaki adam cinayetten ömür boyu hüküm giymiş ve yirmi senedir de içeride. Bilinen adıyla Cal bir güvenlik şirketinde çalışıyormuş. Her türlü gözetleme donanımının gerçekten içerisindeymiş ve sinek uça haberi oluyormuş. Günde birkaç sefer karısının telefon konuşmalarını dinlemek için evin yakınında araba sürmekten hoşlanırmış."

Jordan, "Karısına güvenmiyormuş," samsına kapıldı.

Bryce, "Ashında Cal'ın ona güvenmemesi için iyi bir gerekçesi varmış," dedi. "Bir öğleden sonra arabasını caddenin aşağısına park etmiş ve karısının işte tanıştığı bir adamla yaptığı konuşmasını dinlemiş. Cal daha sonra dedektiflere eğer karısı onun... erkekliğiyle dalga geçmeseymiş onu ba-

ğışlayabileceğim anlatmış." Konuşmasını sürdürmeden evvel Jordan'a hızlı bir bakış attı. "Cal'a göre, karısı onun erkekliğine kokteyl sosisi diyormuş."

Noah arkasına yaslanırken ağır ağır, "Bu, hadiseyi anlaşılır kılıyor" diye konuştu. "Bu yüzden karısını öldürmüş, değil mi?"

Bryce, "Öldürmüş tabii," dedi. "Şansına, hakim bir erkekmiş, bu sayede Cal yirmi yıla kurtarmış."

Noah kafasını salladı. "Hakim onunla aynı duyguları paylaşmış."

Jordan onların şaka mı yaptıklarına yoksa ciddi mi olduklarına karar veremedi. "O adam karısını öldürmüş."

Noah, "Evet, biliyorum," dedi, "Ama, sen sen ol, bir adamın aletiyle dalga geçme."

Bryce tümüyle mutabıktı. Noah takıldığını anlasın diye Jordan'a göz kırptı.

içecekler geldi ve bir çift özel pizza siparişi vermelerinin ardından Bryce konuşmasına devam etti. "Cal J.D.'ye gözetleme hakkında bildiği her şeyi anlatmış. J.D.'yle gerçekten ilgilenmiş. Gardiyanlardan biri Calin kendisini bir nevi teknoloji gurusu sandığını söyledi."

Jordan, "J.D.'nin mali durumu hakkında herhangi bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Bryce, "Evet, öğrendim," dedi. "Son altı ayı aşkın bir süredir epeyce nakit para yatırmış, ancak MacKenna'dan farklı olarak, J.D.'nin depozitleri asla bir kerede bin doları aşmamış."

Jordan, "Şantaj. Yaptığı iş buydu," dedi. "İnsanların konuşmalarını dinliyor, akabinde onlara şantaj yapıyordu."

Bryce, "Benim tahminim de o yönde," onayını verdi.

Noah, "Keşke onun evine girebilseydim," dedi.

"Evet, şey, bir izin belgesi olmadan giremezsin."

Bryce Noah'ya notlarını uzattı ve, "Şimdiye kadar edinebildiğim her şey burada. Başka bir şeye gereksinimin olursa, sadece bana haber ver," dedi.

"Teşekkürler. Yardımına minnettarım."

Bryce, "Bunu yaptığımı memnunum," yanıtını verdi. "Sonunda seninle çalışmak güzel. Sen ve Nick Buchanan ajanlıkta yaşayan efsanelersiniz. Vakalarınızdan bazılarını işittim ve performansınız çok iyi."

Noah'nın yüz ifadesine bir karamsarlık yerleşti. "Keşke daha iyi olsaydı. Talep ettiğimiz maaşları karşılamıyorlar."

Bryce kafasını salladı. "Biliyorum, bazısı karşılıyor. Dallas'taki Bains vakasında yaptıklarınızı duydum. Uzun süre konuşuldu Geçenlerde kulağıma Jenna Bains'in bu sene SMU'da olduğu geldi."

Bir gülümsemeyle Noah'nın gözlerinin kenarlarını kırıştı. "Evet, durumu harika."

Jordan bu konuşmayı ilgiyle dinlemekteydi., "Jenna Bains kim?" sorusunu yöneltti.

Noah yanıtladı. "Sahip olduğu şeyi hak etmeyen bir çocuk."

Bryce, Noah'nın vermiş olduğu belirsiz yanıt karşısında Jordan'ın şaşkın bakışlarını yakaladı ve bunun üzerine, "Jenna Bains küçükken anne babası ölen bir çocuktü; bu yüzden birlikte yaşaması için tek akrabası ve o sıralarda eroin satıcısı olan amcasının yanına gönderildi. Amcasının evinde her şey gerçekten kötüleşti. Amcası zamanının çoğunda imalat yapardı

ve bazı haydutlar içeri gelip imalatı ondan devralırlardı. Jenna birkaç yılını bu pislik torbalarıyla geçirdi. Onu bir tuvalete kilitlemedikleri zamanlarda kişisel köleleri gibi kullanırlardı. Netice itibarıyla, yetkililer uyuşturucu imalatının kokusunu alıp baskın yaptılar, ama maalesef, bilgi sızdırılan çete lideri baskından önce kaçtı. Jenna'yı da pazarlık cipi olarak yanında götürdü. Noah ve ağabeyinin çağırılma vakti gelmişti. Herif iki ayı aşkın bir süre Jenna'yı oradan oraya dolaştırdı, bu sebeple onu yakalamak zordu, onlar en sonunda terkedilmiş bir apartman dairesine kadar izini sürdükleri adamı buldular. Oraya vardıklarında, Jenna çok fazla hırpalanmıştı ve konuşamıyordu," diye açıkladı. Onay almak istercesine Noah'ya baktı.

Hissetmiş olduğu öfkenin bir kısmı yeniden depresmişti ve Noah, "Korkudan ödü kopmuştu. Vargücüyle bana tutundu ve tek söyleyebildiği 'Bırakma. Bırakma,' oldu," dedi.

Bryce tekrar Jordan'a bakıp konuşmasını sürdürdü. "Jenna hastaneden taburcu edildiğinde, Sosyal Servisler müdahale etti, fakat Noah ona büyük ailevi bir yuva buldu."

Noah, "Bulduğum aile benim arkadaşlarımdı," açıklamasını yaptı. "Emin ellerde olacağı için içim rahattı. Başka türlüüne gönlüm razı olmazdı."

"Şey, duyduğum kadarıyla, adını vermeyen birisi onun kolej parasını ödemiş. Rivayetler seni gösteriyor."

Noah Bryce'ın yorumuna karşılık vermedi. "Jenna harika bir çocuk. Öğretmen olmak istiyor."

Bryce, "Yaptığın iyi bir şeydi," dedi.

Noah bu iltifatı omuz silkerek savuşturdu. "Pek çok insan aynı şeyi yapardı."

Konuşma pizzaların gelişiyle kesildi. Jordan sâdece bir dilim yiyebildi, ama Bryce ve Noah geri kalanını silip süpürürlerken Dickey kardeşler hakkında konuşmaya devam ettiler.

Jordan ahşap masaya yaslanarak onları dinledi, ama aslında iki adamın konuştuklarını işitmiyordu. Noah'ya bakıyordu. Onun işine adanmışlığının daima farkındaydı ve sürekli şakasever yanını görmüştü, fakat hakkında bilmediğı pek şey olduğı da aşıkardı.

Noah birasını bitirdi ve bir şişe su sipariş etti. Jordan Bryce'ın soruşturmaya ilişkin önerilerini dinlerken Noah'nın kollarını kavuşturup dirseklerini masaya dayamasını seyretti. En nefis profile sahip olduğunu düşündü. Gülümsediğinde ise...

Oh canım, ne olduğunu biliyordu. Ona ihtiyaçı varken Kate neredeydi? Balayındaydı, elbette. Kate onunla makul konuşabilirdi, ancak burada değıldi ve Jordan aniden başının büyük belada olduğunu hissetti. Noah Clayborne'un grup kızı oluyordu.

Onun tarafından öpülmenin nasıl bir duygu olduğunu merak ediyordu. Dokunuşlarının... sarışlarının... "Jordan, hazır mısın?"

Bu soru Jordan'ı sarstı. "Ne için hazır mıyım?"
Noah, "Gitmek için" dedi

Jordan, "Evet, elbette. Bryce, benim için zevkti," derken gülümsedi. "Bize zaman ayırdığın için teşekkürler. Yardımın için sana ne denli müteşekkirdiğimi bilmeni istiyorum."

"Rica ederim, ama bana teşekkür etmek zorunda değilsin. Sen Nick'in kız kardeşisin."

Üçü dışarıya birlikte çıktılar. Bryce kapıda onlara güle güle dedi. "Ne zaman gidiyorsunuz?"

Noah yânit verdi. "Yarın, öğleyin. O zamana kadar Dickey kârdeşlerin her ikisiyle de konuşmamışsam, sen devralırsın."
"Kulağa hoş geliyor."

Motele dönerken Jordan'in ağzını bıçak açmıyordu. Noah birkaç kez ona baktı ve iyi olup olmadığını sordu.

Jordan, "iyiyim," diye yanıtladı.

Fakat iyi değildi. İç dünyası karmakarışık. Jordan'in tek düşünebildiği Noah'ydı. Kendine gelmesi gerekiyordu. Noah'yla ilgili daha fazla çılgınca hayaller kuramazdı. Onunla uyumanın nasıl olacağını daha fazla merak edemezdi. Bu kadar yeter,' dedi kendi kendine. Ama bunu saplantı haline getirmeme konusunda kendi kendini ne kadar ikaz ederse etsin onu düşünmeden edemiyordu.

Yoga. Gereksinim duyduğu buydu. Motele döndüğünde hemen bir duş alacak, pijamasını giyecek, sonra da yatağının

ortasında lotus pozisyonunda oturacaktı. Derin derin nefes alacak ve düşüncelerini arındıracaktı. Düşüncelerinin arasına Noah izinsiz sızamayacaktı. Noah'la değil kendi düşünceleriyle meşgul olacaktı.

Noah, "Neyin var?" diye sordu.

"Neyim olduğunu düşünüyorsun?"

Noah gülmeye başladı. "Bâna yiyecekmiş gibi bakıyorsun, tatlım."

Jordan sudan bir bahane uydurup ve motele varan yolun geri kalanında pencereden dışarıya baktı..

Büyük çantasını odasına taşıdı ve birdenbire durdu. Noah'nın odasına açılan kapı açıktı. Neah'nın yatak örtüsü açılmıştı, yastığının üzerinde de çikolatalar vardı Kendi yatağına ise dokunulmamıştı.

Jordan başını iki yana salladı ve güldü. "Amelia Ann'in seni yatakta beklememesine şaşırdım."

Noah odasına girerken gülümsedi. "Tipim değil."

Jordan ona tipinin nasıl olduğunu sormak istedi, fakat di-
rendi; onun yerine, pijamasını kapıp banyoya yöneldi.

Fiilen kendini çok daha iyi hissediyordu; duş yapmayı ve saçını yıkamayı bitirdiğinde düşünceleri daha az karmaşıktı. Saçını kurulaması bile zaman aldı.

Yatak örtüsünü kaldırırken, Noah'nın telefonla ~~konuştuğunu~~ gördü. Arada bir, kahkahasını işitti. Nickle konuşuyor olabileceğini düşündü. Noah odasına geldiğinde, Jordan fotokopi yığınıyla birlikte çoktan yatağına yerleşmişti.

"Nick cep telefonundan seninle konuşmak istiyor. Birkaç dakika sonra ara. Şu an Morganstern ile görüşüyor." Noah

telefonu Jordan'a uzattı. "Duş a gireceğim. Ne olursa olsun, kimseye kapıyı açma. Anladın mı?"

"Evet."

Jordan Noah'ya, Lloyd hakkında Nick'e bir şeyler anlatıp anlatmadığı sormak üzereyken Noah kendi banyosuna girmişti bile. Elbette anlatmıştı. Belki de anlatmamıştı. Jordan Nick'in Serenity'ye dönmesini istemiyordu. Eğer her şey iyi giderse, ertesi gün içerisinde Boston'a dönecekti.

Araştırma kopyalarının geri kalanını düzenledikten sonra ağabeyine telefon etti. Nick ikinci çalışta açtı.

Selamlamayla vakit kaybetmeksizin, "Birini daha mı buldun, ha?" diye sordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Jordan yatağın ortasında oturmuş, hâlâ Buchanan'larla MacKenna'lar arasında geçen korkunç savaşın bir diğer ürpertici betimlemesini okuyordu. Her bir oymak kendi müttefiklerini çağırmış ve ötekini ortadan kaldırır ümidiyle savaşa kalkışmıştı. Jordan kendisini hikayeye öyle bir kaptırmıştı ki Noah'nın kapı aralığında durup onu izlediğini fark bile etmedi.

Noah kendi kendine arkasını dön ve odana gir dese de kıpırdıyamadı. Jordan Noah'yı kendisine doğru çekiyordu ve bunun farkında değildi. Noah onun yanında kalmayı, onunla konuşmayı, onun çılgınca hikayelerini ve kuramlarını dinlemeyi seviyordu; onun gülümseyişini seyretmeyi seviyordu. Hakkındaki en harikulade şey Noah'yı güldürme yeteneğiydi ki başka hiçbir kadın Noah'ya onun hissettirdiği gibi hissettirmemişti

Son derece güzel olduğunda karar kıldı. Gözlük taktığında bile. Gözlüğün neden kendisinde cinsel istek uyandırdığını bilmiyordu, fakat gözlük son derece cezbediciydi. Nathan Körfezi'nde ona tutulduğu zaman bu gözlüğü takmış olsaydı, Noah kendinden geçmemek için Jordan'ın başının üzerinden bakardı. Bir keresinde doktor Morganstern yaptığı şeyi fark edip buna yormuştu. Şimdi Noah doktorun bu yorumda bulunmadan önce, Jordan'a yönelik beğenisini bilip bilmediğini merak ediyordu.

Jordan ne zaman ortağının küçük kız kardeşi olmayı bırakıp yatmak istediği şaşılacak derecedeki seksi kadın olmuştu?

Noah Jordan'ın odasına bir adım atmadan evvel, ne yapacağını biliyordu. Tepkisi umurunda bile değildi. Onun yatağına doğru yürürken neredeyse çıt çıkarmadı, silahını ve kılıfını yan masaya koydu ve Jordan'ın hemen yanına oturdu.

Jordan ona göz atıp gülümsedi. Noah yıpranmış Levis'nın ve soluk gri tişörtünün içinde rahatlamış görünüyordu. Jordan onun yerleşmesini izledi. Noah iki yastığı birden ensesine koyup onları sabitlemek gayesiyle bir iki patpatladı. Yüksek sesle esneyerek, ellerini göğsünde kavuşturdu ve gözlerini kapadı.

Jordan, "Rahat mı?" diye sordu.

Noah gözlerini açmadı. "Bana bir uyku öncesi masalı oku."

"Bu masal çok gaddarca."

"Bayılırım gaddarcasına."

Jordan, "Şaşmamalı," diyerek gülümsedi. "Tarih belirsiz, ama bu savaşın 1300 ile 1340 seneleri arasında bir tarihte yapıldığı sanılıyor. MacKenna beyi Buchanan'ların onlardan başka bir hazineyi çaldıklarını iddia etmiş. Bu hazine, beyin kendisine verilmiş olması gerektiğine inandığı, MacKenna toprağının yakınındaki bir arazi parçasıymış."

"Buchanan'lara o araziyi kim vermiş?"

Jordan başını iki yana salladı. "Yazmıyor. MacKenna beyi bu acımasızlık hakkında aylarca ve aylarca kafa yormuş. Akabinde, güz başlarında bir öğleden sonra, genç bir Buchanan onların arazisinde ele geçirilmiş.

"MacKenna beyi çocuğun fidye için tutulmasına karar vermiş. Eğer Buchanan'lar o arazi diliminden vazgeçselermiş, oğlanı iade edecekmiş. Plan buymuş, her nasılsa, MacKenna savaşçılarından bazıları, coşkunluk anında, kazara çocuğu

öldürünceye dek. Bunun nasıl olduğu yazılmış," dedi. "Çocuğa işkence yapmaya niyetlenmişler, fakat onu hayatta tutmayı istiyorlarmış."

"Çocuk öldürülmeden önce Buchanan'lar araziyi geri vermeye razı olmuşlar mı?"

"Razı olmaya vakitleri bile olmamış. Gençlerinden birinin öldürüldüğünü duyduklarında, kuvvetlerini toplayıp savaşmaya gitmişler. MacKenna'larla mütemadiyen vuruşuyorlarmış, ama bu farklıymış. MacKenna beyi belaya çattığının farkındaymış ve bütün müttefiklerini çağırmış. Oymakların sayısını vermiyor, ama üçünün ismi geçiyor..

"Ya Buchanan'lar?"

Jordan önündeki sayfaya göz attı. "Bir müttefik çağırmışlar, Yalnızca bir müttefikleri bulunduğundan mı yoksa bir müttefiğe ihtiyaç duyduklarından mı böyle olmuş, emin değilim. MacHugh'lar. Bu tek ad MacKenna oymağında korku salmış. MacHugh'ların insanlık dışı ve yok edilemez oldukları düşünülmüş. Buchanan'lardan çok daha fazla acımasızlarmış

Meydan savaşı Hunter Point yakınlarındaki bir alanda yapılmış. Buchanan'lar ve MacHugh'lar sayı bakımından ezici bir çoğunlukla üstünlermiş; MacKenna'lar bu iki oymağı katletme işini çabucak halledereceklerine enayice inanıyorlarmış."

Jordan'ın sırtı ağrıdı. Arkasına yaslanıp Noah'nın omzunda dinlendi. Kağıdı yukarı kaldırıp devam etti.

"MacKenna'lar ve müttefikleri ihtimalin lehlerinde olduğu konusunda fena yanılmışlar. MacHugh oymağı merhamet etmeye jnanmıyormuş. Buna karşın, MacKenna'lar bir çocuk

boğazlamışlar. Buchanan'lar da merhamet etmemişler," diye ekledi. "Savaş sona erdiğinde, meydanda vücut parçaları saçılmış; toprak bile kanla kaplıymış. Günümüzde bölgeye Blood Field deniyor."

Noah, "MacKenna'lara ne olmuş o zaman?" sorusunu yöneltti.

Jordan, "Oymağın geri kalanı kaçmış," dedi. "Ertesi gün ölülerini toplamak ve onları cenaze töreniyle defnetmek maksadıyla geri dönmüşler, ama toplayacak ceset yokmuş. Hepsi kayıpmış. Bu yüzden de ölenlerden hiçbirine kutsal savaşçı cenaze töreni düzenlenememiş." "Onları hiç bulamamışlar mı?"

Jordan, "Hayır," yanıtını verdi. Bir dirseğine dayandı ve Noah'nın kapalı gözlerine baktı. "O vakitler, bir savaşçı doğru düzgün yolcu edilmezse, ahirete gidemezmiş. 'Öteki dünyada' ebediyen, yalnız ve unutulmuş dolaşmaya mahkum edilirmiş."

"Kaç kişi öldürülmüş? Yazıyor mu?"

Jordan, "Hayır," yanıtını verdi. "Fakat bu hikayenin herhangi bir kısmı doğruysa... o, kandan sıırıslık olmuştuk alanda ceset parçalarını toplayarak gezmenin nasıl bir şey olacağını gözünün önünde canlandırabiliyor musun? Burada bir kol, şurada bir bacak..."

"Bir kelle..."

Jordan yüzünü buruşturdu. vakitler yaşamadığıma memnunum."

Noah, "Bilmem," dedi. "Birkaç faydası dokunabilirdi. Pislik torbalarına Miranda haklarını okumak ya da bir hakimin onların ayrıntılara devam etmelerine izin vermesini seyretmek

zorunda kalmak yok. O vakitler birinin suçlu olduğunu biliyorsan, ondan kurtulurdun. Bu denli basit. Başka ne biliyorsun? Şayet hikayede azıcık gerçek payı varsa, savaş meydanında kaç savaşçının öldürüldüğünü umursamam. Bir çocuk öldürmeyi haklı göstermenin hiçbir mazereti olamaz."

Noah'nın gözleri hâlâ kapalıydı, bu nedenle Jordan gözlerini dikip rahatça ona bakabilirdi. Noah fark etmeyecekti. Çok seksi, çok sertti. Jordan kendini uzağa bakmaya zorladı. Bunun hiçbir yere varamayacağını kendi kendine söyledi. Ama onu istiyordu. İçten içe, 'Noah kalbimi kıracak ve beni harap edecek' ikazında bulundu. 'Hayır teşekkür ederim.'

Jordan grup kızı değildi. Hayır, kesinlikle değildi. Gerçek şu ki Jordan o aşamayı bile geride bırakmıştı. Noah'ya aşık oluyordu.

Ansızın panikleyerek, bacaklarını yatağın yan tarafından salladı, kağıtları toparlayıp masaya götürdü. Omuz çantasının bitişiğine yığıldı, sonra da yatağa döndü. Onu omzundan dürterken, "Noah?" diye fısıldadı. "Yerine geç." Noah cevaplamadı. Jordan onu yine dürttü "Yatmak istiyorum."

Noah uzanıp onun bileğini kavradığında, Jordan onu daha sıkı dürtmek üzereydi. Jordan yanıt veremeden, Noah onu kendine doğru çekti. Kollarını ona sardı ve onu sırtüstü yuvarladı. Dirseklerinden destek alarak Jordan'ın kızarmış yüzüne bakarken, diziyle hafifçe dürtüp onun bacaklarını ayırdı ve baldırlarının arasına uzandı.

Jordan'ın kalbi hızla çarpıyordu. Jordan tamamen sakinleşip onun ne yapacağını görmek için bekledi. Telaşa kapılarak, "Gitme," diye düşündü. "Gitme."

"Gitmeyeceğim, tatlım."

Jordan gözlerini sıkıca kapadı ve inledi. "Bunu yüksek sesle söyledim, değil mi?"

Noah yumuşak ve nazık bir şekilde onun gözlüğünü çıkarıp komodinin üzerindeki silahın yanına koymak için eğilirken, sert göğsünü Jordan'ın göğüslerine sürttü. Boynunun yanına burnunu sürtmeye başladığında, Jordan'ın kollarından bacaklarına bir ürperti yayıldı. Noah'nın nefesi Jordan'ın teninde tatlı ve sıcaktı. Noah dişleriyle Jordan'ın kulak memesini çektiğinde, Jordan ürperdi.

Noah'nın daha fazla sokulabilmesi için Jordan başını yana eğerken, "Bu kötü bir fikir," diye fısıldadı. Uzandı, onun ensesini okşadı ve saçına asıldı. Dudaklarından öpmesini istiyordu.

Noah kafasını yukarı kaldırdı. "Durmamı mı istiyorsun?"

Jordan soruya bütün dikkatini verirmiş gibi davrandı.

"Hayır." Uzanıp Noah'yı çenesinden öptü. "Sadece bunun kötü bir fikir olduğunu söylüyorum."

Bunu söylediği için üzgündü, çünkü Noah'nın aklı başına gelip ona dokunmayı sonlandırmasından kaygılanıyordu. Noah'yı aşırı derecede arzuluyor, ona sarılmaya... onunla sevişmesine ihtiyaç duyuyordu.

"Jordan?" Noah'nın sesi sert bir fısıltıydı.

Oh, Tanrım, Noah duracaktı. Jordan yutkundu. "Evet?"

"Rahat ol."

Noah kımıldamadı. Jordan'ın bir karar vermesini bekledi.

Jordan düşünüyor, düşündükçe eylemlerinin sonuçlarına ilişkin herhangi bir suçluluk ya da bir endişe hissetmiyordu.

Aklında olan tek şey Noah'tı. Jordan sabit gözlerle onun güzel mavi gözlerinin içine baktı ve yavaşça onu kendine doğru çekti.

Noah'nın ihtiyaç duyduğu tek şey cesaretti. Noah dudaklarını sıcak, yumuşak ve gösterişsiz bir öpücükle onunkinin üstüne yerleştirdi. Harikaydı. Ama çok geçmeden bu Noah'ya yeterli gelmeyecekti. Jordan'ın tatlı dudaklarının lezzeti Noah'yı daha da talepkar bir hale getirdi. Noah'nın dili Jordan'ın ağzından içeriye süpürdü ve Jordan'ınkine sürtündü. Noah onun ağzını acele etmeden keşfetmek için, her ne kadar kafi gelmese de, zaman ayırdı. Ona daha da sıkıca sarıldı... ve öpüşme derinleşti.

Noah iştahlıydı ve tişörtünü Jordan'ın sıktığını hissedinceye dek kendisinin saldırgan olduğuna inanmaktaydı. Jordan durmasını mı istiyordu? Noah inleyerek başını kaldırdı. "Bana ne istediğini söyle." Sesi kulak tırmalayıcıydı.

Jordan, "Her şeyi," diye fısıldadı. "Her şeyin ötesini. Ötedeki her şeyi."

Noah'nın gözlerindeki sıcak ısıltı Jordan'ı titretti. Baş parmağı onun alt dudağını bir uçtan öbür uca süpürdü. "Çok tatlısın, bunu biliyor musun?"

"Şeker gibimi?"

Noah, "Daha da güzel," diye homurdandı. Jordan'ın tişörtünü yukarı doğru sıyırdı ve aynı anda kendi tişörtünüzde çekti, ama dirsekleri ve elleri buna engel oluyordu. Noah sanki ilk defa yapıyormuşçasına, aniden hararetlendi. Bir kadını nasıl memnun edeceğini biliyordu Tanrı şahit, yıllar boyunca tekniğini mükemmelleştirmişti fakat bu seferki farklıydı. Jordan farklıydı. Onunla olma ihtiyacı Noah'yı acıtıyordu. Noah daha önce asla bu şekilde hissetmemişti.

İlk başta Noah'nın tişörtü çıktı, hemen ardından Jordan'ınki çabucak onu takip etti. Jordan Noah'ya karşı ürkek ya da kararsız değildi. Onun sırtını, omuzlarını, kollarını okşadı. Noah Jordan'ın kalbinin küt küt atışını hissedebiliyordu. Göğüslerine dokunduğunda Jordan bedenini onunkine doğru gererek tatlı tatlı inliyordu.

Jordan'ın bacakları Noah'ninkilerine dayalı bir vaziyette kıpırkıpır hareket ediyordu. Noah onu boynundan öptü ve acele etmeyerek, güya öpmeyecekmiş gibi yaparak, işkence çektirerek yavaşça daha aşağılara indi. Noah'un dili Jordan'ın köprücük kemiğini gıdıkladı ve Noah nihayet onun göğsüne eriştiğinde Jordan'ın gerildiğini hissetti.

Noah yavaşça onun zihnini boşaltmaya başladı. Jordan göğüslerinin bu denli duyarlı olduğuna dair en ufak bir fikre sahip değildi, ama Noah'nın dilinin her okşayışında, kontrolünü giderek daha da fazla kaybediyordu.

Noah da kontrolünü kaybediyordu. Derin, titrek bir nefes alıp Jordan'ı ihtirasla öptü. Elleri fiilen titriyordu. Onu tekrar öptü sert, hararetli ve sonra kendinden uzaklaştırdı.

"Hemen döneceğim..." Hızlı bir öpücük verip diğer tarafa yuvarlandı. "Seni korumak istiyorum."

Jordan'ın kalbi şimdi çok daha hızlı çarpıyordu. Noah kalkar kalkmaz, Jordan yastığı kollarıyla sarıp göğsüne bastırdı. Tek öpücük diye düşündü, tek bir öpücükle erimişti. Derin bir iç çekti. Noah bir kadını nasıl öpeceğini kesinlikle çok iyi biliyordu. O ana dek başka bir erkek Jordan'a Noah'nın hissettirdiği gibi hissettirmemişti.

Noah yatağa, Jordan'ın yanına çöktü. Noah yastığı öteye çekti ve Jordan direnmedi. Sırtının üstüne yuvarlandı ve bakışlarını Noah'ya kilitledi. Noah'nın elleri Jordan'ın beline kaydı ve şortunu çıkardı. Şortu yataktan dışarı fırlattı. Halihazırda pantolonunu çıkarmıştı ve Jordan'ın baldırları arasında kımldayıp esnerken, Noah'nın bu teması Jordan'ın nefesini kesiyordu,

Dudakları yeniden buluşuncaya dek, Jordan'ın elleri tüy misali hafif dokunuşuyla onun sırtını okşadı. Dokunuşu hızla daha da çılgınlaştı. Jordan Noah'dan eziyet çektirmeyi kesmesini talep ederek, onun omuzlarını kavradı.

"Noah." Jordan onun adını mı haykırdığını yoksa iç mi çektiğini bilmiyordu. Noah'nın eli Jordan'ın kasıkları arasında geziniyordu ve aklını başından alıyordu. Noah tam olarâk nereye, nasıl dokunacağını biliyordu. Jordan Noah'ın, ona gelmesini yalvararak, kollarında zevkten kıvranıyordu.

Jordan'ın, onu hissetmeye fena halde ihtiyacı vardı. Noah'nın soluk alışması daha da sıklaşıyor ve bu, Jordan'ı daha da heyecanlandırıyordu. Noah ona işkence çektirmeye devam ederse Jordan oracıkta ölebilirdi.

Noah kendisine verdiği memnuniyetin fazlasını Jordan'a vermek amacıyla geciktirebildikçe geciktiriyordu. Jordan'ın tepkisi daha fazla beklemesini imkansızlaştırıyordu. Noah Jordan'ın hazır olduğunu biliyordu. Jordan'ın tırnakları Noah'nın omuzlarını çizdi ve Jordan bedenini onunkine doğru gerdi. Noah'nın dudakları Jordan'inkinine adeta kilitlenmişti. Eli ise Jordan'ın kasıkları arasında hareket ediyor ıslak sıcaklığına gömülüyordu. Jordan o denli sıkı, o denli sıcaktı ki

Noah tümüyle eksiksiz mutluluktan inledi. Onun adını soluyarak fısıldarken, içinde tamamen hareketsiz kaldı.

Jordan çığlık attı. Bu kendinden geçme karşı konulmazdı.

"Ah, Jordan." Adını nefes nefese, usulca söyledi.

Jordan'ın vücudundaki her sinir, gevşemek için yaygara koparıyordu. Jordan Noah'yı daha da derine götürme ereğiyle dizlerini kaldırdı ve kıvıldamaya başladı.

Oh, onu nasıl da memnun etmeyi, çıldırdığı ölçüde çıldırtmayı istiyordu. Onun omzunu ısırdı, onu dudağından öptü ve onun boynuna doğru hareket etti. Şimdi hızlı hızlı soluyordu. Noah kendini geri çekti ve tekrar Jordan'ın derinliklerinde kayboldu; Jordan'ın gözlerinden yaşlar geldi, içinde toplanan hislerin yoğunluğuyla şok geçirmişti. Noah'nın hareketleri daha güçlü, daha tüketici, daha talepkar bir hale geldi. Mükemmeldi.

Dizginlenememiş tutkunun sancıları içinde bile Noah daima tepkilerini denetleyebilmiş, hızını ayarlayabilmişti. Fakat şimdi kendisine olan şeyi denetleyemiyordu. Güçsüz kalıp yavaşlayana tekrar tekrar birleştiler.

Jordan da onun kadar tutkuluydu. Jordan'ın içinde yapılanan gerilim, boşalma gereksinimiyle infilak etmek için hazırды.

Heyecan dalga dalga vücuduna yayıldı. Jordan şimdiye dek böyle bir heyecana kapılmamıştı. Her sinirini sarsarak içinde akan haz dalgalarının, aniden yükseklerle çıkıp birden aşağı iniveren lunapark treni misali onu sürüklemesine izin verdi.

Noah Jordan'ı öptü, sonra yüzünü onun boynuna gömdü.

Noah onun kulağında soluyordu. Yoksa bu Jordan'ın soluyuşu muydu? Jordan o denli sarsılmıştı ki.adeta aklı başından gitmişti. Bu adam onu salağın dik alasına çevirmişti.

Jordan onun gitmesini istemiyordu. Hem de hiç.

Noah yan tarafına yuvarlandı ve onu kendine çekti. Tuttu, okşadı, şimdiki dokunuşu şefkatliydi. İkisi de konuşmadı, anın tadını çıkardı. Dakikalar birbirini kovaladı ve Jordan Noah'nın kolları arasında uykuya daldı.

Gecenin ortasında Jordan uyandı. Noah hâlâ yanındaydı.

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jordan kopan bir gümbürtüyle derin uykusundan uyandı. Motel odasının ikiye bölünmüş olmasından korkarak yatakta dikildi. Zifiri karanlıktı. Uyku mahmuruydu ve mantıklı hiçbir şey düşünemiyordu.

Bir yıldırım tavanı salladı ve fiilen yatağı zangırdattı. Jordân birden irkildi, sonra rahatladı. Yalnızca bir fırtınaydı. Bir şimşek çakışı pencereyi aydınlattı ve başka bir patlama sesi onu takip etti. Komodinin üzerindeki radyolu saat beşi gösteriyordu. Kalkmak için daha çok erkendi.

Fırtına bir sorundu. Giderek şiddetlenecekmişse benziyordu. Yağmur pencereye bir yabancıнын çok acele ve telaşlı kapı çalması gibi vuruyordu. Rüzgar sürat kazanıyor ve uğuldamaya başlıyordu.

Bir kasırga mı geliyordu? Jordan sadece hava durumu kanalında birkaçını görmüştü. Bir siren onları uyaracak mıydı? Serenity'nin bir sireni var mıydı? Jordan gözüne gelen saçını geri itti ve bu konuda düşünmemeyi denedi.

Gene gök gürledi, ses seke seke odanın etrafında gezindi. Jordan Teksas'taki fırtınaların buradakinden çok daha şiddetli olduğunu düşündü.

Noah, "Tamam," diye fısıldadı. "Uykuya dön." Jordan'ı yumuşak ve nazik bir biçimde yanına çekti, kolunu beline doladı, sırtını kendi göğsüne sımsıcacık bastırdı.

Uykuya dönmek mi? İmkansız. Jordan çırılçıplaktı ve Noah'yla yataktaydı. Uyumak aklındaki en son şeydi. Sevişmelerinin hatırası düşüncelerini doldurdu. Tanrım, Noah'yla

cinsel ilişkiye girmişti... Defalarca. Tatlı tatlı iç çekti. Şaşırtıcıydı... Hayret vericiydi... Ve mükemmeldi, fakat aynı zamanda müthiş bir keşifti. Cinselliğin bu denli harika olabileceği kimin aklına gelirdi? Jordan Noah'yla birlikte oluncaya dek bundan kesinlikle bihaberdi. Noah'nın dokunuşlarını, o dokunuşların bütün vücudunu titrettiğini... Ve şehvetini daha çok körüklediğini düşündü.

Onun kollarında uykuya dalmak dünyadaki en doğal şeymiş gibi görünmüştü. Jordan çok güvende olduğunu ve korunduğunu hissetmişti. Sevildiğini de itiraf etti Sevildiğini hissetmişti. Noah tarafından sevilme, bir geceliğine bile olsa, bir fanteziydi, Jordan teslim olmak istedi. Zararı neydi? Jordan büyük bir kızdı. Kendisini koruyabilirdi.

Yaptıkları bütün harikulade şeyleri, sevişmelerindeki farklı usulleri anımsadı ve kalbi hızla çarptı. Noah ağgözlü bir aşıktı. Yapmadığı herhangi bir şey veya yapmak için Jordan'a dökmediği dil kalmamıştı. Jordan'dan hiç utanmamıştı ve bunu tekrar tekrar kanıtlamıştı. İki sularında uyanması için Jordan'ı dürtmüştü . . . yoksa Jordan mı onu uyandırmıştı? Jordan vücudunda Noah'nın öpmediği ya da dokunmadığı bir incin dahi olduğunu sanmıyordu.

Görünen oydu ki Jordan da doyumsuzdu. Noah'nın kollarında vahşi bir kadına dönüşmüştü ve Noah'ya bunu asla unutturamayacağını biliyordu.

Noah'ya döndü ve onu boynundan öptü, Jordan dudaklarını bir süre onun şah damarından ayıramadı. Onun kokusunu çok seksi, çok erkeksi ve sıcak teninin tadını seviyordu. Onu bir kez daha öptü, ama okşamaya başlayıncaya kadar Noah bir tepki

vermeyecekmiş gibi görünüyordu. Jordan'ın dudakları ve parmak uçları Noah'nın göğsünden aşağıya doğru kaydı, göbeğinde daireler çizdi ve daha da aşağılara hareket etti.

Noah inledi. "Beni öldürüyorsun, tatlım."

Bu Noah'nın Jordan'dan durmasını istediği anlamına mı geliyordu? Jordan geriye çekildi. "İstiyor musun..."

"Oh, evet, istiyorum."

Noah Jordan'ı sırtüstü yatırdı ve bedeniyle onun üstünü örttü. Onu iştahla öptü ve ne denli çok arzuladığını gösterdi. Sevişmeleri çevrelerinde şiddetle esen fırtına kadar ihtirashydı.

Adamakıllı doyunca, Jordan Noah'nın üstüne çöküp uykuya daldı.

Noah Jordan'ı uyanması için sarstığında saat sabahın dokuzuydu. Jordan Noah'yı öpmek için yuvarlandı, gözlerini açtı ve onun dolaştığını gördü. Noah üzerini çoktan giyinmişti.

"Harekete geç, Jordan," diye seslendi. "Gitmemiz lazım."

Ne öpücük. Ne sevgi dolu sözler. Hatta ne bir "günaydın." Jordan onun odasına doğru gözden kayboluşunu izledi ve akabinde sırtının üstüne yuvarlanıp gözlerini tavana dikti. Noah neden onu öpmemişti?

Jordan, oraya gitme, dedi kendi kendine. Dün gece yaşananların üzerine sana sürekli bir ilişki vaat edemeyecek bir erkeğe umutsuzca aşık olma... Daha kapsamlı bir hale dönüşmesine izin verme. Dün gece yer sarsılmaktaydı, fakat gün ışığında her şey değişimden nasibini aldı.

Jordan kendisini gerinip kalkmaya ve sendeleyerek banyoya gitmeye zorladı.

Duşunun yarısını almışken, zihni berraklaştı. Noah kesinlikle usanmıştı. Aslında, onun tavrı umursamazlıkla sınırlandırılmıştı. Jordan saçını kurularken bunu düşündü. Noah ona harekete geçmesini söylemişti, işte bu kadardı. Nereye gideceklerini bile söylememişti. Kasabadan mı ayrılıyorlardı? Jordan eteğini ve eteğine uyan solgun mavi bluzunu giydi. Kasabayı terk etmeyi umuyordu. En çok hor gördüğü bir NCG'ye, bir yapışkana dönüşmüş haldeki aşırı duygusal bir bağımlı olmadan önce, Serenity'den kurtulmaya ve bu adamdan uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bunun olmasına asla müsaade etmeyecekti. Koruyucu kremini, hafif makyajını ve dudak parlatıcısını sürdüğünde, kararı kesinleşti. Lens kutusunu kavradı ve yatak odasına geri döndü. Noah telefonla konuşuyordu.

Konuşmasını bitirinceye dek Jordan bekledi. "Nereye gidiyoruz? Eşyaları toparlayıp çıkışımızı yapayım mı?"

Noah kılıfını ve silahını takarken başını iki yana salladı, ama ona bakmadı bile. "Saat onda Şerif Randy'yle buluşacağız," dedi. "Hesabı geri geldiğimizde hallederiz."

"Sadece anahtarımı ve gözlüğümü alayım." Noah, "Hâlâ komidinin üzerindeler," dedi. Jordan bu Sözü yatağında onunla yattığını Noah'nın kabulü niteliğinde alacaktı.

Noah, "Hazır mısın?" dedi. Odasının anahtarını kavrayıp kapıya yöneldi.

Jordan el çantasını aldı ve içine sığabilecek eşyalarını tikiştirdi. Noah dün geceye ilişkin nasıl bu denli duygusuz ola-

biliyordu? Jordan nasıl olmuştı da bu denli hassaslaşmıştı? Umudunu yitirmeye başladığını hissedebiliyordu, fakat kendine çeki düzen verip onun arkasından gitti.

Kate'in söylediği şeyin ayırımına vardı. Arkadaşı ona erkeklerle kadınlar arasında basit bir farkın olduğunu söylerdi. Belki de haklıydı. Ancak bunun bir önemi yoktu. Noah'nın davranışı hâlâ acı veriyordu ve tavrı sadece duygusuzca değil aynı zamanda düpedüz alçakçaydı. Tamam, Jordan şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Suçu ait olduğu yere yüklemişti. Sorunlu olan Noah'ydı, Jordan değil. Kapıdan çıkarken Noah'ya kaşlarını çatarak ters ters baktı. Noah onun keyfinin yerinde olmadığını fark etmişe benzemiyordu fark etmiş olsa bile söylemezdi.

Protokolü kırıp kasabanın doğu kanadındaki köhne bir lokantada kahvaltı ettiler. Her şey yağlı görünüyordu, portakal suyu dahil. Jordan bir dilim kızarmış ekmek ve sıcak çayda karar kıldı. Noah, diğer taraftan, Teksas usulü bir kahvaltı yaptı.

Jordan kızarmış ekmeğini ısırdı ve karşısında oturan Noah'ya uzun uzun baktı.

Noah, "Bir şey canını mı sıkıyor?"

Jordan başıyla yavaşça onayladı.

Noah gülümsedi. "Bu şeyin ne olduğunu bana söyleyecek misin yoksa ben tahminde mi bulunayım?"

"Dün gece birlikte olduk. Hatta birkaç defa."

Ne yazık ki Jordan bu empatik cümleyi garson kadın hesabı masaya koyarken kurmuştu. Orta yaşlı, kabarık saçlı kadın onlu yaşlardaki bir genç gibi kıkırdadı. Jordan mahcup oldu ve yüzünün kızardığını hissetti. Noah'nın tebessümü geniş bir

sırıtmaya dönuştü ve gözlerinde bir parıldama peydahlandı. Noah onun rahatsızlığını gerçekten kapı dışarı ediyordu. Garson kadın uzaklaşır uzaklaşmaz, öteki çalışanlara üç numaralı masadaki bu orospuyu anlatacağına şüphe yoktu, Noah "Evet, yaptık," dedi.

Jordan arkasına yaslandı. "Tamam o zaman."

Noah, "Tamam o zaman mı?" diye tekrarladı.

Jordan başıyla onayladı. "Bu istediğim tek şey. Bir kabulleniş."

Jordan'a göre bu konu artık kapanmıştı. Peçetesini katlayıp masaya koydu, saate baktı "Acele etsek iyi olur. Saat neredeyse on." dedi.

İki garson kadın tezgahın arkasında birbirlerine sokulmuş fısıldaşırken aşçı sipariş penceresinden gözünü dikmiş Jordan'a bakıyordu. Jordan dışarı çıkarken başını dik tuttu.

Neden bir kabullenişe gereksinim duyduğunu Noah'nın anlamadığını biliyordu, ama bunun Jordan için bir önemi yoktu. O andan itibaren, her şeye bıraktıkları yerden devam edeceklerdi. Noah Jordan'ın ağabeyinin arkadaşı ve iş ortağı olarak kalacaktı, Jordan da güven içerisindeki rahat bölgesinde yaşayan sıkıcı, fakat kesinlikle mutlu bir kadın olacaktı.

Noah Jordan'ın kaş çatışını fark ettiğinde, şoför koltuğuna henüz oturmuştu. "Sana neler oluyor?"

Jordan, "Yalnızca bir vahiy aldım," dedi.

"Öyle mi? Neymiş o?"

"Rahat bölgeler hakkında düşünüyordum... Benim rahat bölgem hakkında. Oraya çok sıkıcı ve güvenli dediğini biliyor musun?"

"Sıkıcı ve güvenli. Ne dediğini anımsıyorum."

"Renksiz, sıkıcı hayatımda neyin eksik olduğunu da merak ediyordum."

"Seks."

Tamam, Jordan onun da eksikliğini kendine itiraf etti. "Seksin dışında," dedi hoşnutsuz bir tavırla.

"Eğlence mi? Kahkaha mı? Ateşli seks mi?"

Noah giderek canını sıkmaya başlıyordu. Jordan ona, "Seksi zaten söyledin," diye hatırlattı.

Noah, "Benim hatam," yanıtını verdi.

Jordan onun dokundurmasını umursamayarak konuşmasını sürdürdü. "Sana neyin eksik olduğunu söyleyeyim. Cesetler, Noah. Rahat bölgemde katiyen bir ceset yoktu."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

J.D. ağabeyine, bulunmak istemezse kimselerin onu bulamayacağını söyleyerek böbürlenirdi. Serenity'nin içindeki ve civarındaki en iyi saklanma yerlerinin hepsini bilirdi.

Randy bu gizli yerlerin birkaçım biliyordu, fakat hepsinden haberdar değildi. Örneğin, J.D. Randy'ye geçen sene Eli Whitaker'ın arazisine kestirmeden giderken tesadüfen bulduğu terkedilmiş madenden hiç bahsetmemiştir. Oraya izinsiz girdiğinin farkındaydı, fakat Eli oraya henüz bir çit koymamıştı ve J.D. bundan kimseye söz etmezse, sorun yaşamayacağını düşünüyordu.

Maden J.D.'nin özel sığınağı olmuştur. Oradayken, Eli'ye ait olandan faydalıyor ve bu da kendini iyi hissetmesini sağlıyordu. Eli'nin en önemli araziyi kapatması ve onca paraya sahip olması hiç de adilce değildi.

J.D.'nin ikinci evi göze pek hitap etmiyordu, ama yine de kendisinin bir hayli hoşuna gidiyordu. J.D. içeriye bir çift uyku tulumu koymuştu; periyodik olarak buz ve birayla dolduracağı bir soğutucu getirmeyi de ihmal etmemiştir. Onun diğer naçizane aksesuarı iki işaret feneri ve fazladan pillerdi. Geceleri çıplak kız resimleriyle dolu dergilerini okurken ışıksız kalmak istemiyordu. Makaleleri okumadığını itiraf etmekten gurur duyuyordu. Çıplak bzlara bakmak onun tek ihtiyaç duyduğu ya da tek istediği şeydi.

Küçük bir eğlence için Lux'den birkaç kız getirme fikriyle bile gönül eğlendiriyordu. Buna karşın getirmedi. Yalnızca kendisinin bildiği gizli bir yerin olmasından hoşlanıyordu.

Konumu mükemmeldi. Maden Serenity'nın yeterince dışında unutulmaya yüz tutmuştu, ama cep telefonundaki sinyalin kafi derecede muhafaza edileceği yakınlıktaydı. Geçen birkaç gün, patronu bir şeye ihtiyaç duyar diye telefonunu yirmi dört saat boyunca açık bırakmak zorunda kalmıştı.

Birkaç kez kendisine kefil olan biri olup olmadığı öğrenmek için Randy'yi aramayı düşündü, fakat her seferinde daha numarayı tuşlamadan kararını değiştiriyordu. Başka bir uzun konferans dinlemek istemiyordu. Ayrıca, patronu da J.D. için bir kefil olup olmadığı öğrenecekti. Bütün kasabayla bağlantıları vardı ve Buchanan orospusunun peşinden gelmeye karar verip vermediğini öğrenmek en fazla bir iki telefon konuşmasını gerektirirdi.

Neyse ki Profesör MacKenna'nın evinden çaldığı kullanılıp atılabilir telefon, numarayı hafızaya kaydediyordu. Patronu bunu bilen tek kişiydi.

J.D. ondan haber almayı beklerken kaygılanıyordu. Sadece polislerce aranıp aranmadığını değil, bugünün maaş günü olup olmadığını ve elbette o nakdi kullanıp kullanamayacağını da öğrenecekti.

Telefon çaldığında ona neredeyse saldırdı.

"Evet, efendim."

Patronu, "Geliyorum," dedi.

J.D, "Eve mi?" diye sordu.

Uzun bir duraksama oldu. "Evet. Buluşmayı kararlaştırdığımız yere."

"Evet, efendim. Şimdi buradan ayrılıyorum."

"En azından üç blok ötede park edip yürümeyi unutma."

J.D, "Unutmayacağım," sözünü verdi. "Bugün maaş günü olduğunu hatırladın mı?"

"Elbette hatırladım. Akşam vaktinden evvel bağlayacağımız çok sayıda gevşek uç var."

J.D, "Biliyorum," dedi. "Bir kefil hakkında herhangi bir şey öğrendin mi?"

"Henüz değil."

"Yeni şef iki cinayeti de aydınlatmaya çalışacaktır. Birkaç isme ulaşmamız gerektiğini düşünüyorum. Eğer bu cinayetleri birilerine yüklemenin bir yolu varsa..."

"Benim zaten aklımda üstüne yıkacağım biri mevcut, ama bunu başarmak için senin yardımına ihtiyacım olacak. Bir hafta içerisinde bu işi bitirmemiz gerekiyor."

"Senin bir şeyleri çözüme kavuşturacağını biliyordum. Bu konularda kafan çok iyi çalışıyor."

"Antremanlıyım. Şimdi, acele et. Yapacak işimiz var."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Jordan ve Noah karakola girdiklerinde, Şerif Randy Şef Davis'in ofisindeki masanın önünde volta atmaya çalışıyordu. Ofis çok ufak olduğundan, ancak iki adım ileri, iki adım geri gidebiliyordu.

Noah içeri girerken Jordan'ı arkasında bıraktı. Jordan Noah'nın yumruk atması için J.D.'ye bir fırsat daha vermek istemediğini biliyordu.

Ama J.D. görünürlerde yoktu. Joe onları fark edip el salladı. "İçeri gelin," diye seslendi.

Noah hoşbeşe zaman harcamadı. "Ağabeyin nerede?"

Randy, "Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi. "Sana yemin ederim her yere baktım. Bayan Buchanan'ın dava açmamaya razı olduğunu söylemek için ev telefonundan onu en az beş kez aradım iki misli de cep telefonundan..." Noah'nın arkasını görmeye çalıştı, "Haklıymışım, değil mi, Bayan Buchanan? Joe bana dava açmayacağınızı söyledi."

Noah kapı girişinin çoğunu kaplamasına rağmen, Jordan onun hemen yanına sıkışabildi. "Evet, bu doğru."

Randy, "Teşekkür ederim," dedi. "J.D.'nin doğru kararlar almasına yardım etmek için elimden gelenin en iyisini deniyorum, fakat çetin bir mücadele bu."

Sesi samimi ve pişman geliyordu; Jordan aniden onun için üzüldü. Ağabeyini hizada tutmaya çabalamak berbat bir şey olmalıydı.

Randy bir kez daha Noah'ya hitap etti. "Her şeyi yüzüne gözüne bulaştırdığını biliyorum, ama o benim kardeşim ve

sahip olduğum tek ailem. Ben gerçekten ileri gitmesine ve beladan uzak kalmasına yardım etmeye çalışıyorum. Onun doğru yolda olduğunu sanıyordum. Lux'ü kapatmak üzereydi ve bu olumlu bir adım."

Noah buna aldırmadı. "Jordan'ın bagajında bir ceset olduğunu nereden biliyordu?"

"J.D. bana cep telefonuna bir bilgi geldiğini söyledi."

"J.D.'nin sana tam olarak ne söylediğini bilmek istiyorum."

"Balık tutmaya gidecektik, bu yüzden onu almak için evine gittim. Evinden fırlayarak çıktı ve bana bu bilgiden bahsetti."

Noah, "Onu kim aramış?" diye sordu. "Sana bu bilginin kimden geldiğini söyledi mi?"

Randy, "Bir kadın," yanıtını verdi. "Ondan daha fazlasını öğrenmek zamanımı aldı. Yine de kadının ismini bana söylemedi. J.D. söz verdiği için o kadını korumak zorunda olduğundan bahsetti. Doğrusu, onun bana gerçeği anlatıp anlatmadığını bilmiyorum." Hararetti bir şekilde ekledi, "Umarım öyledir."

Randy hüsrana uğramış görünerek masaya yaslandı. "J.D. büyük skoru arıyor. Bir çiftlik satın almanın hayalini kuruyor. Rençperlik yapmak hakkında hiçbir şey bilmiyor, ama bu onun , için önem arz etmiyor. Akıllı olduğunu sanıyor, fakat değil ve başını derde sokmasının nedeni bu. Sahiden aptalca bazı şeyler yaptı ve çabuk öfkelenen biri, orası kesin, ama kimseyi öldürmeyecektir."

Joe, "Hapisaneye birini öldürdüğü için girdi," diyerek dikkat çekti.

"J.D.'nin başlatmadığı bir bar kavgasıydı. Tamamen şanssızlıktı."

Joe, "Şanssızlık J.D.'nin peşini bırakmıyor, öyle değil mi?" yorumunu yaptı. Noah'ya, "Onu aramak için ili baştan sona tarayan şerif yardımcılarını var," dedi. Ansızın Jordan'ı fark etti. "Jordan, hadi içeri gelip otur."

Jordan, "Burda iyiyim," yanıtım verdi.

"Pekâlâ o zaman. Noah, J.D.'nin onu aradığını söylediği kadın hakkında düşünmekteyim. Maggie Haden aramış olmalı. Onu gözardı edemezdim."

Randy, "O benim de aklıma geldi." dedi. "Ben evlendikten hemen sonra J.D.'yle ilişki kurdu. Gerçekten nefret doluydu."

Joe, "O her zaman nefret doluydu, Randy," dedi. "Sen bunu anlamamışsın."

Randy omuz silkti. "Onu da arıyorum. Cep telefonu telesekretere bağlanıyor, evi ise yanıt vermiyor."

Joe, "Neden onunla bağlantı kurmak istiyordun?" diye sordu.

Randy omzunun üzerinden şefe baktı. "Neden istiyorum sanıyorsun? J.D.'nin nerede olduğunu belki biliyordur. Onu yeniden aramamın tek nedeni bu." Randy doğruldu. "Ofisime geri dönmek zorundayım. J.D.'yi aramaya devam edeceğim, ama sen ve Joe onu bulursanız, derhal beni arayın. Onun için kaygılanıyorum."

Noah Randy geçebilsin diye kenara çekildi.

Şerif kapıya doğru yürüdü, bir ya da iki saniye tereddüt etti, sonra arkasını dönüp Noah'ya baktı. "Seninle biraz konuşabilir miyim?"

Noah, "Tabii ki," dedi.

Randy'yi arabasına kadar takip etti ve iki adam orada durup birkaç dakika konuştular.

Jordan Noah'nın dönüşünü beklerken, Joe ya telefon geldi. Joe ahizeyi kaldırırken, Jordan "Carrie nerede" sorusunu yöneltti. "Molada mı?"

Joe, "Hayır, hapishaneye döndü," dedi. "Yarın bana yerine geçen kişiyi göndermeleri lazım, o zamana kadar gelen tüm aramaları Bourbon'a yönlendirdim."

Joe'nun ofisi ikinci sandalyeyi barındıracak büyüklükte olmadığından, Jordan kapı çerçevesine yaslandı. "Niye hapishaneye döndü? İş sunum programının bir parçası, değil mi?"

Joe, "Bu doğru, öyle," dedi. Bazı evrakları önünde çekip dirseklerini masaya dayadı. "Maggie son intikamcı hareketlerinden birini sergileyerek hapishaneyi aradı ve Carrie hakkında korkunç eleştirilerde bulundu. Onun beceriksiz olduğunu söyledi."

"Beceriksiz olduğunu düşünüyor muydun?"

Joe başını iki yana salladı. "Bilgisayarı öğrenmede sıkıntısı vardı, fakat telefon ve mesajlarda yeterince iyiydi."

"Öyleyse neden onu geri getirmiyorsun?"

"Maggie onu levazım çalmakla da suçlamış, ama ben buna inanmıyorum."

"Joe, bir şeyler yapmalısın."

Joe, "Deniyorum," dedi.

Jordan onun bu mevzuyu yeterince ciddiye almadığını düşündü.

Noah'nın karakola girer girmez Jordan ona Carrie'den söz etti. Ondan bir şeyler yapmasını istemek zorunda kalmadı, çünkü yapacağını biliyordu.

Noah, "Burada yapabileceğimiz daha fazla bir şey yok," dedi. "Bu yüzden oteldeki hesabımızı kapatıp yola kovulacağız. Jordan'ı havaalanına götürmek ve Boston'a dönmek istiyorum. Herhangi bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Geri geleceksin, doğru mu?"

"İhtiyacın olduğunda ajan Chaddick ve Street bu iş için geri gelecekler. Yapman gereken tek şey onları çağırmak."

Noah'yla el sıkışan Joe, "Keşke bu civarda kalabilseydin. ama buradan ayrılmayı, yaşantına ve işine geri dönmeyi istemeni anlıyorum," dedi. Jordan'a döndü. "Er ya da geç bir duruşma olacaktır. Bunun için geri gelmek zorunda kalacaksın."

Jordan, "Geleceğim," sözünü verdi.

Karakoldan çıktıklarında Jordan'in içini bir huzur kapladı. Nihayet Serenity'yi terk edecekti.

Noah ve Jordan'ın eşyalarını bavullarına yerleştirmeleri uzun zaman almadı. Noah bavulları arabaya koymayı, sonra da Amelia Annle görüşüp hesabı kapamayı planlasa da gelen bir telefon planını değiştirdi.

"Noah, ben Joe. MacKenna'nın evi yanıyor."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

"Tanrı aşkına, neler oluyor?" sorusunu sorduğunda Joe'nun sesi titredi. Joe, kükreyen yangının yakıp kül edişini izlerken MacKenna'nın minnacık kiralık evinin karşısındaki kaldırımda Jordan ve Noah'yla birlikte ayakta duruyordu.

Ellerini ceplerine soktu. "Geçen gece sağanak vardı. Çatının sırlıslıklam olması ve ıslaklığını muhafaza etmesi gerekiyordu, ama kesinlikle etmemiş. Şu alevlere bakın." Başını iki yana salladı. "Bir yangının bir evi bu denli çabuk yutuşunu hiç görmemiştim."

Jordan yeniden bir fırtına kopmasının ne kadar faydalı olacağını düşündü. Ellerini gözlerine siper edip gökyüzüne baktı. Görünürde tek bir bulut bile yoktu. Güneş parlaktı ve üzerilerine acımasızca vuruyordu. Her zaman olduğu gibi çöl güneşi sıcak ve bağışlamazdı.

Joe, "Hayır," diye mırıldandı. "Şimdiye dek asla bunun gibisini görmedim."

MacKenna'nın evi hiç kuşkusuz kasti bir şekilde ateşe verilmişti, ama yine de Joe Noah ve Jordan'ın da bu fikre katılmasına istek ve gereksinim duyuyordu.

"Şuna bakın, evin dört bir yanı yukarı doğru dümdüz yanıyor. Bomba yapımında kullanılan yanıcı maddeyle kundaklanmışa benziyor." Joe dikkatini yangından uzaklaştırıp Noah'ya baktı. "İtfaiye şefinin telefon konuşması yapmak zorunda kalacağım biliyorum, fakat bahse girerim kundaklandığını söyleyecek. Sizce de öyle değil mi?" "

Noah tereddüt etmeksizin, "Öyleymiş gibi görünüyor," dedi. "Çok güçlü bir hızlandırıcının bu yangını başlatmak ve devam ettirmek amacıyla kullanıldığını da söyleyebilirim."

Joe şaşırmış ve gördüklerinden etkilenmiş bir biçimde, "Bu denli çabuk yanan bir ev hiç görmemiştim," diye yineledi. Yine de anlamıyorum. Neden? Bourbon'dan gelen dedektifler ve suç yeri inceleycileri evi baştan aşağıya incelediler ve buldukları her kanıtı torbalayıp laboratuvarlarına götürdüler. Sen de oradaydın. Artakalanları gördün. Yalnızca eski gazeteler ve kullanılmış mobilyalar vardı. Bunlar dışında yakılmaya degecek herhangi bir şey gördün mü? Ben kesinlikle görmedim."

Joe Noah'nın diğer tarafında duran Jordan'ı görebilme maksadıyla yer değiştirdi. "Kağıt kutuları için üzgünüm. Onlara sahip olmayı umduğunun farkındayım."

Jordan bu konuda ona katılmıyordu. Joe Jordan'ın fotokopi çektiğini bariz bir şekilde unutmuştu. Ya unutmuştu ya da halâ çekilecek fotokopiler olduğunu sanıyordu, ama artık bunun bir anemi yoktu. Profesörün araştırmasının asıl nüshaları mirasına eklenecekti ve Jordan onlara ihtiyaç duymayacaktı.

Joe, "Herhangi bir kimsenin birtakım tarihi evraklardan kurtulmak için bu feci şekilde yanan eve gireceğini sanmam." sonucuna vardı.

Jordan gönüllü itfaiyecileri seyrediyordu. Profesörün evini kurtarmaya çabalamaktan vazgeçmişler ve hummalı bir biçimde, yangının komşu eve sıçramasını engellemeye çalışıyorlardı. Rüzgar esiyor olsaydı, bütün blok alevler içerisinde çalabilirdi.

"Tüm komşuların dışarı çıktığından emin oldun mu?" diye sordu.

Joe başıyla onayladı. "Yaşlı leydi Scott bana sorun çıkaran tek kişiydi. Merdivenlerden inmesine yardım etmek için yanına sokulmama bile izin vermedi, itfaiyecilerden biri tekmelerine ve çığlık atmalarına aldırmaksızın onu aşağı taşıdı. Ne söylese beğenirsiniz? Televizyondaki dizilerini kaçırmak istemiyormuş."

"Neden yanına sokulmana izin vermedi ki?"

"Ona kimsenin yeterince özen göstereceğini düşünmüyor. Boynunda ciddi bir ağrı var. Bir gün Şerif Randy'yi, ertesi gün beni arayıp mütemadiyen bir şeylerden dert yanar. Kimin yetkili olduğunu umursamaz. Birisi ön ya da arka avludan geçtiğinde deliye döner. Geçene bağırır. Önceki gün çocukların ön sundurmanın yanındaki çiçekleri çiğnediklerini söylemek için beni aradı." Sağ tarafı gösterdi. "Evi MacKenna'nınkinden iki ev aşağıda. Şimdi sorarım sana, şu yabani otlara çiçek der misin?"

Noah Joe'nun mevzuya geri dönmesini istiyordu. "Komşularla konuştun mu? Onlara MacKenna'nın evinin etrafında başıboş dolaşan birini görüp görmediklerini sordun mu?"

Joe, "Onların hepsiyle henüz görüşmedim," itirafında bulundu. "Buraya sizden sadece birkaç dakika önce geldim ve herkesi evinden çıkarmaya çalışıyorum. Şimdi sorular yöneltmeye başlayacağım. Bana yardım etmenin bir sakıncası olur mu?" Köşede bir araya toplanmış kalabalığa baktı, sonra durdu, "Burada tek başımayım," dedi. "Gerçek anlamda deneyimim yok ve aynı anda her yerde olamam. Belki FBI arkadaşlarından

biraz yardım alabileceğimi düşünüyorum. Neden lütfedip onları aramıyorsun?"

Noah içten içe bu son gelişmeye lanet ederken, "Mutluluk duyayım," dedi. Joe fikrini değiştirmeden evvel derhal aramayı gerçekleştirdi. Chaddick'i aradı ve telesekreterine mesaj bıraktı.

Komşulara doğru yürürlerken, Jordan sordu, "Şerif yardımcıları nerede? Grady şerifinin Hawai'i'de olduğunu biliyorum, ama yardımcılarından yardım etmelerini istemedin mi?"

Joe, "Yardım ediyorlar," dedi. "Şu sıralarda J.D.'yi aramak için iki ili de tarıyorlar. Yaklaşık bin yerden birinde saklanıyor olabilir, yine de onu bulup sorgulamaya getirinceye kadar aramayı sürdürecekler."

MacKenna'nın komşuları bildiklerini anlatmaya istekliydiler, ancak maalesef hiçbiri alışılmışın dışında herhangi bir şey görmemişti. Bir kadın caddenin aşağısında bir halı temizleme minibüsü fark etmişti, ama onun bir sonraki bloğa ilerlediğinden oldukça emindi.

Bayan Scott'un malumatı vardı, fakat Joe onunla konuşmayı her deneyişinde, kadın Joe'ya arkasını dönüp gökyüzüne bakıyordu. Kadını büyülemek Noah'ya kalmıştı ve kadın çiçeklerinden bahsetmeye başladığında bir çift gülümseme, bir sempatik bakışla bunda yeterli oldu.

Bayan Scott, "Evet, birini gördüm," dedi. "Taramaz Dickey'in bugün arka bahçemden geçtiğini gördüm. Onu olabildiğince belirgin gördüm. Mutfaktaydım, kirazlı KoolAid içeceğimi hazırlıyordum, çünkü programlarımı izlerken KoolAid'imi içmeye bayılırım." Devam etmeden önce Joe'ya göz ucuyla

bakmak için mola verdi. "Sonra Dickey'in gizlice geçtiğini gördüm. Büyük bir sapı olan, gaz tenekesi gibi bir şey taşıyordu. Hemen arka kapımı açıp ona mülkümünden çıkması için bağırdım, ama çok hızlı hareket ediyordu, ikinci dermansız haykırışımı yapamadan uzaklaştı. Beş dakika bile geçmeden, yangın diye bağırıldığını işittim ve insanlar evimden çıkmam için ön kapımı yumruklamaya başladılar; bense programlarımı duyabileyim diye televizyonumun sesini açtım." Bir kez daha Joe'ya bir bakış fırlattı.

Joe, "J.D. olduğundan emin misin?" diye sordu.

Bayan Scott onu, "Seninle konuşmadığımdan eminim," diyerek tersledi. "Şimdi bu hoş beyefendi sorsaydı, evet, Julius Dickey'di, derdim. Daima taktığı şu on poundluk kemer tokası ayan beyan ortadaydı. O'ydu."

Joe ve Noah diğer komşulara teşekkür edip caddeye yöneldiler. Jordan kadınlardan birkaçıyla konuşmak için arkada kaldı. Noah kendisiyle gelmediğini ayımsayınca arkasına döndü ve Bayan Scott'un parmağını Jordan'ın yüzüne yüzüne salladığını gördü. Ona gitme vaktinin geldiğini söylemek için gerisin geri aynı yolu yürüdü.

Jordan komşularla vedalaştıktan sonra, "Bu caddeden mi yoksa Serenity'den mi ayrılıyoruz?" sorusunu yöneltti.

Noah bunu gerçekten bilmiyordu. Jordan'ı kasabadan çıkarıp uçakla Boston'a göndermeyi arzu etse de Jordan bu çılgınlığın tam ortasıındaydı. Noah katilin onu neden bu işe karıştırdığını ve Serenity'de tuttuğunu anlayıncaya dek Jordan'ı bir saniye bile yalnız bırakmayacaktı. Bu düşünce Noah'nın aklına onu asla bırakmak istemediğini getirdi.

Noah aklına geleni aklından silmeye çalışarak başını iki yana salladı.

Jordan, "Bayan Scott'un bana nasıl seslendiğini biliyor musun?" diye sordu.

Noah yavaşladı. "Nasıl?"

"Sen... Oradaki."

Noah gülümsedi. "Neden?"

"Sen... Oradaki bu ben oluyorum neden Serenity'ye geldiğini bilmek istiyormuş."

"Peki ya sen ne dedin?"

"Yıkıma sebep olmak için."

"İyi cevap."

"Serenity,' dedi, 'huzurlu bir yerdi.'"

"Sen kasabaya gelinceye kadar."

"Ne zaman ayrılacağımı da bilmek istiyormuş. Ben buradan ayrılıncaya dek evinde kalmayı ve kapılarını kilitli tutmayı planladığını zannediyorum."

Noah güldü. "Yakında..." vaadinde bulundu. "Birkaç saat içerisinde yola koyulacağız. Joe, Chaddick ve Street buraya gelinceye dek beklememi rica etti. Gergin. Bu ciddi anlamda büyük bir hadise ve berbat etmek istemiyor. Senin ayrılmak için hazır olduğunu biliyorum..."

Jordan duraksadı, ardından, "Ben... İkilemdeyim," dedi.

"Öyle mi? Nasıl yanı?"

"Ayrılmak istiyorum, ama aynı zamanda kim, ne ve neden sorularının cevaplarını da öğrenmek istiyorum. İçimde yanıtın tam karşımda oluşuna ilişkin komik bir his var."

"Bittiğinde, gazetelerden bununla ilgili her şeyi okuyabilirsin."

Gazetelere dair bu yorum Jordan'ın hafızasındaki bazı şeyleri tetikledi, fakat bu şeyler yakalanamayacak kadar süratliydi.

"Beni havaalanına bıraktıktan sonra geri gelecek misin?"

"Tatlım, seni hiçbir yere bırakmıyorum."

Noah Jordan'ı arabaya doğru çekti. Jordan omzunun üzerinden ona baktı ve Joe'nun caddenin ortasında durmuş bir itfaiyeciyi konuştuğunu gördü.

Jordan, "Öyleyse planın nedir?" diye sordu.

"Boston'a varan bütün yolu seninle birlikte gideceğim, ne olursa olsun, elimden gelebildiği kadar yardım etmek istiyorum ama buraya geri dönmek istemiyorum. Burası hiçbir surette benim uzmanlık bölgem değil. Artık sorumlu kişi Chaddick veya çağrıma karşılık verir vermez olacak ve ne yaptığımı biliyor. Bir süredir bu işte ve çok tecrübeli."

Arabaya ulaştıklarında anahtarları Jordan'a uzattı. "Niye motoru çalıştırıp havalandırmayı açmıyorsun? Hemen dönerim."

Jordan direksiyona geçti, motoru çalıştırdı ve havalandırma kadranını ayarladı. Noah'yı dikiz aynasından izledi. Noah ve Joe itfaiyeciyi konuşuyorlardı. Sonra Joe cep telefonunu çıkardı ve Noah arabaya yönelirken bir konuşma yaptı. Başını iki yana sallarken hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Yolcu koltuğuna doğru yürüdü, ama Jordan kumanda panelinin üzerinden atlayıp ona sürmesini işaret etti. Noah'nın

boynundan ter damlıyordu, bu yüzden Jordan fanı açıp doğrudan ona esmesi için ayarladı.

Noah, "Neden sürmek istemiyorsun?" diye sordu.

Jordan, "Trafik," dedi. "Trafikte sürmekten nefret ederim." Jordan'ın dediğini anlaması bir saniyesini aldı. Güldü. "Serenity'de trafik olsa ne olur? Önündeki üç, dört araba mı mesele?"

"Tamam, yalnızca sürmekten nefret ediyorum." Noah yorum yapmadan önce Jordan, "Joe'ya ne oldu?" diye sordu.

"J.D.'nin evine girmek için bir izin belgesi ediniyor. Şimdi Bourbon'daki bir hakimle konuşuyor."

Jordan, "Oraya seninle beraber gideceğim," dedi. "Orada dizüstü bilgisayarımı bulacağıma bahse girerim. Bulursam..."

"Ne? Ne yapacaksın?"

Jordan, "Bir şeyler," dedi. "Bütün dosyalarını onda, bütün hesaplarım..."

"Birisinin özel bilgilerini ele geçirebileceğinden mi endişeleniyorsun?"

Jordan, "Hayır," dedi. "Şifresi var. Hiç kimse dosyalarımaya giremez."

"O zaman neden bu kadar çok endişeleniyorsun?"

"Sadece ondaki verilerle bu açmazı çözümleyebileceğimi biliyorum."

Noah pencereden bakıyordu. "Acaba Joe'nun kahrolasica arabasına binmesi ve J.D.'nin evine varması ne kadar zaman alacak?"

"Yaklaşık beş saniye diyebilirim." Bu hesaplanmış tahmin Joe'nun onlara doğru koşması olgusuna dayanıyordu.

Joe Noah'ya, "Hallettik," diye haykırdı. "Ama izin belgesi olmasa da sorun olmazmış, çünkü bir komşu demin J.D.'nin ön kapısının ardına kadar açık olduğunu söyledi."

Çok geçmeden yola koyuldular.

"Birinin şerif Randy'yi araması gerekmiyor mu?"

Noah omuz silkti. "Bu işi Joe'ya bırakacağım."

Jordan, "şerif yüz seksen derece dönüş yaptı. Kim bilir nerede... Karakolda tevazudan yarılacaktı, oysa arsaya ağabeğiyle birlikte gelip J.D.'nin bana vurduğunu gördüğünde, bir hayli tiksindiriciydi."

"Ağabeyini beladan uzak tutmaya çabalarken dansöz misali kıvrıyor. Biliyor..."

"Neyi biliyor?"

"J.D.'nin ümitsiz bir vaka olduğunu. Yine de Randy'nin ona olan bağlılığını anlıyorum. Sonuçta J.D onun kardeşi."

"J.D. bu tür bir bağlılığa sahip mi? Olmadığına bahse girerim. J.D.'nin hapse dönmesiyle şerif Randy daha rahat ederdi." Jordan birden ürpererek kollarını oğuşturdu. "JD evindeyse, dikkatli ol. Bakışları çok garipti. Bunu nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Nefret dolu ve... Ürpertici bakışlar."

"Onunla karşılaşmak için sabırsızlanıyorum. Ben de fazlasıyla nefret dolu olabilirim."

"Suçluluğu ispatlanıncaya dek onun masum olduğunu aklından çıkarma."

"Sana vurdu. Hatırladığım budur."

Joe J.D.'nin garaj yoluna, Noah da onun arkasına çekti. Jordan'a, "Sen burada bekle. Kapıları kilitli tut," telkininde bulundu.

Hızlı hareket etti. Silahını kılıfından çekti ve ön kapıda Joe'yla buluştu. "İçeri giriyoruz, sen sola yönelirsin, ben de sağa gideceğim."

Noah elinde silah aceleyle eve girerken Jordan'ın kalbi adeta yerinden söküldü. Jordan kendi kendine her şeyin güzel olacağını söyledi. Noah, kendini koruma eğitimi almış bir federal ajandı. Jordan onun bazı yürek parçalayıcı durumlara düştüğüne ilişkin hikayeler dinlemişti, hatta vücudunda bunları kanıtlayan yara izleri taşıyordu. Noah ne yaptığını biliyordu. İyi olacaktı. Jordan bu düşünceyi pekiştirmek için kafasını salladı. Hâlâ, garip kazalar oluyordu ve bazen beklenmedik durumlarla karşılaşılıyordu... Bazıları görünmez kazalardandı.

Annesi olsa Jordan'ın evham yaptığını söylerdi. Noah dışarı çıkacak ve her şey sahiden güzel olacaktı. J.D.'nin evi o kadar küçüktü ki orada hiç kimsenin bulunmadığından emin olmak yalnızca birkaç dakika alırdı.

Jordan Noah'yı görünce araba kapısının kilidini açtı. Noah kapıyı açıp, "J.D. aceleyle evi terk etmişe benziyor. Kapı ardına kadar açık ve..."

Joe evden avluya bağırarak koşunca Noah'nın sözü yarıda kesildi, "J.D.'yı bulmuşlar!"

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Üçü de oradaydı.

J.D. Dickey küllerin içinde bulunmuştu, itfaiyeciler profesörün evinin arka kapısının yakınında bulunan ve hâlâ için için yanan moloz yığınının altında ondan artakalanları bulmuşlardı. Onun artıklarını fark ettiklerinde son korları suyla söndürüyorlardı. J.D. olduğu sonucuna varmalarının tek nedeni şu şatafatlı kemer tokasıydı. Kenarları erimiş ve kararmıştı, ama suni elmastan baş harfleri hâlâ okunaklıydı.

Jordan çöken evin önünde, arabada oturuyor ve Noah'yı izliyordu. Noah FBI'nın olay yeri inceleme ekibinin ulaşmasını beklerken, ön avluda durmuş Ajan Chaddick ve Joe ile konuşuyordu. Arada bir iyi olduğundan emin olmak için Jordan'a göz atıyordu.

_ Bir haftada üç ceset. Profesör MacKenna. Lloyd. Şimdi de J.D. Dickey. Serenity'nin yaşanacak güvenli ve huzurlu bir yer olduğu övüncü cehenneme fırlatılmıştı. Kasabalılar ise Jordan Buchanan'ı suçluyordu. Ne de olsa, Jordan cinayetler ve yangın arasındaki yegâne bağlantıydı. Öyle ki onun kasabayı terk etmesi için kaldığı motelin önünde dirgenler ve meşalelerle toplansalar Jordan buna şaşırmayacaktı.

Yaşlı Leydi Scott'un suçlamaları Jordan'ın hala kulakların da çınılıyordu. O kasabaya gelmeden önce hiç cinayet işlenmemişti... ya da MacKenna'nın evini yutan bir yangın hiç görülmemişti. Oh, ölü insanlarla dolu arabaları hiç olmamıştı. Evet... Jordan kasabaya gelmeden önce bunların hiçbirini yaşamamıştı.

istatistikler asla yalan söylemezdi. Bu, şansın kötü gitmesinden çok daha fazlasıydı. İncil'deki değerlendirmelere göre bir lanetti. Jordan bundan kurtulmak istese bile. Böylesi batıl bir inancın mantıklı olmadığını biliyordu, fakat bu duruma ilişkin hiçbir şey mantıklı değildi. Sadece bir tek şey kesindi: Jordan profesörle karşılaştığından beri insanların gözünde başbelası bir kadın haline gelmişti.

Sonrasında ne olacağını kestirmek imkansızdı, ancak Noah'yı beklerken bunu yapmayı denerdi. Bu onu hayal kırıklığına uğratan bir alıştırmaydı, çünkü Jordan yeterli veriye sahip değildi ve son birkaç gündür yaşanan dehşet verici olaylar düşüncelerini işgal etmeyi sürdürüyordu. Yeniden net düşünmek için, zihnindeki görüntüleri silmeye gereksinim duyuyordu. MacKenna'nın araştırmasından bir dosyayı almak için arka koltuğa uzandı ve alıp okumaya başladı.

Noah göz atıp Jordan'ın başı önünde, bir kağıda gömüldüğünü gördü. J.D.'nin yanmış artıklarını görmesini istemediğinden, ona arabada kalmasını söylemişti. Jordan'ın tepkisini unutacağını sanmıyordu. Jordan afallamış görünmüş ve ona usulca, "Kömürleşmiş bir ceset görmek isteyeceğimi de nereden çıkarıyorsun, Tanrı aşkına?" diye sormuştu.

Gerçekten bunu da nereden çıkarmıştı? Ürkütücü bir manzaraydı. Ne Noah ne de Chaddick bu manzaradan en asgari şekilde etkilenmezken, Joe cesedi bir arada tutmanın zorluğunu yaşamaktaydı. Yüzü Noah'nın daha *Önce* hiç görmediği gri bir karaltı halindeydi ve öğürtülü sesler çıkarmaya devam etmekteydi.

Noah Joe'ya merhamet etti. "Joe, ona bakmazsan, kendini daha iyi hissedeceksin."

"Evet, ama o bir araba enkazı gibi. Bakmak istemesem de ister istemez bakıyorum."

Chaddick sinirlenmişti. Ona, "Sen bir polissin," hatırlatmasını yaptı. "Bir enkazla karşı karşıya kalıyorsun, bakman gerekiyor, öyle değil mi?"

"Demek istediğimin farkındasın."

Gönüllü itfaiyecilerden biri ön avludan onlara eliyle işaret etti. Adı Miguel Moreno'ydu ve bir çiftlik sahibi olmaya hayatının ilerleyen yıllarında karar vermiş, Houston'lu, emekli bir itfaiyeciydi. Son derece iyi örgütlendikleri, çabuk karşılık verdikleri ve etkili oldukları için gönüllüleri eğitmişti. Bu sorumluluğu üstlendiğinden beri, itfaiyecilerinden hiçbiri bir tek yara almamıştı. Molozdan halihazırda birkaç kez geçmişti ve düşündüğü şeyi Noah'ya anlatmaya hazırды.

"Yangını J.D.'nin çıkardığından hiç kuşku yok, ancak böylesine yanıcı bir hızlandırıcıyı tam manasıyla bilmediğine bahse girerim. Şayet bilseydi, evin içindeyken onu kesinlikle tutuşturmazdı."

Joe cesetten uzaklaştı. "J.D. yangını kazara çok erken başlatmış olabilir," fikrini ileri sürdü. "Anladığım kadarıyla... İçeri giriyor, her şeyi benzinle gerçekten iyicene ıslatıyor, sonra da girdiği biçimde arka kapıdan çıkacağını sanıyor. Dışarı çıkar çıkmaz, yangını başlatmak için içeriye bir şey fırlatmış, yaktığı belki gazyağına daldırılmış bir çaput, belki de rulo yaptığı bir kağıt yığını."

Moreno kafasını salladı. "Bu mümkün," dedi. "Sadece bir kıvılcımın çakması kafi..."

Joe şimdi kuramlarını paylaşmaya istekli olarak, "Herhangi bir şey bir kıvılcıma sebebiyet verebilir," dedi. "Belki çıkmak için kapıyı açtığında, çizmelerinin metal eşiğe sürtünmesi bir kıvılcım yaratmıştır... Bu yangını başlatacak."

Moreno, "Yalnızca bir kundaklama uzmanı ne olduğuna dair kesin konuşabilir," dedi. "Serenity'ye gelenlerden biri bir uzmanınız mı, Ajan Chaddick?"

Chaddick, "Elbette," diye yanıtladı. "Joe, bu işi Moreno'yla birlikte başarabileceğini düşünüyor musun? Alanı ekibim buraya gelinceye dek kapalı tutar mısın? Noah'yla beraber Dicky'nin evine gitmek istiyorum."

Joe ona, "Üstesinden gelebilirim," güvencesini verdi. "Ajan Street ilginç birşeyler bulabilmiş mi?"

"Oraya varır varmaz öğreneceğim."

Joe Noah'nın peşinden gitti. "Noah, bir saniyen var mı?"

Noah arkasına döndü. "Evet?"

Sesini alçaltarak, "Ajanları devraldıklarında benim geri çekilmemi isteyeceklerini düşünüyor musun?" sorusunu yöneltti. "Yollarına çıkmak istemem, ama..." Cümlesini bir omuz silkişiyle nihayetlendirdi. .

Noah Chaddick'e el etti. "Neden bunu hemen şimdi öğrenmiyoruz?"

Noah bunu ajana sorduğunda Joe utanmış görünüyordu. İki ajan arasında daha diplomatik olanı Chaddick yanıtlamadan evvel Noah'ya göz attı. Sırıtarak, "Bizim ne kadar zorba olduğumuz ve bir yükümlülüğü üzerimize aldığımızda yerelleri

nasıl parmağımızda oynattığımız hakkında hikayeler duyduğunu biliyorum... Ve bu hikayelerin çoğu muhtemelen doğru," eklentisini yaptı. "Yerel müdahaleden hoşlanmayız, fakat Noah bana bunun farklı bir durum olduğunu söyledi. Sen, Street ve ben bunda birlikte çalışacağız."

Joe hızla kafasını sallayarak, "Memnuniyetle," dedi. "Bu, işi ehllilerinden öğrenmek için harika bir fırsat."

Mesele halloldu, Noah tekrar arabaya yöneldi. Pencereleer açıldı ve Noah Jordan'ın içinde ılık su bulunduğu şüphe götürmeyen bir şişeyi yudumlarken birkaç sayfa okuduğunu görebiliyordu. Zavallı Jordan epey uzun süredir Noah'nın sohbeti bitirmesini beklemekteydi, ancak şikayet etmemiş ya da Noah'ya acele ettirmemişti.

Jordan Noah'nın geldiğini gördü ve koltuğa yaydığı kağıtları çabucak topladı. Fazlasıyla bunalmıştı, her an sıcak çarpmasına maruz kalacağını düşünüyordu. Motoru bunca süre boşu boşuna çalışır vaziyette tutmak istememiş, bu yüzden kapatıp çevresindeki sıcaklığı dağıtacak küçük bir esinti için dua etmişti.

Daha öncesinde, Noah'nın uyarısına karşın, bir ceviz ağacının gölgesinde oturmak için geçici bir süreliğine arabadan sıvışmıştı, ama caddenin karşısında toplanan kalabalığın dik bakışları Jordan'ı rahatsız etmişti. Birbirleriyle fısıldaşıp gözlerini Jordan'dan hiç çekmemişlerdi. Kim bilir ne konuşuyorlardı? Büyük olasılıkla onu katran ve tüye bulamaya ya da kazıkta yakmaya ilişkin bir şeyler.

O ve Noah J.D.'nin evinden profesörünküne giderken, Jordan motele dönüp Noah'yı beklemeyi önermişti. Noah'nın

tek yapacağı şey Jordan'ı çağırmaktı ve Jordan arabayla geri gelecekti, fakat Noah Jordan'ı gözünün önünden ayırmak istemiyordu ve Jordan, Noah'nın sesindeki sertlikten bu konudaki tartışmanın anlamsız olacağını algıladı.

Noah direksiyona geçti, motoru çalıştırdı. Sonra Jordan'a döndü. Jordan'ın yüzü kızarmıştı. Saçını tepesinde toplamıştı, ama ensesindeki tüyler ıslaktı. Elbisesi vücudunun kıvrımlarına yapışmıştı ve cildi parlıyordu. Jordan hem son derece güzel hem de son derece bitkin görünüyordu. Yapmak üzere olduğu şey Noah'ya kendisini kötü hissettiriyordu.

Noah, "Nasıl dayanıyorsun?" diye sordu.

Jordan, "İyiyim," yanıtını verdi. "İyiyim."

"Senden bunu istemekten nefret ediyorum, ama gerçekten Dickey'nin evine geri dönmem lazım. Gözden geçirmek istiyorum..."

Jordan sözünü kesti. "Tamamdır, açıklamak zorunda değilsin. Bunu yapman lazım ve ben iyiyim, gerçekten iyiyim."

Jordan motele dönme konusunda ısrar etmedi, çünkü Noah'nın yeniden sert bir tepki vereceğini biliyordu. Onunla kalmasında ısrar etmişti ve bu durum Noah'nın işini halletmesine yardımcı olacaksa, Jordan işbirliği yapacaktı.

Noah J.D.'nin evine yanaşınca dek saati fark etmemişti. Gün Noah'dan uzaklaşıyordu. MacKenna'nın evinde o denli uzun süre kaldıklarına inanamıyordu. J.D.'nin evini incelemek daha fazlasını gerektirmese de en az diğeri kadar zaman alacağı benziyordu.

Chaddick'in arabasının arkasına park edip, "Bir gece daha kalmamız gerekebilir," dedi.

"Biliyorum."

"Buna razı mısın?"

Jordan Noah'yı, "Evet," diyerek temin etti. "Sabahleyin ilk iş olarak buradan ayrılabiliriz." Bunu kaç defa düşünmüştü?

Zaten içeride olan Chaddick ön kapıya çıkıp seslendi. "Bunu seveceksin."

Noah Chaddick'e cevaben kafasını salladı, sonra Jordan'a dönerek, "İstersen, içeri gelebilirsin," dedi, "fakat hiçbir şeye dokunma."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Noah Quantico'da bulunduğundan beri bu kadar çok gözetleme araç gereci görmemişti.

Ajan Street korku, merak ve saygı gibi karışık duygular içerisindeydi. "Bu heriften söz edildiğini işittiğimde, onu kafamda bir gerizekâlı olarak canlandırmıştım, biliyor musunuz? Fakat artık..." Bakışları odadaki casusluk aletleri üzerinde gezindi. "Bu aletlerden bazılarının kullanımı bir hayli zor ve karmaşık. Bunlara bakarak, onun yaptığı şeyin farkında olduğunu söyleyebilirim."

"Peki, tam olarak ne yapıyordu?" Jordan kapının tam iç tarafında durmuş, Chaddick'in bir kutudan çıkarıp zemine koyduğu zımbırtıları inceliyordu.

Street Jordan'ın sorusunu yanıtlarken Noah'ya bir çift eldiven fırlattı. Ufacık, bir uydu çanağına benzeyen şeyi gösterdi. "Şu parabolik bir mikrofondur. Üç yüz yarda uzaklıktaki konuşmaları dinlemene olanak tanır."

Noah alete daha yakından bakabilmek için ilerledi. "Gömülü bir ses kaydedicisi ve çıktı prizi var," dedi.

Jordan, "Onun kaç tane özel konuşma dinlediğini merak ediyorum," diye belirtti.

Street, "Yalnızca dinlemiyordu," dedi. "Onun video koleksiyonunu görünceye dek bekle. İşlettiği pespaye moteldeki bir odaya kameralar yerleştirtti ve müşterilerinin kızlarıyla beraber filmini çekti. Kameraları muhtemelen duman dedektörlerinin veya tavan lambalarının içinde bulacağız."

Chaddick kafasını sallayarak, "Videolardan herhangi birine baktın mı?" diye sordu.

Street, "Sadece birine," yanıtını verdi. "İyi kalite. Film hiç granüllü değil." Bu konuda sesi tarafsız çıktı. "Grafik karakteristikler."

Jordan, "Güzel," diye fısıldadı. J.D.'nin evinde olmak ona bir şeyleri yakalayabilirmiş gibi hissettirdi.

"Bu dürbünü kontrol et." Noah dürbünü kaldırıp inceledi. "Bir amplifikatör de eklenmiş. Oldukça ileri teknoloji."

Chaddick, "Evet," diyerek destekledi. "J.D. aynı anda izleyebiliyor ve dinleyebiliyormuş."

Street, "Kaydedebiliyormuş da," ilavesini yaptı. "Bu aletlerin bazıları yepyeni. Bataryaları bile henüz açılmamış. Birtakım ciddi işlere girdiğini söyleyebilirim. Şantajla kalkıştığı belli. Bütün bu araç gereçle müşterilerinin bir listesini yapmış olmalı, doğru mu? Başka nasıl kimin neyi ne zaman ödediğini takip edebilirdi ki?"

Chaddick, "Bu mümkün," dedi. "Hiç defter veya kağıt buldun mu?"

Street başını iki yana salladı. "Her şeyi bilgisayarında depoladığımı tahmin ediyorum."

Chaddick şaşırmış görünüyordu. "Bilgisayarı mı var? Nerede?"

"Mutfağın arkasındaki sığınakta. Farkına varmadın mı?"

"Bütün bu zımbırtıların ötesine geçmedim."

Jordan konuşmaya fazla dikkatini vermiyordu. J.D.'nin şahsi banka hesabına yatırdığı nakit depozitleri düşünüyordu. Profesör bireysel hesabına büyük meblağlarda nakit yatırırken

J.D. bir seferde bin dolardan fazlasını asla yatırmamıştı. İşine yeni mi başlamıştı? Bu türden araç gereçleri satın almak için parayı nereden edinmişti peki? Çok pahalı olmalıydılar.

Jordan pencereye doğru yürüdü ve profesörle J.D. arasındaki ilişkiyi çözmeye çalışarak caddeye baktı.

Noah son kutuyu da gözden geçirdikten sonra Street'e bilgisayarını inceleyip incelememediğini sordu.

"Açıp çalıştırdım, ama dosyalardan herhangi birine giremiyorum. Bilgisayarı götürmemiz ve teknisyenlerimizden birine denetletmemiz gerekiyor. Bu fazlasıyla zaman alacaktır."

Noah gülümsedi. "Belki de almaz." Pencereye doğru döndü. "Jordan... Bilgisayara bizim için bakabilir misin?"

Jordan omzunun üzerinden baktı. "Memnuniyetle," dedi, faydalı olabileceği için seviniyordu. "Bir dizüstü bilgisayar olmasın sakın?" diye soramadan edemedi.

"Tatlım, bu konuyu olurlarına bırakacağın hakkında konuşmamış mıydık?"

Jordan gülümsedi. "Yalnızca soruyorum."

Street, "Gerçekten yapabileceğini düşünüyor musun?" sorusunu yöneltti.

"Elbette."

Jordan sığınağa Noah'nın peşinden gitti. Bilgisayar yeni bir modeldi ve Jordan etkilenmişti. Carrie ona hapishanenin bilgisayar dersleri verdiğinden bahsetmiş, fakat Jordan bununla pek ilgilenmemişti. Belki J.D.'de yattığı hapishanede aynı eğitimden faydalanmıştı. Şayet öyleyse bu dersler J.D.'nin epey dikkatini çekmişe benziyordu.

Noah klavyenin başına geçmesi için Jordan'a bir sandalye çekti. "Buyur."

J.D.'nin dosyalarına ulaşmak Jordan'ın sadece bir saniyesini aldı. Fakat onları açmak daha uzun süre alacaktı.

Noah, "Girdiğinde bana seslen," dedi.

Chaddick'le birlikte oturma odasına döndü. Street geride kalıp Jordan'ın parmaklarının tuşlar üzerinde uçuşunu seyretti. Simgeler ve sayılar ekranı kapladı. Street onun ne yaptığını bilmesede Jordan biliyordu ve önemli olan da buydu.

Jordan bilgisayar ekranına ve durumun önemine yoğunlaşarak zaman kavramını yitirdi. Sonunda şifreyi kırdı.

"Tamamdır!" diye seslendi.

Noah, ellerini Jordan'ın omuzlarına koyarken bir dosya açıldı. "Ne elde ettin?"

Jordan, "Bir liste," dedi. Ekranı daha da yaklaştı. "Kayıtlar tutmuş."

Ayağa kalkan Jordan Street'in oturabilmesi için yolundan çekildi. Jordan'ın sırtı tutulmuştu. Havanın karardığını fark etti. Ne kadar süredir orada oturmaktaydı? Gerinmek için geriye doğru kıvrıldı.

Chaddick masanın yanına yaslandı, "işimize yarıyor mu?"

Street, "Yaradığını söyleyebilirim," dedi. "Yalnızca ilk adlar var; tarihler yok, ama haftanın günleri, kabahatler, ödemeler ve bazı yerler." Gülmeye başladı. "Bakın, şuraya yazıyorum, eğer bütün bu insanlar Serenity'de yaşıyorlarsa, bu kasaba faaliyetin asıl yuvası."

Noah, "Listedekiler kim?" diye sordu.

"Charlene adında biri, bir sigorta ofisinde, bir cuma günü dört yüz dolar ödüyor."

Jordan, "Charlene mi? Niye J.D.'ye dört yüz dolar ödemiş?" sorusunu yöneltti.

Street sırtıttı. "JD. onun aşk yaparken videosunu çekmiş."

"Nişanlısıyla mı?"

Üç ajan aynı anda Jordan'a baktılar ve Jordan sorusunun ne denli aptalca olduğunu o an anladı. Charlene nişanlısıyla yatsaydı, J.D. ona şantaj yapıyor olmayacaktı.

Jordan, "Tamam, yorgunum," dedi. "Charlene nişanlısını aldatıyordu." Birdenbire öfkelenildi. "O kadına Çin porseleni verdim. Vera Wang!"

Chaddick yeniden ekrana baktı. "Bir süredir ödemekte."

Street, "Bir süredir aşk yapmakta," diye ekledi. "Ödemeyi umursamadığını sanıyorum."

Jordan, "Kiminle peki?" Sorusunu sordu. "Hayır, bana söyleme. Bilmek istemiyorum. Evet, istiyorum. Kimmiş?"

"Kyle adında bir herif..."

Jordan'ın birden nefesi kesildi. "Kyle Heffermint mi? Olamaz!"

Noah Jordan'ın tepkisini eğlendirici olarak nitelendirdi. Yanına gidip ona kolunu doladı. "Ünlü isimlerden söz eden adam, değil mi? Sana da asılıyordu."

Jordan, "Ta kendisi," diyerek karşılık verdi.

Street, "Burada Steve N. adında biri var," diye devam etti.

Noah, "Steve Nelson olabilir," dedi. "Onunla lokantada tanıştım. Sigorta acentasını idare ediyor."

Jordan ona, "Charlene'nin patronu," bilgisini verdi.

Street sırtıttı. "O kadarla kalsa iyi."

"Oh, Ulu Tanrım, Charlene Steve'le de yatmıyormuş, değil mi? Hayır, buna inanmıyorum."

"Videoyu izlemek ister misin?"

"Aman Tanrım, yatıyormuş. Steve de evli."

Noah, "Evet," dedi, "skandalının gizli tutulması için şantaja ödemeye karşılık veriyormuş."

Street fareyi hareket ettirerek, "Bunun çıktısını alıyorum," dedi. "İki kopya çıkartacağım. Sen birini alırsın, Noah."

Chaddick, "Bunu sana anlatacağım. Ben Serenity'den ayrılmadan evvel, bu Charlene'le tanışmak istiyorum," diyerek konuşmaya başladı.

Noah bir araba sesi işitti. Oturma odasına gidip pencereden dışarıya baktı. "Teknik ekip artık burada."

Street, "İyi," dedi. "Bütün bu malzemeyi kutulayabilirler." Yazıcıya gitti, kopyaları ayırdı ve bir seti Noah'ya uzattı.

Noah ona, "Sabahleyin erkenden yola çıkıyoruz," dedi. "Şayet herhangi bir şeye ihtiyaç duyarsan, hemen bana bildir ve lütfen beni habersiz bırakma."

Jordan J.D. Dickey'nin evini terk etmeye tümüyle hazırды. Yola koyulurlar koyulmaz, "Birini tanıdığını sanıyorsun, sonra onun bir seks manyağı olduğunu öğreniyorsun," diyerek hayıflandı.

Noah, "Ama Charlene'i gerçek anlamda tanıımıyordun, değil mi? Onunla sadece tanışmıştın," karşılığını verdi.

"Bu doğru. Fakat yine de umut kırıcı."

"Başka bir lokanta aklına gelmiyorsa, sanırım jaffee'ninkine gideceğiz. Sana uyar mı?"

Jordan, "Uyar," dedi. "Jaffee listede mi?"

Noah güldü. "Bakmak ister misin?"

"Sen bakarsın,"

Noah kaldırım kenarına yanaştı, arabayı park etti ve aleracele listeyi gözden geçirdi. Amelia Ann'in adını gördü ve Jordan'ın buna nasıl bir tepki vereceğini merak etti.

"Jaffee yok," dedi.

Jordan derin bir iç çekti. "İyi."

Noah Jordan'la geçirdiği uzun ve yorucu günü düşündü. "Sen gerçek bir oyuncusun, bunu biliyor musun?" Uzun bir an ona baktı, sonra uzanıp onu ensesinden kavradı ve kendine doğru çekti.

Jordan, "Ne...?" diyerek konuşmaya başladı.

Noah'nın dudakları Jordan'ınkinin üstüne kararlı bir şekilde yerleşti. Jordan onun öpmesini beklemiyordu, buna rağmen dudaklarını onun için araladı. Noah bu zaafından ziyadesiyle faydalandı ve öpüşme derinleşti. Noah hiçbir şeyi yarım yapmazdı. Öpüşme uzun sürmedi, yine de adamakıllıydı. Noah arkasına yaslandığında, Jordan'ın kalbi küt küt atıyordu. Jordan nefesi kesilmiş bir halde yerine yığıldı.

Noah'nın nefesi kesilmişse benzemiyordu. Gaza basıp yoluna devam etti.

"Canım balık çekiyor," dedi. "Bir de soğuk bira."

Öpüşmekten bahsetmek şöyle dursun, ne teşekkür ederim, hatta ne de bir "güzel miydi?" yorumu.

Noah Jordan'a baktı. "Bir sorun mu var?" diye sorarken aslında her şeyin farkındaydı. Jordan ona bir göz attı. "Biraz tedirgin görünüyorsun."

Öyle mi? "Hayır, hiçbir sorun yok."

"Tamam, o zaman."

"Yalnızca nasıl bu kadar serinkanlı olabildiğini merak ediyorum.. . Yani rahat."

"Serinkanlı ve rahat iki farklı kavraç."

"Öyleyse sen hem serinkanlı hem de usanmış bir adamsın. Biraz önce beni öptün." İşte, söylemişti ite tartışma kapıdaydı.

"Hımm, evet öptüm."

"Bu mudur? 'Evet öptüm' mü?"

Jordan'ın sesi öfkeli çıkmıştı, Noah gülümsedi. Jordan tahrik edildiğinde daha da hoş oluyordu.

"Bana ne demek istedin?"

Noah şaka yapıyor olmalıydı. Jordan'ın ona tam olarak ne demek istediğini biliyordu. Öpücük bir şey anlatıyordu, iyiye mi işaretetti? Anlaşılan o ki değildi. Noah pek çok kadını öpmüştü. Bu onun için hangi manadaydı: eski hamam, eski tas mıydı?

Jordan ona önceki gece geçirdikleri harika zamanı hatırlatmayı düşündü. Bu sabah sanki sıradanlığın dışında hiçbir bir şey olmamış gibi davrandığına işaret edebilirdi. Noah Jordan'ın ona söylemek istediği şeyi Jordan'a sorarak karşılık verseydi, Jordan Noah'yı pekâlâ J.D.'nin yerine koyup bilinçsizce yumruklayabilirdi.

Noah'nın anımsayacağına bahse girerdi.

Şu anki enfes bir fantezi olsa bile, şiddet asla çözüm değildi.

Kırmızı ışıktaki durdular ve Noah göz ucuyla Jordan'a baktı. "Aklından neler geçiyor, tatlım? Yüzünde anlaşılmaz bir ifade var."

Jordan hemen, "Şiddet," yanıtını verdi.

Noah onun ne söyleyeceğini asla kestiremediğine yemin edebilirdi. "Nasıl yani?"

"Şiddet asla çözüm değildir. Babamla annemin Sidney ve bana öğrettikleri budur."

"Ya erkek kardeşlerine?"

"Onlar genellikle birbirilerini yumruklayarak yere indirmeye uğraşırlardı. Sanırım hepsinin çok iyi spor yapmalarının nedeni bu. Öteki takımları yumruklamak zorundalar."

Noah gerçekten merak ederek, "Peki saldırgan eğilimlerinden nasıl kurtuldun?" diye sordu.

"Bir şeyleri parçaladım."

"Oh öyle mi?*

Jordan, "Bu vandalizm değildi," açıklamasını yaptı. "Tekrar bir araya getirebilmek için bir şeyleri parçaladım. Bu bir... deneyimdi."

"Anne ve babanı çıldırtmış olmalısın."

Jordan, "Büyük olasılıkla," diyerek ona katıldı. "Bana sabırlı davranmalarına karşın bir müddet sonra alıştılar."

"Ne parçalıyordun?"

"Bir çocuk olduğumu anımsamaksın, bu sebeple elbette küçükten başladım. Bir ekmek kızartıcısı, sonra eski bir vantilatör, bir çim biçme makinesi..."

"Çim biçme makinesi mi?"

Jordan gülümsedi. "Babamın hâlâ içi yanar. Bir öğleden sonra eve erken gelmişti ve çim biçme makinesinin tüm parçalarını, civatasından somununa en ince ayrıntısına kadar, araba yoluna yayılmış bir halde bulmuştu. Üzülmüştü."

Noah Jordan'ı yağlanmış yüzüyle bir şeyleri vidalarken resmetmekte zorlanıyordu. Bunu bir türlü gözünün önüne getiremiyordu.

"Çim biçme makinesini tekrar bir araya getirdin mi?"

"Yeri geldiğinde gereksinim duymadığım erkek kardeşlerimin yardımıyla. Ertesi hafta babam eve eski püskü, kırık dökük bir bilgisayar getirdi. Bana, onu alabileceğimi, fakat bundan böyle aygıtlara, çim biçme makinelerine ya da arabalara dokunmayacağıma dair söz vermemi istedi."

"Arabalar mı?"

"Onlardan birinin üzerinde hiç çalışmadım. İlgiyi çekmedi. Bir bilgisayarım olur olmaz da..."

"Aradığını buldun."

"Bulduğumu zannediyorum. Ya sen? Küçük bir çocukken nasıldın? O zamanlar da silah taşıyor muydun?"

Noah, "Kimseyle geçinemezdim," diye yanıtladı. "Kavgalardan payımı aldığımı sanıyorum, ama Teksas'ta oturuyorduk," anımsatmasını yaptı Jordan'a, "ve bu lisede futbol oynamak anlamına geliyordu. Ben de oynadım ve bunu koleje spor bursu almakla sonuçlandırdım. Okul yaşantım boyunca daima örnek bir öğrenci oldum." Gülümseyerek devam etti. "O zamanlar kurallardan hoşlanmazdım."

"Şimdi de kurallardan hoşlanmıyorsun."

"Sanırım öyle."

Jordan, "Sen bir başkaldıransın," dedi.

"Doktor Morganstern'in bana taktığı lakap budur."

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Noah arabayı Home Avvay from Home Motel'inin arkasındaki parka çekti. "Elbette. Ne bilmek istiyorsun?"

"Bir veya iki haftadan daha uzun süren bir ilişkin oldu mu hiç? Hiç gerçekten bir kadına kısa bir süreliğine bile olsa, vaatte bulundun mu?"

Noah yanıtı üzerine düşünmek için bir saniye bile boşa harcamadı. "Hayır."

Şayet yanıtındaki ve vurgusundaki anilik Jordan'a konuyu değiştirtme teşebbüsü idiyse, Noah avcunu yalardı.

"Tanrım. Sen Bay Duyarlı değil misin?"

Noah motoru durdurdu ve kapıyı açtı. "Tatlım, vücudumda duyarlı tek bir kemik dahi yok."

Bunda yanılıyordu, ama Jordan onunla tartışmayacaktı.

Noah, "Peki ya sen?" sorusunu yöneltti. "Hiç uzun bir ilişki yaşadın mı?"

Jordan cevap vermeden önce, Noah Jordan'ın tarafına geçerek onun kapısını açtı. Jordan'ın elinden tutarak caddeye doğru yürüdü. Park arsası dipteki bir lamba tarafından loş bir ışıkla aydınlanıyordu ve çevrelerindeki yegâne ses gecenin belirginleşiş sesiydi.

Noah bir an için durdu ve gözlerini onun gözlerine dikti. "Hakkındaki her şeyi biliyorum, Jordan Buchanan."

"Peki ya hepsini bana açıklamaya ne dersin?"

"Hayır."

Ve konu kapandı.

OTUZUNCU BÖLÜM

"Şimdi beni iyi dinle, Jaffee'nin yeri kalabalıklsa, arka kapıdan giriyor ve mutfakta yiyorum."

Noah aşikâr olan soruyu sordu. "Neden?"

Jordan ona cevabın gayet belli olduğunu söyler gibi baktı. "Başka bir soruşturmaya katlanmak istemiyorum. Ben yemek yerken insanların bana yiyecekmiş gibi bakmalarını da kesinlikle istemiyorum. Sindirim için kötü."

Noah, "insanlar meraklı, hepsi bu," gerekçesini ileri sürdü. "Yüzleş, tatlım. Sen onlar için bir haber kaynağısın."

Jordan, "Oh, haberin kaynağıyım... pekala," dedi. "Buraya geldiğimden beri üç kişi öldü. Burada bulunduğum zamanı, kasabalıların ve beklenmedik ölümlerin sayısını hesaba katarak incelersen istatistik anomalideki sonuca ulaşabilirsin."

"Sonuç senin varlığın."

"Bu doğru. Hesaplamalardaki sapma benim."

Noah kuru kuru, "Elbette sensin," dedi.

"Bu yüzden şöyle de söyleyebiliriz..."

"Evet?"

"Ben bir salgın başlatmışım."

Noah kolunu Jordan'a sarıp onu kendine doğru çekti. Sözcükleri uzatarak konuştu, "Bu benim kızım."

"Bu komik değil."

"Tatlım, bu sadece bir şaka."

Jordan derin bir iç çekti. Son günlerde bu kadar çabuk huysuz biri haline geldiğine inanamıyordu. "Tamam, belki biraz mantıksız davranıyorum, hatırıma gelmişken, bütünüyle

böyle değilim. Ben daima mantıklıyım. Ama burada... doğru düşünemiyorum." içten içe, "Özellikle de sen etrafımdayken," ilavesini yaptı.

Köşeyi dönüp caddeyi geçtiler. Jaffee'nın yeri tam karşılarındaydı ve Jordan içerideki az sayıdaki müşteriye görebiliyordu, fakat masaların çoğu boştu.

"Gireriz, yeriz, çıkarız. Anlaştık mı?"

Noah kapıyı açarken, "Bu kulağa harika bir akşam yemeği olacakmış gibi geliyor. Bir masada oturabilir miyiz veya yerken ayakta mı durmalıyız?" diye sordu.

Angela onları gördüğü için son derece mutlu görünüyordu. "Hey, Jordan." diye seslendi.

"Hey, Angela. Noah'yı hatırlıyorsundur."

Angela gülümseyerek, "Tabii ki hatırlıyorum," dedi. "Masanız sizi bekliyor. Bütün günü yoğun ve dışarıda geçirdiğinizden, epeyce acıkmış olmalısınız." İçecek siparişlerini aldı ve, "Tam zamanında geldiniz. Masa örtülerini toplamak üzereydim," dedi.

Jordan, "Bu gece boş mu?" diye sordu.

Angela, "Gece her zaman pokerle devam eder," dedi. "Jaffee mutfağı temizleyebilsin diye bir saat erken kapanz. Pokere gecikmekten nefret eder."

Noah erkekler tuvaletine elini yıkamaya gitti ve döndüğünde içecekler çoktan masadaydı; Angela bekliyordu.

Angela, "Size acele ettirmekten nefret ediyorum," dedi. "Söz veriyorum, siparişlerinizi getirir getirmez, acele etmeyebilirsiniz, ancak Jaffee yiyeceklerinizi hazırlamaya başlamak istiyor."

Angela ufak tefek tavsiyelerde bulundu ve onlar sipariş verir vermez, çabucak mutfağa geri döndü.

Jordan rahatladı. Son masa temizlenmişti, O ve Noah lokantadaki yegâne müşterilerdi. Ne Angela ne de Jaffee onların sözünü kesmedi.

Noah bira şişesini havaya kaldırdı. "Serenity'deki son gecemize."

Jordan tereddüt ederek buzlu bardağını kaldırdı. "Serenity'deki son gecemiz olması *ümidiyle*."

Noah kocaman bir yudum aldı. "Başka cinayetler olursa, kasabanın ismini değiştirmek zorunda kalacağız."

Jordan gülümsedi. "Aşırı tepki gösterdim, değil mi? Yangın ve J.D.'ye dair türlü türlü sorular soran bir kalabalık tarafından yeniden kuşatılacağımıza emindim. Ama şuna bak. Bütün lokanta bize ait ve huzur içerisinde akşam yemeğimizi yiyebileceğiz. Şanslıyız, değil mi?"

Noah gülümseyerek ona baktı, fakat yorum yapmadı. Angela masa örtülerini katlamakla meşguldü, ancak Noah onun masalardan birinin üzerine oyun kağıtları yığılı bir tepsi yerleştirdiğini fark etti. Jaffee'nin poker gecesine lokantada ev sahipliği yaptığı ayan beyan ortadaydı. Noah Jordan'ın bunu fark etmesinin ne kadar zaman alacağını merak ediyordu.

Jordan Angela'ya hiç dikkatini vermiyordu. Ajan Street'in derlediği listeye kafa yoruyordu.

Fısıldayarak, "J.D.'nin çektiği şu kasetler ne olacak? Halka mı açıklanacak?"

"Muhtemelen açıklanmayacak."

"Anlamadığının farkında mısın? Herkes diğer herkesin işinden haberdar görünüyor, hal böyleyken Charlene nasıl olup da küçük... hobisini saklayabildi?"

Noah güldü. "Hobi mi? Buna hobi denildiğini daha önce hiç duymamıştım."

Jordan, "Listedeki şu öteki kişiler program dışı etkinliklerini nasıl saklayabildiler?" diye sordu.

Noah omuz silkti. "Yeterince kötü bir şeyi istiyorsun, sen onu elde etmenin bir yolunu bulursun."

Jordan başını yana eğip Noah'ya merakla baktı. "Her şeyi riske atacağın bu denli kötü bir şey istemiş miydin hiç?"

Noah uzun şiiire Jordan'a sabit gözlerle baktı. "Evet, sanırım, istedim," dedi sessizce.

Angela önlerindeki boş tabakları mutfağa geri götürmek için döndüğünde konuşmaları noktalandı. Jaffee hem bir merhaba demek hem de Jordan'a, Dora'ya bir göz atmasında bir sakınca olup olmadığını sormak için yanlarına geldi

Jordan kabul ettiğinde Noah ayağa kalktı. "Dora kim " sorusunu yöneltti.

Jordan, "Bilgisayarı," dedi. "Döneceğim. Sen içkini bitir."

Angela, "Ona eşlik edeceğim," dedi. "Bir bira daha ister misin?"

Noah, "Hayır, kafi," dedi. "Poker ne zaman başlıyor?"

Angela, "Yaklaşık olarak on beş dakika içerisinde. Çok yakında toplanırlar. İşte, bak oraya. Dave Trumbo Suburban'ından çıkıyor ve yanında Eli Whitaker var. İlk gelenler hep onlardır," eklentisini yaptı. "Eli Serenity'deki en

zengin adamdır. Bazıları onun tüm Teksas'taki en zengin adam olabileceğini söyler."

Angela kalçasını dışarı çıkarıp elini beline koydu. "Bahse girerim bu değirmenin suyunun nereden geldiğini merak ediyorsundur. Kimse kesin olarak bilmez, ama hepimiz spekülasyon yapmaya bayılırız. Belki de mirasa konmuştur. Buna rağmen, hiçbirimiz ona sormaya cesaret edemeyiz. Kasabaya fazla gelmez. Kendisiyle baş başa kalmaktan hoşlanır. Gerçekten utangaçtır. Dave ise onun tam zıddıdır. Hoşlanmadığı bir kişiyle asla tanışmadığını söyler."

"Kadınlar hiç mi poker oynamazlar?"

Angela, "Tabii ki oynarız," dedi. "Fakat erkeklerle oynamaktan hoşlanmayız. Onlar çok hırslılar ve bizim oynama şeklimiz onların hoşuna gitmez. Kendi poker gecemizi yaparız. Şu an buraya Steve Nelson geliyor. Onunla tanışıp tanışmadığını anımsamıyorum. Civardaki tek sigorta acentasını idare ediyor."

Jordan poker oyuncularının gelişinden habersiz, Jaffee'nin bilgisayarının başında oturuyordu. Noah Jordan'ın poker masasındaki hareketlenmeyi duyup duymadığını merak ediyordu. Lokantanın dolması uzun zaman almadı.

Jordan hızla Jaffee'nin en son sorununu da çözdü. Jaffee iki farklı komutu birbirine karıştırmıştı. Jordan insanların konuşmalarını iştirken, Jaffee'nin aynı hatayı tekrarlamaması için onunla biraz daha kaldı.

"Anımsa," dedi ona, "Dora ısırılmaz."

Jaffee ellerini bir havluya kuruladı ve başıyla onayladı. "Ama başımı derde sokarsam..."

Jordan ona tekrar güvence verdi. "Bana eposta atabilirsin ya da beni arayabilirsin."

Aksaklıkları giderici birkaç öneride bulundu, ama onun gözlerindeki donuk bakışı görünce, söylediklerinin tek kelimesini bile anlamadığını algıladı. Jordan ondan bir müddet günlük aramalar alacağını hissedebiliyordu. Yeniden masasına yönelirken bu his Jordan'ı gülümsetti. Her şeye karşın bu akşam rahatlatıcı bir akşam halini alıyordu. Jordan'ın şu anki en büyük ikilemi tatlıydı. Yemeli miydi yoksa yememeli miydi? Gürültü düşüncelerine zorla sokuldu ve Jordan kalabalığı gördüğünde kapı aralığında donakaldı.

Noah onun salona girişini izledi ve yüzündeki ifadenin komik olduğunu düşündü.

Jordan yavaşça Noah'ya doğru yürürken toplananları bir sessizliktir aldı ve bütün gözler Jordan'a çevrildi. "Tüm bu olan biten nedir?" diye fısıldadı.

"Poker gecesi."

"Burada mı? Poker gecesi burada mı? Ben... Ben sadece sandım ki... Buradan hemen şimdi ayrılabilceğimizi düşünüyor musun?"

"Şüpheli."

"Arkadan dışarıya sıvışabilirdik..."

Noah başını iki yana salladı. "Dışarıya sıvışmak bir seçenek değil."

Jordan arkasına döndüğünde anladı. Her yerde bir adam vardı ve onunla henüz tanışmamış olanlar tanıştırmayı bekliyorlardı.

Jaffee'nin koltukları kabardı. Jordan'ın, adlarının yansıma hatırlayamayacağı kadar çok kişi vardı. Her biri "Hey" diyerek ona selam veriyorlardı. Tanışma faslından sonra, Jordan'ı sorularıyla bombardımana tuttular.

Yalnızca yangına ve J.D.'nin feci ölümüne ilişkin ayrıntıları öğrenmek değil aynı zamanda Jordan'ın, arabasında profesörü ve Lloyd'u nasıl bulduğunu bir daha tekrarlamasını istiyorlardı. Şayet içlerinden biri tüm bu yaşadıklarını yeniden canlandırmasını istemiş olsaydı, Jordan buna da şaşırmayacaktı. Onların saplantılı merakına dair her bir soruyu bazen iki kere yanıtladı. Birkaç kez gülebildi ve satıcı Dave sorular arasında Jordan'a yeni bir araba satmaya çalıştı.

Noah da sorulan sorulardan nasibini aldı.

Jaffee'nin, "Joe şu iki adamı öldürenin J.D. olduğunu mu düşünüyor?" sorusu bunlardandı.

David, "O akıllı bir adam," dedi. "Düşündüğüne bahse girerim."

Wayne adındaki bir adam, "J.D.'nin ortadan kaybolduğunu duymuştum," deyiverdi.

Dave, "Joe'nun aklına onu tutuklamak geldi mi?" diye sordu.

Steve Nelson gruba, "Artık fark etmez, değil mi? Adam ölü," anımsatmasını yaptı. "Söyle, Ajan Clayborne, sen ve Joe J.D.'nin evini incelediniz mi?"

Noah gülümsemek için kendini zor tuttu. Steve'in dolaylı yoldan ne sorduğunu çok iyi biliyordu. Steve J.D.'nin kayıtları muhafaza edip etmediğini öğrenmek istiyordu.

"Evet, inceledik. Her şey öteki iki FBI ajanı tarafından paketlenildi ve götürüldü. Bununla birlikte, orada fazla bir şey yoktu."

Steve poker oyununu fazla önemsemiyordu. Noah onun gözlerindeki ferahlamayı görebildi ve nedenini anladı.

Steve'in listedeki adını sadece Charlene'le yattığı için değil, bazı şüphe uyandıran sigorta uygulamalarından dolayı da görmüştü.

Dave, "J.D.'nin neden şu adamları öldürdüğünden haberdar olacağımızı düşünüyor musun?" sorusunu yöneltti.

Steve kendinden emin bir şekilde, "Joe bir şeyler öğrendiğinde bize anlatacaktır," dedi.

Dave, "Randy Dickey'nin duygularını yürekten paylaşıyorum. O terbiyeli bir şerif haline geldi. Bu ona ağır bir darbe olacak. Sanırım, J.D. tek ailesiydi," yorumunda bulundu.

Noah Eli Whitaker'ın az konuşup konuşmayı dinleyen adamların arasında durduğunu fark etti.

"Geçimini nasıl sağlıyorsun, Eli?" diye sordu.

Eli, "Ben at yetiştiriyorum, biraz da sığır güdüyorum," yanıtını verdi.

"Ne cins?"

"Sığırlar çoğunlukla uzun boynuzlu. Ülkenin bu kısmı için en dayanıklı hayvanlarmış gibi gözüküyorlar."

Noah Eli'nin faaliyeti hakkındaki diğer birkaç soruyla devam etti ve çok geçmeden bu ikili öbürlerinden ayrı durup çiftçilik üzerine sohbet etmeye başladılar.

Dave sırttı. "Eli'nın yeni gelen biriyle bu denli çok konuştuğunu ilk defa görüyorum."

Gruptaki diğer adamlar da bunu fark ederek Dave'le fikir birliğine vardılar.

Steve tekrar Jordan'a döndü. "Siz ikinizin, burada uzun süredir bulunmadığınızı biliyorum, ama hiç de yeni gelmişe benzemiyorsunuz. Kasabamıza epey heyecan getirdiniz. Sen ve Noah Serenity'den ne zaman ayrılıyorsunuz?"

Jordan, "Yarın," diye yanıtladı.

Dave, "Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," dedi.

Jaffee herkese, "Bir gece için yeterince soru aldıklarını zannediyorum," görüşünü belirtti. "Neden hepiniz bardan içkilerinizi alıp yerlerinize geçmiyorsunuz?"

Adamların çoğu salona dağılırken, Dave ve Eli Jaffee'yle beraber Jordan'a güle güle demek için ileriye doğru adım attılar.

Jaffee, "Seni özleyeceğimden eminim," dedi. "Araştırma kağıtlarını yitirdiğin içinse çok üzgünüm. Onları profesörün evinde bırakmak zorunda kaldığını işittim. Kopyalamak için onca sıkıntı çektin, sonra da alevler içinde kül olmalarını seyrettin."

Dave, "Çok yazık olmuş. Bize Boston'dan o kadar yolu bu araştırmayı almak için geldiğini söylemedin mi?" diye sordu.

"Hepsinin yanıp kül olduğunu mu söylüyorsun?" Eli yüksek sesle merak etti.

Jordan sonunda konuştu. "Kopyalarını mevcut. Onlar yanmadı ve asılları mahvolmadan önce onların çoğunu zaten eve postalamıştım. Joe ve soruşturmadan sorumlu iki ajan şimdi onları görmek isterlerse, geriye postalamak zorunda kalacağım."

Jaffee, "Bu gerçekten iyi haber," dedi. "Seyahatin boşa gitmemiş. Dora ve ben bütün yardımların için yüreklerimizin en sıcak yerinden sana teşekkür ediyoruz. Bir gün 'hey,' demek için buraya geri geleceğini umuyorum."

Jordan'a bir veda kucaklaması yaptı ve Noah'nın elini sıktı.

Dave, "İkinizden birinin başka bir arabaya ihtiyacı olursa, beni düşünün. Onu Boston'a sizin için getiririm," teklifinde bulundu.

Eli masasına yönelirken seslendi, "Dediğini yapar."

Noah Angela için cömertçe bir bahşış bırakıp Jordan'ı bir veda korosunun arasından kapıya doğru yönlendirdi.

Bir blok uzaklaşınca dek tek kelime etmediler. Jordan sessizliği bozdu. "Hımm. Poker gecesi..."

Noah güldü. "Yüzündeki ifade... onları gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmeni isterdim."

Jordan, "Akşam çok kötü değildi. Sözümüz kesilmeksizin nefis bir akşam yemeği yedik ve birkaç büyüleyici beyefendiyle tanıştık," dedi. Kafasını sallayarak, "Büyüleyici... ve ilginç," diye ekledi.

"Daha da ilginç ne biliyor musun?"

"Ne?"

"O büyüleyici adamların yarısı listedeydi."

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

Jordan dušta durmuş, günün sıcağından arınıyor ve kayısı kokulu sabunla saçını köpürtüyordu. Eve gitmek istemiyordu. Bu gülünç düşünceyi hemen bir kenara itti. Elbette istediği bir an evvel eve gitmekti.

Hayatını yoluna sokmak istiyordu, değil mi? Şirketini sattığında, sersemletici bir kar elde etmişti ve artık onunla ne yapacağına karar vermeye gereksinim duyuyordu. En karmaşık multimedya yazılımından bile birkaç kat hızlı olabilecek, yeni bir bilgisayar işlemcisi geliştirme fikriyle epey oyalanmıştı. Tasarımını ve prototipini bile gözünde canlandırmıştı. Fakat Silikon Vadisi devlerini yeniden sarsmaya yönelik büyük planıyla alakalı bir tek sorun vardı. Sarsmak istemiyordu. Başka biri çıkıp dünyayı fırl fırl döndürecek bir tasarı ileri sürsün.

Artık dışarı çıkıp başka bir dizüstü bilgisayar ve cep telefonu almaya acelesi yoktu. Bunlar geçmişin uzantılarıydı; Jordan kendini dizüstü bilgisayara bağımlı hissetmiyor ve her beş dakikada bir cep telefonunu cevaplandırmamayı fevkalade keyifli buluyordu. Mevcut olmayıştan kesinlikle yararlar barındırıyordu.

"Kendi kendimden korkmaya başlıyorum," diye fısıldadı.

Ona ne oluyordu? Tümüyle farklı bir kişiye dönüşüyormuş gibiydi. Belki 120 derece sıcaklıkta oturup Noah'nın yangın enkazını incelemesini beklemek beynine bir Şeyler yapmıştı. Belki sıcaklık beynini eritiyordu. Belki de Serenity'ye geldiğinden beri almakta olduğu duşlar beyin hücrelerini yıkayıp temizlemişti.

Güneşe maruz kalmaktan ötürü su kaybına uğramıştı. Hepsi bu.

Tişörtünü ve boksör şortunu giyip dişlerini fırçaladı. Diş fırçasını ağızda tutarak aynanın buharını sildi ve kendine baktı. Kabarmış cilt ve çiller. Ne hatundu ama, bilhassa da üzerinde üniseks pijaması varken.

Jordan dişlerini fırçaladı, Kate'in özel vücut losyonu kavanozuna uzandı ve kapıyı açtı. Nasıl görüldüğünden asla endişelenmemişti, fakat şimdi her şey tepetaklattı.

Jordan esas sorunun ne olduğunu biliyordu. Şu ana dek, bunu itiraf etmeye ayak diremişti. Noah. Oh, evet, sorun Noah'ydı. O her şeyi değiştirmişti ve Jordan bu konuda ne yapabileceğini gerçekten bilmiyordu.

Endişelenmek durumunu düzeltmeyecekti. Akıllı bir kadın ters istikamete koşabildiğince hızlı koşardı, ama akıllı olduğunu sanmıyordu, çünkü o anda tek düşünebildiği Noah'yla gene beraber olmaktı.

Cinselliği aklından çıkarmak için dikkatini başka yöne çekmeye ihtiyacı vardı Profesörün araştırma kağıtlarıyla yatağa kıvrılıp, kan dökme, baş kesme, sakat bırakma ve batıl inançlar üzerine diğer bir tüyler ürpertici hikayeyi okumakta karar kıldı. Bunun işe yaraması ve Noah'yı aklından çıkarması lazımdı.

Gözlüğü neredeydi? Banyodaki lens kutusunun yanına bıraktığını zannediyordu, ama orada yoktu. Yatak odasının karşı ucundaki masaya doğru gitti ve ayak başparmağını bir sandalyenin ayağına çarptı. Omuz çantasının içini yoklarken inleyerek tek ayağının üzerinde hopladı.

"Noah, gördün mü..."

Noah odalarının arasındaki açık kapıdan seslendi, "Masanın üstünde."

Ne sorduğunu nereden biliyordu? O bir zihin okuyucusu muydu? Jordan'ın gözlüğü tam da Noah'nın söylediği yerde duruyordu. "Nereden bildin..."

Jordan cümlesini tamamlayamadan önce Noah, "Şaşı bakıyorsun," yanıtını verdi. "Demin sandalyeye çarptın."

"Gittiğim yere dikkat etmiyordum."

Noah güldü. "Gittiğin yeri göremiyordun."

Jordan banyoya geri döndü. Birinin kendi kapısını tıklattığını düşündü ve "Noah, kapıya bakar mısınız?" diye seslendi.

Birkaç saniye sonra Noah'nın odasından gelen bir kadın sesi duydu. Tıklatma Jordan'ın kapısında değil, Noah'ninkinden gelmişti. Merakla, çabucak gözlüğünü temizledi, taktı ve yatak odasına girdi. Oh, harika. Noah kişiye özel turndown servis alıyordu ve Amelia Ann ev sahibeliği yapıyordu. Noah kapı kasasına yaslanmış vaziyette Amelia Ann'i izliyordu, fakat Jordan'ı gördüğünde omzunun üzerinden bakıp ona göz kırptı.

Noah ayrıcalıklı muamele görüyordu. Jordan görmüyordu. Kapı aralığından Amelia Ann'e dik dik bakmadan edemedi. Hırpani bir barda çalışan bir garson gibi giyinmişti. Kısa şortu, kırmızı, parmakları açıkta bırakan ince topuklu ayakkabıları ve düğmelemeyi unuttuğu aşikâr bir dekolte bluzu vardı. Kesinlikle kendi reklamını yapıyordu. Çarşafı düzeltirken yatağa eğiliş biçimi komikti, ama Jordan gülmüyordu. Amelia Ann'in davranışı utanç vericiydi.

Jordan kendi kendine mırıldanarak kendi etrafında döndü ve kendi yatak örtüsünü çıkardı. "Köşeye koydu, sonra yatağın

ortasına kağıt yığınına topladı bir su şişesi kavradı ve okuma ereğiyle oturdu.

Oda telefonu çaldı. Arayan kız kardeşi Sidney'di. "Nerede olduğumu asla tahmin edemezsin."

Jordan, "Tahmin etmek istemiyorum. Söyle bana," dedi.

"Arama kimliğin yok mu?"

"Motel odamı aradın, Sidney Arama kimliğim olmadığını bilmen gerekiyor."

"Los Angeles'tayım ve kutularla çevriliyim. Yurda kayıt yaptıramadığım için bir buçuk haftadır bir otelde saplanıp kaldım. Aslında, çok hoş bir otel," itirafında bulundu. "Otel görevlisi bütün eşyama yukarı taşıdı."

"Annemin önümüzdeki hafta sana eşlik edeceğini sanıyordum. Oraya neden bu kadar erken gittin?"

Sidney, "Her şey birdenbire değişti," dedi. "Geçen geceyi arkadaşım Christy'yle geçirdim ve ertesi sabah eve vardığımda, annem uçuşumu ayarladı. Benden kurtulmak için bir dakika daha bekleyemiyor gibiydi. Babam hakkında yüksek sesle kaygılanarak onu çıldırtıyordum."

"Öyleyse şimdi kendi başınasın."

Sidney, "Bu hoşuma gidiyor," dedi. "Oda servisiyle fazla haşır neşir oluyorum bu ara, ama yurduma kayıt yaptıramadığım için daha başka ne yapabilirim ki? Umarım babam kredi kartı faturasını aldığı anda öfkeden deliye dönmez."

"Babam nasıl?"

"İyi, sanırım. Babamı bilirsin. Ölüm tehditleri onu pek de etkilemişe benzemiyor. Annemin öteki hikayesine rağmen.

Kadıncağz perişan oluyor, fakat belli etmemeye çalışıyor. Bu duruşmadan dolayı herkes çok gergin."

Jordan, "Ne zaman biteceğine dair güncel bir veri mevcut mu?" diye sordu.

Sidney, "Hayır," yanıtını verdi. "Babamın korumaları Nathan Körfezi'nin daimi demirbaşları haline geliyorlar. Baktığım her yerde onları görmekteydim: babamızın ölmesini isteyen biri olduğunun daimi hatırlatıcıları."

"Bir karara varılır varılmaz tehditler bitecektir."

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Bu herkesin sürekli olarak söylediği bir şey, ama hadi, Jordan, bu bir şantaj davası. Önemli... bir o kadar da ciddi bir dava."

Jordan Sidney'in sesindeki kaygıyı hissetti. "Biliyorum."

"Şu korkunç adam suçlu bulunursa, ailesi ve iş ortakları babamın peşini bırakacaklar mı sanıyorsun? Peki ya suçlu bulunmazsa, bu sefer karşı taraf...?"

Jordan onun sözünü kesti. "Bütün bunları düşünerek kafayı sıyracaksın. En iyisini düşünmek zorundasın."

Sidney, "Söylemesi kolay," diye yanıtladı. "Buraya erken geldiğime memnunum. Durumu annem için daha da kötüleştiriyordum. Şimdi onun hakkında endişeleneceği Laurant var... ve Nick çılgına dönüyor..."

"Bekle bir dakika. Ne dedin? Nick ve Laurant'ın sorunu ne?"

"Nick'in bir sorunu yok. Karısında sorun. Bildiğini sanıyordum..."

Jordan sabırsızlanarak, "Neyi bildiğimi?" diye sordu.

"Laurant'ın doğum sancıları başladı, gerçekten bezdirici sancılar çekiyor, bu yüzden doktoru onu hastaneye yatırdı. Henüz bebeği olamaz. Daha altı aylık hamile."

"Bu ne zaman oldu?"

"Nick dün onu hastaneye götürmüş. Ben o sıralar Los Angeles yolundaydım."

Jordan o zamandan beri erkek kardeşiyle konuşmamış mıydı? Anımsayamıyordu.

"Nick'in eve erken gelmesi ve Noah'nın seninle kalması iyi oldu, değil mi? Laurant sorunlar yaşamaya başladığında Nick uzakta olsaymış, durum vahimmiş."

"Zavallı Laurant. Doktoru ne diyor?"

Sidney, "Bilmiyorum," yanıtını verdi. "Annem bana dördüncü sancıyı çektiğini söyledi. Yalancı sancıları azaltmışlar, ama tamamen durduramamışlar. Dinle, eve ne zaman geleceksin? Annemin senin desteğinden faydalanabilirdi. Sen her durumda daima serinkanlı ve sakinsindir. Hiçbir şey seni şaşırtmaz."

Jordan eski çamların bardak olduğunu düşündü. Noah'nın sayesinde, her şey Jordan'ı şaşırtıyordu.

Jordan göz ucuyla Noah'nın kendisine doğru geldiğini gördü ve acilen düşünce trenini kaçırdı. Noah kot pantolon ve temiz bir gömlek giymişti. Silahım ve kılıfını komidinin üstüne koydu; yatakta Jordan'ın yanına uzandı.

"Jordan? Beni duymadın mı? Oradan ne zaman ayrılacağını sordum."

"Ne... ben..." Oh tabii ki asla şaşırmazdı. "Yarın," diye kekeledi. Noah uzanmıştı ve onu kendine doğru çekiyordu.

"Erken. Erkenden ayrılıyoruz. Austin havaalanına uzun bir yolumuz var." Jordan Noah'nın elini uzaklaştırdı ve arkasına döndü. Ona kaş çatarak parmağını onun yüzüne salladı ve fısıldadı, "Kes şunu."

Sidney, "Neyi keseyim?" sorusunu yöneltti.

"Hiçbir şeyi. Gitmem gerekiyor."

Sidney, "Bekle. Benim eve geri uçmam gerektiğini düşünüyor musun?" diye sordu. "Belki bil yardımım dokunabilir..."

"Hayır, hayır, bulunduğun yerde kalmalısın. Eve dönmeni gerektiren bir sebep yok. Ben eve döner dönmez sana telefon edeceğim."

"Kapama. Sana nasıl olduğunu sormadım."

Noah Jordan'ın boynunu gıdıklıyor ve ürpermesine neden oluyordu, Jordan, "İyi. Ben iyiyim," deyiverdi.

"Arabana cesetleri tıktıran soysuzu buldular mı?"

"Evet, buldular. Yarın konuşuruz. Hoşça kal şimdi. Kendine iyi bak."

Sidney onu durduramadan önce Jordan telefonu kapadı. Sonra Noah'yla yüz yüze gelmek için döndü.

"Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun..." Bu düşünce trenini bir kez daha kaybetmeden önce Jordan'ın son söyleyebildiği idi. Noah tişörtünü çıkarıyordu. Hayran eden bir vücuda sahipti. Kolları fazlasıyla kaslıydı, karnı da öyle...

Jordan zihinsel olarak kendini kendi sarhoşluğundan silkeledi. "Ne yapıyorsun?"

"Rahatlıyorum."

Noah kot pantolonunu çıkarmayı denediğinde Jordan onun ellerini kavradı. "Aşk olsun... Mahrem yerine ulaşmayı planlamıyorsan, pantolonunun üstünde kalmasını öneririm."

"Utaniyor musun?" Noah'nın bu olasılıkla kafası karışmışa benziyordu. "Tatlım, gördün ve elledin her..."

Jordan, "Ne yaptığımı net olarak hatırlıyorum," diyerek onun sözünü kesti. Aniden güldü. "Senin kısıtlamaların yok, değil mi? Boston'daki Newbury Caddesi'nde çırlçıplak yürüyebileceğine ve bundan hiç etkilenmeyeceğine bahse girerim."

Noah sırttı. "Şarta bağlı."

"Hangi şarta?"

"Yaz veya kış oluşuna."

Jordan gözlerini devirdi. "Buraya seke seke gelerek benimle yatabileceğini düşünmen haddini bilmezce."

Noah başının altındaki yastıkları ayarladı. "Hiçbir yere seke seke gitmem ve yatmayı planlamıyorum, en azından çok uzun bir süre için. Öyleyse, gitmemi istiyor musun?"

Bu soru düşüncesizceydi. "Hayır."

Jordan Noah'ya yaslandı, ellerini onun sıcak göğsüne yapıştırdı ve onu öptü. Sonra onun omzunu çimdikledi ve doğrularak oturdu.

Sitem ederek, "Nick'le konuştuğunu biliyorum," dedi. "Olan biteni bana niye anlatmadın?"

Noah şaşırmış göründü. "Sana Sidney mi söyledi? Onun bildiğini sanmıyordum. Annen o öğrenmesin diye Boston'dan erken yolladı onu."

"Nick'in bana telefon etmesi gerekirdi."

"Nick seni endişelendirmek istemedi ve Boston'a geri döndüğünde öğreneceğini düşündü."

Jordan topuklarının üzerinde arkasına yaslandı. "Neyi öğreneceğimi?"

Noah surat astı. "Bekle. Sidney sana tam olarak ne anlattı?"

"Hayır. Senin öykünü dinlemek istiyorum."

"Birisi annebabanın evine zorla girip kütüphanesine baban için bir not bırakmış. Not duvara bir bıçakla tutturulmuş."

"Babam ne zaman bulmuş bunu?"

Noah ona bunları anlatmaktan nefret ediyordu. "Baban bulmamış. Annen bulmuş." Derin bir iç çekti ve, "Her kimse gecenin bir vakti evinize girmiş. Annen notu ertesi sabah baban aşağıya inmeden evvel bulmuş." diye ekledi.

Jordan elinde bıçakla eve süzülürken ve merdivenleri tırmanmaya başlayan bir manyağı gözünde canlandırdı. Ürperdi. "Uyuyorlar mıymış? Korumalar neredelermiş?"

Noah, "Güzel soru," dedi. "Onlardan ikisi varmış. Biri içeride, biri dışarıdaymış. Hiçbiri ne bir şey işitmiş ne de görmüş."

Jordan midesinin kasıldığını hissetti. "O manyak yatak odalarına girmiş olabilirdi. Peki ya Sidney..."

Noah, "Orada değilmiş," dedi. "Bir arkadaşının evindeymiş."

Jordan Sidney'in söylediklerini anımsayarak kafasını salladı. "Onlar babama istedikleri herhangi bir zaman ulaşabilirler, değil mi?"

"Hayır. Erkek kardeşlerin şimdi bu işin içindeler ve güvenliği kuvvetlendirmişler. Bir daha hiç kimse yaklaşamayacaktır."

Jordan Noah'ya inanmadı. "Notta ne yazıyormuş?"

"Tam olarak hatırlayamıyorum.

Jordan, "Söyle bana," diyerek ısrar etti.

"Jordan, bu sadece bir korkutma taktiğiydi."

"Notta ne yazdığını bilmek istiyorum, Noah. Söyle bana."

Noah istemeye istemeye, "Tamam..." yanıtını verdi., "Notta İzleniyorsunuz,' yazıyormuş."

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Jordan'ın ailesiyle ilgili kaygısı azalmayacaktı. Soğukkanlı bir katil evlerinde gezinirken anne ve babasının yataklarında uyuduğunu düşünmeye devam ediyordu. Durumu daha da tüyler ürpertici kılan, iki profesyonel korumanın görev başında ve davetsiz misafirin onları geçebilmiş olması gerçeği idi.

Jordan ne olduğuna, ne olmadığına ve gelecekte ne olabileceğine ilişkin muhtemel her senaryoyu oynayıp bitirirken, onu kollarında tutan Noah dinliyordu. Bütün olanları ilk evvela, haneye tecavüzü öğrendiğinde küplere binen Nick'den duymuştu.

Jordan, "Laurant'ı da biliyordun, değil mi?" diye sordu. Noah onu hoşnut edecek yeterli hızda yanıtlamadı. "Değil mi?"

"Ah! Beni çimdiklemeyi kes. Evet, Laurant'ı da biliyordum."

"Biliyordun da neden bana söylemedin?"

Jordan tekrar çimdikleyemeden önce Noah onun elini kavradı. "Nick söylememi istemedi."

"Tahmin edeyim. Kaygılanmamı istemedi."

"Bu doğru."

Jordan elini ansızın çekiverdi, Noah'dan uzağa yuvarlandı ve dik oturdu. "Babam ve Laurant... Benden başka ne saklıyorsunuz?"

Noah, "Başka bilmiyorum," dedi. "Yangına körükle gitmek de sana iyi gelmeyecek."

Noah'nın sakın tavrı Jordan'ın hoşuna gitmedi. "Şey, ben halihazırda yangına körükle gitmiş bulunmaktayım."

"Ağabeyine bu denli sert olma. Nick yalnızca seni korumaya çabalıyordu."

"Onu savunma."

"Tek diyebileceğim şu ki Nick zaten senin bir çok şeye endişelendiğini düşünüyordu. Sen Boston'a geri döndüğünde sana her şeyi açıklamayı planlıyordu. Laurant da gayet iyi."

"Hastanede. Yani 'Gayet iyi,' değil."

"Gereksinim duyduğu bakımı alıyor."

Jordan başını iki yana salladı. "Eğer ağabeyim olsaydın ve senden bunun benzeri bir şeyi saklasaydım, kendini nasıl hissederdin?"

Noah ona dik dik baktı. "Tatlım, şayet ağabeyin olsaydım, hakkında endişeleneceğimiz daha büyük bir sorunumuz olurdu."

Demek istediğini yeterince, anlatmak için, elini Jordan'ın tişörtünün altına kaydırды ve şortuna kuvvetlice asıldı.

"Tamam, bu kötü bir örnekti." Jordan kağıtları topladı. "Ben sadece sırlardan nefret ediyorum," diye mırıldandı.

"Öyle mi? Sen sırları kendine saklamada fazlasıyla iyisindir."

Noah'nın sesi kızgın çıkmıştı. Ruh halinin ani değişimiyle şaşırان Jordan, "Bundan hangi anlamı çıkarmalıyım? Ben sır saklamıyorum." dedi.

"Sağ göğsünün üstündeki küçük yara izinden bahsetmemi mi istiyorsun?"

Jordan'ın bundan haberi yokmuş gibi davranması büyük olasılıkla işe yaramayacaktı. Noah'nın tişörtünü çıkarıp bu izi göstereceğinin farkındaydı.

"Neymiş o?"

"Bana ameliyatından yadigarmış gibi geliyor."

Jordan kendi kendini tuzağa düşürdüğü köşeden kurtaracağı bir yol düşünmeye çalışarak, "Bu... Bir süre önceydi," dedi. "Önemli bir şey değildi."

Noah, "İşte benim sorum," diyerek devam etti. "Göğsünde bir yumru bulmadın mı..."

"Yalnızca küçük bir yumrucuk vardı."

Noah sözünü kesmesini umursamayarak, konuşmasını sürdürdü, "Peki ya ailenden hiç kimseye söylemeden ameliyat olmadın mı?"

Jordan derin bir nefes aldı. "Evet, ama o bir işlemdi... Bir biyopsi..."

"Fark etmez. Kimsenin endişelenmesini istemedin, değil mi? Peki ya eğer bir şeyler ters gitmiş olsaydı? Peki ya o işlem önemli bir cerrahi müdahaleye dönüşseydi?"

"Beni hastaneye Kate götürdü. O herkesi arardı."

"Sen de bunun tamam olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Jordan, "Hayır," itirafında bulundu. "Bu yanlıştı. Fakat korkmuştum. Herkese haber vermek daha doğru olurdu."

Noah garip bir biçimde yeterince iyi anladı. Jordan'ın elini tutup sıktı. "Sana her şeyi anlatacağım. Sen de neye malolursa olsun herhangi bir şeyi benden saklama." Jordan'ın ondan ciddi bir şeyi saklaması ihtimali hakkında düşünmek bile Noah'ya kızdırmaya yetti.

Jordan, "Bundan böyle sırlar yok," sözünü verdi.

"Çok doğru."

Jordan kalkmayı denedi.

Noah, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Okuyacaktım, ancak eski kan davaları üzerine kafa yoracak havada değilim."

Noah Jordan'ı geriye çekti. "Bana bir şeyler oku. Belki bir meydan savaşı," önerisini yaptı. "Bu seni rahatlatacaktır."

"Kanlı bir meydan savaşını dinlemenin rahatlatıyor olacağını sadece bir erkek düşünebilirdi."

Jordan onun suyuna gitmeye karar verdi. Daha yakınına sokuldu, göğsüne yaslandı ve kağıt yığınına kucağına aldı.

Noah Jordan'ın omzunun üzerinden baktı. "Ne kadar geriye gittin?"

"Emin değilim. Her yüzyıldan gelişigüzel olarak bir ya da iki hikaye seçmekteyim. Eve gidince hepsini okuyacağım."

"Hepsini okuyacağım da ne demek oluyor? Eğer içlerinden herhangi birinin doğru olduğunu düşünmeseydin..."

"Tamam, hepsini okumak istiyorum. Sonra da kendi araştırmamı yapacağım. Hakikati bulmak istiyorum." Jordan ekledi, "Hikayelerin bazılarında doğruluk payları olduğundan eminim. Çoğu babadan oğula aktarılmış." Yığını Noah'ya verdi. "Seç birini."

Noah'nın sayfaları çevirişini izledi. Jordan kağıtlardan birini kaparken, "Bekle," dedi. Yine gördüm..."

Jordan sayfayı çekip çıkardı ve yukarı doğru tuttu. "Görüyor musun? Kenarda. Profesör gene 1284 tarihini yazmış. Bunu diğer iki sayfanın köşesinde de görmüştüm. Peki ya bu nedir? Bir taç mı? Bir şato mu? 1284'ü kan davasının başladığı tarih olarak mı düşünmüş? Sen de öyle zannetmiyor musun?"

Noah, "Olabilir," itirafında bulundu. "Sayılar kalın, unutmamak için tekrar tekrar üzerinden geçmiş gibi."

"Oh, hayır, bu tarihi bir kereden daha fazla yazmaya ihtiyaç duymayacaktı. Eğer onun bana hafızasına ilişkin söyledikleri doğru olsaydı, herhangi bir şeyi kaleme alması gerekmezdi. Bana hiçbir ayrıntıyı unutmadığını söylemişti. Sanırım profesör başka bir şeyi düşünürken dalgınlıkla karalamış olmalı."

"Bekle. Sana hafızasıyla alakalı ne söyledi?"

Jordan, "Böbürleniyordu," dedi. "Olağanüstü bir hafızasının olduğunu söyledi. Bir yüzü veya ismi aradan ne kadar zaman geçerse geçsin asla unutmazmış. Bu hikayeleri öteki insanların bir gün okumalarını onlara sağlamak için kaydetmiş, ama her ayrıntıyı çok önceden ezberlemiş. Açgözlü bir okuyucu olduğunu iddia ediyordu. Eline geçemeyen gazeteleri Internet'ten okurmuş."

Noah profesörün oturma odasındaki gazeteleri anımsadı. "Sayfaların geri kalanını gözden geçir," önerisini yaptı. "Kabataslak çizimler yapıp yapmadığına veya başka tarihler yazıp yazmadığına bak."

Jordan kağıtlarda herhangi bir şey keşfetmedi, fakat Noah kendi elindekilerde birkaç şeye rasladı.

"Sence neye benziyor?" Sayfanın üst kenarını işaret etti.

"Belki bir köpek ya da bir kedi... uzun yeleli bir aslan. Bahse girerim, bu bir aslan."

Noah'nın bulduğu son çizimi anlamak çok daha kolaydı. Diğer bir taç. Eğik bir tacın çok kötü bir çizimi.

Noah, "Ne düşündüğümü biliyor musun?" diye sordu. "Profesör MacKenna çılgının tekiymiş."

"Onun acayip olduğunu kabul ediyorum ve işini saplantı haline getirmişti."

"Sanırım tüm tartışmaya son nokrayı koydu."

Jordan başını iki yana salladı. "Sanmam. Belki ben çılgınım, ama gerçekten saklı bir hazine olduğunu düşünüyorum."

Noah sayfaları çevirmeye devam etti. "Bunların bazılarına tarih atılmamış."

"Bir tahmin oyunu olabilir. Belki bir kralın adına değiniliyordun., veya yaylı tüfek gibi yeni bir silaha. Bu bize yaklaşık bir zaman dönemi verebilecektir, ama geri kalanları sadece varsayımlardır."

"Bunu oku." Noah ona kağıtlarını uzatıp arkasına yaslandı.

Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi, Noah Jordan'ı daha yakınına çekip kolunu ona sardı.

Sevgili kralımız ölü ve büyük üzüntümüzün bu zamanında oymaklar güç kazanmak ve diğerlerini tahakkümleri altına almak maksadıyla savaş üzerine savaş çıkartıyorlar. Kral olmayı talep eden ve hükmetme mücadelesi veren bir adayımız var; şimdilerde süregelen siyasi kargaşa söz konusu.

Liderlerimizin gözlerini hırs bürümüş. Bu gidişin sonunun nereye varacağını bilmiyoruz ve çocuklarımız için kaygılanıyoruz. Üstünde yürünecek kan dökülmemiş bir yer, büyüklerimiz ve küçüklerimiz için sığınacak bir mağara yok. Yol ıssız. Cinayete ve sadakatsizliğe tanıklık ettik. Şimdi de ihanete.

MacDonald'lar MacDougallarla savaşıyorlar ve batı kıyısı onların savaş alanı. Güneyde CampbeH'lar Ferguson'larla vuruşurlar; doğuda MacKeye'ler ve Sinclair'ler birbirilerinin kanını dökerler. Barınacak yer yok.

Fakat en çok korktuğumuz kuzeydeki kalleslik. MacKenna'ların düşmanları Buchanan'ları ortadan kaldırmalarına yardımcı, olmaları için dünyanın öteki ucundan yeni müttefikler edindiler.

MacKenna beyi Buchanan'ların toprağını çalmaya ve savaşçıları boyunduruğa zorlamaya ilgi göstermiyor, biz böyle bir şeyin asla hayata geçirilemeyeceğini bilmemize karşın. Hayır, belki geçmişte, MacKenna'nın niyeti buydu, ama artık değil. Onların hepsini, her erkeği, her kadını, her çocuğu ortadan kaldırmak istiyor. Öfkesi yakıyor.

Bunu alenen konuşmamamız gerekmesine rağmen, fısıltılarla da olsa, MacKenna beyinin İngiltere Kralı'yla şeytanî bir antlaşma yaptığına inanıyoruz. Kral kendi temsilcisi olarak genç bir prensi yollamış. Genç prens saraya şimdi kral tarafından yönetilen uzak bir memleketten gelmiş, içimizden bir tanık bu gizli toplantıyı gözlemlemiş ve onun sözlerinin doğru olduğuna inanıyoruz, çünkü o bir Tann adamı.

Kral kuzeyde ayak basacağı sağlam bir yer istiyor ve gözlerini dağlık bölgelerdeki konumu için Buchanan toprağına dikmiş. O diyar fethedilir fethedilmez, kralın askerleri güneye ve doğuya ilerleyecekler. Kral Iskoçya'yı bir seferde tek oymak olarak fethedecek ve oymaklılar onun boyunduruğu altına girdiklerinde, yekpare bir kuvveti bir araya getirip kuzeydeki devler diyarına gidecek.

Prens beye kralın Buchanan'larla MacKenna'lar arasındaki düşmanlıktan haberi olduğunu ve yardımıyla Buchanan'ları yok etmenin yeterli ödül olması gerektiğine inansa bile beye bir unvan ve bir gümüş hazine vererek antlaşmasını

tatlılaştıracağım anlatmış. Bu hazine beyi, öbür bütün oymakların üstüne yükseltecekmış, zira hazinede mistik bir güç varmış. Evet, bu hazineyle, bey yenilmez olacaktı. Müttemadiyen özlemini çektiği gücü elde edecekmış ve Buchanan'lardan intikamını alacaktı.

Açgözlülük beyi esiri yapmış ve bey şeytanın pazarlığına ses çıkaramamış. Müttefiklerini çağırmış, ama onlara temsilciyle buluştuğundan ya da yaptığı antlaşmadan bahsetmemiş. Bir sadakatsizlik ve cinayet hikayesi uyduruvermiş; onlardan ardı sıra savaşa gitmelerini talep etmiş.

Buchanan'ların gazabından da korkuyoruz, fakat bu katliama izin veremeyiz ve birimizin onların beyine gidip bu entrikadan söz etmesini kararlaştırdık. İngiltere Kralı'nın ülkemizde güç sahibi olması gerektiğine inanmıyoruz. MacKenna beyi ruhunu satmak isteyebilir, ama yine de satmayacaktır.

Büyük heyecanla, cesaretli arkadaşımız Harold, Buchanan beyiyle konuşmaya yalnız gitti. Geri dönmediğinde, Buchanan'ların onu öldürdüğünü sandık. Ancak Harold zarar görmemiş. Bize geri döndü ve vücudu sağlamdı, ama dehşet aklını almıştı, çünkü bize onu gördüğünün beyanında bulundu. Harold hayaleti görmüştü. Sisin içindeki aslanı görmüştü.

Noah Jordan'ın sözünü kesti. "Neyi görmüş?" Jordan, "Harold hayaleti görmüştü. Sisin içindeki aslanı görmüştü," diye tekrarladı.

Noah gülümsedi. "İskoçya'da bir aslan mı?"

Jordan, "Belki simgesel bir aslandır," önerisinde bulundu. "Ne de olsa, Aslanyürekli Richard vardı." Noah tatlı tatlı, "Okumaya devam et," dedi.

"Buchanan beyi müttefiklerini bir araya getirmiş mi?" sorusunu sorduk.

Ondan, "Hayır," cevabı geldi. "Habercilerini kuzeye, bir tek savaşçıyı bulmaya yollamış. Hepsi bu."

"Öyleyse hepsi ölecek."

Bir diğeri, "Evet, ölecekler," dedi. "İngiliz kral zaferden o denli emin ki askeri bir birlik göndermiş."

Noah yeniden söze karıştı. "Askeri bir birlik mi? Hadi oradan. Kaç tane lazım biliyor musun?"

"Noah, az önce bir hayalet ve sisteki bir aslanı sana okudum. Askeri bir birliğin lafı mı olur?"

Noah güldü. "Haklısın."

"Devam etmemi istiyor musun istemiyor musun?"

Noah, "Devam et," dedi. "Bir kez daha sözünü kesmeyeceğime söz veriyorum."

"Neredeydim? Oh, evet, şu birlik." Jordan yerini buldu ve okumaya kaldığı yerden devam etti.

"İngiliz kral zaferden o denli emin ki askeri bir birlik göndermiş, hazineyi Oymakbeyi MacKenna'ya götürsünler diye. Aynı zamanda askerlerine, Buchanan'lara karşı yaptıkları meydan savaşında MacKenna'lara katılmalarını emretmiş. MacKenna'ların beyine yalnızca bu haber verilmiş. Bey ilerlemeyi artık durduramaz ve kralla bir antlaşması olduğunu öğrendiklerinde müttefiklerinin ona sırt çevireceklerini biliyor. Bir İngiliz askerin yanında vuruşmayacaklardır."

Jordan kağıdı bıraktı. "Kasten yapmış."

Noah, "Kim ne yapmış?" sorusunu yöneltti.

"Kral. MacKenna müttefiklerinin beye sırt çevireceklerini bilerek askerlerini yollamış. Hem de antlaşmayı öğreneceklerini biliyormuş. Oymaklar MacKenna'nın kuvvetlerini kralınkiyle birleştireceğinden haberdar olacaklardı. Gümüş için. İhanete bak."

"Ve onların hepsi birbirini öldürmeye son verir." Jordan, "Evet," dedi. "Kralın tam olarak istediği bu. MacKenna beyi İngiltere Kralı'nın sözünü tutacağına nasıl inanabildi?"

Noah, "Hırs. Hırs gözünü kör etmiş. Hazineyi almış mı?" diye sordu.

Jordan kağıdı tekrar kaldırdı. "Zafer Buchanan'ların olmuş." Noah ağır ağır konuşarak, "Ben onları destekliyordum," dedi. "Onlar kazanma şansları az olanlardı. Üstüne üstlük, bir Buchanan'la yataktayım. Sadık olmam lazım."

Jordan yorum yapmadı. Okudu, sonra durdu. "Oh, hayır, gündemimizdeki savaşın bu betimlemelerini okumuyorum. Pek çok vücut parçasının ve kafanın kopup yittiğini söylemek yeterli olur herhalde. Hayatta kalan birkaç İngiliz askeri İngiltere'ye geri dönmüş. Keşke hangi kral olduğunu bilseydim." "MacKenna beyine ne olmuş?"

Jordan yanıtlamadan önce başka bir sayfayı gözden geçirdi. "Ah, burada. MacKenna beyi hazinesini ve kralın unvan vaadini kaybetti."

"Hangi unvanı özellikle?"

"Bilmiyorum. Fakat onu kaybetmiş. Günlerinin geri kalanını utanç içerisinde geçirmiş. Anlaşılan o ki onun oymağı da Buchanan'ları suçlamış. Bahse girerim, Profesör MacKenna da

Buchanan'ları suçlayabilmek için bunu çarpıtma yoluna gitmiş." "Ne için?"

"Her şeyi tahmin ederim. İngiliz askerler, hazine..." "Oymak beyi oymağını kendisine inandırmak için gerçeklere çok sayıda uydurma katmış olmalı."

Jordan aynı fikri paylaştı. "Bu efsanede her şeyi içeriyor. Açgözlülük, ihanet, gizli buluşmalar, cinayetler ve hiç şüphesiz, sadakatsizlik. Hikayede sadakatsizlik vardı, ancak üstünkörü okuyup geçtim."

"Yüzyıllardır pek fazla şey değişmemiş. Street'in çıktısını aldığı J.D.'nin şantaj listesine ne diyorsun? Hikaye aynı, kişiler farklı. Sadakatsizlik, açgözlülük, ihanet. Hangi ahlaksızlığı ararsan, mevcut o listede."

"Umarım, bu bir abartmadır. Charlene'nın nişanlısını aldatıldığını biliyorum, ama daima uygun olmayan biri vardır. Şu listeyi görebilir miyim?"

Noah tam yataktan kalkıyordu ki Jordan onu geri itti. "Boşver. Görmem gerekmiyor. Yalnızca söyle bana. Amelia Ann listede mi?"

"Evet, listede. Yasadışı bir durum olmamasına karşın. Bulaşıcı cinsel hastalık tedavisi görmüş ve J.D. bunu biliyormuş. Kızına söylememesi için J.D.'ye bin dolar ödemiş."

"Yüz dolar muhtemelen onun güçlkle bir araya getirebileceği bir meblağmış. Kızının hayal kırıklığına uğramasını istemezdi. Daha kötüsü de olabilirdi."

"Daha da kötüleşiyor. Street'in, J.D.'nin evinde bulduğu videoları hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Kurbanları sadece banda kaydettiği kişiler değil. Kendi cinsel maceralarından bazılarını da seyretmekten hoşlanıyormuş. Bantlardan biri de Amelia Ann" olarak etiketlenmiş."

Jordan'ın ağız bir karış açık kaldı. "Ciddi misin? Amelia Ann ve J.D. mi?" Haberi iyice algılamak için bir anım feda etti ve, "Bundan bulaşıcı cinsel hastalığı ona J.D.'nin geçirmiş olabildiği manası da çıkıyor, değil mi?" diyerek düşüncesini belirtti.

Noah, "Bu mümkün," dedi.

"Candy'nın asla öğrenmemesini umuyorum. Bu kasabadaki insanların sorunu ne? Kablolü yayından hiç mi haberleri olmamış?"

"Sevgilim, günün veya gecenin herhangi bir saatinde seks oyunları kablolu yayını var."

Jordan başını iki yana salladı» "Bu tam anlamıyla yanlış. Hepsi yanlış."

Jordan kasabalıların gizli, aşağılık yaşamlarına dair yeterince şey duymuştu. Kağıtlarını topladı, çantasına yerleştirdi ve yatağa geri döndü.

Noah'nın gözleri kapalıydı.

"Noah?"

"Hımmm?"

"Kısa şort ve ince topuklu ayakkabı giyen kadınlardan hoşlanıyor musun?"

Noah Jordan'a bakmak için dirseğinden destek aldı. "Bu soru da nereden çıktı? Kim kısa şort ve ince topuklu ayakkabı giyiyor?" sorusunu sordu.

"Amelia Ann."

"Öyle mı?"

"Oh, lütfen. Bana fark etmediğini söyleme?"

"Benim tipim değil."

Jordan gülümsedi ve ışığı söndürmek için Noah'nın göğsünün üstünden uzandı. "İyi cevap."

OTUZÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Bunu sana itiraf ettiğime inanamıyorum, ama Serenity'yi özleyeceğim."

Jordan bu yorumu yaptığında Noah'yla birlikte arabayla Jaffee'nin yerinin önünden geçiyorlardı. Sabahın ilk ışıkları gökyüzünü aydınlatıyordu ve yumuşak, altından kızılık onları çevreliyordu. Lokantanın içi karanlıktı. Jaffee saatlerdir açmamıştı.

Noah, "Tam olarak neyi özleyeceksin?" diye sordu.

"Burada hayatımı değiştiren bir deneyim yaşadım."

Noah dayanamadı. "İyi olan tarafı seksti, ha?"

Jordan öfkelenmiş bir halde, başını Noah'ya salladı. "Bahsettiğim şey bu değil. Seks konuşmanın dışında..."

"Geçen gece fazlasıyla iyiydi, değil mi? Canımı çıkardın."

Jordan sadece iyi olduğunu değil hayrete düşürücü, inanılmaz ve harika olduğunu düşünüyordu, fakat ona böyle olduğunu söyleseydi, Noah'nın küstahlığı tümüyle çığırından çıkardı.

Jordan, "Beni utandırmaya çalışmayı kes. İşe yaramayacak," ikazında bulundu.

Noah onunla ters düşmedi. Jordan'ın yanılmasına rağmen. İşe yarıyordu: Jordan'ın yüzü al al kızarıyordu.

Noah, "Hayatım değiştiren deneyim neydi?" sorusunu yöneltti.

"Buraya gelmemin hayatımı değiştiren bir karardan çok daha fazlası olduğunu tahmin ediyorum. Anladım ki teknolojinin kölesi olmuşum ve bu değişecek. Hayat bilgisayarlarla

ilgilenmekten, daha büyüğünü, daha iyisini, daha hızlısını tasarlamaktan daha da fazlası..." Jordan'ın iç çekişi uzun ve yorgundu. "Hayattan daha fazlasını istiyorum."

Noah bir gülümseyiş parlattı. "Bilmek güzel."

Jordan başıyla onaylayarak, "Eve vardığımda yapacağım ilk şey yapmak istediğim her şeyin bir listesini hazırlamak. Yemek pişirmek birinci sırada," dedi. "Aşçılık dersi alacağım. Paket servisine son."

"Bir liste, ha?"

"Bu doğru."

Austin havaalanına ulaşan taşıt yolu uzundu ve onlara çeşitli konularda konuşma olanağı sundu. Biri yetiştirilmelerindeki farklılıklardı. Noah tek çocuktı, Jordan ise erkek kardeşleri ve kız kardeşinin tek tek adlarını andığı üzere, kalabalık bir aileden geliyordu. Noah zaten daima sahip olduğu için kendi alanına sahip olmanın önemini kavrayamıyordu. Jordan ona küçük bir mahremiyete sahip olmanın nasıl da özlemini çektiğini anlattı. Jordan'ın en büyük şikayeti, her nasılsa, erkek kardeşleri tarafından devamlı olarak makaraya alınmaktı. Jordan kız kardeşi ve kendisi küçükken erkek kardeşlerinin onlara yaptığı eşek şakalarını anlattığında Noah güldü. Böylesine büyük bir ailede yetişmenin bir lütuf daimi bir eğlence olduğunu düşündü.

Ara sıra konuşmada duraklamalar oluyordu, ama Jordan onunlayken kendisini çok rahat hissediyordu, kısa bir sohbeti sessizliklerle doldurma gereksinimi duymuyordu. Jordan sonunda Noah'ya onun daha evvel söylediği can sıkıcı lafı açıklamasını isteyerek onu sinir etmeden önce birkaç saattir arabadalardı.

"Ne olduğuma ilişkin her şeyi bildiğini bana söylediğini anımsıyor musun? Bununla ne demek istedin?"

Noah ona bir göz attı. "Bilmek istediğinden emin misin?"

Ne denli kötü olabilirdi ki? "Eminim."

"Seni uzun zamandır tanımaktayım ve aklının nasıl çalıştığını biliyorum, bilhassa erkeklerin ilgilendiği yerde. Kontrolü seviyorsun. Herkesi ve her şeyi kontrol etmek istiyorsun."

"Bu doğru değil."

Noah onun reddedişini umursamadı. "Sen özellikle çıktığın erkekleri kontrol etmeyi seviyorsun. Bazılarıyla tanıştım, tatlım ve neden bahsettiğimin farkındayım. Zayıf olanlarını seçiyorsun. Onları kolayca alt ettiğinde de onları istemiyorsun. Bahse girerim, onlardan hiçbirisiyle yatmamışsındır. Belki o tipi tercih etmenin sebebi budur, bu yüzden onunla meşgul olmuyorsundur. Haklıyım, değil mi?"

Jordan, "Hayır, haksızsın," demekte ısrarlıydı. "Ben duyarlı erkeklerden hoşlanırım."

"Ama benimle birlikte oldun. Duyarlı olmadığımdan da adım gibi eminim."

Jordan, "Beni kötü kötü konuşmaya mecbur ediyorsun," dedi.

Noah bir sırtıma eşliğinde, "Sen kötü değilsin, sen bir aşıksın. Başkalarına hükmetmeyi seven bir aşık," eklemesini yaptı.

Jordan hararetle bir biçimde, "Ben kimseyi kontrol etmek filan da istemiyorum," dedi.

"Sorun değil. Beni asla kontrol edemeyeceksin."

Jordan kollarını kavuşturdu. "Neden istediğimi düşünüyorsun? Ayrıca sen bana kendime mukayyet olamayacağımı söylemeye cüret edemezsin."

"Sinirleniyorsun."

Pes. Jordan, "Birlikte olmamıza gelince..." diye başladı.

"Neymiş?"

"'Vegas'ta olan Vegas'ta kalır' deyimini bilir misin?"

Noah, "Evet," yanıtını verdi. "Reklamlarını gördüm."

Jordan, "Pekâlâ," dedi. "Serenity'de aramızda olanın Serenity'de kalmasını teklif ediyorum. Birbirimize başka bir zaman veya Nathan Körfezi'nden başka bir yerde rastlayacağımız kesin. Sen erkek kardeşlerimden biriyle balığa gidiyor olacaksın, ben de aileyle ilgileniyor olacağım ve senin uygunsuz hissetmeni istemem..." Ne söylediğini algıladığında durdu. "Tamam, uygunsuz hissetmeyebilirsin, ama ben uygunsuz hissederken benim için endişelenmeni istemem." Konuşması karmaşıklaşıyordu. "Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

Noah, "Evet," diye yanıtladı. "Neden bu kadar endişelisin...?"

Jordan, "Sadece öyleyim," diyerek onun sözünü kesti. "Sorum şu: Bizim bir anlaşmamız var mı?"

"Eğer seni mutlu edecekse..."

"Bir anlaşmamız var mı?" "Evet."

Jordan bu meseleyi el sıkışmaya kadar vardırabileceğini düşünüyordu, fakat çözüme kavuşturduğu için mutluydu. Bunun olağandışı hiçbir şey vuku bulmamış gibi yapamayacak kadar zor olmaması gerekiyordu. Jordan 'mış gibi' davranmada ustaydı. Noah'ya aşık olmamış gibi bile yapabilirdi... Yapabilir miydi?

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Jordan eve ulaştığında, gece yarısını çoktan geçmişti. Noah Jordan'ın çantalarını kızılsımsı kahverengi kumtaşı döşeli apartman dairesine taşıdı, her bir odayı her şeyin yerli yerinde oluşundan emin olmak için kontrol etti, sonra Jordan'a bir hoşça kal öpücüğü verip ardına bakmadan oradan ayrıldı.

Jordan onun halihazırda ilerliyor olduğunu düşündü. Aynı şeyi yapmaya ziyadesiyle ihtiyaç duyuyordu.

Kendini yatağa atar atmaz, hemen uykuya daldı ve doya doya uyudu. Sabahleyin, gözlerini açtı ve içgüdüsel olarak Noah'ya uzandı, ama Noah orada değildi. Uyku mahmuru ve aklı karışık Jordan örtüleri üstünden attı, en sevdiği eski püskü sabahlığını giydi ve mutfığa gitti. Geçerken çağrı yanıtlayıcı aygıtın oynatma düğmesine bastı ve kendine bir fincan sıcak çay hazırlarken iletilerini dinledi. Hepsi kırk dokuz taneydi.

İletilerin üçü Jaffee'dendi. Silme tuşunun ne denli önemli olduğunu öğrenmek istiyordu, çünkü bütün yemek tariflerini kaydetmeyi denerken yanlışlıkla o tuşa basmış ve tüm tarifleri kaybetmişti. Onları geri getirebilmeyi umuyordu. Eğer gerçekten yapılabilecek herhangi bir şey varsa, Jordan ona ne yapması gerektiğine ilişkin bir eposta gönderebilir miydi?

Jaffee, "Bilgisayar postam güzel çalışıyor," açıklamasını yapmıştı. "Yanıtını alabileyim diye hiç karıştırmadım. Zaten sana iki telefon iletisi bıraktım ve bu üçüncüsü; henüz evde bile olmadığını tahmin ediyorum. Lütfen, eve vardığında bilgisayarındaki iletilerini gözden geçir."

Silme tuşu ne denli mi önemliydi? Jordan gülümsedi. Gerçekten de bilgisayarlar konusunda yoğun eğitimlere gereksinim duyan insanlar olduğunu varsaydı. Jaffee onlardan biriydi. Jordan ona daha sonra telefon edecekti. Dinlemesinin ve iletilerin geri kalanını silmesinin ardı sıra, çay fincanını oturma odasına götürdü, Charles Nehri'ne bakan penceresinin bitişiğindeki yerine kıvrılıp pencereden amaçsızca dışarıya baktı.

Aşk hiç de öyle gülmekten katılınacak bir şey değildi. Bu perişanlığı ne kadar sürecekti? Hiç kimseyi Noah'yı sevdiği şekilde gerçekten hiç sevmediği için, bir zaman aşımı yoktu. Onu unutmaya dair aşamalardan birinin bu kendini üzgün hissetme aşaması olmasını ümit ediyordu, çünkü şu anda kendine acıma döngüsünde yuvarlanıyordu.

Giyinmek için acele etmesi gerekmiyordu, öğleden sonra olana dek pijamasıyla kaldı. Üç sularında aynada kendine bir göz atıp sindi. Bunun üzerine bir duş alıp giyindi.

Lenslerini takmasının hemen ardından Nick telefon etti.

Jordan, "Ben de tam sem aramak üzereydim," dedi. "Laurant nasıl? Hastaneyi arayıp, şayet uyuyorsa, onu rahatsız etmek istemedim. Ziyaretçilerini kabul edebiliyor mu?"

Nick, "O iyi," dedi. "Doktoru onu en azından bir gün daha tutmak istiyor ve ben istirahat edeceği için ziyaretçileri asgari düzeye indiriyorum."

Jordan, "Bugün gelmeyeceğim," dedi. "Onu benim yerime öp ve ona yarın geleceğimi söyle."

Nick, "Pek çok soruyu yanıtlamaya hazır ol," komutunu verdi.

Oh, Tanrım, Laurant ne biliyordu? Jordan gergin bir biçimde, "Niye?" diye sordu. "Hangi sorular? Laurant bana neden soru sormak istesin ki?" Jordan'ın sesi daha az suçlu çıkmış olabilir miydi? Nick fark etmiş miydi?

"Jordan, neyin var senin?"

Nick elbette fark etmişti. Jordan, "Neyim mi var?" yinelemesini yaptı. "Bir şeyim yok. Ben sadece karının neden bana soru sormak istediğini merak ediyordum."

Nick alay ederek "Oh, bilmiyorum. Belki sana şu bulduğun cesetleri sormak istiyordur," dedi.

"Oh, evet. Şu cesetler. Ölü vücutlar." Jordan onları unutmuş olduğuna inanamıyordu. "Tamam, o zaman. Onun sorularını yanıtlayacağım."

"Bana kızgın mısın? Son derece tuhaf davranmanın nedeni bu mu?"

Bu durum ağabeyinin dedektiflik yeteneklerini fazlasıyla aşırıyordu. "Hımm, bu doğru, öyleyim."

"Bana nedenini söyle."

Jordan, "Nedenini biliyorsun," diyerek zaman kazandı.

"Serenity'den ayrıldığın için, değil mi? Noah'nın güvenli ellerindeydin, fakat ben senin ağabeyim ve kalmam gerekirdi. 'Haklı değil miyim? Kızgın olmanın nedeni bu.'"

Jordan bu başlı başına yalan için cehennemde yanacaktı. "Evet. Nedeni tamamen bu."

"Doktor Morganstern Boston'a dönmemi emretti ve ben işimi yapmaktan ötürü kendimi suçlu hissetmiyorum, Jordan. Ayrıca, Laurant'ın sancıları başladığında buradaydım. Burada olmam lazımdı."

"Tamam, o zaman. Peki, seni affediyorum."

"Bu çabuk oldu."

Jordan, "Yapman gerekeni yaptın," deyiverdi. "Şimdi gitmek zorundayım. Kapıda biri var. Hoşça kal."

Kapıda hakikaten biri vardı. Acele Posta Servisi uçakla gönderdiği araştırma kutularını teslim ediyordu. Jordan onları aldıktan ve elbise dolabının yanındaki ön kapının iç kısmına yığıldıktan sonra bilgisayarına gidip onu açtı. Epostalarının tümüne bilgisayarını bir süreliğine kapadığını açıklayan bir ileti yollamadan önce epostalarını gözden geçirme niyetindeydi. Ne kadar süreliğine olduğunu söylemeyecekti.

Bütün postaları gözden geçirmek akşamın geri kalanını aldı. Hâlâ Jâffee'ye geri arama yapmamıştı ve zihnine sabah yapılacak ilk iş olarak bunu yazdı.

Bir paket mikrodalgada patlamış mısır Jordan'ın akşam yemeğiydi. Jordan Noah'yı düşüncelerinden uzak tutmaya çabalarken kanepesine uzanıp televizyonda kanal sörfü yaptı. Ancak Noah zorla düşüncelerine girmeyi sürdürüyordu. Bugün bütün gün ne yapmıştı? Noah şimdi ne yapıyordu?

"Oh, buna bir son vermek zorundasın!"

Noah'nın haricinde bir şeyler düşünmeye karar veren Jordan Teksas'a yolculuğunun diğer yönlerine ilişkin kafa yordu. Masum bir yolculuk üç adamın ölümüne sebebiyet veren ve küçük bir kasabayı serseme çeviren bir yangın fırtınasına dönüşmüştü. Neye yöneldiği ona önceden söylenmiş olsaydı, yaşananlara asla inanmazdı. Hâlâ daha çok sayıda yanıtlanmamış soru vardı; Jordan Ajan Chaddick ve Street'in tüm olup bitenin kaynağına ulaşabilmelerini, soruşturmayı

ivedilikle sonuçlandırabilmelerini ummaktaydı. Bütün bu entrika ve dalavereler insanın zihnini bulandırmaya yeterdi, bu yüzden Jordan Profesör MacKenna'dan başlayarak hepsini çözümlmeye yoğunlaştı.

Profesörün mirasla ilgili hikayesi bir yalandı. Edindiği para hasebiyle Serenity'ye taşındığı aşıkardı. Ama şu nakit depozitlerini nereden ediniyordu? O ve J.D. beraber mi çalışıyorlardı? Bunu ondan gizlediği için mi J.D. profesörü öldürdü? J.D. beş ve on sentlikleri biriktirirken profesör beş bin dolar nakit para yatırıyordu. Tepesi atan J.D. onu kolayca öldürebilirdi. Sonra J.D. daha da fazla sıkıntıya neden olmayı denerken cehennem dibini boyladı.

Beraber çalışmışlarsa gizemin bir parçası kesinlikle çözülecekti, mamafih Jordan onların işbirliğini çözüme kavuşturamadı. Profesör tuhaf bir kişiydi, yalnız yaşayan biriydi. Başkalarıyla anlaşılamazdı. Öyleyse niye J.D.'yle bağlantı kuracaktı?

Akla yakın gelmiyordu.

Jordan ikinci bir olasılığı düşündü. İçten pazarlıklı şantajcı J.D. profesörün üçüncü bir kişiden aldığı parayı öğrenmişti ve akabinde ona şantaj yapmaya çalışmıştı. Ancak kafadan çatlak profesöre şantaj yapılamıyordu. Eğer MacKenna polise gitmekle tehdit etmişse, J.D. hapisaneye geri gönderileceğini biliyordu. Bu riske giremezdi, bu nedenle çenesini kapaması için profesörü öldürdü.

Ama bununla ilgili bir taş yerine oturmuyordu. Jordan profesörün mutlaka yasadışı bir işle uğraştığının da mevzu bahis olduğunu düşünüyordu.

Profesör MacKenna parayı nereden temin ediyordu? Bu milyon dolarlık soruydu.

Bazen çözümün kendisini sunması için sorun hakkında düşünmeyi sonlandırmaya gereksinim duyarsınız. Jordan bunun gerçekleşmesini beklerken uykuya daldı. Ertesi sabah uyandığında hâlâ bekliyordu. Öğlen olduğunda beklemekten vazgeçti. Jordan her hangi bir sorunu çözme hususundaki başarısızlığa alışık değildi. Anlaşılan, bu çözümlenmesi zor bir sorundu.

Telefonu çaldığında Jordan elinde araba anahtarlarıyla Laurant'ı ziyaret etmeye gitmek için kapıdan çıkıyordu.

"Jordan, ben Ajan Chaddick. Birkaç ilginç havadisim var. Dizüstü bilgisayarını bulduk."

"Buldunuz mu? Onu nerede buldunuz?"

"eBay'de."

"eBay'de mı?"

"Maggie Haden almış. Onu eBay'de satmaya çalışıyordu. Bu gelişmenin Haden'in kariyerine kaldığı yerden devam etme ilmidine veda busesi kondurabileceğini sanıyorum."

Chaddick, "Şimdi kapatmak zorundayım. Sana yemden ulaşacağım," demeden önce Jordan haberi özümsemeye vakit bulamadı.

Jordan kendini bir sandalyeye bıraktı. Maggie Haden. Kin... Dinmeyen...

Telefonu tekrar çaldı.

"Jordan, yine ben. Dinle, başka havadislerim var. Pek iyi sayılmaz."

Jordan duraksayarak, "Evet?" diye sordu.

"Az evvel J.D. Dickey'nin ön otopsi raporunu aldık. Cinayet."

Jordan'ın önceki bütün varsayımları kaybolup gitti. Jordan daha fazla rahatsız edecek yeni bir senaryoyla karşı karşıyaydı: Katil hâlâ dışarıdaydı.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

Paul Newton Pruitt hiç kimsenin hayatını mahvetmesine müsaade etmeyecekti. Bulunduğu yere gelmek için sıkı çalışmıştı ve kaçıp saklanmayacaktı, bunun peşi sıra da her şeye yeniden başlayacaktı. Bu sefer değil.

Uzun bir yol katetmişti. Cinayet bugünlerde onu etkilemezdi. İlk sonradan görme İskoç, ardından fuzulî salak Lloyd ve son olarak istekli ama ahmakçasına açgözlü küçük yardımcısı J.D.

Onlardan herhangi birini öldürürken katiyen midesi bulanmamıştı. Hiç vicdan azabı da duymamıştı. Pruitt daha önce bir kez öldürmüştü ve bundan kıymetli bir ders çıkarmıştı. Kendini korumak için bir şeyler yapacaktı.

J.D.'de mükemmel bir enayilik keşfettiğini düşündü. Cesetleri Jordan Buchanan'ın arabasına yerleştirmesi için ona haddinden fazla zaman tanıdı. Sonra da J.D.'den kurtulmak Pruitt için zincirin son halkası haline gelmişti.

Ya da Pruitt bu şekilde düşünmüştü.

J.D.'nin otopsi sonuçlarını ilk duyan kişi o'ydu. İncelenmek için J.D.'den arta kalan herhangi bir şey olmaması gerekiyordu, fakat vardı. Çatlamış kafatası onu ele vermişti ve J.D.'nin kazara ölümü bir cinayet olarak listelenmişti.

Profesörün kağıtlarının kopyalarını ele geçirmek giderek daha da kritik bir hal alıyordu.

OTUZ ALTINCI BOLUM

Noah geçen iki gün boyunca Doktor Morganstern'e birlikte seminerlere katıldı ve her dakikasından nefret etti. Seminer tipi bir ajan olmadığını defalarca dile getirmesine rağmen, itirazları doktor için bir önem taşıymıyordu.

Morganstern daha büyük bir bütçe istiyordu. Birkaç sene evvel getirdiği kayıp bulma programı son derece başarılı olmuştı; programın genişletilmesi içinse Noah ve Nick, etkileyici rekorlarıyla doktorun en iyi reklamıydılar.

Bitmek bilmeyen her seminer bir soru cevap bölümüyle sona eriyordu. Nick'in yokluğunda, bütün sorular Noah'ya yneltiliyordu. Nick orada olsaydı, müdahale eder ve programın o kısmını üzerine alardı. O çok daha diplomatik ve nazik biriydi. Ancak karısı Laurant hastanede olduğu için, Nick konferansa iştirak etmeyi pas geçti.

şanslı herif.

ikinci günün sonunda Noah teki katılımcılara karşı güçbela nazik olabildi. Uzun bir koridorun bitiminde doktorla bir masada oturarak sonraki seminerin başlamasını bekledi. Morganstern'in tümüyle rahatlamış göründüğünü fark etti.

Saygıdeğer Doktor Peter Morganstern Nick ve Noah'ya kendisine ismiyle hitap etmeleri konusunda yreklendirmişti, fakat sadece baş başa kaldıklarında bunu yapacaklardı.

Noah fısıldadı, "Hey, Pete, sana bir şey sormak istiyorum. Ben insanları vurmaya başlarsam, hl büyük bteni alacağını düşünür msn? Başka bir sıkıcı konuşmacıdan

daha uzun soluklu bir konferans dinlemek zorunda kalırsam, Tanrı şahit, birini vuracağım... arkasından da kendimi. Bana bir takım elbise giydirip bir kravat taktırdığın için seni de pekâlâ yanımda götürebilirim."

"Bir psikiatr olarak, incelikli dokundurmaları algılamak için eğitildim ve muhtemelen paniğe kapılmam gerekiyor..."

"İncelikli dokundurmalar mı?" Noah gülmeye başladı.

Pete gülümsedi. "Her nasılsa, konuşmacılara dair aynı duyguları beslediğimden ötürü, fazla endişelenmeyeceğim, son sohbetin esnasındaki yorumlarından bazıları beni meraklandırmış olsa da."

Noah Morganstern'in "sohbet" sözcüğünü, özel konferanslarını ifade etmek için kod olarak kullandığını biliyordu. Bir psikiyatr olma sıfatıyla, Pete'in hedefi Noah'nın kafasına girip onun postayı koymak üzere olmadığından emin olmaktı. İyi doktor daima üstesinden gelmenin bir yolunu bulurdu.

Noah ona, "Benim için kaygılanıyor musun?" diye sordu.

"Kesinlikle hayır. Teksas'a yolculuğun nasıldı?"

Noah omuz silkti. "Onu hayatta tuttum. O kadar. Olan biteni duymuşsundur heralde?"

"Evet, duydum."

"Ajan Chaddick ve Street soruşturmayı devraldılar."

Pete, "Olması gereken buydu," dedi. "Orası onların bölgesi."

Noah, "Vazgeçmekten nefret ettim," itirafında bulundu.

"Jordan'dan ne haber?"

Noah sertçe, "Ondan ne mi haber?" sorusunu yöneltti.

Pete tek kaşını kaldırdı. "Stresi nasıl atlattığını merak ediyordum." .

"İyi. İyi atlattı." Yanıtında bir gurur belirtisi vardı.

"Jordan daima kalbimin müstesna bir köşesindeki yerini muhafaza etmiştir. Karım ve ben hiç favorilere oynamayız, ama eğer oynasaydık..." Ekledi, "Harika bir yüreğe sahip, değil mi?"

Noah yumuşak bir şekilde, "Evet, sahip," dedi.

"Döndüğünüzden beri onunla konuştun mu?"

"Hayır."

Bu ani cevap farkına varılmadan edilemeyecek bir mahiyettedir. Pete tek kelime etmedi. Emrindeki ajanın kendisiyle konuşmasını beklerken bir kurşunkalem alıp parmaklarının arasında çevirdi. Uzun sürmedi.

Noah, "Benden ne istiyorsun?" diye sordu.

Pete konuşmuyordu. Hayal kırıklığına uğrayan Noah, "Neyin peşindesin?" diye sordu.

Pete, "Döndün döneli gergin olduğunu fark ettim," dedi. "Nedenini merak ediyorum."

"Bunu ayan beyan açığa vurduğumu sanıyordum. Seminerlerden nefret ediyorum."

"Fakat kaygının nedeni bu değil, öyle değil mi?"

"Ah kahretsin, Pete. Kaygı mı? Benimle eğleniyor musun?"

Pete tekrar gülümsedi. "Noah, yanında taşıdığın sorunu masaya yatırmaya sen hazır olduğunda konuşalım."

Noah'nın paçayı kurtarmasına yardım ediyordu. Noah kalkıp gidebilirdi, ama bunu yapmadı. Minderli sandalyesine yaslandı, Pete'in not defterine bir şeyler çiziktirmesine boş gözlerle baktı, son günlerde ne denli sinirli olduğunu düşündü.

Noah bir dakika sonra, "Ne çiziyorsun?" diye sordu.

Pete'in de aklı başka yerdeydi. Birkaç saniye boyunca eskizine baktı. "Emin değilim. Bir takvim olabilir." Başıyla onayladı. "Bilinçaltını bir tarihi hatırlamama yardım ediyor olmalı."

"Sizin gibi adamlar her şeyin altında başka bir anlam yat-
tığına inanırsınız, değil mi?"

Pete, "Ben inanmam," dedi. "Ama sürekli yinelenen bir eskiz veya karalama... evet, buna dikkatle bakacaktım." Saatini kontrol etti. "Bu son toplantıya iştirak etmemiz gerektiğini sanmıyorum."

Noah az evvel validen kendisine bir ceza ertelemesi kararı verilmiş gibi hissetti. Pete'le birlikte otoparka doğru yürüdüler. Üçüncü düzeye vardıklarında, Pete bir istikamete yöneldi, Noah da diğer bir istikamete.

Noah ona seslendiğinde Pete anahtarları elinde arabasının kapısını açıyordu.

Pete arabasının üst kısmının üzerinden baktı. "Evet?"

"Hangi etmen sana beni Serenity'de bırakıp Nick'i geri getirme kararı aldirttı? Nick'in katılmasını icap ettiren bir toplantı ya da bir teftiş mi vardı?"

"Kim bilir?" Pete direksiyona geçip kapıyı çekerken sırtıttı.

Noah otoparkın köşesinde dikildi ve Pete'in arabayla uzaklaşmasını izledi. Gerçek neredeyse ayaklarını yerden ke-
secekti. Oyuna gelmişti... ve son derece iyi eğitimli, açıkğöz, her işareti algılayan bir ajan olması bekleniyordu. Jilet keskinliğindeki yetenekleri için bu kadarı fazlaydı. "Orospu çocuğı," diye fısıldadı.

Pete onu kör noktasından vurmuştu. Noah psikiyatrin gizli bir güdümü olabileceği ihtimalini asla düşünmemişti. İnanılmaz. Ona Jordan'ın Serenity'deki durumu haber verildiğinde, Pete oracıkta bir cinlik yapmaya karar vermişti. Noah'yı bırakacak ve Nick'i eve getirecekti. Noah bir kez daha, "Orospu çocuğu," diye fısıldadı. Pete çöpçatanlık yapmaktaydı.

Noah arabadan Nick'i aradı. Ortağı yanıtladığında, Noah Nick'in iki yaşındaki kızı Samantha'nın arka plandaki gülüşünü işitebiliyordu.

Nick'e, "Karını ziyaret etmek için hastaneye gidiyorum," dedi.

Nick, "Beni yolunun üstünden al," karşılığını verdi. "Sam, şunu indir." Noah önce bir şangırtı, akabinde Nick'in iç çekişini duydu. "Tanrı'ya yemin ederim, Laurant'ın bunu nasıl yaptığını bilmiyorum. Rehine müzakereleri, iki yaşında bir kızla pazarlık etmenin yanında bir dilim pasta."

Trafik şahaneydi, fakat Boston'un ölçütünde öyleydi. Noah Serenity'yi düşündü. Orada hiç trafik yoktu. Yalnızca cinayet ve kargaşa mevcuttu.

Nick mini minnacık Sam'i kucağında tütmüş ön sundurmada bekliyordu. Noah araba yoluna yanaştığında baş döndürücü bir esmer, bebeği Nick'den aldı.

Noah, "Yeni bir bebek bakıcısı mı?" sorusunu yöneltti. "Onu daha önce görmedim."

Nick, "Bizim yedek bakıcımız," açıklamasını yaptı.

"Sam onu seviyor mu?"

"Evet, seviyor." Nick bir dakika bekledi, sonra kafası karışmış bir halde sordu, "Onun evli olup olmadığını sormayacak mısın? Evli değil. Telefon numarasını istemiyor musun?"

Noah başını iki yana salladı. "Tipim değil."

Nick mutlu bir evliliği ve hayatının aşkına sadık olmasına rağmen, bebek bakıcısının nasıl çekici olduğunu kesinlikle ayırmamıştı. "O nasıl senin tipin olamaz?"

Noah, "Sadece değil," dedi. "Nick bir aydır hiç uyku uyumamış gibi görünüyorsun. Sam mi seni uyanık tutuyor?"

"Hayır, ona bir hikaye okudum ve gece boyunca uyudu. Ben sıkıntısı olan biriyim. Bu tuhaf. Bir olay için kasabanın dışındaysam, gayet güzel uyurum, ama evdeyken yanımda Laurant'a ihtiyaç duyarım. Ama o şimdi yok ve ben uyuyorum."

Noah anlıyordu. Eve döndüğünden beri kendisi de fazla uyuyamamıştı.

Nick, "Herhangi bir önerin var mı?" diye sordu.

"Evet. Bir kız gibi davranmayı kes."

Noah'nın hiçbir söylediği Nick'in canını sıkamazdı, çünkü büyük olasılıkla mizah anlayışları ve kişilikleri çok fazla birbirine benziyordu.

Nick ciddi bir yüz ifadesiyle sordu, "Konferans nasıldı?" Noah'nın bürokrasiyle ilgili soğukluk hissi veren her şeyden ne denli öğrendiğini biliyordu. "Kaçırarak zorunda kaldığım için gerçekten üzıldüm."

"Çok komik."

Nick sıkı bir kahkaha attı. Sonra, "Bu halimi babamın mahkeme davasının karara bağlanmasına yormanı beklerdim."

"Ne? Karara bağlandı mı?"

"Bütün haber kanallarında gösteriliyor. Sanık yüzde yüz suçlu."

"Toplantılara kilitlenmiş vaziyetteydim ve işitmedim. Baban ferahlamış olmalı. Müzakere ne kadar sürdü?"

"Yalnızca birkaç saat. Bu tek iyi haber değil. Dedektiflerden biri bana telefon edip Nathan Körfezi'ndeki haneye tecavüz için herifin kuzenini aradıklarını söyledi."

"Ne kadar eminler?"

"Onu tutuklamaya yetecek kadar eminler."

Nick arabayı hastanedeki yeraltı garajına park ettiğinde hâlâ olay hakkında konuşuyorlardı.

Noah, "Baban şu korumalardan kurtulduğuna mutlu olacaktır. Her gittiği yerde takip etmek suretiyle onu çıldırttıklarını biliyorum," dedi.

"Onları halihazırda kovduğuna bahse girerim,"

Noah takım elbisesinin ceketini ve kravatını çıkarıp onları arabada bıraktı. Yürürken gömleğinin kollarını kıvrıdı.

Uzun boylu, uzun bacaklı bir sarışın onlara doğru ağır adımlarla yürüyordu. Yavaşladı, bir tepki beklermişçesine Noah'ya gülümsedi, Noah'nın yanındaki silaha göz atıp yürümeye devam etti.

Nick Noah'nın fark etmediğinin farkına vardı. Noah uzun adımlarla yürüyüşünü bile bozmadı.

Nick, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Onu gördüm." Noah omuz silkti. "Gene, tipim değil."

Asansör, acil servis ünitesinin tam karşısındaydı. Nick düğmeye bastı.

Noah'nın telefonu çaldı. Arayanın kimlik bilgisini gördü. Telefonu sinirlenerek açarken, "Bu Chaddick," dedi. Bir hemşire ve bir güvenlik görevlisi ona kaş çattılar. Hemşire duvarı gösterip başını iki yana salladı. Asansör düğmelerinin bitişiğindeki fayansta yer alan işaret cep telefonlarına izin verilmediğini söylüyordu. Üstünde kırmızı X bulunan bir telefon, yuvarlak bir dış çizgiyle çevrelenmişti.

Noah telefonuna, "Evet?" dedi.

Federal ajanın zamanlaması harikaydı! "Noah, ben Chaddick. J.D. Dickey'nin ölümünün bir cinayet olduğuna hükmedildi."

Noah yüksek sesle sövdü. Güvenlik görevlisi üzerine doğru gelmeye başladı, Noah bunun üzerine, Chaddick'in açıklamasını dinlerken, FBI rozetini çıkarıp görevliye gösterdi. Görevli geri çekildi.

Asansör kapıları açılırken Noah telefonu çat diye kapattı. Zihni çok hızlı çalışıyordu. J.D.'nin şantaj listesinde düzinelerce şüpheli vardı ve Serenity bin mil uzaktaydı. Buna karşın, Noah içgüdülerine kulak vermeyi öğrenmişti ve ansızın kendisini fazlasıyla huzursuz hissetti.

Katil elini kolunu sallayarak ortalıkta dolaşıyorken Jordan neredeydi?

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Jordan dayanamadı ve gözünü morartmadan önce J.D. Dickey'nin yere atıp parçaladığı cep telefonunun başka bir özdeşini satın aldı. Daha yeni bir modele sahip olabileceğini varsaydı, ama halihazırda, çalışma masasının üstünde duran bilhassa eski telefonu için tasarlanmış şarj cihazının içinde fazladan bir batarya ve arabasına uygun bir kordon bulunmaktaydı.

Jordan kendi kendine eski teknik yöntemlerine geri dönmeyeceğini söyledi. Yalnızca mantıklı davranıyordu. Cep telefonu güvenli bir aletti, özellikle Jordan kendi başına jogging yaptığında ya da anayolda araba kullandığında. Herhangi bir şey vuku bulduğunda, yardım sadece bir cep telefonu uzağındaydı Jordan'ın sinyal alabilmesi koşuluyla elbette.

Jordan aynı telefon numarasını kullanmaya devam edecekti. Alışverişini yapmasının ardından eve geri döndüğünde, onu programlamak için birimi hemen bilgisayara taktı. Kıyafetlerini değiştirip saçını taradı, hafif bir makyaj yaptı, hazırды.

Ziyaret saatleri bir buçuk saat içerisinde sona erecekti. Giderken trafiğin en yoğun olduğu vakitten sakınmak için Jordan mümkün olduğunca yan yol kullandı. Fakat ne yazık ki pek çok sürücü de aynı şeyi yapmıştı.

Jordan arabasını acil servis girişinin bitişiğindeki yeraltı otoparkında bir yere çekti. İyi ışıklandırılmıştı ve gelip giden insanlar vardı. Ambulans peronu otomatik kapıların hemen yanındaydı.

Girişin tam dış tarafındaki bankta bir kalıp çikolata yiyen bir hemşire oturuyordu. Çikolata Jordan'a Jaffee'nin çikolatalı pastasını anımsattı. Hâlâ ona telefon etmemişti. Jordan'dan ne kadar süredir haber beklemekteydi? Jordan telefonunu çıkardı ve bir sinyal aldığını gördü. Onu şimdi arayabilirdi. Ancak daha sonra arasa daha iyi olurdu. Eğer Jaffee'nin Jordan'a soracağı pek çok bilgisayar sorusu mevcutsa Jordan'ın epey uzunca bir süre telefonda kalması gerekiyordu ve ziyaret saatleri yakında sona erecekti. Jordan Laurant ziyaretini kaçıramazdı. Ne olursa olsun, ant içti, hastaneden çıkar çıkmaz, Jaffee'yi arayacaktı.

Laurant'ın beşinci kattaki kişiye özel odasına giren Jordan kendisini küçük bir kalabalığa doğru yürürken bulduğunda şaşırdı. Babası çoktan gelmişti ve yargıç gelinini yanağından öpüyordu. Nick de oradaydı, bir sandalyeye yayılmış uyuk-luyordu.

Ve Noah oradaydı, pencere pervazına yaslanmış, az önce ona, dönen dönen Yargıç Buchanan'la konuşmayı bekliyordu. Noah kollarını kavuşturmuş bir halde oldukça rahatlamış görünüyordu. Jordan onu yeniden gördüğünde nasıl hisse-deceğini merak etmişti ve tamamen düşündüğü gibi oldu: Yüreğine bir ağrı saplandı.

Jordan'ı bu denli rahatlamış görmekse Noah'yı kızdırdı. *Hangi cehennemdeydi?* Nick Noah'ya Jordan'ın hastaneye geliyor olduğunu söylemişti, ama oraya ulaşmak hanımefendinin tatlı zamanını bir hayli almıştı belli ki. New Hampshire yolundan mı gelmişti?

Bekleyiş acı çektirmişti. Noah onun ev telefonunu aramıştı ve yalnızca telesekretere ulaşmıştı. Jordan'ın lanet olasıca bir

cep telefonu olsaydı, onu yoldayken bulabilir ve güvende olup olmadığını öğrenebilirdi. Bunu öğrenememek Noah'yı içten içe harap etmişti.

Jordan babasını kucakladı ve Laurant'ın elini sıktı. Uyumuş gibi görüldüğü için Nick'i rahatsız etmedi. Noah'ya ne diyeceğinden emin olmayan Jordan sonunda ona bakıp gülümsedi.

"Merhaba." Çok fazla yaratıcı bir gülümseme değildi, fakat bu Jordan'ın elinden gelen tek şeydi. 'Seni yeniden görmek güzel,' ikinci seçeneğiydi. Tanrı'ya şükür, Jordan bunu dile getirmemişti.

Noah doğruldu. "Konuşmamız gerekiyor."

Selamlaması hiç de sıcak değildi. Sesi bir eğitim çavuşununkiymiş gibi geldi. Jordan'ın elini kavrayan Noah kapıya doğru yöneldi.

Jordan omzunun üzerinden, "Hemen döneceğim," diye seslendi.

Noah durup onunla yüz yüze gelmeden önce, onu koridorun ortasına kadar çekti.

"Dinle..."

"Evet?" Jordan sesini Noah'nınki kadar alçak tuttu.

"İyi misin?"

Jordan nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Gerçek söz konusu olamazdı. Ona hayır, iyi olmadığını, perişan olduğunu söyleseydi teşekkürlerini bildirseydi, Noah'nın nasıl bir tepki vereceğini merak ediyordu.

"Oh, bilirsin..." diyerek zaman kazandı.

Noah kaşlarını çattı, bekledi.

Jordan, "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu.

"Chaddick'le konuştum."

Birdenbire Jordan'nın Noah'yla ilgili bocalamasını geride bıraktı. "Ben de konuştum. Buna inanabiliyor musun? Benim kadar afalladın mı?"

Noah, "Şey, şaşırdım," dedi.

Jordan sinirlenerek, "Kin," dedi.

"Ne?".

"Haden'in ne kadar kinci bir kadın olduğundan bahsediyorum. eBay'den aşağısı kurtarmıyor! Yakalanmayacağını nasıl düşünebilmiş?"

"Jordan, neden bahsediyorsun sen?"

"Dizüstü bilgisayarımdan. Maggie Haden onu eBay'de satmaya çalışıyormuş."

Noah başını indirdi. "Tatlım, buradaki büyük resme odaklanman lazım. Duymadın mı? J.D. Dickey'nin ölümü bir cinayet olarak beyan edildi."

"Evet, biliyorum. Haklısın. Daha büyük resim bu. Bu hususta çok kafa yormaktayım, ama bana öyle geliyor ki sorular yanıtlardan çok daha fazla. Bunun arkasında kimin olduğunu düşünüyorsun?"

Noah, "Bilmiyorum," itirafında bulundu. "J.D.'nin listesi sayesinde şüpheli kışkırtıcı yok. Ama sana söyleyeceğim tek şey: Bu dava kapanana ve katil demir parmaklıklar ardına tıklılana dek, senin için kaygılanmaya devam edeceğim."

"Serenity buradan çok uzak, Noah. Benim için kaygılanman gerekmiyor. Teksas'dayken, ben sadece yanlış zamanda yanlış mekandaydım."

Noah, "Sen beni dinle," dedi. "Yalnızca dikkatli ol, tamam mı?"

"Evet, tamam."

"Kendine de lanet olasıca bir cep telefonu edin."

Bu nereden çıkmıştı? Jordan onun arkasından hastane odasına giderken, "Sen bir büyücü gibisin," diye fısıldadı.

Babası Nick ve Laurant'a "gölgeleri" hakkında komik bir hikaye anlatıyordu. Yargıç bu adı son birkaç aydır sürekli yanında bulunan korumalarına vermişti. Jordan babasını tekrar gülerken görmekten mutluydu. Yüzündeki çizgiler azalmıştı ve babası omuzlarından büyük bir yük kalkmış gibi görünüyordu.

Nick Nathan Körfezi'ndeki güvenlik zaafiyetine ilişkin bir soru yönelttiğinde, yargıç, ajanlarının adanmışlıklarını ve profesyonelliklerini överek bu soruyu geçiştirdi. Mamafih, onlardan kurtulduğuna memnun olduğunu itiraf etmeden edemedi.

Laurant'ın doktoru akşam kontrollerini yapmak için odaya uğradığında bu konuşma kesildi. Odadaki herkes doktorun ilaç tedavisi ve testlerin sonuçlarından ne denli hoşnut kaldığını söylemesine memnun oldu. Laurant'ın aykırılıkları son bulmuştu, eğer gece boyunca yatışmış vaziyette kalırsa, Laurant yarın sabah evine gidebilecekti. Yarın Sam'le ilgilenmek için onların evine uğrayacağına söz veren Jordan ziyaret saatleri sona ermeden birkaç dakika evvel oradan ayrıldı.

Noah onu koridora kadar takip etti. Arkasından seslendi, "Beni bekle. Sana arabana kadar eşlik edeceğim."

Telefonunu çıkaran Jordan, "Ertelemekte olduğum bir telefon konuşmasını gerçekleştirmek zorundayım," dedi. "Senin de görebildiğin üzere, halihazırda bir 'lanet olasıca cep telefonu' satın almış bulunmaktayım."

Noah sırtıttı. "Tamam o zaman. Konuşmanı yap, fakat acil servis girişinin iç tarafındaki merdivenlerde beni bekle."

Jordan, "Tamam," onayını verdi.

Noah, "Baban gitmek üzere. Ona refakat edeceğim," dedi.

Jordan asansöre bindi, sonra arkasına döndü. Noah aralarındaki kapılar kapanırken Jordan'ı izledi.

Dışarıda, Paul Pruitt sabırla Jordan'ı bekliyordu. Direksiyonun ardında, kimsenin onu fark etmeyeceğinden emin bir halde, mükemmel yeri bulmuş olmayı kafasında canlandıırıyordu. Kiralık arabası iki sedanın arasına temizce sokulmuştu. Pruitt arabasını oradan çabucak uzaklaşabilmek için geri geri park etmişti.

Çok uzun sürmeyecekti. Arkasındaki koltukta ateş almaya hazır bir silah duruyordu.

Bütün günü beklemekle geçmişti. Öğleden sonrasının çoğu, Jordan'ın apartman dairesinin bulunduğu caddenin aşağısına park etmiş bir halde seyretmişti. Bunun daha öncesinde Pruitt Jordan'ın, oturduğu binanın önünde park etmiş arabasını saptamıştı, bu yüzden içeride olduğunu biliyordu. Planı Jordan bölgeyi terk edinceye dek beklemektir, akabinde Pruitt onun apartman dairesine zorla girecek ve ihtiyacı olanı elde edecekti.

Ne kadar süreceğini umursamıyordu. Bir ya da on iki saat bekleyebilirdi. Onun için fark etmezdi.

Yapacaklarını dikkatlice planlamıştı. Jordan'ın dairesine girer girmez, Serenity'den naklettiği MacKenna'ya ait kağıtların kopyalarını tümüyle toparlayacaktı. Sırf bu amacı için yanında bir deste büyük karton kutu getirmişti. Belgeleri aldıktan sonra ortadan kaybolacaktı ve Paul Pruitt'i kapsayan bütün kanıtlar yok edilecekti.

Önce basit bir haneye tecavüz vakasına benzemesi için Jordan'ın dairesini tarumar etmeyi düşünmüş, ancak bu planın ne denli aptalca olduğunu algılamıştı. Bir hırsız niçin araştırma kağıtları çalacaktı ki?

Jordan niye alındıklarını merak ededursun. Kopyalar olmaksızın, asla çözümleyemeyecekti. Pruitt de hoş, yeni yaşamını sürdürebilecekti.

Ne yazık ki Pruitt fiilen Jordan'ın apartman dairesine girer girmez planı biraz daha sarpa sardı. Jordan'ın telefonu çaldığında, Pruitt onun oturma odasını boydan boya adımlamaktaydı. Telesekreter çabucak devreye girdi. Jordan'ın babası onunla. Saint James Hastanesi'nde buluşacağını söylemek ve ona Laurant'ın oda numarasının 538 olduğunu anımsatmak için onu arıyordu.

Pruitt, 'İyi,' diye düşünmüştü. Jordan Saint • James Hastanesi'ne gidiyordu. Pruitt bu Laurant'ın kim olduğunu bilmiyor ve umursamıyordu. Jordan eve geri dönüp de hırsızlığı keşfetmeden önce çoktan gitmiş olmayı tasarladı.

Pruitt'in fiskos masasındaki not defterini fark etmesi bir parça şanstı. Yazılı olanı görerek kalakalmıştı. Sayfanın orta-

sında, bir neon lambası misali yanıp sönen sayılar vardı: 1284. O sayıları bir soru işaretleri demeti çevrelemekteydi.

Jordan çok yaklaştı. Pruitt zihni hızla çalışırken not defterinden sabit gözlerle baktığı o sayfayı yırttı. Bir kere daha her şey değişmişti. Ama bir kere daha, yapmak zorunda olduğunun farkındaydı.

Babası... Evet, babası Yargıç Buchanan hastanedeydi. Mükemmel bir fırsat. Paul Jordan hakkında babasının kim olduğunu bilecek kadar araştırma yapmıştı ve geçenlerde, haberlerde işittiği adı derhal tanımıştı. Kaçırması imkansızdı. Medya, yayınlarını mahkemenin karar ve mahkemeye başkanlık eden yargıca ilişkin haberlerle dolduruyordu. Haber raporları yargıcın aldığı ölüm tehditlerine de değiniyordu. Tam zamanına denk getirirse, Pruitt hedefini kızı Jordan'mış gibi değil de babası Yargıç Buchanan'mış gibi gösterebilirdi.

Şimdi hastane kapılarını iyi bir açıdan gören bir otopark-taydı. Şans tamamen onun yanındaysa, yargıç her an şu hastane kapılarından kızıyla birlikte çıkacaktı.

Ansızın, Paul dik oturdu. Şu o muydu? Evet... Jordan Buchanan kapıdan çıkıyordu.

Pruitt tam anını kollayarak silahına uzandı.

Otoparka açılan acil servis kapılarından dışarıya adım atan Jordan cep telefonunu açıp Jaffee'nin telefon numarası için danışmayı aradı. Kol saatim kontrol edince, Jaffee'nin lokantada bulunduğundan emin oldu.

Jordan operatörün aramayı kendi adına bağlantılandıracağını biliyordu, fakat Jaffee'yi tekrar aramak zorunda kalacağı ihtimaline karşı numarayı yazmak istiyordu.

Bir parça kağıt ve bir tükenmez kalem için el çantasını karıştırdı. Telefonunu omzuyla kulağı arasına sıkıştırarak bekledi, kalem telefon numarasını yazmaya hazırdı.. Beton sütunun her iki tarafında birer bank vardı. İkisi de boştu. Jordan girişten daha ötede olanına doğru yürümeye başladı. Camdan yapılma sürme kapıların üstündeki parlak floresan ışıkları Jordan'ın gözlerini rahatsız etti ve tüplerden biri can sıkıcı biçimde titriyor, düşük vızılıtlı bir ses çıkarıyordu.

Operatör Jaffee'nin numarasını otomatik olarak okurken, bir ambulans şoförüyle yüksek sesle konuşan iki emir eri geçti, böylece Jordan operatörden numarayı tekrarlamasını istemeye gereksinim duydu. abucak yazdı.

Arama devam ederken banka oturdu.

"Merhaba." Telefonun diğer ucundaki Angela'ydı. Jordan arka plandaki gürültüyü bloke etmek için elini öbür kulağının üzerine bastırdı.

"Merhaba, Angela."

"Jordan? Hey, Jordan! Nasılsın? Jaffee senden haber aldığna kesinlikle sevinecek. Dora için kendini gerçekten yiyip bitiriyor."

"Bu lokantanın kalabalık olduğı bir zaman mı? Sonra arayayım mı?!"

"Kapalıyız. Bugün bankerlere çalıştık. Jaffee üç katlı bir çikolatalı pasta yaptı ve pastayı Trumbo'nun Bourbon'daki evine götürdü. Karısı Şuzanne aylık briç partisini veriyor."

"Jaffee'yi kaçırdığıma üzüldüm. Lütfen ona yarın araya-cağıımı söyle."

"Oh, hayır, yarına kadar bekleme. Onu Trumbo'nun evinde yakalayabilirsin. Jaffee'nin karısı partideki briç oyuncularından biridir, bu yüzden Jaffee onu arabayla Bourbon'a götürüyor ve eve dönene kadar da orada bekliyor. Bunu ayda bir yineleniyor. Suzanne'ın servis yapması için kocaman bir çikolatalı pasta ve Dave'in kahvesine katması için de bir şişe Bailey's iskoç viskisi götürüyor. Eve arabayla dönmek zorunda olduğu için Jaffee kahvesini sek içtiğini söylüyor. İçki katamıyor. Dave Trumbo'nun mutfağında oturuyor olacak, böylelikle onu Trumbo'nun ev telefonundan arayabilirsin. Bu gece aramazsan, onun üzüleceğini biliyorum."

Jordan Jaffee'yi hemen arayacağına söz verdi. Telefonu kapatmayı denedi, fakat Angela vedalaşacağı benzemiyordu.

"Haberleri aldın mı? J.D. Dickey'nin öldürüldüğünü söylüyorlar?"

Jordan, "Evet, duydum," dedi.

"Çok üzüldüğümü söyleyemem. Gerçi duyduğumuzdan bu yana insanlar kesinlikle acayip davranıyorlar. Böyle büyük bir haber bu kasabaya isabet ettiğinde, lokantamız hıncahınç dolardı. Herkes gelip bu konuda konuşmak isterdi... Tıpkı sen profesörü ve Lloyd'u bulduktan sonra yaptıkları gibi, hatırlıyor musun? Lokanta kalabalığı asıl o zaman toplamaya başladı. Ama şu sıralar hiç kimse gelip J.D. hakkında konuşmak istemiyor. Herkes evinde saklanıyormuş gibi görünüyor."

"Eminim, korkmuş olmalılar. Bir tutuklama yapıldı dek..."

"Ne demek istediğini biliyorum. O zamana dek, kasabanın etrafında dolanan çılgın bir katilimiz var, tabii ki herkes akılsızca korkuyor. Buna rağmen, devam eden başka bir şey var."

"Ne kastettiğinden emin değilim."

"Aniden, hiç kimse gözümün içine bakmaz oldu. Utanıyor larmış ya da öyle bir şeymiş gibi. Lokantaya yarım yamalakтан hallice bir şeyler almak için bakkal dükkanındaydım ve alışverişini yapan Charlene'i gördüm. Merhaba demek için ona doğru yürüdüm beni gördüğüne emindim ama Charlene ne yapsa beğenirsin? Bir araba dolusu bakkaliyeyi koridorun ortasında bırakıp hızla dükkandan ayrıldı. Yüzü de alev kırmızısıydı. Sonra Bayan Scott'tan duyuyorum. Benzer bir şey ona hırdavatçı dükkanında olmuş tek farkla, onun gözünün içine bakmayıp aceleyle dükkandan çıkan Kyle Heffermint'miş. Keşke olup bitenden haberdar olsaydım." Angela derin bir iç çekti.

Jordan devam etmekte olan o şeyin kayıtlar olduğunu biliyordu. Charlene ve listedeki öbürleri kabahatlerini kasabadaki başka birinin iştirip iştirmediğinden bariz bir şekilde emin değildiler. Oh, hiç kuşkusuz, şimdi panik içerisindeydiler.

Jordan, "Bunların hepsi kulağa çok garip geliyor," dedi.

Angela, "Kesinlikle ben de öyle düşünüyorum," karşılığını verdi. "Artık kapa ve Jaffee'i ara... Oh, fakat sen kapamadan önce, yalnızca merak ediyordum..."

"Evet?"

"Noah ve senin birlikte ne denli mükemmel göründüğünüzü düşünüyordum; onunla kalmaya karar verip vermediğini merak ettim."

Bu soru Jordan'ı bütünüyle savunmasız yakaladı. "Ben... Ben bilmiyorum."

"Noah kesinlikle müstakbel eş olarak düşünülecek uygun bir kişi. Ama sen de öylesin ve bunu aklından çıkarma. Jaffee senin resmini şu açık hava dergilerinden birinde gördüğünden emin olduğunu söylüyor."

Bunun bir iltifat olarak algılanılması mı bekleniyordu? Bir açık hava dergisi mi? Jaffee onun *Lumberjack Weekly*'ye kapak olduğunu mu sanmıştı?

Jordan güldü. "Sen Jaffee'nin beni *Glatnour*'de gördüğünü sanmadığına emin misin?"

Jordan dalga geçiyordu, ama Angela ciddiye. "Sen Ralph Lauren tipisin, biliyor musun?"

"Teşekkür ederim, fakat..."

Angela sözünü kesti. "Sana sadece gerçeği söylüyorum. Yalnızca benim yaptığım hatanın aynısını yapma, Jordan. Herhangi bir adam için on sekiz sene bekleme. Eğer sahip olduğu şeyin değerini tam karşıdayken algılayamazsa, asla algılayamayacaktır."

Angela bu sözlerinin ardından telefonu nihayet kapadı. Jordan el çantasında başka bir boş kağıt parçası buldu ve yeniden danışmayı aradı. Dave Trumbo'nun telefon numarası istemine operatörün karşılık vermesini beklerken Angela'nın yorumunu düşündü.

Arkasında, cam kapılar açıldı. Dışarıya bir sepet dolusu solmuş çiçek taşıyan bir kadın çıktı. Jordan çevresine bakındı ve salonun sonundaki asansörden dışarıya adım atan babasını ayımsadı. Onun tam arkasında da Noah vardı.

Operatör, "Dave Trumbo adına kayıtlı iki listelemem mevcut," dedi. "Bir 9818 Frontage Yolu'ndaki Dave Trumbo Motorları ve bir 1284 Royal Caddesi'ndeki Dave Trumbo."

"Evi istiyorum... Bekleyin. Royal'daki ikinci adresi tekrarlar mısınız, lütfen? 1284 mü dediniz?"

"Evet, 1284 Royal. Numara.

Jordan o denli afallamıştı ki telefonunu kucağına düşürdü. Dave, "Seninle biranlaşmayapacağım" Trumbo 1284 Royal'da oturuyordu.

Noah bunu öğrenmeli! Jordan telefonunu kavrayıp çantasına tıktı, sonra ayağa fırladı. Bir araba geri tepti, ses muazzam ve kulak tırmalayıcıydı. Sütunun yakınındaki beton yığını aniden patladı. Jordan içgüdüsel olarak uçuşan parçalardan kaçmak için kendi eksenini etrafında döndü. Araba tekrar geri tepti. Jordan ardından gelen çok büyük bir sarsıntı hissetti. Lastikler ciyakladı ve araba bir bulanıklık içerisinde hızla uzaklaştı. Jordan bacaklarında derman tükenirken gözünün ucuyla sürücünün bir anlık görüntüsünü yakaladı.

Her şey yavaş devinimce cereyan etti: Noah babasını itiyor, ona doğru koşuyor, bağırıyor, silahını kılıfından çekiyordu.

Kaldırıma yığılırken, Jordan'ın gözleri kapandı.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Hastane kilit altındaydı. Her şey belirginleşinceye dek hiç kimse içeri giremiyor ve dışarı çıkamıyordu. Polisler bütün girişleri engellediler ve acil durumlar geçici olarak diğer sağlık merkezlerine yönlendirildi. Polis içeride saklanan başka tetikçilerin bulunmadığından emin olmak gayesiyle otoparkın tamamında ve hastanenin her katında araştırma yapıyordu.

Bir federal yargıcın öldürölme girişiminde bulunulması büyük haberdi ve hastanenin dört bir yanına televizyon ekipleri yerleşmekteydi. Hepsi olan biteni onlara anlatabilecek herhangi bir kişiyle görüşmek için yarışıyorlardı.

Yargıç Buchanan'ın kızının kritik durumda olduğu bildirildi. Bir muhabir hem de canlı yayında eğer acil servis çalışanlarının müdahalesi olmasaymış Jordan'ın kan kaybından öleceğı spekülasyonunu duyurdu.

Bu Buchanan ailesinin duymaya ihtiyacı olmadığı türde bir spekülasyondur. Jordan'ın ameliyathaneden çıkmasını beklerken ameliyat bekleme odasında toplanmışlar, fısıltıyla konuşuyorlar ve volta atıyorlardı. İki polis memuru kapının dışında nöbet tutuyordu ve korumaları nöbeti devralıncaya dek Yargıç Buchanan'ı gözlerimin önünden ayırmayacaklarına tamamen açıklık getirmişlerdi.

Yargıç Buchanan kızının yere yıkılmasını gördüğünden beri yirmi yıl yaşlanmıştı. Noah ateş hattından çıkarmak için onu bir duvara fırlatmıştı. Yargıç onun Jordan'a doğru koşarken, 'Yere! Yere yat!' diye haykırdığını işitmişti. Jordan'ın yanına diz

çöktüğünde Noah'nın yüzündeki bakışı asla unutmamıştı. Mahvolmuş görünüyordu.

Jordan'ın annesi elini sıkıca tuttuğu kocasının yanında oturuyordu. Gözyaşları pürtelaş katreler halinde yüzünden aşağıya süzülüyordu.

Anne, "Birinin Sidney'e telefon etmesi gerekiyor," dedi. "Onun bunu haberlerde duymasını istemiyorum. Alec'i kimse aradı mı? Dylan'ı? Peder Tom nerede?"

Yargıç ona, "Holy Oaks'a geri dönüyor," yanıtını verdi.

"Birinin onu araması lazım. Bilmek isteyecek. Burada bir papaza da ihtiyacımız var."

En gençleri Zachary kızgınlıkla bağırdı, "O ölmeyecek."

Noah onların yanından ayrılmamıştı. Kimseyle konuşmak istemiyordu. Şu an konuşamazdı. Odanın karşı tarafındaki pencerenin önünde diğerlerinden ayrı olarak duruyor, karanlığa boş gözlerle bakıyordu. Nefes almak zor, düşünmek imkansızdı. Soğuk bir hışmın içerisindeydi. Kan... çok fazla kan akmıştı. Jordan'ın ondan sessizce uzaklaştığını hissetmişti.

Beklemek korkunçtu. Noah daha önce vurulmuştu ve canının cehennemdeymişçesine yandığını hatırlıyordu, ama bu acı Noah'nın şimdi duyumsadığıyla kıyaslandığında bir hiçti. Eğer onu kaybederse... Aman Tanrım... Onu kaybedemezdi... Onsuz yaşayamazdı...

Nick ne olduğunu ona anlatmak için asansörle inip Laurant'ın odasına gitmişti. Karısı derin uykudaydı, bu yüzden onu uyandırmama kararı aldı. Kapıdan çıkarken televizyon setinin fişini çekti ve görevli hemşireye silahlı saldırıdan

bahsetmemesini söyledi. Yarın böylesine kötü bir haberi duymak için yeterince yakındı.

Nick ameliyathane katına geri döndüğünde, Noah'nın yalnız başına durduğunu fark etti. Onun yanına gitti.

Ve bekleyiş devam etti.

Yirmi dakika sonra, cerrah Doktor Emmett odaya girdi. Başlığını çıkarırken gülümsüyordu. Yargıç Buchanan onunla görüşmek için hemen harekete geçti.

Doktor, "Jordan'ın durumu gayet iyi," dedi. "Kurşun göğüs kafesinden geçmiş ve biraz fazla kan kaybetmesine sebep olmuş, fakat bütünüyle iyileşme bekliyorum."

Yargıç doktorun elini sıktı ve ona bol bol teşekkür etti.

"En erken ne zaman onu görebiliriz?" diye sordu.

"Şimdi kendine geliyor ve anesteziiden çıkıyor. Birinizin içeri girmesine izin vereceğim, ama yalnızca bir dakikalığına. Dinlenmeye gereksinimi var." Cerrah kapıya doğru yürümeye başladı. "Eğer beni takip ederseniz."

Yargıç kımıldamadı. "Noah?"

"Efendim?"

"Uyanıksa, ona sevgimizi ilet."

Nick onu harekete geçirmek için iteklemek zorunda kaldı. Jordan'ın iyi olacağı haberi, Noah'yı rahatlatarak ataletle sevketmişti. Noah doktoru salonun güneyine doğru takip etti.

Doktor Emmett, "Yalnızca bir dakika," talimatını verdi. "Uyumasını istiyorum."

Jordan odadaki tek hastaydı. Bir hemşire onun damar içi kontrolünü yapıyordu ve Noah'yı gördüğünde yolundan çekildi.

Jordan'ın gözleri kapalıydı.

Noah, "Acı çekiyor mu?" sorusunu yöneltti.

Hemşire, "Hayır," dedi. "Bilinci gelip gidiyor."

Noah onun uyumasını izlemekten hoşnut biçimde yatağının yanında dikildi. Elini onunkinin üstüne koyup sıcaklığını hissetti. Jordan'ın yüzüne yeniden renk geliyordu.

Noah aşağıya eğildi, onu alnından öptü, sonra onun kulağına fısıldadı, "Seni seviyorum, Jordan. Beni işitiyor musun? Seni seviyorum ve gitmene asla izin vermeyeceğim."

"Noah..." Jordan'ın sesi boğuk bir fısıltı halindeydi. Adımı söylerken, gözlerini açmadı.

Noah Jordan'ın onu işittiğinden emin değildi ve böylece onu yatıştırmayı denedi. "Seni seviyorum. İyi olacaksın. Ameliyat bitti ve kendine geliyorsun. Şimdi dinlenmeye ihtiyacın var. Uyu, tatlım."

Jordan elini kaldırmaya çalıştı ve kaşı kendiliğinden çatıldı.

Noah usulca onun saçını okşarken, "Uyu artık," diye fısıldadı.

"Beni vurdu." Cılız olmasına karşın, sesi şaşırtıcı şekilde anlaşılırdı.

"Evet, vuruldun, ama iyileşeceksin."

Jordan gözlerini açma mücadelesi verdi, fakat gözkapakları çok ağırdı. "Onu gördüm."

Tekrar şuuru kapandı. Noah bekledi. Onu görmüş müydü? Vurana görmüş müydü? Ne dediğinin farkında mıydı?

Jordan bir kere daha o sözcükleri fısıldadı. "Onu gördüm."

Sesi zayıfladı. Noah kulağını onun dudaklarına yaklaştıracak biçimde üzerine eğildi. Jordan'ın sözcükleri belli belidiz, ama yavaş ve ölçülüydü. "Beni öldürmeye çalıştı... Dave... Trumbo."

Jordan derin bir uykuya daldı.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

Jordan ne söylediğinin farkında mıydı? Yoksa hâlâ vücudunda bulunan ilaçların etkisiyle halüsinasyon mu görüyordu? Noah emin olmak zorundaydı. Yatağının yanbaşıda bekledi ve her uyandığında ondan gördüğünü anlatmasını tekrar istedi.

Cevap hep aynıydı. Dave Trumbo.

Jordan'ın gözleri açıldı ve Noah onun ıstırap içerisinde olduğunu görebiliyordu.

Hemşire Noah'ya, "Uyumasına müsaade etmelisiniz," dedi. "On beş dakikadır buradasınız."

Noah endişeli bir şekilde, "Acı çekiyor," karşılığım verdi.

Hemşire, "Evet," dedi. "Ben de tam ona bir şey vermek üzereydim. Ağrının ön planda olması önemli. Yarına dek uyuyacak. O zaman yoğun bakım ünitesine taşınacak."

Hemşire damar içine morfin enjekte ediyordu. Noah bitinceye dek bekledi, sonra sordu, "Ne dediğini biliyor mu?"

Hemşire, "Bundan şüpheliyim," yanıtını verdi. "Hastalarımın çoğu hiç de mantıklıca laflar etmezler. Yarma kadar söylediği hiçbir şeyi anımsamayacaktır."

Noah Jordan'ı yeniden öptü ve koridora çıktı. Nick duvara yaslanmış, onu bekliyordu.

Noah, "Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi. "Düşünemiyorum..."

"Jordan iyileşecek. Bir nefes al, Noah. Her şey düzelecek."

Anlamıyordu. "Evet, iyileşeceğini biliyorum. Şimdi sorun bu değil. Bana bir şey söyledi ve ona inansam mı inanmasam mı bilmiyorum."

"Sana ne söyledi?"

Noah, "Vuranı görmüş," dedi. "Şuuru yerinde değil," itirafında bulundu, "ama aynı şeyi söylemeyi sürdürdü. Sesi gittikçe kuvvetleniyordu ve az da olsa kendine gelmiş gibi görünüyordu. Sana, onun o piçi gördüğünü sandığımı söylüyorum. Otoparktan nasıl fırladığını işittim, ama onu göreyemeyecek kadar geç dışarı çıktım."

"Söylediği herhangi bir şeye inanabilir misin, bilmem, ilaçlar sayesinde..."

Noah sıkıntı içerisinde parmaklarını saçından geçirdi. "Hemşire bana diğer hastalarından da bazı çılgınca şeyler duyduğunu söyledi, ama hâlâ.

"Jordan gerçekten uyanıncaya dek beklemelisin. En azından yirmi dört saat boyunca çok fazla acı çekeceği için ona yatıştırıcı ilaç vermeye devam edecekler. Kendine gelmeden önce bir müddet böyle geçecek."

Noah başını iki yana salladı. "Onu görmüş ve bana kim olduğunu söyledi. Dave Trumbo. Bourbon'da araba satan adam. Serenity civarında ileri gelen isimlerden biri. Onunla karşılaştığını sanmıyorum."

"Bir araba niye onca yolu Jordan'ı öldürmek için gelecekti ki?"

"Bilmiyorum, fakat bire on, Jordan'ın onu Serenity'deki üç cinayetle bağlantılandıracağını düşünmeseydi, buraya gelmeyecekti. Jordan'ın uyanmasını bekleyemeyeceğim."

"Henüz adamın adını açık edemezsin. Ya bu, tümüyle Jordan'ın kafasında canlandırdığıma. Onun peşine düşmeden evvel daha çok bilgiye sahip olmak zorundasın."

Noah başıyla onayladı. "Trumbo'dur."

"Öğrenmenin kolay yolu. Onun evine telefon et. Telefona yanıt verirse, Jordan'ın hayalinde canlandırdığını bileceksin."

Nick danışmadan numarayı aldı. Arama kimliğini engellediğinden emin oldu ve telefonu Noah'ya uzattı.

Trumbo'nun karısı yanıtladı.

Noah'nın sesi şurup misali tatlıydı. "Merhaba. Ben Bob. Bu denli geç bir saatte aradığım için hakikaten özür dilerim."

Kadın, "Oh, geç değil," dedi.

"Dave'le konuşabilir miyim? Arabamla ilgili bir sorunum olursa ve şu lanet eski alarm meselesini çözemezsem aramamı söylemişti."

"Çok üzgünüm, Bob, ama Dave burada değil. Atlanta'daki büyük bir araba fuarında. Numaranızı alıp sizi ona arattırabilir miyim?"

"Gerçekten güç bir durumdayım. Duyabiliyor musunuz, bilmiyorum, ama arabanın alarmı bangır bangır çalıyor ve bütün komşuları uyandırıyor. Atlanta'nın neresinde kaldığına dair bir malumatınız var mı?"

"Hayır, yok. Ne yazık ki. Sadece birkaç dakika önce beni aradı. Fakat acelesi vardı, uzun konuşmaya vaktimiz olmadı, bu yüzden kaldığı otelin adını almadım. Yarın eve gelmeyi planlıyordu, ancak bir şey çıkarsa Atlanta'da daha uzun süre kalması gerekebileceğini söyledi. Servis idarecisine ne dersiniz?"

Size yardım etmekten mutlu olacağına eminim. O numarayı size verebilirim."

"Gerçekten minnettar kalırım, ama bunu kendim halledemem gerektiğini düşünüyorum. Umarım Dave Atlanta'da iyi vakit geçiriyordur. Hoşçâkalın."

Noah konuşmayı bitirdi, Nick'e baktı ve, "O orospu çocuğu burada. Kadın Atlanta'daki bir araba fuarında olduğunu söylüyor, ama o burada, Nick," dedi.

Koridorun aşağı tarafındaki bekleme odasına doğru yöneldiler.

Nick, "Dave Trumbo hakkında ne biliyorsun?" diye sordu.

"O bir araba satıcısı. İki şeyin haricinde bu kadar. Evde değil ve karısına Atlanta'da kaldığı yeri söylememiş."

"Onun arkasından gitmek için bundan daha fazlasına ihtiyacımız var. Metresiyle tatil yapıyor olabilir veya sahiden bir araba fuarındadır. Birkaç ajana Atlanta'da onu aratacağım. Yarın sabah açılır açılmaz fuarı denetleyebilirler."

Noah kafasını salladı. Nick onu sakinleştiriyordu. Noah, "Tamam, pekala," dedi. "Trumbo'ya dair ne öğrenebileceğimizi görmek zorundayız. Chaddick'i ara ve olup biteni ona anlat. Adamın yerini saptayacak yol göstericileri sağlayabilip sağlayamayacağını anla. Trumbo'nun parmak izlerini almak için... Bir yolunu... Sessiz bir yolunu bulması gerektiğini de söyle."

"Onun sistemde kayıtlı bulunduğunu düşünüyor musun?"

"Öğrenmeye gereksindiğimiz bu. Onun hakkında bilinmesi icap eden her şeyi bilmek istiyorum."

Nick başıyla onayladı. "Onun adını araştırarak ve ne bulabileceğimi göreceğim. Bir telefon konuşması ve biz onun hayat hikayesini elde edebiliriz."

Noah, "Baban hâlâ burada mı?" sorusunu yöneltti.

"Evet, neden?"

"Jordan'ın yirmi dört saatlik korumaya alınmasını ve onun müşahede altında kalmasını istiyorum. Babanın, Jordan'ın durumunun hâlâ kritik olduğuyla ilgili müşterek kararı bilmesi lazım."

"Tamam, başka bir şey?"

"Trumbo'yu bul. Şayet Jordan onu cinayetlerle bağlantılandırıyorsa, o adam bir kez daha Jordan'a yaklaşmaya çalışacaktır."

KIRKINCI BOLUM

Nick hastanenin bekleme odalarından birine el koymuştu ve orayı her muhtemel fırsatta telefon" konuşması yapabileceği komuta noktası olarak kullanıyordu. Pete Morganstern'i arayıp yatağından kaldırdı, çünkü onun tanıdığı kıdemli doktor Nick ve Noah'dan daha çabuk bilgi edinebilirdi.

Noah da Teksas'la telefonlaşıyordu, Chaddick gerçekten üzerine düşeni layıkıyla yapmıştı. Noah ajanın bu işi nasıl hallettiğini bilmiyordu, ama Chaddick Trumbo'nun ofisine girmiş ve üzerlerinde Trumbo'nun parmak izlerini taşıdığına emin olduğu birkaç nesneyi almıştı. O nesnelerden biri "Dünyadaki En İyi Baba" baskılı bir kahve kupasıydı.

Chaddick laboratuvara giderken Noah'a bir güncel veri iletti. "Birkaç saat içerisinde bir şeyler elde etmem gerekiyor... umduğum kadarıyla birkaç saat," diye belirtti. "Jordan nasıl?"

Noah "İyi," dedi. "Uyuyor."

"Street ofise gidiyor. Trumbo hakkında bir bilgisayar araştırması yapacak ve ne bulabileceğine bakacak."

FBI'nın hacimli bilgisayar dosyalarında araştırma yapan en azından dört ajan vardı, fakat Doktor Morganstern ilginç haberleri Noah'a ilk muştulayandı.

"Dave Trumbo'nun bilinen hayatı *on* beş yıl önce başlamış. Kayıtlara göre, o zamandan öncesi yokmuş. Yeni sosyal güvenlik numarası, yeni isim, her şey yeni."

"Tanık koruma mı?"

Morganstern "Belki," onayını verdi. "Daha fazlasını duymayı bekliyorum. Parmak izleri kesinlikle bize biraz zaman kazandıracaktır. Herhangi bir olasılık..."

Noah ona Chaddick'ten bahsetti. "Bir şey öğrenir öğrenmez, arayacak. İzlerinin sistemde kayıtlı olduğuna bahse girerim."

Noah Nick'i buldu ve Morganstern'in öğrendiklerini açıkladı. Nick şaşırmadı. Aynı bilgiyi kısa bir süre önce başka bir kaynaktan duymuştu.

Noah Jordan'ın mışıl mışıl uyuduğuna kendini inandırmak amacıyla ona her birkaç dakikada bir bakacaktı. Gözlemleme aygıtlarına çok aşına olduğundan, Jordan'ın vücudunun travmaya nasıl karşılık verdiğini sormaya gereksinim duymuyordu. Hem nabızı hem de kan basıncı istikrarlıydı. Kalbinin ritmik bipleme sesi Noah'ya teselli veriyordu.

Noah bütün gece uyumadı ve yedi sularında Jordan'ı kontrol etmeye gittiğinde, onu özel bir odaya taşıma işlemini gerçekleştiriyorlardı.

Hemşire Yoğun Bakım Ünitesi'nden bir kademe aşağıda," dedi. "O çok iyi. Onu yerleştirir yerleştirmez, odada onunla oturabilirsiniz."

Harika bir haberdi. Hemşire yetiştiğinde Noah üniteden çıkıyordu.

"Affedersiniz... Ajan Clayborne?"

"Evet?"

"Hastanın hâlâ kritik olarak mı listelenmesi gerekiyor?"

Noah "Bu doğru," dedi.

Hemşire endişeli görünüyordu. "Korkarım, laf çıkacak. Birisi bunu medyaya sızdıracak. Hep yaparlar."

Noah aynı fikri paylaşıyordu. "Ben yalnızca bize biraz daha fazla zaman kazandırmaya çalışıyorum." Bu haber de basına sızdırılmadan evvel Noah Trumbo'nun kim olduğunu bulup çıkarmaya mecburdu.

Nick önceki geceden beri tümüyle bir yeniden gözden geçirme yapmıştı. Şimdi Trumbo'nun yüzünü ve resmini her yere yapıştırmak istiyordu.

Noah ona bu fikri erteletti. "On beş sene önce kimliğini değiştirdiği aşikâr. Bunu tekrar yapabilir," diyerek dikkatini çekti. "Ve biz onun bir kere daha Jordan'ın ardına düşüp düşmeyeceğini ya da düşecekse ne zaman düşeceğini asla bilemeyiz. Chaddick'ten haber alıncaya dek beklemek zorundayız. Her ikimiz de herifin bir şeyden saklanmakta olduğunu biliyoruz, bu sebeple parmak izleri mutlaka bir dosyada yer alıyordun"

Noah bir süre volta atmasının akabinde Jordan'ın yeni steril, beyaz odasına girdi. Elleri ceplerinde, yatağın ayakucunda durup onu seyretti.

Bir dakika sonra Nick geldi. "Adamım, sen ondan daha kötü görünüyorsun," diye fısıldadı.

İkisi birden onun gülümsemesini fark ettiler. Bu kısacık bir gülümsemeydi, fakat bir gülümsemeydi. Noah "Bizi işitiyor musun, Jordan?" sorusunu dillendirdi.

Jordan yine gülümsedi. Sonrasında uykuya daldı.

Yargıç Buchanan kapıda dikiliyordu. "O nasıl?" diye sordu.

Noah onu başıyla işaret etti. "O iyi."

Yargıç "Bir müddet onunla oturacağım," dedi. Sessizce sandalyeyi yatağın yakınına çekti. Her ikisinin de pekâlâ yerine

getireceğini bilerek, onlara "Gidip biraz dinlenin," emrini verdi. Babası ismini söylediğinde Nick kapıdan çıkan Noah'ı takip etmeye koyuluyordu.

"Nicholas."

"Efendim?".

Yargıç kızını rahatsız etmemek için kalkıp koridora yürüdü.

"Karın seninle konuşmak istiyor."

Nick "Uyanık mı?" diye sordu, şaşkındı. Hemen saatine baktı. "Halihazırda yediyi 'geçiyor mu? Sanıyordum ki . . ." Başını iki yana salladı. "Yaklaşık dört saat kaybetmişim. Laurant Jordan'ın başına geleni biliyor mu?"

"Evet, biliyor. Annen ve ben içeri girdiğimizde haberleri izliyordu."

"Televizyonun fişini çektim..."

"Anlaşılan, birisi fişi tekrar takmış. Annen onunla oturuyor ve ikisi de Jordan'ın son durumunu merak ediyorlar. Kısa bir süre içerisinde annenle yer değiştireceğiz. Jordan'la olmayı arzuluyor."

Noah Chaddick'e telefon etmek için bekleme odasına geri dönerken Nick Laurant'ın yanına gitti. Her yanın saatte bir onu denetlemekteydi. Adam büyük olasılıkla deli oluyordu, lakin Noah umursamıyordu. Gereksinim duyduğu bilgiyi aldığı anda onu bezdirmeye son verecekti.

Doktor Morganstern kapı aralığında belirdi. Noah Chaddick'i yanıtlarken doktordan beklemesini istemek için işaret parmağını havaya kaldırdı.

Chaddick "Tamam, ismine ulaştım," deyiverdi.

"Kimdir?"

"Paul Newton Pruitt."

Noah Morganstern için bu ismi tekrarladı.

Chaddick "Onu hiç duydun mu?" diye sordu.

Noah "Hayır. Anlat bana," buyurdu.

"Açıcılar için, on beş yıldır ölü. Evet, ölü olmadığını biliyorum. Sana sadece okuduğumu anlatıyorum. Pruitt bağlantılı. Çete bağlantısı olan Chernoff adındaki bir herifin aleyhinde şahitlik yapmış. Ray Chernoff. Hiç şüphesiz ki Chernoffu işitmişsindir. Pruitt'in şahitliği ona ömür boyu hüküm giydirmiş. Pruitt'in diğer iki duruşmada ihtiyadi gözaltı ve şahadette bulunması gerekmiş ve bu gerekçeyle onu tanık koruma programına dahil edeceklermiş."

Noah gerginliğini dindirmek için ensesini ovarken "Ee olmuş?" sorusunu yöneltti.

Chaddick konuşmasını "Pruitt sırra kadem basmış," diyerek sürdürdü. "Olan bu. Görevli ajanlar onun apartman dairesinde kan bulmuşlar. Çok miktarda kan ve hepsi ona aitmiş. Yine de kimsecikler yokmuş. Teferruatlı bir soruşturmadan sonra onun Chernoffun ortaklarından biri tarafından öldürüldüğü sonucuna varmışlar. Asla onun cesedini bulamayacaklarında da karar kılmışlar."

"Kendi ölümünü ayarlamış ve yeniden başlamış."

Chaddick "Şimdiye kadar da iyi iş çıkarmış," eklentisini yaptı.

Noah "Chernoffun duruşması dikkat çekici miymiş?" سوالini sordu.

"Kesinlikle öyleymiş."

"Bir sürü kamera çekimi?"

Chaddick "Hatırladığım kadarıyla, çok yok," dedi. "Tanıklarının korunması için basından uzak durmayı denemişler, ama nasıl olduğunu bilirsin. Niye?"

"Jordan bana Profesör MacKenna'nın bir yüzü katiyen unutmadığıyla övündüğünü söyledi. Profesörün Pruitt'i görüp tanıdığına bahse girerim. Mesele kapandı!"

Chaddick "Nakit depozitler yatırılan paralar. MacKenna ona şantaj yapıyormuş. Tiksindirici," diye homurdandı. "Bana öyle geliyor ki Serenity'nin yarısı J.D. tarafından şantaja maruz bırakılıyormuş. Profesörün bakış açısını çözemedim, fakat hayli kârlı bir ek işi varmışa da benziyor."

Noah kanepeye çöktü ve telefona doğru kamburlaştı. "Şimdiye kadarını biliyoruz."

"Sana söylüyorum, güneşin altındaki herkes bu herifin peşine düşecek. Bu konuda istekli ajanların alanına uğrayacaksın. Chernoffun çetesi Pruitt'in ortaya çıktığını duyarsa, onlar da onu arayacaklar. Ben yalnızca onun halihazırda ortadan kaybolmamasını umuyorum."

Noah "Hayır," dedi. "O halâ burada."

"Emin misin?" Chaddick onaylanmayı beklemedi. "Ben ilk uçakla Boston'a gidiyorum. Ben de bu işin içinde olmak istiyorum. Trumbo'yla konuştum. Pruitt'i kastediyorum. Lanet olsun, onun elini sıktım."

"Sen ciddi, misin? Buraya mı geliyorsun?" "Bittabi. Onu öldürmeyi beklet, tamam mı?" Chaddick'in, Noah'nın Pruitt'i bulup öldüreceğini sanması gerçekten eğlendiriciydi. Lakin bu aslında Noah'nın tamamıyla yapmayı tasarladığı şeydi.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

İşi halletmiş miydi yoksa halletmemiş miydi? Jordan Buchanan yaşayacak mıydı yoksa ölecek miydi? İnceden inceye alay ediliyormuşçasına, Pruitt'in yaşamı da hassas dengede idi. Jordan. hayatta kalmışsa, Pruitt geri dönüp işi bitirmek zorunda kalacaktı, ama eğer ölmüşse, ailesine ve işine geri dönebilirdi.

Jordan hâlâ kritik durumda listeleniyordu. Pruitt bir güncelleme almak için hastaneyi gece boyunca iki kez aramıştı. İkinci aramasında Yoğun Bakım Ünitesi'ne erişmiş ve Jordan Buchanan'ın bilincini yeniden kazanmamasına siniri bozulmuş bir hemşire tarafından bilgilendirilmişti.

Beklemek için havaalanına yakın köhne bir motele kayıt yaptırmıştı. Sadece birkaç saatlik uykuyla yetinmiş, televizyonun haber istasyonuna yapışıp kalmıştı. Kanal 7'deki kahvaltılık haberleri Yargıç Buchanan'ı ve onun yargıçlıktaki etkileyici kariyerini işledi. Bir diğer yerel kanalda silahlı saldırıya tanık olduğuna yemin eden ağarmış saman saçlı ve kaşları boyalı anaç kadınla kayda alınmış görüşme vardı. Kadın konuşurken tüm olup biteni yeniden yaşıyor gibiydi. Ateş açıldığında hastaneden henüz çıkmıştı. Bir dakika sonra orada bulunsa, federal yargıcın zavallı kızı yerine masum bir kurban olacağına ısrar ediyordu. Muhabire, silah patlamaya başladığında arabasına varmak için arkasındaki ambulansı durdurduğunu söyledi.

Onun silahlı saldırıyla ilgili açıklaması tümüyle yanlıştı. Yargıca iki adamın ateş ettiğini, birinin son model bir Chevy

sedanın yolcu penceresinden sarktığını gördüğüne dair iddiada bulunuyordu. Araba köşeyi yan yatarak dönerken, hem sürücü hem de öteki adam ateş açtılar. Biçimsel olarak, kadının iddia ettiği şey imkansızdı. Şayet iki adam ve her ikisi de silahlarını ateşliyor olsalardı, o zaman silahlı adamlardan biri park halindeki arabaları vuruyor olacaktı.

Röportajı yapan TV muhabiri tutarsızlığı yakalamadı. Muhabirin sesi uydurma duygudaşlık kokuyordu. "Bu dehşet verici olmalı. Yargıç Buchanan'ın kızını düşerken gördünüz mü? Kaç el ateş edildiğini anımsayabiliyor musunuz? Onları gördünüz mü? Tanımlayabilir miydiniz?"

Kadın, "Hayır," yanıtım verdi. Görüşme esnasında kadının gergin görüldüğü tek andı. Hayır, onların hiçbirini tanımlayamazdı. Yüzleri örtülmüştü ve başlık takıyorlardı.

Böylece devam etti. Spiker daha fazla sempati ve ilgi gösterdikçe, daha büyük ve daha rezil bir hikaye ortaya çıktı. Acınacak haldeki kadın ünlü olmanın keyfine ziyadesiyle varıyordu. Lütfetmeye ve etkilemeye hevesli kadın kameraya gülümsedi ve açıklamasını renklendirmeye devam etti. Her haber bülteni güncellemesinin aynı girişle, bir federal yargıca cinayet girişimi denerek başlaması Pruitt için iyi haberdı.

Bu kendi kendine olan bir sanıydı ve buna herhangi bir itiraz yoktu. Niye böyle olmalıydı? Zira yargıç ölüm tehditleri almaktaydı. Elbette hedef o'ydu ve kızı bir kenarda duruyordu.

Ancak Pruitt'in hâlâ araştırma kopyalarını yok etmesi gerekiyordu. Ofis malzemeleri satan bir mağazadan bir kağıt dilimleme makinesi satın alacaktı. Zaten telefon rehberini incelemiş ve hastaneden en az yirmi mil uzaklıkta birkaç tane

bulmuştu. O vakit otele dönmeyi ve öğleden sonrasını kağıt dilimleyip plastik torbaları konfeti kağıtla doldurarak geçirmeyi planladı. Bitirdiğinde torbaları otelin arkasındaki çöp konteynırına bırakacak ve bu sorun ortadan kalkacaktı.

Şu sersem küçük adam hayatını neredeyse mahvetmişti. Pruitt onu öldürmekten bir dirhem vicdan azabı duymadı. Adi herif ona şantaj yapmaktaydı ve ölmeyi hak etmişti. Aptal, Pruitt'in kendisini sonsuza kadar koruyacağını tahmin etmediği barizdi.

'Kaderin salakça bir cilvesi,' diye düşündü Pruitt. Hepsi buydu. Arabası servis bölümünde tamir ediliyorken birisi bakınmak için sergi salonuna girmişti. O zaman Pruitt'tı görmüştü, ses değiştirerek telefonda birtakım şeyleri örtbas etmeye çalışırken, Chernoff duruşmasının gazete yorumundan onu tanımıştı. Bu adam bir yüzü asla unutmadığıyla övünüyordu ve Pruitt'in yüzü özellikle akılda kalıcıydı. Bir noktada, Pruitt, Chernoff ailesinin reisi aleyhinde şahitlik yapmak için adliyeye yönlendirilmişti. Binaya aceleyle girerken başını örtmeye çalışmıştı, ama resminin medyadan uzak tutulmasına dair kanuni teşebbüse rağmen, kameralar birkaç iyi fotoğraf almışlardı.

Şahitlik edip aile sırlarını açıklamakla, Pruitt şifreyi çözmekteydi, fakat ona afla serbest kalma sözü verilmişti ve öz-gürlüğü, ödemek zorunda olacağı herhangi bir bedele değermişti. Chernoff ailesi için tetikçi ve tahsildar olarak çalışmıştı; ona davacı adları verilmişti Patronu Ray Chernoffun kendi karısı Marie Chernoffu öldürdüğüne tanık olduğu hususunda ant dahi içti. Pruitt'in suça ilişkin ayrıntıları o denli kesindi ki jüri ona

inandı. Bu suç sayısız ötekilere eklendiğinde, Chernoff üç ardışık ömür boyu hapis cezası aldı.

Pruitt'in jüriye anlattıklarının çoğu doğrudu. Bir "müşteri" işbirliği yapmayı reddettiğinde patron tarafından emredilen cinayetler hakkında bir hayli belirleyiciydi. Yalnızca birkaç önemli hadiseyi çarpıtmıştı. Bizzat kendisinin hiç kimseyi öldürmediğini söylediğinde yalan söyledi. Ray'in karısını ölene dek acımasızca bıçakladığına tanıklık ettiğini söylediğinde de yalan söyledi. Esasında, Marie Chernoff u öldüren Paul Prilitt'ti. Fırsat ayağına geldi ve Pruitt bu cinayeti Ray Chernoff a yükledi.

Karardan sonra, Pruitt'e haykırarak intikam yemini eden Ray mahkeme salonundan sürüye sürüye götürüldü.

Marie'yi öldürmek Pruitt'in şimdiye dek yaptığı en zor şey olmuştu ve Pruitt hep Marie'yi düşündü. Oh, onu nasıl da sevmişti.

Onunla bir Noel partisinde karşılaşmadan önce su katılmadık bir zamparaydı. İlk görüşte ona vurulmuştu. İlişkilerine o gecenin ilerleyen saatlerinde başladılar ve Pruitt o andan itibaren geçen gizli buluşmalarının her birinde ona ölümsüz aşkını vaat etti.

Fakat tatlı Marie suçluluk duygusuyla kendi kendini yiyip bitirir oldu. Onunla buluşup bacaklarını ona açacaktı, sonra giyinip zina günahı için bir mum yakma gayesiyle kiliseye gidecekti. Pruitt'e ilişkilerini bitirmek istediğini söyledi, böylelikle günahlarını kocasına itiraf edecek ve ondan bağışlanma dileyecekti. Pruitt Marie'ye doğru yürürken bıçağı kaldırdığını anımsadı. Onu öldürmeyi tasarlamamıştı. Sadece biraz

korkmasını, eğer söylerse her ikisinin de yaşamlarını sona erdireceğini anlamasını istiyordu. Ama Marie histeriye kapıldı ve Pruitt kendini durduramadı. Onu bıçaklarken ağlamıştı.

Kendi kendine başka bir yol olmadığını söyleyerek eylemlerini haklı gösterdi. Ray sadakatinden ötürü Marie'yi bağışlayabilirdi, fakat Pruitt'i kesinlikle affetmezdi. Sonunda, ya ölecek ya öldürecekti.

Ray Chernoff içeri tıklılır tıklılmaz, bir şansının olabileceğini düşündü Pruitt. Ancak işler istenildiği gibi yürümedi. Chernoff demirparmaklıkların arkasında olmasına karşın, dışarıda hâlâ pek çok sayıda bağlantıya sahipti ve yönetimin koruma sözü bir şakaydı. Onu yeniden kimliklendirseler de izlenecekti. Hayır, kendi başının çaresine bakmak zorundaydı. Birkaç hafta süresince bir parânoidin hayatını yaşadı ve nihayet, bir gün merdiven boşluğundaki bir gölgeyi görmek için eve vardı. Adamın onu beklediği aşıkardı. Pruitt ansızın çıkıp gitti ve meydan boşalınca dek caddenin aşağısındaki bir barda saklandı. Sonra dikkatlice apartman dairesine dönüp yapmak zorunda olduğu şeyi yaptı. Herhangi birinin bildiği kadarıyla, Paul Pruitt o gün öldü.

Son onbeş yıldır bir yalanı yaşamıştı. Çok dikkatli davranmıştı. İlk *on* yılın ardından rahatlamaya başladı. Teksas'taki küçük bir kasabaya yerleşebilmeyi hayal ederek, evinden o denli uzağa taşınmıştı. Bourbon'da bir araba satış işi ve eninde sonunda elinden geleni yapıp satış acentasına sahip olmanın yolunu buldu. Çok fazla soru sormayacak bir eş bulmayı büe başarmıştı. İnsanlar daha çok reklam yapmasını önerdiklerinde kabul etmedi. Asla yanında bir kamera istemedi. Tam olarak

bulunduğu yerden hoşnuttu. Kendini önemli hissetmek için yeterince parası vardı. Belki de bunda en büyük pay egosuydu. İnsanlar ona saygı gösterdiklerinde hoşuna gidiyordu. Dünyanın kendisine ait kısmında Dave Trumbo olarak epey itibar kazanmıştı ve uğradığında insanların onu görmekten memnun olması gerçeğinden hoşlanıyordu.

Onu tanıyan isimsiz bir adamdan aldığı arama her şeyi altüst etmekle tehdit ediyordu. O ilk mesajın akabinde, arayanı iz sürerek bulmaya çalıştı. Her seferinde manila zarfına nakit para koydu ve zarfı başka bir posta kutusuna postaladı, şantajcının kim olduğunu ortaya çıkarmayı deneyecekti, ancak her seferinde bu gizemli adam arayıp Pruitt'e farklı bir adres verecekti. Hatta Pruitt postanelerin birinin yakınında saklanıp sarı floresan kalemle işaretlediği paketi kimin alacağını görmek maksadıyla beklemişti. Austin'deki bir caddede, kucağında dürbünle, bir arabada, pis herifi yakalamayı umarak oturmaya iki uzun gün ve gece ayırmıştı. O vakit kimse parayı almadığında, Bourbon'a geri dönmüştü. Para talepleri ertesi ay ziyadesiyle artarken, Pruitt daha fazla paniğe kapıldı.

J.D. Dickey bütün bunlara son noktayı koydu. Pruitt bu adamla asla karşılaşmamıştı, ama onun hakkında bazı şeyler duymuştu. Hapishanede yattığını biliyordu ve ağabeyinin Jessup il şerifi olduğundan da haberdardı. Bu işi J.D.'ye vermek zorunda kaldığı için onun ofisine gitti, kapıyı kapadı ve sakince ona küçük sorununu çözmede nasıl yardım edebileceğini anlattı.

Bu sorun nasıl halledilebilirdi?

J.D. hayatını masaya yatırdı. Bir hayli kârlı bulduğu yeni bir iş koluna girdiğini açıkladı. Şimdi şantaj işindeydi. Pruitt onun itirafına tepki göstermeden önce, J.D. ellerini kaldırıp ona şantaj yapmadığına, gelecekte de böyle bir şey yapmayı planlamadığına onu ikna etti.

Onun için çalışmak istedi. Pruitt konuşmayı neredeyse kelimesi kelimesine anımsıyordu. J.D. ona günlerini ve gecelerini civarı kolaçan edip gözetleme araç gereçleriyle konuşmaları dinleyerek nasıl geçireceğini anlatmıştı. İlginç bir şey duyarsa, karısını aldatan bir adam gibi, o zaman, bunu not edecekti. Bazen bir odaya dahi girip bir mikrofon ya da bir kamera yerleştirecekti. Seks görüntüsü kaydetmenin ona çok para getirdiğini keşfetmişti. Bazı Serenity sakinlerinin bazı hususi cinsel alışkanlıkları mevcuttu. J.D. Pruitt'e bununla alakalı birkaç örnek verdi.

Pruitt'in sorununa geri dönmesi J.D.'nin biraz zamanını aldı, fakat Pruitt buna aldırmadı. Duydukları karşısında ağzı açık kaldı. J.D. netice itibarıyla Pruitt'in şantajcısı konusuna geldi. Ona şantajcısından kurtulmasına yardım edebileceğini söyledi. Adamı kasabadan kovalayabilirdi. Eğer Paul onu gelecekteki sorunlar için kendi kadrosunda maaşlı çalıştırırsa J.D. bu işi bedava yapacaktı. J.D. bir avukat gibi avanslı çalışmayı teklif etti.

Pruitt çabucak buna razı geldi. J.D.'nin, gerçek kimliğine ilişkin bir ipucuna sahip olmadığından içi rahat bir biçimde onunla anlaştı. Sonra Pruitt J.D.'den kurtulacaktı.

J.D. profesörün adını açık ettiğinde, MacKenna'nın ölüm fermanını imzaladığına dair herhangi bir fikri yoktu. Pruitt

J.D.'ye J.D. profesörü kasabadan ayrılması için korkutmadan önce MacKenna'yla konuşmak istediğini söyledi. J.D. profesörün öleceğini bilmiyordu. Pruitt onunla MacKenna'nın evinde buluşmak istedi.

Pruitt J.D.'ye o an cinayete suç ortağı olduğunu ve o andan itibaren kendi adına profesörün cesedinden kurtulacağını söylerken nasıl da kakhaha attığını hatırladı.

J.D. dehşete kapıldı. Pruitt aldırmadı. Ona emirlerini yerine getirmesini ve her şeyin yoluna gireceğini anlattı. İlk önce cesetten kurtulmak zorundalardı.

Pruitt geçmişe dönüp baktığında J.D.'nin ne denli salak olduğunu algılayamamasına hayıflandı. Bunu düşünürken başını iki yana salladı. J.D. cesedi, kasabada bir yabancı olduğu için Jordan Buchanan'ın arabasına tıkmayı marifet sayarak kendisini çok akıllı zannediyordu. Suçu onun üzerine yıka-bileceğini düşünüyordu ve her şeyi ayarladı. Veya ayarladığını sandı.

Fakat J.D. profesörün cesedini bagaja tıkarırken Lloyd'un buna tanık olabileceğini düşünmemişti. Pruitt'in ya da bildiği adıyla Dave'in Lloyd'un kocaman ağzını kapalı tutması için neler yapabileceğini de düşünmemişti. Aslında baştan sona çoğu şeyi düşünmemişti. J.D. Dave Trumbo'nun kendisini öldüreceğini de kesinlikle düşünmemişti.

Paul Pruitt ellerini göğsünde kavuşturdu ve arkasına yaslandı. Şayet J.D. profesörün cesedim çöle götürüp gömseydi bağlantılı her şey o denli basitleşecekti ki... Ama o, bunun yerine gidip aklını başına toplamayı denedi.

J.D kendisini alçakça arkadan vuran kişinin kim olduğunu anlamış mıydı? Pruitt uykuya dalarken bunu düşündü. Yoksa J.D. sadece sersemlemiş ve ateşin etini yutmasını mı hissetmişti?

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

Noah öğleden sonranın ilerleyen saatlerinde onu kontrol ettiğinde, dört bir yanına yastıklar sıkıştırılmış olan Jordan tıbbi yardımla yatakta dik oturuyordu.

Noah'n, Jordan'ın ateşini ölçmeyi bitiren hemşireye bahsettiği üzere, Jordan yine solgun görünüyordu.

Hemşire neşeyle, "Şey, ayağa kalkıp birkaç adım âttı bugün," dedi. "Yorgun."

Jordan bugün biraz daha akıllı başında görünüyordu. Hemşireye, "Biraz su alabilir miyim, *lütfen?*" diye sordu.

Hemşire gülümseyerek başını iki yana salladı. "Kesinlikle olmaz. Henüz ağızdan hiçbir şey yok. Size soğuk küçük bir havlu, belki birkaç buz parçası getirebilirim."

Küçük havluyla Jordan'ın ne yapması gerekiyordu? Noah hemşirenin odadan ayrılmasını bekledi, sonra yatağın etrafında dolandı ve Jordan'ın eline yumuşak bir biçimde dokundu. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Vurulmuş gibi." Sesi hoşnutsuz çıktı.

"Evet, şey, olan bu, tatlım."

Sempatinin bu kadarı fazla. Jordan'ın annesi sabahın çoğunda yatağın kenarında oturmuştu. Jordan gözünü her açtığı anda, annesi gözündeki yaşları silerek ona kendini daha iyi hissetmesi için ne yapabileceğini sormuştu. Jordan'a, "seni zavallı küçüğüm," demeyi sürdürüyordu. Diğer taraftan, Noah vurulmak büyük bir olay değilmiş gibi davranarak tam ters istikamete gidiyordu. Jordan onun yaklaşımını tercih ediyordu.

Noah'ya, "Kendi yaşantına dönmeye can attığına bahse girerim," dedi.

Sesi acınacak halde çıkıyordu. Gözleri bir saniyeliğine kapandı ve Noah'nın kızgın yüz ifadesini görmedi.

Noah, "Hemen şimdi uyuma," dedi.

"Bu bir değişiklik. Buraya gelen diğer herkes uyumam konusunda defalarca ısrar ediyor."

"Kendine geldiğinde bana ne söylediğini anımsıyor musun?"

Jordan ona kuşkuyla baktı. "Fazla mı konuşuyordum?"

Noah kahkaha atarak, "Çok fazla değil," dedi. "Ama silahlı saldırıya ilişkin bana bir şey söyledin."

Jordan hafızasını yoklayınca gözleri faltaşı misali açıldı. "Evet... Dave Trumbo beni öldürmeye çalıştı." O zaman, sonunda söylediği şeyin içyüzünü anlamışçasına devam etti. "Beni niye vurdu? Ona ne zararım dokundu?" Bir dakikalığın düşündü ve alaycı bir şekilde konuştu, "Belki de ondan bir araba satın almam gerekiyordu."

Gözlerini kapadı ve düşünmeye çabaladı. Noah'ya başka bir şey söylemek istediğini biliyordu, fakat onun ne olduğunu hatırlayamıyordu.

Noah, "Sen ona hiçbir şey yapmadın," diyerek Jordan'ı temin etti. "Şimdi uyuyabilirsin. Daha sonra konuşuruz."

Sandalyeyi Jordan'ın yakınına taşıyıp oturdu. Çok yorgundu. Yalnızca bir dakikalığına dinlenebilseydi...

"Henüz işi çözmedin mi? Ben çözdüm." Jordan'ın sesi Noah'nın rüyasını yanda kesti.

Noah'a Jordan'a göz attı ve bir gülümseme gördü. "Neyi çözdün?"

"Tarihi 1284. Tacı da."

"Neden söz ediyorsun?"

"MacKenna'nın araştırma sayfalarından bahsediyorum, anımsıyor musun?"

"Evet, anımsıyorum."

"1284 bir tarih değil."

Jordan akla uygun bir şey söylemediğinin farkında mıydı? Noah bunun üzerine, "Tamam," dedi.

"Trumbo'nun adresi. 1284 Royal Caddesi. Bu yaşadığı yer. Şu durumda niye oraya gidip onunla biraz laflayabilmem için onu buraya getirmiyorsun?"

Noah gülümsedi. Eski Jordan tüm gücüyle geri dönüyordu.

Jordan, "Daha erken çözemediğime inanamıyorum. Savunmamda..." diye devam etti, "Tarihi araştırmayı okuyordum. Ama başka ne var biliyor musun?"

"Anlat bana."

"Trumbo onu gördü. Bu onun bildiği tek yol."

"Ne gördü?"

"Benimle ilk karşılaştığında, Jaffee'nin lokantasındaydım ve araştırmanın çoğunu masaya yaymıştım. Onu ev ödevi olarak nitelendirdi. Görmüş olmalı."

Ağzı kurudu ve boğazı acıyordu. Yutkundu ve konuşmasına devam etti. "Trumbo 1284 tarihini ve tacı gördü. MacKenna'nın kağıtlarında gördüğü kendi adresiydi, ama biz onun ne olduğunu bilmiyorduk. O kağıtlarda onun hakkında daha çok suçlayıcı bilgi olabilir. Birini yollaman gerekiyor. Onlar artık kanıt."

Noah hemencecik Nick'i aradı. Jordan'a, "Adamlarımız yolda," güvencesini verdi.

"Anahtarına ihtiyaçları olacak."

"İhtiyaçları olmayacak. Girebilirler. Şimdi istirahat edebilirsin."

"Öyleyse onu daha yakalamadın mı?"

"Henüz değil. Ama yakalayacağım."

Jordan'ın gözkapakları düştü ve Noah kendi gözlerini yummadan evvel, Jordan'ın uykuya dalmasını bekledi.

Bir saat sonra, Nick onu sarsarak 'uyandırdı. "Bizi bekliyorlar."

Noah başlangıç olarak doğruldu. Eli kendiliğinden silah kılıfının kopçasına gitti. "Ne..."

Nick, "Uyan. Bekliyorlar," diye tekrarladı.

"Sesini alçalt. Jordan'ı uyandıracaksın."

Nick güldü. "Zaten uyanık. Birkaç dakikadır sohbet etmekteyiz."

Noah ayağa kalkana dek Yargıç Buchanan ve Jordan'ın en küçük erkek kardeşi Zâchary'nin odada onlarla birlikte olduğunu algılamadı. Nick koridora kadar takip etmesi için Noah'ya el işareti yaptı. Noah bir federal yargıca kızını yormamasını buyurmadan önce onu yakaladı.

Nick asansörlere doğru yürüdü. "Birkaç kötü haberim var," dedi. "Pruitt Jordan'ın apartman dairesine zorla girmiş. Kopyaları almış."

"Ah, kahretsin." Noah salaklığına lanet okudu. "Niye oraya hiç vakit kaybetmeden birini göndermedim?"

"Jordan vurulmuştu. O senin... ve benini önceliğimizdir

Noah derin bir iç çekti. Gardım indiremezdi. Şimdi oyunda yeralmaya her zamankinden daha çok gereksinim duyuyordu. Jordan'ın hâtrına. "Kafeine ihtiyacım var."

"Pete bizi kafeteryada bekliyor. Yemek kötü, ama bir şeyler yemen gerekiyor. Ben yedim, iğrençti."

"Güzel tanıtım. Sabırsızlanıyorum!"

Asansör çok uzun sürdüğü için merdivenleri kullandılar. Doktor Morganstern köşedeki masada yalnız başına oturuyordu. Noah bir soda alıp ona eşlik etmeye gitti.

Pete'in önünde dokunulmamış bir akşam yemeği salatası vardı. Pete Noah'nın ona baktığını gördü. Tabağı bir kenara iterken, "Bana tıp fakültesindeki günlerimi hatırlatıyor," dedi iğrenmiş bir kaş çatısıyla, "işimize dönelim. Bu davayı almaya istekli birkaç ajan mevcut. Pruitt'i yakalamaya can atıyorlar ve onu canlı istiyorlar."

Nick, "Bekle," dedi. "Chernoffun ortaklarından birkaçı şahit olabilirler mi?"

"Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Yan çiziyorlar."

Nick, "Pruitt Serenity'de üç kişiyi öldürdü ve dördüncü tercihini Jordan'dan yana kullanmayı deniyor. Bu serseriye pas geçmenin mazereti olmaz," diyerek karşı çıktı.

"Bu bizim kararımız değil..."

"Evet, öyle." Noah empatikti.

Nick onu destekledi. "Çok doğru."

Doktor Morganstem onlara üstünlük taslamadı. "Size katılıyorum," dedi.

Nick, "Bu ajanlar neredeler?" diye sordu.

"Kasabanın karşısında, onay bekliyorlar."

"Ne için onay?"

Pete iç çekti. "Pruitt'e ilişkin araştırmamızı halka açıklamak için."

Noah, "Bu çılgınca," diyerek itiraz etti. "Kayıplara karışacak."

Pete, "Ya sen ne öneriyorsun?" sorusunu yöneltti.

Noah, "Bu oyunu tamamen yanlış oynuyorlar," dedi.

"Dinliyorum."

"Pruitt şimdilik güvende olduğunu düşünüyor. Fakat şu kağıtlarda ne yazdığını ve onun hakkında daha fazla bilgiye sahip olup olmadığımızı bilmiyor."

"Düşündüğünün bu olduğundan nasıl emin olabiliyorsun?"

"Çünkü o burada. Herkes onu arıyor, o da meydana çıkmıyor. Pruitt tedbiri elden bırakmıyor. Jordan bana, onun cadde numarasının gün gibi ortada olduğu araştırma kağıtlarını önüne serdiğini anlattı. Pruitt profesörün araştırmasında başka suçlayıcı bilgilerin yer aldığından kuşkulandır."

Nick, "Bunu düzeltebileceğini düşünüyordur," diye ekledi.

Noah, "Evet, yolu da yanlamış," diye ekledi. "Jordan'ın apartman dairesine girmiş ve kopyaları ele geçirmiş."

Pete sordu, "Şimdi sırada ne var?"

Noah, "Jordan," yanıtını verdi. "Pruitt onun iyileşip iyileşmediğine dair haber bekliyor."

Doktor parmaklarıyla masada tempo tutuyordu. "Pruitt'in adını açık edersek, onu kaybederiz."

Noah, "Aynen öyle," dedi. Nick başıyla onayladı.

Pete, "Bunun olmasına izin veremeyiz. Bir planın var mı?" diye sordu.

Noah fikrinin sorulmasına memnun oldu. "Evet, efendim, var. Bu sıçan için bir kapan kuruyoruz."

Nick merak ederek, "Nerede?" diye sordu.

Noah açıkladı. "Pruitt'i Jordan'ın apartman dairesine çekeceğim, ama kapanı kurmak için hızlı hareket etmek zorundayız."

Nick gülümsedi, fakat Pete, "Ya nasıl üstesinden geleceksin?" derken kaş çattı.

Noah, "Sadece bir telefon konuşması," diye yanıtladı. "Hepsi o kadar."

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Angela. Ben Noah Clayborne."

"Oh, Tanrım. Noah!" Telefonun diğer ucunda bulunan Angela'nın, Noah'nın aramasına şaşırdığı belli oluyordu. Noah küçük bir çatırtı işitti ve garson kadının demincek Jaffee'nin tabaklarından bazılarını düşürüp düşürmediğini merak etti. "Seni zavallı şey. Nasılsın? Jordan'a olanları duyduğumuzda perişan olduk. Serenity'de hep bu konuşuluyor. O nasıl? Durumunun kritik olarak listelendiğini işittik."

Noah, "Evet," dedi. "Umudumu... Yitirmemeye çalışıyorum, tahmin edersin? Bu çok zor durum."

"Oh, tahmin edebiliyorum. Hepimiz onun için dua ediyoruz. Senin için de."

Noah, "Bilinci yerine gelmedi," dedi.

Not defterine bir göz atıp ona bilgi olarak vermek istediği birtakım maddelerden ilkinin üstünü çizdi.

"Bilinci yerine gelmedi mi? Çok üzüldüm. Onun için yapabileceğim bir şeyler..."

"Aramamın sebebi..."

Angela'nın, "Evet?" deyişi can atışının göstergesiydi. "Bana onun eşyalarını verdiler... bilirsin. Telefonunu alıp kapatabileyim diye el çantasını inceliyordum ve kendisi için yazdığı, Jaffee'nin lokantasını arayacağına dair bir not gözüme ilişti. Bilmiyorum... yalnızca onu arayıp aramadığını merak ediyordum. Eğer öyleyse, Jaffee görüştüğü en son kişiydi. .." Noah sesi giderken ara verdi.

ikinci çizgiyi çekti. Abartıyor muydu? Angela bunu yutuyormuşa benziyordu.

"Hayır, Jordan onunla konuşmadı. Benimle konuştu," derken zorlukla soluyordu. "Ben muhtemelen onun konuştuğu en son kişiydim. Sesi mutlu ve neşeli geliyordu. Bana Jaffee'yi arayacağını söyledi, ama Jaffee ondan asla haber alamadı."

Noah, "Evet," dedi. "Bu, olay vuku bulduğundan olmalı. Silahlı saldırgan babasını vurmaya deniyordu, ama yoluna Jordan çıktı. Ben kendimi suçluyorum," eklemesi üzüntülü bir şekildeydi.

Angela, "Neden kendini suçlayacakmışsın?" sorusunu dillendirdi.

"Jordan ona eşlik etmemi bekliyordu, fakat ben tanıdığım birkaç kişiye rastladım ve zaman kaybettim. Onun apartman dairesine geri dönecektik. Bana göstereceği için çok heyecanlıydı..." Noah'nın tekrar sesi gitti.

Angela, "Sana ne göstereceği için heyecanlıydı?" diye ısrar etti.

"Kopyaladığı şu bütün araştırma kağıtlarından haberdar mısın?"

"Evet. Bana onların tarihî kağıtlar olduğunu söylemişti."

"Bu doğru. Ancak bana, bilgisayarındaki bazı bilgileri kontrol ettiğini ve gerçekten görmemi istediği bazı şeyler saptadığını, bu şeylerin tarihle alakası olmadığını söyledi."

Bir başka konunun üstünü çizip devam etti. "Jaffee'ye anlatmış olabileceğini düşündüm, fakat onunla konuşmadığına göre... evine bir ara gidip bakmam gerekcek. Ancak şimdi değil. Hastaneden ayrılamıyorum. Vurulduğunda yanında değildim,

ama ne denli uzun sürerse sürsün,,, uyandığında yanında olacağım, iyileştiğinde bilgisayarındaki bilgiye birlikte bakabiliriz. Jordan'ın keşfettiği her neyse beklemek zorunda."

Konuşmaları sona erdiğinde, Noah telefonu kapadı ve Nick'e döndü. "Tamamdır."

"Pruitt'e ulaşmak ne kadar sürecek dersin?"

"Bir saat... en fazla iki."

Tuzak hazırды. İki ajan Jordan'ın apartmanının girişini, öteki ikisi de arka kapısını gözetliyordu. Dördü de iyi gizlenmişti. Pruitt onlardan herhangi birini fark etmeden geçebilirdi.

Noah ve Nick bloğun bir ucunda, Nick'in arabasını park etmiş bir halde bekliyorlardı. Başka iki ajan ise bloğun diğer ucunda park ettikleri arabalarından etrafı gözetliyorlardı. İki federal ajanlı üçüncü bir araç binalar arasındaki araba yolunda park etmişti. Pruitt caddede yürürken gözükmeye başlar başlamaz, onu kuşatmış olacaktı.

Eğer caddeden geçerse...

İki saati aşkın bir süredir beklemekteydiler. Nick yer değiştirmenin ve Jordan'ın apartman dairesinde beklemenin kulisini yapıyordu. "Onu bilgisayarla tuzağa düşürebiliriz. Ayarlamayı yapıp onun üzerine çullanabiliriz. Onunla birkaç dakika yalnız kalmak istemez misin? Ben isteyeceğimden ziyadesiyle eminim."

Noah onun planını kabul etmedi. "Kötü bir fikir."

"Tamam o zaman. Dairenin kapışım açar açmaz üzerine çullanabiliriz."

"İşe yaramaz. Bu da kötü bir fikir."

Nick derin bir iç çekti. "Neden? Sana çullanabileceğimizi söylüyorum..."

Noah gülmeye başladı. "Kafayı çullanmakla mı bozdun?"

Nick anlamsız bir yüz ifadesiyle, "Bir şaşırtma taktiği," açıklamasında bulundu.

"Tamam. Anladığım kadarıyla Pruitt'in üstüne çullanma ihtiyacı hissediyorsun, ama orada pusuya yatıp beklemene izin vermeyeceğim."

Nick cebinden bir elma çıkardı. Giysisinin koluna silip ondan büyük bir ısırık aldı.

Noah, "Sana MacKenna'nın evindeki yangından bahsettim mi?" diye sordu.

Nick dolu ağızla yanıt vermeden önce bir ısırık daha aldı. "Yanıp kül olduğunu söyledin."

"Sadece yanmadı, Nick. Bu yangın nükleerdi. Görmeliydin, içeride patlamış gibiydi. Ev birkaç dakika içerisinde yanıp kül oldu. Uzun bir süre geçmesine rağmen için için yandı."

"Kaçırdığıma üzüldüm."

"Yangını Pruitt çıkarmış. Kimyasallardan anlıyormuş."

"Jordan'ın komşularını tahliye ettiniz, değilmi?"

Noah, "Evet," yanıtını verdi.

Birkaç dakika sessizlik içerisinde geçti. Tek ses Nick'in el-masını hapur hupur çiğnemesiydi. Nick, "Çullanamamamız çok kötü," dedi.

Kulaklıktan bir ses işitildi. "Birisi geliyor." Noah ve Nick bir ajanın kulaklıklarına heyecanlı fısıldayışını dinlediler.

Bir diğeri, "Onu görüyorum. Bu o," dedi.

Birincisi, "O olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Kapişonlu siyah koşu kıyafeti... Ağustos'ta. Bu o. Kesinlikle yavaş yürüyor."

Şahıs köşeyi dönüp Noah'nın görüş alanına girdi. Noah onu daha iyi görmek için direksiyonun üzerine abandı.

Nick, "Bir şey mi taşıyor? Evet, taşıyor. Nedir o?" sorusunu yöneltti. Noah'ya baktı. Başka bir yangın tasarlıyor olabilir mi?"

Adam döndü ve Jordan'ın apartmanının basamaklarından çıkmaya başladı.

Adamın en yakınındaki ajan, "İçeri girmesine müsaade edemeyiz. Onu caddenin aşağı tarafına götürmek zorundayız," dedi. "Hadi!" diye bağırdı.

Noah, "Bekleyin," emrini verdi, fakat iş işten geçmişti. Üç hevesli ajan, silahları çekili vaziyette, caddeye akın ettiler. Üçüncüsü adamın düşürdüğü kutuyu kavrarken diğer ikisi silahlarını yüzüne çevirdiler.

Noah ve Nick koşmaya başladılar.

Noah öfkeyle bağırdı. "Bu o değil."

Adam, "Ne yapıyorsunuz? Ben yanlış bir şey yapmadım," derken kekeleydi. Onlu yaşlarda bir delikanlıdan belki biraz daha büyük olabilirdi. Tıraşsızdı ve saçları bir aydır şampuan görmemiş benziyordu. "Şu kutuya dikkat edin. Hassas. Onu sallamamam gerekiyor." Paniklemişti ve çok korkmuştu, sözcükleri güçlüklerle telaffuz edebiliyordu.

Ajanlardan biri, "Kutuda ne var?" diye bağırdı.

"Bilmiyorum. Bir herif Kana onu kız arkadaşına teslim etmem için yüz papal verdi. Kapısına bırakmam lazım. Yemin ederim doğru söylüyorum. Yanlış bir şey yapmadım."

Noah dönüp arabasına doğru süratle koştu. Nick gerideki ajanlara seslendi. "Bomba imha ekibini buraya çağırın." Onlardan birine işaret etti. "Bunu aldın mı?"

"Evet, efendim."

Noah motoru çalıştırırken Nick arabaya daldı.

Noah, "Hastaneye telefon edip Jordan'ın durumunu sor," diye haykırdı/Yalnızca emin olmak istiyorum."

İki tekerleğin üstünde köşeyi döndü. Gaz pedalını kökleyen Noah sireni taktı.

Boston caddelerinden hızla akarlarken Nick, "Pruitt'in bizden haberdar olduğunu düşünüyor musun?" diye sordu.

"Bunu bilmenin yolu yok. Pruitt bu çocuğu pis işine alet etmiş ve Teksas'a dönüyor ya da başka bir şeye kollarını sıvamış olabilir. Planı her neyse, Jordan'ın o planın bir parçası olmadığından emin olmak zorundayız."

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Tam zamanını ayarlamaya gereksinim duyuyordu. Şimdilerde, Pruitt'in kiraladığı kurye ambalajlı kutuyu Jordan'ın kapısının dışına bırakıyor olmalıydı. Bu, patlamaya hazır özellikte tasarladığı likit ateşti. MacKenna'nın evinde gayet güzel biçimde işe yaramıştı. Yine işe yarayacaktı. O kutunun içerisinde apartmanın üst katını stratosfere uçuracak ve geriye kalanını toprağa gömecek yeterlilikte kimyasal madde bulunmaktaydı. Büyük olasılıkla gereğinden fazla diye düşündü, ama Jordan Buchanan'ın bilgisayarının herhangi bir şekilde çalışabileceğine dair endişelenmek zorunda kalmayacaktı.

Zamanlayıcıyı ayarlamıştı ve patlamasına tam olarak bir saat vardı. O zamandan önce Jordan'a ulaşması gerekiyordu. Onun apartman dairesi havaya uçar uçmaz, polis ve FBI piknik yerindeki karıncalar misali hastaneye üşüşecekti. Hal böyleyken, Jordan'ın silahlı saldırıda niyetlenilen hedef olduğu öğrenilecekti. Fakat Pruitt ona bugün ulaşırsa, hiç kimse nedenini bilmeyecekti.

Küçük kasaba dedikodusu için Tanrı'ya şükürler olsun. Karısı Suzanne onu aradığında, Pruitt elinde dilimleme makinesiyle henüz otele dönmüştü. Suzanne'nın, Jaffee'nın karısı Lily'den; Lily'nin Jaffee'den; Jaffee'nin Angela'dan duyduğuna göre Jordan Buchanan'ın yaşamı pamuk ipliğine bağlıydı. Bu denli genç ve bu denli hoş birinin başına böylesine trajik bir hadisenin gelmesi son derece üzüntü vericiydi. Dünya ne hale geliyordu? Serenity'de üç kişi öldürülüyor ve bunun ardından yeterince travma geçiren bu güzel genç kadın Boston'daki evine

gidiyor; babasından intikam almak isteyen bir manyak tarafından vuruluyordu. Serenity'de onunla birlikte olan yakışıklı FBI ajanı Noah Clayborne bir arkadaş olmanın ötesine geçiyordu. Angela'yı aramış, onunla güçbela konuşabilmişti; fazlasıyla kederliydi. Angela ona Jordan'ın vurulmadan önceki son telefon konuşmasını kendisiyle yaptığını söylemişti. Angela sesi tamamen giden Noah Clayborne'dan zavallı diye bahsetmişti. Zavallı, Jordan iyileşeceğe pek benzemese de Noah bir umut ışığı arıyordu. Jordan'ın hastaneden eve dönmesini planlayarak olumlu şeyler düşünmeye çabalıyordu. Jordan'ın ona son söylediği şey araştırma kağıtlarında bir şey olduğuydu. Jordan ona bilgisayarında depoladığı bazı şaşırtıcı bilgileri göstereceği için çok heyecanlanıyordu. Herkes onun bir tür bilgisayar dahisi olduğuydu söylüyordu. Fakat Noah Jordan'ın anlatmak istediği şeyi öğrenememişti. Tüm bu olanlar aşın dozda üzüntü veriyordu.

Suzanne gevezelik ediyordu, ama Pruitt'in aklı karışmıştı. Jordan Profesör MacKenna'nın notlarında başka bir bilgiye rastlamış mıydı? Bilgisayarında ne vardı? Belki de Jordan halihazırda her şeyi çözmüştü.

Pruitt kimse fark etmeksizin hastaneye girdi. Güvenlik kameralarının takibine karşın ayaklarına bakarak yürüyordu. Aslında tanınacağı için endişelenmiyordu. Polis, Yargıç Buchanan'ın şantaj davasıyla ilgilenen gangsterleri arıyordu, doğru mu? Jordan Dave Trumbo'yu tanısa bile, onu yakından göremeyecekti, çok geç olmadan.

Güvenlik personeli de ona dikkat etmedi. Sebep yoktu. Dış macunundan, otomotiv parçalarına, iş kıyafetlerine herhangi

bir şeyi bulabileceğiniz büyük bir mağazada durmuş ve kendine doktor kıyafeti almıştı. Hastane devasa bir tıbbî kompleksti ve her tarafta telaşla hareket eden çok sayıda hekim, hemşire bulunuyordu, hiç kimse dikkatini Pruitt'e vermedi.

Pruitt düğmeye basar basmaz asansör açıldı ve eğer bir hemşire tarafından durdurulursa ne diyeceğinin zihinsel uygulamasını yaparak tek başına beşinci kata çıktı. Asansörden adımını attığı an, danışmaya telefon ettiğinde ona verileni arayarak kapıların yanındaki numaraları taradı. Jordan Buchanan'ın odasını işaret eden bir ok sağdaki köşedeydi. Pruitt köşeyi döndü ve durdu. Üniformalı bir polis kapının dışında dikiliyordu. Pruitt yönünü değiştirdi ve planını değiştirmek zorunda kaldı.

Bunu hesaba katmamıştı; bu önemli bir dikkatsizlikti. Elbette babası güvenliği kuvvetlendirmek isteyecekti.

Pruitt asansöre döndü, duvara damgalanmış hastane yönetmeliğine baktı, ikinci kat için düğmeye basarak radyolojiye yöneldi. Boş koridorda yürürken görünürde kimsecikler yoktu. Cerrahinin ve dahiliyecisinin ismini almak sadece birkaç cep telefonu konuşmasına maloldu. Sonra beşinci katı arayıp hemşireye Doktor Emmett'in Jordan Buchanan için daha fazla röntgen buyurduğunu söyledi.

Sesinden, hemşirenin genç ve tecrübesiz olduğu anlaşıyordu. Soru sormadı. Yalnızca telefonu kapatıp acilen radyolojiyi aradı ve onlara doktorun buyruğunu harfiyen ilettili.

Pruitt hademenin çağrı aldığını işitti. Neyse ki sakin bir akşamdı ve radyoloji boştu. Bununla beraber, Pruitt ağır hareket eden sarışın hademenin kapılardan geçmesi ve Jordan'ı

bulup getirmek için asansöre binmesinden önce on dakika beklemek zorunda kaldı. Hademe gömlek cebindeki iPod ve kulaklarındaki küçük kulaklıklarla, tanımlanamayan bir şarkı mırıldanıyordu.

Pruitt saklanma yerinin yalıtılmışlığından hoşlandı. Orada karanlık odalar, daha karanlık koridorlar ve boş resepsiyon masaları vardı. Birinin işine sekte vurma olasılığı bulunmuyordu.

Radyoloji katma bakındı ve röntgen odasına açılan kanatlı kapıların hemen iç kısmındaki bir kabinde mükemmel bir yer keşfetti.

Koruma Jordan'a radyolojiye kadar eşlik edecek miydi? Büyük ihtimalle. Pruitt ilkin onu avlamak zorunda kalacaktı. Arkasından yanaş ve ona sağlam oturt. O çökerken de Pruitt onun silahını kavrayacaktı. Tabii hademe aylak aylak dolaşmadığı sürece. Pruitt onun şuursuzca Jordan'ı buraya getireceğini, sonra da röntgen teknisyenini almaya gideceğini umuyordu. Şayet bu gerçekleşmezse, Pruitt onun da icabına bakacaktı. Bu hiç de zor olmayacaktı ve o ses çıkarmayacaktı. Pruitt'in daha evvelki müşterilerini sessiz tutma teknikleri akıllıcaydı. Bu gibi işleri unutmaması eğlendiriciydi.

Kanatlı kapıların ötesinde hastaların elektronik aygıtlarla taramalarından önce elbiselerini değiştirdikleri birkaç soyunma kabini vardı. Her birinin kapısı mandallanarak kapanmıştı. Her kabinin içerisindeki raflarda istiflenmiş cübbeler ve ne çıksa beğenirsiniz metal askılar bulunuyordu.

Korumaya vuracak bir sopa olarak kullanabileceği bir şey bulmak için malzeme odasına girmek zorunda kalacağını dü-

şünmüştü, ama metal elbise askısı çok iyi olurdu. On sent kullanarak vidaları gevşetmek Pruitt'in beş dakikasını aldı. Yaklaşık on veya on iki inç uzunluğundaki çubuk bu iş için biçilmiş kaftandı. Eline güzelce uyuyordu.

Jordan'ın tekerlekli sandalye ile getirilişini görebilmesi için aralık bırakacak şekilde kabinin kapısını kendine doğru çekti. Tetikte olacaktı. Kanatlı kapılar, açıldığında bu taraftaki ışıkların yanacağını fark etmişti.

Gözleri karanlığa uyum sağladı. Sesler duymadan önce ne kadar zaman geçeceğinden emin değildi. Bir dakika sonra, ışıklar titreyerek parladı ve içeri doğru yavaşça açılan kapıların vınlamasını duydu.

İstemeye istemeye kendini yatıştırdı. Zamanlama mü-kemmel olmak zorundaydı.

Demek ki oradalardı. İlk başta Jordan'ı, sonra da tekerlekli sandalyeyi iten hademeyi gördü. Koruma arkalarından geli-yordu. Bu biraz da şanstı. Koruma sondaydı, fakat ilk alaşağı edilen olacaktı.

Askıyı sıkıca tutan Pruitt usulca kapıyı itip dışarı adım attı. Koruma onun yaklaştığını duymadı. Pruitt onun ensesine sertçe vurdu, adam yere çökerken silahına uzandı.

Hademe kulağındaki kulaklıklara karşın gürültüyü işitmeyi başarıp şaşkınlıkla kendi etrafında döndü. "Hey... Ne...?"

Yeri boyladı. Askı onu yüzünün yan tarafından, kulağının tam üstünden yakaladı. O kadar hızlı bir şekilde gelişti ki başını eğerek askıyı savuşturmaya vakit bile bulamadı. Hademe Jordan'a çarpıp onu tekerlekli sandalyeden yere yuvarladı.

Pruitt sandalyeyi yolundan tekmeledi ve silahı yukarı kaldırdı. Bakışlarında soğuk ve gaddar bir ifade vardı. Jordan ölmeden evvel göreceği son görüntünün bu olup olmadığını merak ediyordu. Kendini korumaya çalışarak çığlık attı.

Birden Noah kapıları çarparak içeri girdi. Pruitt Noah'nın silahından çıkan kurşun omzunu sıyırmadan önce başını çevirmeye kıtı kıtına zaman buldu. Jordan'a erişmek için alelacele döndü, ama Noah bu kez onu göğsünden vurdu, Pruitt yüzünde şoke olmuş bir ifadeyle yere düştü. Silahını havaya kaldırma mücadelesi verdi, ama Noah bir kez daha ateş etti. Silah sesi kulakları sağır ediciydi ve boş koridorda yankılandı. Jordan bu yankıda kayboldu.

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

Jordan, annesi gereksiz telaşlanmasın diye uyuyor numarası yaparak bol pencereli ve güneş alan bir odada bir kanepeye kıvrılmıştı. Annesi üzerini bir afgan battaniyeyle örtmüştü ve daha ağır bir battaniye örtmekle tehdit ediyordu.

Pencereler açıktı ve enfes, serin bir meltem havayı tazeleştiriyordu. Jordan kıyıya doğru yuvarlanan okyanus dalgalarını işitebiliyordu. Anne ve babasının Nathan Körfezi'ndeki evinin üç tarafı suyla çevriliydi. Kışın, pencerelerin camları ince bir buz tabakasıyla kaplanırdı. Yazın, sudan serin bir meltem eser, biraz rutubetli ya da sıcak günlerde hoş gelişle ferahlatırdı.

Ziyaret edilecek güzel bir yerdi, ama Jordan evine gitmeye hazırdı. Kendisini annesi için daimi bir endişe kaynağıymış gibi hissediyordu. Kendi yatağını da özlemişti. Pencere yanı koltuğunu da.

Her şeyden çok Noah'yı özlemişti. Hastanedeki o korkunç gecede, Noah onu kollarına alıp odasına taşıdığından beri Noah'yı özlüyordu.

O ve Nick görevdelerdi. Laurant Jordan'a, Nick'in uzakta olduğu her gece telefon edip sorduğunu söyledi. Dört gündür yoktu, fakat Laurant Nick'in yarın eve geleceğini umuyordu. Jordan ona Noah'yı sormadı. Buraya kadardı... Noah yaşantısına geri dönmüştü. Serenity'de olanlar...

Jordan derin bir iç çekti. Eğer kalkıp üretken olmayı denemezse, ağlamaya başlayacaktı ki bu, annesinin duymak

isteyeceği tek şeydi. O zaman hemen her saat gözünü üstünden ayırmayan bir hemşire nezaretinde onu yatakta tutabilirdi.

Kaburgaları hâlâ ağrıyordu ve Jordan ayağa kalkmaya çekiniyordu. Hizmetçi Leah mutfaktaki tabakları istif ediyordu.

Jordan, "Bunu ben yapayım," önerisinde bulundu.

"Hayır, hayır, sen dinlen."

"Leah, ne demeye çalıştığım biliyorum, fakat sürekli olarak bana dinlenmem gerektiğini söylemenizden bıktım, usandım."

"Çok kan kaybetmişsin. Bayan Buchanan sana kendim fazla yormaman gerektiğini söyledi."

Jordan tabakların sayısını fark etti ve Leah'ı yemek odasına kadar takip etti. Dikdörtgen masa iki yanında altı ve uçlarındaki her iki sandalyeyle boşluğun büyük bir bölümünü kaplıyordu.

Leah, "Bak. Laurant ve Nick burada olacaklar," dedi. "Sam de gelecek," diye ekledi. "Zachary de elbette. Alec ve Regan ise önümüzdeki haftasonu burada olacaklar."

Jordan, "Yani sadece bir aile yemeği?" diye sordu.

"Zachary kolejli serserileri eve getirdiğinden, fazladan yer hazırlama alışkanlığı edindim."

Jordan yardım etmek için ne yapabileceğini tekrar sordu, Leah onu yanından uzaklaştınca da üst kattaki eski odasına çıktı. Anne ve babası odayı böyle günlerde misafirler için kullanıyorlardı.

Kate ve Dylan'dan haber almıştı. Güney Carolina'ya dönmüşlerdi ve Kate Jordan'ın gelip orada iyileşmesini istiyordu, Jordan gidip gitmeyeceğine henüz karar

vermemişti. Kendini son derece huzursuz ve canı sıkın hissediyordu.

Jordan öğleden sonrasının kalanını eski odasında okuyarak geçirdi. Neyse ki polis, Profesör MacKentta'nın araştırmasından kopyaladığı sayfaları hasar görmeden Pruitt'iri kiralık arabasının arkasında bulmuştu. Araştırma kaynaklarına erişimi, olduğu için profesörün hikayelerinin geçerliliğini kontrol edebilirdi.

Günbatımında, Michael onun yanına geldi. Fiilen onu aşağıya taşımayı önerdi.

Jordan akşam yemeği esnasında, "iyileşme dönemim resmen sona erdi," duyurusunu yaptı. "Artık daha fazla şımartılmak istemiyorum."

Annesi şarkı söylercesine, "Bü hoş, canım," diye irtırıldahdı. "Yeterince yedin mi?"

Jordan güldü. "Evet, teşekkür ederim."

"Nick güneş alan odada. Neden gidip ona merhaba demiyorsün?"

Jordan bir kahkaha işittiğinde duraksayarâk o tarafa yöneldi. Bu kahkahayı tanıyordu. Npâh, ağabeyiyle birlikteydi.

Jordan geri geri gitti, durdu, bunu düşündü ve geriye bir adım daha attı. Aniden yemek odasının ne denli sessizleştiğini fark etti. şaşmamalıydı. Arkasına baktığında bütün aile üyelerinin kendisine ilerlemesi için işaret ettiğini gördü. Merhaba demek için yanlarına gitmek zorundaydı. Jordan derin bir nefes aldı.

Nick kanepede yayılarak oturmuştu. Noah basit bir sandalyede oturuyordu. Her ikisi de bira içiyorlardı.

"Hey, Nick. Hey, Noah."

İkisi de güldüler. Nick, "Merhaba," dedi.

Noah, "Benden de sana hey. Jordan, artık Serenity'de değilsin," deyiverdi. "Nasılsın?"

"İyi. iyiyim. Seni daha sonra göreceğimi tahmin ediyorum." Uzaklaşmak için arkasını döndü.

Noah, "Jordan?" diye seslendi.

Jordan arkasına döndü. Noah birasını masanın ucuna koydu. "Evet?"

Noah ayağa kalkıp ona doğru yürümeye başladı. "Anlaşmamızı hatırlıyor musun?"

"Evet, elbette."

Nick, "Ne anlaşması?" sorusunu dile getirdi.

Jordan, "Boşver," dedi. Noah'ya, "Anlaşmaya ne olmuş?" diye sordu.

Nick sorusunu yineledi. "Ne anlaşması?"

Noah, "Serenity'den ayrıldığımızda, Jordan ve ben yollarımızı ayırmaya karar vermiştik," diye açıkladı.

Jordan hoşnutsuzca, "Ona söylemek zorunda mıydın?" diye sordu.

"Evet, şey, sordu."

Jordan tekrar kendi eksenini etrafında dönerken, "Kusuruma bakmayın," dedi.

"Jordan?" diye seslendi Noah.

Jordan bir kez daha durdu. "Evet?"

Noah yavaş yavaş ilerliyordu. "Söylediğim gibi... Yaptığımız anlaşma hakkında..." Jordan'ın önünde durdu. "Aslında öyle olmayacak."

Jordan tartışmak için ağzını açtı, ama ne söyleyeceğini bilmiyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Anlaşma bitti, demek istediğim budur. Yollarımızı ayırmayacağız."

Nick kanepede yuvarlanırken, "Siz ikinizi biraz yalnız bırakayım," dedi.

Jordan, "Yalnız kalmak zorunda değiliz," diye ısrar etti.

Noah, "Evet, var," misillemesinde bulundu.

"Neden?"

"Çünkü sana seni ne kadar çok sevdiğimi söylemem için seninle yalnız kalmak istiyorum."

Jordan kendisini sanki az evvel rüzgarda savrulmuş gibi hissediyordu. "Sen seviyorsun... Hayır, bekle. Sen bütün kadınları seviyorsun, değil mi?"

Nick kapıyı arkasından çekip kapattı.

Noah Jordan'ı kollarıyla sarmaladı ve ona yüreğinde depoladığı bütün sözleri fısıldadı. Çenesini yukarı kaldırıp onu öptü. "Sen de beni seviyorsun, değil mi, tatlım?"

Jordan'ın tüm savunma mekanizmaları eridi. "Evet, seviyorum."

"Evlen benimle."

"Evlenirsek..."

"Beni dünyanın en mutlu erkeği yaparsın."

"Noah, evlenirsek, artık flört edemezsin."

"Hadi, buyur. Daima bana tavır koyuyorsun. Ben diğerkadınları istemiyorum. Sırf seni. Yalnızca seni."

Jordan, "Bazı şeylerden fedakarlık edebilirim, fakat bilgisayarlarımı bırakmam," uyarısında bulundu.

"Niye senden bunu isteyeceğimi düşünüyorsun ki?"

"Ya benim rahat bölgem? Şu küçük söylevi anımsıyormusun?"

"Evet, biliyorum. Seni apartman dairenden çıkaran, değil mi?"

Jordan, "Ve senin koynuna sokan," ilavesini yaptı. "Aldığım kararı biliyor musun? Dört yaşında birinin anlayabileceği bir program yazacağım. Sonra bilgisayarları, almaya maddi gücü yetmeyen okullara ve halkevlerine ulaştırmanın bir yolunu bulacağım. Bir çocuğu erken başlatırsın, bu onun doğal halini alır. Teknoloji burada ve geleceği, onu kullanarak yazmak istiyorum."

Noah kafasını sallayarak Jordan'ın fikirlerine katıldı. "Bu iyi bir başlangıç. Basit bir program. Eminim, Jaffee bunu duyduğuna sevinecektir."

"Jaffee'den söz açılmışken, dün Angela'yla konuştum. Trumbo'yu işittiklerinden beri lokantanın tıklım tıklım olduğunu söylüyor. Tüm kasaba haber sarhoşuymuş."

"Son günlerde meşgul oldukları pek çok şey varmış. Chaddick bana bu bomba etkisi yapan haberin J.D.'nin listesini gölgelediğini anlatıyor. O ve Street işleri yoluna koymak üzereler."

Jordan diğerbirkaç fikri Noah'yla paylaştı, ardından onun işi hakkında konuşmasını dinledi. Mesleği çok stresliydi,

ancak Noah başarılı olduğunda bunun farkına varıyordu. Başarısızlıklar ise onu mahvediyordu. Noah Jordan'a dönmeye istek ve gereksinim duyuyordu.

Kanepeye oturdu ve onu kucağına çekti. "Diz çökmem mi gerekiyor?"

Jordan gülümsedi. "Seni sevmek kolay değil."

"Evlen benimle."

"Sen küstah ve kendini beğenmişsin.. ."Jordan duraksadı."... ve tatlı ve sevgi dolu ve komik ve büyüleyici..."

"Benimle evlenecek misin?"

"Evet, seninle evleneceğim."

Noah onu tutkuyla öptü ve nasıl da durmak istemediğini algıladığında geri çekildi. "Büyük bir yüzük isteyeceğini sanıyorum," dedi.

"Evet."

Noah, "Bir halayına ne dersin?" diye sordu.

Jordan burnunu onun boynuna sürttü. "Düğünden öncesini mi yoksa sonrasını mı kastediyorsun?"

"Sonrasını."

"İskoçya. Balayımız için İskoçya'ya gitmeliyiz. Gleneagle'larda kalabilir, sonra da arabayla Highland'lere tırmanabiliriz."

"Peki ya hazine?"

"Artık onun nerede olduğunu biliyorum."

"Öyle mi? Şu kan davası meselesini çözdün demek."

Jordan, "Çözdüm," diyerek böbürlendi. Noah, "Anlat bana," dedi. "Hepsi bir yalanla başladı..."